

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rita Hunter

Bro
Sis

KIŞ
Nefesi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bro
Sis

ASK VE MERHAMETLE YUMUSAYIP,
KIBİR VE GURURLA KESKİMLEŞEN
BİR RUH, SIRADAN DEĞİLDİR.

*"Beatrice, en büyük acıyı çektiğini sanan
masum çocuktu işte... Carter'ın onun
masumiyeti için ne büyük bir tehdit olduğunu
anlayamayan bir çocuk..."*

YABANCI

9 786059 585774

27 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
internet satış: ilknokta.com

**SİVRİ DİLLİ, GÜZEL,
GURURLU VE KABUL
GÖRMESİ GÜÇ
BİR KADIN...**

Bir dükkün gayrimeşru kardeşi ve aristokrat toplumun küçüm-sediği bir kadının kızı olan Beatrice Cunningham, her şeye rağmen hayata ve bu gösterişli hayatın sağladığı konfora sadakatle bağlıydı. Ancak onu kendi yapan hiçbir şeyden pişmanlık duymamasını sağlayan idealist yanını asla kaybetmemişti.

Kalbini kıran belki de tek şey, sahip olamadığı fakat istemekten asla vazgeçemediği bir ayrıcalıktı. Onu iki kere reddetmiş bir adamın aşkı...

**KENDİSİNDEN EMİN,
GÜÇLÜ, ÇEKİCİ VE ELBETTE
KABUL GÖRMEKTEN UZAK
BİR ADAM....**

Carter Maximilian, iki yıl önce terk ettiği İngiltere'ye geri dönerken temiz bir sayfa açmış olduğunu söyleyebilirdi. Hatta geride bıraktığı vahşi topraklardan bu yana peşine takılan bela bile üzerinde durmaya değmez, küçük bir pürüzdü.

Ta ki iki sene önce, son kez kalbini kırdığı kızla yeniden karşılaşana dek...

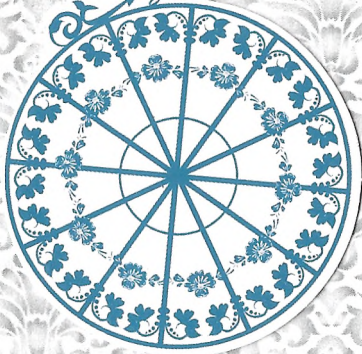
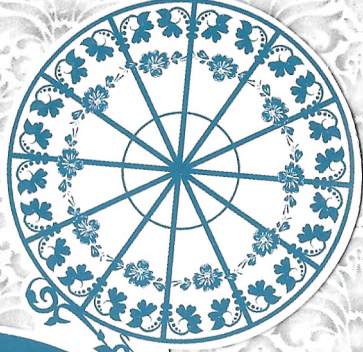
Rita
Hunter

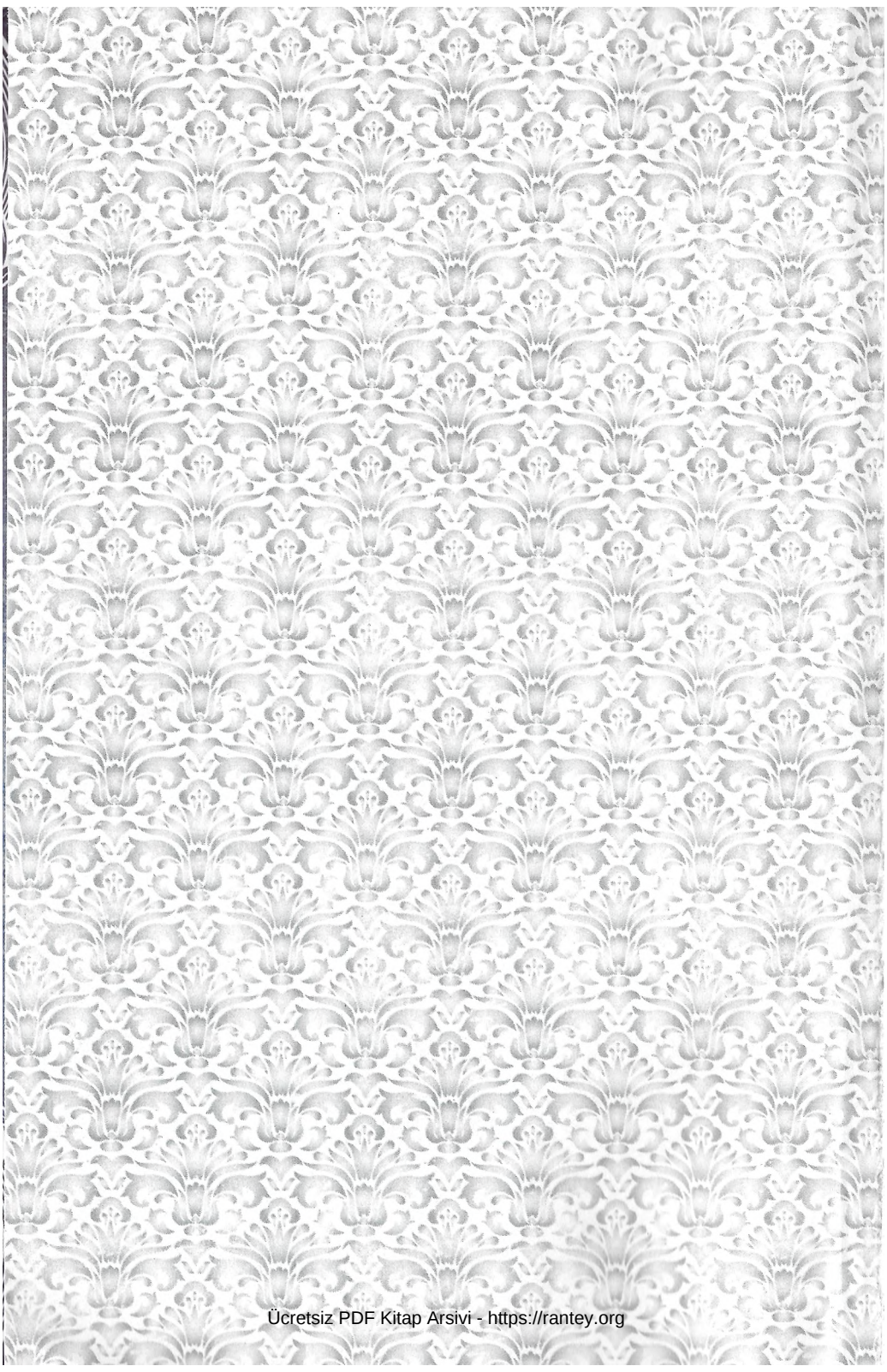
KIŞ Nefesi

*"Beatrice, en büyük acıyı çektiğini sanan
masum göçüktü işte... Carter'ın onun
masumiyeti için ne büyük bir tehdit
olduğunu anlayamayan bir çocuk..."*

YABANCI

Rita Hunter

KIŞ *Nefesi*

Giriş

Hatıralar...

1814, Londra

Beatrice onu ilk gördüğü günü dün gibi hatırlıyordu.

İki katlı evlerinin yola bakan penceresinin perdesi arkasına saklanmış halde, kapı önünde duran, çift atın çektiği büyük siyah arabadan kimin ineceğini görmek için bekliyordu. Gelenin, annesinin arkadaşlarından biri olduğundan o kadar emindi ki henüz arabanın kapısı açılmadan bile kendini göreceklere hazırlamıştı. Tiksinti, narin yüzüne işlemiş bir maskeydi. Sorun şuydu ki o maskeden kurtulmak için hiç fırsat bulamıyordu. Nefret, utanç ve korku... O sırada hangisinin diğerlerine üstün geldiğini söylemek güçtü.

Elindeki açılmamış şemsiyeyi sallayarak kapıya yaklaşan adamın kendinden emin ve güçlü biri olduğunu düşünmüştü. On dört senelik hayatında sınıflandırma yapabilecek kadar çok erkek tanıdığı için onun hakkında vardıgı kararın kesinliğinden şüphe duymuyordu. Bu iyi değildi... Kendinden emin ve güçlü adamlar çok baskıcı olabiliyordu. Onlara arzuladıklarını vermemek çoğu zaman trajediyle sonuçlanırdı. Gerçi pısrık ve aptal olan diğerlerinin de bu adam gibilerden bir farkı yoktu. Erkek, erkekti sonuçta. Kamburu çıkmış bir ihtiyarın yeri geldiğinde, kalm kemikli yumruğunu annesinin karnına indirmekten geri durmadığına pek çok kez şahit olmuştu.

Evlerinin tek hizmetçisi yaşlı Molly'nin kapıyı açmak üzere olduğunu anlayınca Beatrice perdenin arkasına iyice büzülmüştü. Onlarla karşılaşmak için annesinin tembih ettiği şekilde hareket etmek bir hayatta kalma içgüdüsü haline gelmişti. Erkekler düşmandı ama bir taraftan da gerektilerdi. Annesi onlar olmadan hayatta kalamayacaklarını çünkü geçinmeleri için onlara ihtiyaç duyduklarını kafasına nakış gibi işlediğinde henüz yedi yaşında bile değildi. O zamandan beri onlardan nefret ediyordu.

Ancak bu adam farklı görünüyordu. Diğerlerinden gençti ve Beatrice'in tam olarak anlam veremediği bir seçkinliği vardı. Sebebi giyimi değildi zira çok daha iyi giyinenlerini görmüştü. İçlerinde soyluların da olduğu geniş bir erkek yelpazesi, birçoğu hakkında fikir edinmesini sağlıyordu. Çok gereклиymiş gibi...

Kendisini Carter Maximilian olarak tanıtan bu adam, annesiyle sadece konuşmak istediğini söylediğinde Beatrice onun diğerlerinden farklı olduğundan emin olmuştu. Fakat annesi adamın neden geldiğini öğrenince küfürler ederek onu göndermek istemişti. Beatrice o utanç verici sahnenin büyük bir kısmını kaçırdığı için üzgün değildi elbette. Çünkü Carter Maximilian'm abisinin arkadaşı, yani bir nevi umut ışığı olduğunu öğrenmişti.

Beatrice, abisinin onu ve annesini kurtarmak için birini gönderdiğini düşünerek ne kadar sevindiğini de asla unutmadı. Fakat işlerin düşündüğü gibi gitmeyeceğini öğrenecekti.

O gün hayatında, kimseye itiraf edemeyeceği kadar çok şey değişmişti. İlk defa bir erkeğe o güne dek alıştığı şekilde bakmadığını fark etmişti. Carter Maximilian farklıydı ve bu farklılık onu, cezbedici olduğu kadar, tam olarak açıklayamadığı türden bir tehdit haline getiriyordu.

Saklandığı yerden çıktığını hatırlıyordu fakat dikilip durduğu o kısmen güvenli noktaya nasıl geldiğini bilmiyordu. Kısmen diyordu çünkü onu fark ettiğinde adamın gözlerinde beliren bakışta ürpertici bir şeyler vardı. Sanki onu ölçüp biçiyor, gözle görülür niteliklerini listeliyor ve onun kaderine karar veriyordu.

Maximilian birçoklarının yaptığı gibi elini öpmemiş ya da onu kışkırtarak annesiyle yalnız kalmak istediğini söylememişti. Adam, onu kendi dengi olarak gördüğünü düşündüren erkekçe bir selamla hatırlarını sormuştu. Kara gözleri anlayışlı, hatta ilk bakıştıkları ânı aksine sevecendi.

Sahiden de gece gibiydi gözleri. Duyguların şiddetiyle genişleyip daralması beklenen göz bebeklerinin ayırt edilmediği kapkara derinlik Beatrice'i içine çekip nefesini kesmişti. Ona ne cevap verdiğini hatırlamıyordu. Cevap verip vermediğini bile bilmiyordu. Fakat Bay Maximilian'ın ondan bahsederken sevimli ifadesini kullandığını çok net hatırlıyordu. Bu güçlü adam, Beatrice'in sevimli olduğunu düşünüyordu. Daha önce hiç kimse onun sevimli olduğunu düşünmemişti. Hakkında söylenenlerin bir kısmı kötüydü, çoğu ise berbat. Bazıları neredeyse yetişkin olduğunu düşünüyordu. On dört yaşındaydı, artık bir kadın sayılırdı. Yani haksız sayılmazlardı ama bunu söylerken annesinin izinden gitme vaktinin geldiğini ima ediyorlardı. Beatrice asla annesinin düştüğü duruma düşmeyecekti. İşte bu yüzden Carter Maximilian'm onu sevimli bulduğunu bilmek, içini bahar rüzgârıyla doldurmuştu.

Carter Maximilian o günden sonra düzenli aralıklarla ziyaretlerine gelmeye devam etmişti. Otoritesi, annesinin kararlılığını kırıp ona boyun eğdiriyordu. Böylece Beatrice çok geçmeden kendini onunla sohbet ederken bulmuştu.

Genellikle ihtiyaçları hakkında yaptıkları küçük konuşmalar, bazen Beatrice'in eēitimi ve müzikle ilgili de olabiliyordu.

Beatrice gün geçtikçe kendini ona kaptırıyordu. Carter mükemmeldi, etkileyiciydi... Yüzünün kusurlu gzelliēine bakmak Beatrice'in hem kalbinde hem de karnında sancılara neden oluyordu. Etrafında olup biten her bir hareketi takip eden kara gözleri; Beatrice kendini utandıracak bir şey sylediēinde ya da yaptığında dudaēının kenarında oynayan gülümseme ve sonrasındaki şefkatli bakış; ince, belirgin hatlara sahip yüzündeki görmüş geçirmiş ifade ve onu annesinin yakışıklı diye tabir ettiēi sıē suratlardan çok daha çekici kılan enteresan gzelliēi, Beatrice'in uykularını kaçırıyordu.

Ona şık olduēunu anladığında on beşinci doēum günüydü. Evlerine giren diēerler erkeklerin iēren bakışları ve habis dokunuşları yüzünden onlardan nefret etmişti. Buna zaman erkeklerden nefret etmesine raēmen kendisini bu duyguya kaptırmış, onun tek bir bakışı, kazara eline deēen tek bir dokunuşunun umuduyla yaşamaya başlamıştı. Neden bu dokunuşu istemeyecekti?

Beatrice yaşıttı olan kızlardan daha fazla şey görmüştü. Korunaklı bir yaşamı yoktu. Bu yüzden erkeklerin baēlanmakla ilgili ne hissettiēini az çok biliyordu. Ve elbette Carter gibi bir erkeēin evlenmekle vakit kaybetmeden, arzularını doyuran kadınları olduēunu tahmin ediyordu. Hem nasıl olmayacaktı ki? O mükemmeldi. Kendisi de dahil hiçbir kadının ona karşı koymasına imkân yoktu. Annesi, ondan çok daha azlarının bile koynuna defalarca girmemiş miydi?

Gelgelelim Beatrice'in de evlenmek gibi bir niyeti yoktu. Annesi gibi, evlenme umuduyla bir adamın aşkının peşinde senelerce koştuktan sonra başka erkeklerin kollarına

atılarak, romantik gelecek umutlarım yerle bir etmesi hiç de zor değildi. Aynı hatayı yapıp, kıyısında gezdiği o bataklık-
lığın içine düşmek gibi bir niyeti yoktu. Acınacak duruma
düşmek istemiyorsa, hak etmediği güzellikte bir hayatın
hayalini kurarak kendisini kandırmamalı ve her ne olursa
olsun ipleri elinde tutmalıydı.

Beatrice erkeklerden ne beklemesi gerektiğini bilerek
büyümüştü. Bu yüzden kalbinde büyüyen bu duyguyu,
onu korkutmadan Carter'a kabul ettirmenin yolunu bu-
labilirdi.

Fakat umut, onun dünyasında çoğu zaman bir yanılsa-
maydı. Ve her şey bittiğinde, yani kalbini ona açma hatası-
na düştüğü o gece yarısı, Beatrice umudun basit bir yanıl-
sama değil, gerçek bir aptallık olduğunu anlayacaktı.

Bölüm 1

Abertillery Toprakları, Blackpool

1820

Kasım soğuşunun sertleştirdiği toprak yol, Leydi Beatrice Cuningham'ın her adımıyla çtırdıyordu. Yakında kar yağacağının kesin habercisi bu değilse bile, *soylu* burunun düşmesini istemiş gibi esen rüzgâr kesinlikle öyleydi.

Beatrice, bu havada dışarı çıkmakta hata edip etmediğini bir kere daha düşünmek yerine, birkaç yüz metre ilerisinde sakince bekleyen küçük eve doğru biraz daha hızlandı. Bugün Ellen'in hazırladığı şifalı çaylardan birini içerek içini ısıtmaya ve sobanın huzur veren sıcaklığında biraz gevşemeye ihtiyacı vardı.

Kalın ve pek pahalı şalına sıkıca sarınıp bahçe kapısını geçerken dudaklarına gergin bir gülümseme yerleşmişti. Açılan kapının ardında onu bekleyen Ellen Hammond ise bu tanıdık, ekşi ifadenin gerisinde neler olduğunu bildiğini gösterir gibi tatlılıkla gülümsüyordu.

"Beatrice, ne iyi ettin de geldin."

Beatrice cevap vermeden içeri girdi ve önce şalını, sonra da eldivenlerini çıkarıp Ellen'in sıcak yanaklarına ölçülü birer öpücük kondurdu.

“Hazırda çayın olabileceğini düşündüm.” Elbette hepsi bu değildi. Hiçbir zaman sadece bu kadar olmazdı.

“Her zaman biraz çayım vardır. Sen keyfine bak kızım, ben de sana bir fincan çay koyayım.”

Beatrice bu sefer samimiyetle gülümsedi.

“Birazdan kızlar da gelecek. Bolca çayın yanında leziz kurabiyelerim de var.”

Beatrice gözlerini devirmemek için kendini zorladı. “Yine mi?”

“Elbette yine. Torunlarımı görmek zorundayım.”

Ellen’in torunlarından biri, aynı zamanda Beatrice’in insanlar tapsın diye yaratılmış olan yeğeniydi. Bu yüzden tüm büyükanne meziyetlerine sahip kadını anlamakta zorluk çekmiyordu ama o, hislerini açık etmemeyi tercih ederek durumu uygunsuz ya da daha kötüsü, önemsiz buluyormuş gibi omuzlarını silktilti.

“Canını sıkın bir şey mi var hayatım?”

Pek çok şey...

“Hayır. Yürüyüş yapmaya çıkmıştım ve ne kadar soğuk olduğunu fark ettiğimde geriye dönmek zor geldi. Sonrasını biliyorsun.”

“İyi ettin.”

Bir fincan çay soğuk parmaklarını güzelce ısıtınca Beatrice mutlu bir kedi gibi mırlamak istedi. İçinde bir yerlerde mutlu bir kedinin olduğunu düşünmek bir sebepten kendini normal ve çekici hissettiriyordu. Gerçekte ise içi doldurulmuş bir kar tilkisinden farkı yoktu. İşin komik ya da duruma göre acı yanı, kar tilkisi diye bir hayvanın yaşadığını bile sanmıyordu.

Ellen Hammond karşısındaki koltuğa otururken de, sonrasında çayını yudumlarken de gözlerini Beatrice’in üzerinden çekmedi. Onu tanıyordu. Hatta bu dünyada onu tanıyan iki kişiden biriydi. Diğeri ise Abertillery Dükü olan abisinin mutlu karısı ve Ellen’ın büyük kızı Jane’di.

Hammondlar, yaklaşık üç sene önce abisinin talimatı üzerine hayatına girmişlerdi. Beatrice, yoldan çıkmış, gelene-

davranışları yüzünden kendisini ve *kusursuz* soyunu utandırmadan önce hayatının tek eksiği olan *ahlak* üzerine kararlı bir tutum izlemişlerdi. Beatrice ilk zamanları hatırlayınca gülmek istedi. Fakat içini çekip sessizce çayını yudumladı.

"Jane bir süredir iyi görünmediğini söyledi. Abin seni sıkıştırıyor mu?"

"İdeallerimden bahsetmeyi kestiğimden beri Alexander beni sıkıştırmıyor. Artık kimsenin metresi olmakla ilgilenmediğimi tahmin ediyor olmalı. Ne yalan söyleyeyim, benden uzak durması benim de işime geliyor. Lütfen yanlış anlama Ellen... Beni düzgün bir leydi olmaya ikna ederken verdiği öğütlerden hoşlanmıyor değilim ama şu aralar kafa dinlemek bana daha cazip geliyor. Erkekler ilgi alanımda değil."

Ellen'in yüzü belli belirsiz pembeleşti. Bu yaşma rağmen bu kadar sıkı bir ahlaki süzgece sahip olması çok sevimliydi. "Öğütlerimin bir işe yaramadığını düşünsem seninle vakit kaybetmezdim Beatrice. Sen benim mücevherimsin."

Beatrice sırttı. "Çoğu kişi için öyleyim."

"Alçak gönüllülük de öyledir."

"Yapma lütfen Ellen, bana yakışmayan tek şey alçak gönüllülük."

Ellen ellerini birbirine vurup gülümsedi. "Seni ikna etmeye çalışmayacağım çünkü o güzel kafanda uzlaşma ve yola gelme namına çok az şey olduğunu biliyorum. Fakat bildiğim bir diğer şey de bana ne söylersen söyle, aslında olmayı hayal ettiğin kişi ile olduğunu düşünmemizi istediğin kişinin birbiriyle hiçbir ilgisi yok."

"Laflar, laflar... Bu sefer öğüt almak için gelmedim. Tek istediğim biraz huzur."

"Herkes bu evde, sıcak çay kadar huzur da bulabilir Beatrice."

"Biliyorum Ellen. Eğer abimin ya da babanın ısrarlarına yenilip daha büyük bir eve geçseydin çok üzülürdüm."

"Yapamazdım, burası benim için çok değerli."

Ellen Hammond'a göre kızının bir düşes olmasının tek avantajı, artık Jane'in kusursuz bir hayata sahip olmasıydı. Beatrice onun, kendisi için yapılmak istenen her iyiliği nazikçe geri çevirmekten ne denli gurur duyduğunu tahmin edebiliyordu.

"Belki de evlenmelisin. Onca talibin arasında senin de ilgini çeken biri vardır elbette."

"Belki de sen evlenmelisin Ellen."

Ellen kızardı. Onu utandırmanın bu kadar kolay olması zalimlikti.

"Benim için gemi kaçtı kızım ama sen daha yolun başındasın."

Evlenmek... Beatrice, kendisini bağlı gördüğü tek erkeğin artık bir hayal olduğunu hatırlayınca, evlenmek düşüncesiyle kafasında oluşan pembe ve sarı fiyonklu sayfa, üzerine mürekkep dökülmüş gibi lekелendi. Evlenmeyi istemiyordu. Yirmi yaşındaydı ve birkaç sene daha sabrederse neredeyse hiç kimsenin onunla evlenmek istemeyeceğini bilecek kadar bu işlerden anlıyordu. Kaldı ki aile geçmişi yüzünden hakkında konuşulanların da işini kolaylaştırmayacağı kesindi. Hayır, evlenmeyi düşünmediği gibi bu mevzu hakkında konuşulmasını da istemiyordu.

İnsanları uzak tutmak için geliştirdiği ya da kimilerine göre doğuştan sahip olduğu kibri, son düşüncesindeki kararlılığının altını çiziyordu. Gereksiz ayrıntılara girmeden, "Evlenmeyi düşünmüyorum," diye belirtti. "Eğer dışarıda tadı çıkarılması gereken bir hayat varsa bunu hiçbir kısıtlama olmadan yapmalıyım."

Ellen ıstavroz çıkardı. Dudaklarındaki aceleci kıpırdanmaya bakılırsa dua ediyordu. Duası bitince sertçe, "Özgürlük saçmalıklarını unutmuştun hani," dedi. "Birilerinin yüreğine indireceksin ve görünüşe göre o kişi ben olacağım."

"Sana zarar vermem Ellen. Seni önemsiyorum."

Ellen'in yüzü yumuşadı. "Kızım... Sana kızım derken ne kadar yürekten konuştuğumu biliyorsun, değil mi?"

Biliyordu. Eğer gerçekten iyi biri olsaydı onu endişelendirmek yerine işe yaramaz kalbindeki yalnızlığını anlamasını sağlar ve yardımını isterdi.

“Kendini ne kadar hırpaladığını görmediğimi sanma.”

“Yine başkalarına gösterdiğim yüzüm ve içimde gizlediğim ruhani ışığın ne denli tezat olduğundan bahsedeceksen zahmet etme Ellen... lütfen. Ayrıca, hırpalamayacak kadar kendimi önemsiyorum.”

Ellen itiraz etmek için ağzını açtığı sırada sokak kapısının gerisindeki hareketlilik dikkatini çekti.

“Ah, Jane de geldi... Yalnız mı o?” Ellen kapıyı açmak için kalktı. “Aman Tanrım, benim tatlı Michael’ım bugün nasıl mı?”

Jane, kış soğuğunu önemsizleştiren bahar yeşili gözlerini esefle açarak, “Anne,” diye şakıdı. “En azından beni özlemiş gibi yapsan. Ayrıca torunun çok iyi, üstündeki katmanları soyarsan sen de göreceksin.”

Jane iki yaşındaki oğlunu anneannesine bırakıp üstündeki fazlalıklardan da kurtulunca Beatrice’in yanına oturdu ve omuzuyla onunkini dürttü.

“Kahvaltıda seni göremedim. İyi misin Beatrice?”

“Gayet iyiyim. Sen?”

“Biraz yorgun. Michael dün gece pek uyumadı.”

Beatrice anneannesinin kucağında kıkırdayıp duran yeğenine hissettirmeden baktı. “Hasta mı yoksa? Eğer bakıcısı işini yapamıyorsa kurtul ondan. Kocandan Londra’dan birini getirmesini rica et, seni asla kırmaz.”

“Züppeliğe de bakm! Martha’dan son derece memnunuz.”

“Siz bilirsiniz ama bir düşünmekte fayda var. Sert bir kış olacağı benziyor, yeğenime iyi bakıldığından emin olmak istiyorum.”

Jane güldü. İnsanı aynı anda huzursuz edip hem de kendisine hayran bırakan ve enerjisini etkileyen hiçbir mevsim yoktu. Oysa Beatrice, kışı her zaman köşeye çekilme ve izleme

zamanı olarak görürdü. Her ne kadar Londra'da sezon başlamışsa da Beatrice için yılın bu zamanı duygusal bir nadas anlamına geliyordu.

"Sen iyi misin Bea? Bugün her zamankinden daha soylu ve erişilmez görünüyorsun."

"İstatistikleri altüst etmemiş olsaydın soylu ve erişilmez olmanın aynı anlama geldiğini söyleyebilirdim. Ve Jane... seni son kez uyarıyorum. Bana Bea demeye devam edersen erotik romanlar yazdığını herkesin duymasını sağlarım."

"Erotik değil, fantastik. İkisi arasındaki farkı açıklardım ama şu aristokrat burnunu kıvırdığını görmemek için susuyorum. Ayrıca sesini alçalt, annem hâlâ biliyor."

Jane'in iblisler hakkındaki kitabı iki sene önce yayımlanmıştı. Ancak kitabı kendi adıyla değil de Edmond Winterhouse isimli, asla var olmamış bir adamın ismiyle yayımlatarak gizemli bir yol seçmişti.

Beatrice kendini beğenmişçe sırıttı. Rol yapmıyordu, sahidenden de kendini beğenmişlik yapmak mevzu olduğunda son derece samimiydi. Diğer zamanlarda bir kedi kadar samimi-yetsiz olabiliyordu. Ah, yine şu kedi hayranlığı...

"Sahip olduğunuz toprakların efendisi gibi hareket et ve zaman zaman çeneni kapalı tutmayı dene. Hatta enerjini sadece kocanı memnun etmek için kullanman en iyisi."

Jane'in kızıl-kumral kaşlarından biri kalktı. Bu öneriyi tartıp biçtiği ve sonucunda yüz kızartıcı hatıralara kapılıp kaldığı anlaşıyordu. Beatrice bu sefer gözlerini devirmeden edemedi. "Sana başka öneri yok, işler yolunda gibi görünüyor."

Jane artık kıpkırmızıydı. Saçlarınm kırmızı-turuncu arası rengini bile gölgeleyen tonlar güzelliğine müthiş bir sevimlilik de katıyordu. Beatrice hayatı boyunca ondan daha mutluluk verici güzelliğe sahip birini daha görmemişti. İster istemez güldü. Hiç şüphesiz, bu dünyada sevgisini hak eden az sayıda kişiden biriydi o... Aslına bakılırsa ona tapıyordu ama bunu itiraf etmenin gereği olmadığı düşüncesindeydi. Aynı duygular

içinde olduğu diğer kadın torunuyla birlikte yanına oturunca Beatrice, Michael'ı ondan aldı ve yeğeninin duru yüzünü incelemek için onu bir miktar kendinden uzaklaştırdı. Dün gece neden uyumadığını anlamaya çalışıyordu.

"Merak etme, hiçbir şeyi yok."

"Sözlerin benim için ne zamandan beri gerekli teminat olabildi ki Jane? Doktoru çağırmalıyız belki de. Baksana, gözleri yeterince parlak değil."

"Torunum gayet sağlıklı. Üstelik halasının ona sarılmasını bekliyor."

Ellen'in dediği gibi Michael tombul kollarını boynuna dolayınca Beatrice ona sıkıca sarıldı. Onun için ölebilirdi bile.

"Alexander, Carter'm geri döndüğünü söyledi."

Michael'ı kucağından düşürmemesinin tek nedeni müthiş ve kusursuz iç kontrolüydü. Beatrice nefesini kontrol altına alana kadar yüzünü yeğeninin saçlarma gömerek sakladı. O süre içinde tek kelime dahi etmedi zaten. Yarı başında devam eden sohbeti pür dikkat dinlediğinin anlaşılmasına da imkân yoktu.

"Londra'daymış," diyordu Jane. Sesin geldiği yöne bakılırsa bunu Beatrice'in olduğu tarafa doğru söylemişti. Beatrice davranışının zayıflık sayılabileceğini düşünerek yüzünü çevirdi ve sanki basit bir köylü kızın önemsiz dedikodusuna iştirak etmeye mecbur bırakılmış gibi ilgisiz bir ifadeyle Jane'e bakarak, "Biraz daha kalacağını düşünüyordum," dedi. "İki sene zengin olmak için yeterince uzun değil."

"Bence yeterince kaldı. Eline geçen her peniyi akıllıca kullandığına eminim. Carter tanıdığım en analitik düşünen ve akıllı adamlardan biri."

"Duyan da hayatını erkeklerle dolu bir at çiftliğinde geçirdiğini sanır. Tanıdığın az sayıda adama hayranlık eğiliminde sin, hepsi bu Jane."

Ellen, Jane'i aynı anda hem savunup hem de eleştiren bir şeyler homurdandı ama Beatrice ne dediğini anlayamadı.

Jane düşünürmüş gibi yaptı ve sonunda, "Onları seviyor olmam kusurlarını görmediğim anlamma gelmez," dedi.

"Her neyse. Carter'ın temelli dönüş yaptığını sanmıyorum, yakmda yine gidecektir." Beatrice bunu yürekten inanarak söylemişti. Carter'ın bağımsız bir yanı olduğunu, hatta bağlanmayı ancak tasma takılmış bir kurt kadar anlayışla karşıladığını düşünüyordu. Bunun yanı sıra Carter, abisinin yardımcılığını yaparken de kök salmaya niyetli olmadığını defalarca söylemiş ya da hissettirmişti.

Uzun bir süre önce geçtiğini düşündüğü üzüntü, kalbinde ince damarlı bir kırılmayı da beraberinde getirmişti. Fakat Beatrice çoğu kişiden daha metanetliydi. Duygularını bastırmak ya da hissetmediği bir şeyi hissediyormuş gibi davranmak uzmanlık alanıydı. Şimdi de kayıtsızmış gibi davranıyordu. Oysaki Carter'ın isminin geçtiği sıradan bir sohbete kayıtsız kaldığı söz konusu bile değildi.

"Gidip gitmeyeceğini bilemiyorum ama Alexander yakmda Londra'ya gitmemiz gerektiğini düşünüyor. Carter planlarından ona bahsedecektir."

Beatrice mecburi ziyaretler dışında Londra'da olmaktan nefret ediyordu. Orayı, annesinin ölümüne neden olan çirkinliğin sahnesi olarak görmekten kendini alamıyordu zira. Öte yandan Carter'ı görmek için bir şeyler yapmak istediğinden de emin değildi. Bir diğer taraftan ise onunla yeniden karşılaşacak olmanın heyecanına kapılarak kusursuz tırnaklarını kemiğe harap etme arzusuna düşüyordu.

"Carter'a hâlâ öfkeliisin, değil mi?"

Beatrice ters ters Jane'e baktı. "Bu fikre nereden kapıldığını merak etmiyorum, bu yüzden lütfen açıklama."

"Gitmeden önce onunla konuştuğunuzu biliyorum. Sorun şu ki sohbetin içeriğini öğrenmek mümkün olmadı."

Kendini açacak kadar güvendiği, kalbinin kalıplarının altına sızabilen tek erkek tarafından ikinci kez reddedilişi Beatrice için hem itiraf edilmesi imkânsız hem de kabullenilmesi zor bir

konuydu. Bu, hiç şüphesiz ki milyonlarca güvensizliği arasındadır en derin iz bırakandı.

Dikkat çekmekten uzak bir iç çekip kaşlarından birini kaldırdı. Jane'in insanların içini görmekteki mucizevi yeteneğinin bile maskesinin ardında neler döndüğünü ortaya çıkarmaya yetmeyeceğini biliyordu.

"Seni tersledi mi? Hadi ama lütfen."

"Birinin beni tersleyebileceğine inanabiliyor musun Jane?"
Düşünüp taşındı ve isteksizce, "Senin dışında tabii," diye belirtti. "Carter hakkında konuşmak istemiyorum. Yeğenimle vakit geçirmek dururken iki senedir görmediğim birisi için zaman öldürmek saçmalık."

Jane'in merhametli ifadesi sinirlerini hoplatmıştı. "Ciddiyim Jane. Dilimin çözülmesini istemiyorsan susmanı tavsiye ederim."

Fakat kendine hâkim olmak Jane'in erdemleri arasında değildi. "Belki ben onunla konuşursam ikiniz için..."

Beatrice hiçbir uyarı vermeden, "Alexander'ın seni uzun bir süreliğine Dover'a gitmeye ikna ettiğini duydum," dedi. "Oraya yerleşeceğinizi düşünmekte haksız mıyım? Yok eğer uzun süreli bir tatil niyetindeyseniz sezon sonunu beklemenizi öneririm, hem havalar da ısınmış olur. Belki de..."

Jane dehşetle, "Beatrice," diye bağırduğu sırada Ellen, "Jane," diye çığlık attı. Beatrice, Jane'e "seni uyarmıştım bakıştı" attıktan sonra dayısı Chris'in tahta askerleriyle oynamakta olan Michael'ın sarı kafasının tepesini öptü.

"Hainsin Beatrice! İçindeki kötülük kurumayan bataklık gibi ve bu sefer gerçekten senden umudumu kesiyorum."

Beatrice omuzlarını silkti.

"Sen torunumu benden ayırmayı mı düşünüyordun? Bizi terk edecektin, hem de o sosyetik aptallar dediğin insanların arasında biraz daha vakit geçirmek için."

"Düşündüğün gibi değil anne. Sadece kısa bir süreliğine..."

Beatrice, Michael'ı kucağına alıp pencere kenarına gitti. Bazı

durumlarda ne kadar ileri gittiğinin hiç önemi kalmıyordu. Zalim değildi... Tamam, bazen biraz ipin ucunu kaçıyordu ama bir neden öne sürmesi gerektiğinde de hep sağlam bir tane bulabiliyordu. Jane kadar merhametli ve sevecen birinin böyle hassas bir konuda daha az girişken davranması gerekirdi.

Havanın öfkesini kusmak için daha ne beklediğini görmek amacıyla gri gökyüzüne baktı. İşte ilk kar tanesi de o sırada düştü.

“Beatrice benimle Londra’ya gelmen gerekiyor. Yalnız başıma kendimi aptal gibi hissedeceğim.”

Beatrice beline kadar inen altın rengi saçlarını geriye savurdu ve yatağına girdi. “Londra’ya gitmek istemiyorum. Abertillery şu an sahip olmak istediğim her şeyi veriyor bana. O gereksiz kalabalığı çekmek özellikle benim için hiç akıllıca değil Jane.”

Jane, Beatrice’in yatağının ayakucuna oturup ayaklarını altına topladı. Uzun bir sohbete hazırlandığını anlamak için bu yeterli değilse bile, güzel gözlerindeki inanç çok şeyi açıklıyordu.

“Kimse seni evlendirmeye çalışmıyor, yalan söylemiyorum. Sen evet diyene kadar Lord Devenport’un sabırla bekleyeceğine de eminim.”

“Kimse bana arzum dışında bir şey yaptıрма gücüne sahip değil zaten. Gelmek istememe nedenim daha keyfi, sana açıkladım. Ve yine söylüyorum. Lord Devenport’a bir söz vermedim, o da bunun farkında.”

Jane, Lord Devenport ile ilgili sözlerini duymazdan gelerek, “Rahat etmek mi?” diye ciyakladı. “Ne yapacaksın, kış manzaralı resimler çizip nakış mı işleyeceksin? Senin biraz harekete ihtiyacın var, Bea.”

“Aksine, kafamı dinlemem gerekiyor. Gittiğinizde bunu yapmayı düşünüyorum.” Heyecanını belli etmeden, bir süre dışarıda yağan karı izledi.

Jane’de alınganlığın emaresi yoktu. Gülümsedi ve saçma bir mutlulukla, “Carter’dan mı kaçyorsun?” dedi.

“O konulara hiç girme istersen. Ayrıca onun hakkında hiç bir şey bilmiyorum. Londra’da mı?”

“Evet, bugün Alexander ondan İngiltere’ye kesin dönüş yaptığını dair bir haber aldı. Detayları bilmiyorum ama bir mülk meselesiyle ilgili bir süre Londra’da kalmayı planlıyormuş.”

Beatrice umursamaz görünmeye devam etti. “Artık kendi mülkleriyle ilgilenmesinin vakti geldi demek. Onun adına sevindim.”

“Ben de sevindim.”

“Eee Jane?” Beatrice yorganını Jane’in altından kurtarmak için sertçe çekti. “Başka bir şey yoksa uyumak istiyorum.”

“Açıkça söylemiyor ama Alexander da senin gelmeni istiyor. İyi vakit geçirmeyi planlamıyorum zaten, fakat orada bulunduğum sürenin kâbus gibi geçmesini de istemiyorum. Bak... Kral, Alexander’ı görmek istiyor ve tüm dikkatlerin üzerimizde olacağını söylememe gerek yok. Yalnız olacağımı düşünmek beni endişelendiriyor.”

“Mary seninle gelebilir.”

“Ama ben senin gelmeni istiyorum.”

“Ve bu da beni ikna etmeli, öyle mi?”

“Hayır, Mary gelemez çünkü Phillip’in annesi hasta. O kadın oğluyla gelininin tam da bu sırada Londra’ya gitmelerine izin vermektense kendini öldürür ve insanları cenazesiyle meşgul eder.”

“Böyle bir zamanda beni yanında istemen hiç akıllıca değil Jane. Fazla dikkat çekiyorum ve senin de bildiğin gibi bunun nedeni sadece güzelliğim değil.” Başkasının ağzından ukalalık gibi çıkabilecek sözler, aslında sadece Beatrice’in basit bir gerçeği dile getirme şekliydi. “Sana bir faydam dokunmaz.”

“Aksine, senin yanında Mary ile olduğu kadar rahatım. İnsanların ne düşündüğünü umursamadığımı söyleyemem.

Kaldı ki endişemin çoğu bu yüzden. Ancak seni ilgilendiren hiçbir meselede yalnız kalmama izin vermem. Alexander da öyle. Hem sen kolay kolay çileden çıkarılamayacak kadar soğukkanlısın.”

Beatrice bu iyi niyetli çaba karşısında yüzünde, çok nadiren bahsettiği meleksi gülümsemelerden biriyle baktı Jane’e. “Sağ ol hayatım ama hayır.”

Jane, rasgele topladığı saçlarının arasından bir tutam çıkarıp düşünceli düşünceli parmağına doladı. “Hamileyim.”

Sanki söylediğinin hiçbir önemi yokmuş gibi...

Beatrice daha o saniye, Jane’in numara yapmadığından emin olana kadar bir şey söylememesi gerektiğine karar verdi. Haberin gerçek olmasını ne kadar istediğini dışarıdan bakan kimse anlayamazdı. Kan bağının bulunmadığı çocuklara karşı rutin bir tepkisizlikle hareket etse de yeni bir yeğen düşüncesi hoşuna gitmişti.

“Gerçekten hamileyim. Sanırım iki aydan biraz fazla oldu. Aylık kanamalarımın takip ediyorum.”

“Doktor ne diyor?”

“Henüz bilmiyor.”

Beatrice “bu her şeyi açıklıyor” anlamına gelen bilmiş bir bakış attı ona ama Jane’in yanına uzanmasına engel olmadı. Jane tavanı mutlu ve dalgın bir şekilde izlerken gülümsüyor gibiydi. Beatrice onu yataktan atmadan önce gerçekten hamile olup olmadığını anlamalıydı.

“Söylediğim ilk kişi sensin. Geçen sefer olanlardan sonra...” Duraksadı. Geçen sene hamileliğinin üçüncü ayında bebeğini kaybettiğinde birçok açıdan kendine gelmesi pek kolay olmamıştı. “Endişeliyim Beatrice. Londra’ya gitmemiz gerekiyor, öte yandan uzun yolculukların ve bitmek bilmeyen davetlerin riskinin de farkındayım. Tıpkı teyzem gibiyim, çürük yumurta.”

“Önce kocana söylemeliydin, bana değil.”

Bu fikir Jane açısından pek de makul görünmüyordu. “Söyleyeceğim ve o da gitmekten vazgeçecek. Fakat şu ara kralla

bir araya gelmeleri çok önemli. Benim yüzümden planlarını değiştirmesini istemiyorum... Londra'ya vardktan sonra beni geri gönderemeyeceği gibi sen yanımda olduğu sürece de benim için endişelenmeyecektir... En azından daha az endişeleneceğini sanıyorum... Öyle bakmana gerek yok. Ne yaptığımı biliyorum."

Beatrice başına gelecekleri çok iyi biliyordu. Ellerini başının altına koyup Jane gibi tavana baktı. "Ne yaptığım bildiğini sanmıyorum ama sanırım sana yardım edeceğim. Halaların işi saçma fedakârlıklar yapmak değil midir zaten?"

Jane iç geçirdi. "Evet, buna mecbursun ama senin mecburiyetler yüzünden harekete geçtiğin görülmüş şey değil. Benimle geleceksin çünkü bana karşı koymanın mümkün olmadığını biliyorsun."

Beatrice onun konuyu Carter'a bağlamadığını duyduğu için memnundu. "Ah, nasıl da doğru noktaya parmak bastın bilemezsin," dedi tembel tembel. "Hadi, fikrimi değiştirmeden önce git ki uyuyabileyim. Yarın tüm gün hazırlık yapmam gerekecek."

Jane hevesle yataktan fırladı ve dikildiği yerde donup kaldı. Elini karnının biraz altına, bebeğinin o sırada olması gereken yere koydu. "Bundan sonra daha dikkatli olmalıyım. Gördün, değil mi? Kendimi çok kolay kaybediyorum."

"Biraz daha dikkat etmenin zararı olmaz. İyi geceler Jane."

Amacına ulaştığı için mutluluktan havalara uçan Jane, onu öptü ve kadim bir iblisin hikâyesini anlatan münasebetsiz bir şarkı eşliğinde dans ederek kapıya doğru yürüdü.

Bölüm 2

Londra,

1820

Beatrice, Londra'nın bir senede değişmesini beklemiyordu elbette ama şehrin tanıdık kalabalığına karıştığı an üzerine çöken umutsuzluk ve yorgunluk hissini görmezden gelecek kadar kendini hazırlamış olmayı umuyordu. Gerçi yorgunluğun bir sebebi de dört gün süren yolculuk ve Jane'in hiç bitmeyen gevezeliklerine katlanmaktı. Bazen ketum ve ciddi abisinin ona nasıl katlandığını anlamakta zorluk çekiyordu. Sonra Jane'e bir kez bakıyor ve hiçbir erkeğin kalp atışları hızlanmadan ona bakamayacağını fark ediyordu.

Abertillery mülkleri arasında en kullanışlısı olan Bond Caddesi'ndeki evin önüne geldiklerinde Beatrice, Alexander'dan önce davranıp Jane'in koluna girdi ve sadece onun duyacağı şekilde, "Kendini iyi hissediyor musun?" dedi.

"Sorun yok, zaten bugün Alexander'a açıklayacağım."

Beatrice kıs kıs güldü. "Yarında olmak isterdim."

Jane de sırtıttı ama onun ifadesinde başka şeyler gizliydi. Kısa süre geçmeden de ne düşündüğünü yumurtladı zaten. "Pek tavsiye etmem. Şey... bana kızmasına fırsat vermeden onu baştan çıkarmayı planlıyorum da."

“Hımm... İyi bir planmış gibi duruyor.” Abisinin karışma olan iştahı utandırıcı bir hikâye haline gelmişti ve hizmetçiler de dahil herkes tarafından doğallık, hatta romantiklik olarak görülüyordu.

“Her zaman işe yarar.”

“Berbat bir şaperonsun Jane. Evli olmayan bir leydinin duymaması gereken şeylerin başında yatak odası muhabbetleri gelir. Aldatma hikâyeleri ve metres tutan erkeklerin zamparalıklarından bile önce gelir bu.”

Jane omuzlarını silkti. “Utanacağını düşünsem çenemi kapatırdım. Her neyse, Alexander şüphelenmeye başlamadan fışılдаşmayı bırakalım... Baksana, Michel’m kafasının üzerinden bakıp bizi dinliyor.”

Hizmetçilerin karşılama prosedürlerinden tam anlamıyla faydalanan Beatrice kendini beğenmiş bir halde ve bunun tam olarak farkına vararak izin isteyip daha önceki zamanlarda da kaldığı odaya gitmeye niyetlendi. Fakat Alexander onu engelledi.

“Beatrice uzun bir yolculuktu ama dinlenmeden önce seninle konuşmak istiyorum.”

“Nutuk atmanı gerektirecek hiçbir şey yapmadım. Arabada uyuklamadım ya da daha kötüsü arabacıyla cilveleşmedim, eminim fark etmişsindir.”

Alexander kendini tutamayıp gülen Jane’e ters bir bakış atıp Beatrice’e döndü. Nedense tenkit etmek ister gibi bir hali yoktu. Bu da Beatrice’e onun kendisini ilgilendirmeyen bir konu hakkında konuşmak istediği izlenimini verdi.

“Nerede konuşmak istersin?”

“Çalışma odama geç lütfen... Jane, lütfen sen biraz dinlen. Yorgun görünüyorsun.” Jane itiraz etmeyi düşünüyorsa bile kocasının kısa ama baskıcı öpücüğüyle kolayca yola geldi. Salına salma, odalarına çıkan merdivenlere yürürken Alexander’ın karanlık bakışları üzerindeydi. Her an karısının üzerine atlamaya hazır bir hali vardı. Bu gergin duruşun neleri açığa

vurduğunu çok iyi anlayan Beatrice gözlerini devirip çalışma odasına doğru yollandı. Havada uçuşan kıvılcımlar onlar adına iyi bir şeydi ama Beatrice, asla sahip olamayacağı şeyleri hatırlatan bir uyarıcıya ihtiyaç duymayacak kadar hassas bir dönemden geçiyordu.

İç geçirdi ve aniden gözlerinin önünde beliren Carter'ın görüntüsünü özümsedi. Ondand nefret ediyordu fakat... Fakat ne? Sudan çıkmış köpek gibi silkelenme arzusunun görmezden gelip uşaklardan birinin açtığı kapıdan içeri girdi ve kraliçe edasıyla çalışma masasının yanındaki büyük, deri koltuğa kuruldu.

Alexander'ın gelmesi beklediğinden uzun sürdü ama onun karışma attığı son bakışı gördükten sonra daha fazla da bekleyebileceğini tahmin edip haline şükretmekten kendini alamadı Beatrice.

"Uzun zamandır konuşma fırsatımız olmadı. Jane iyi olduğunu söylüyor ama bir de senden duymak hiç fena olmaz."

"İyiyim, teşekkür ederim. Benim için endişelenmene gerek olmadığını biliyorsun."

Alexander yorgun bir şekilde deri koltuğuna çöktü. "Biliyorum, değil mi küçük kardeşim."

"Bildğini umuyorum. Yoksa yine bir ahlaki eğitimden geçmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Abisinin dudaklarında sessiz ve çok az kişinin anlayabileceği imalara sahip bir gülümseme belirdi. Karısının ailesi tarafından aldığı kısa süreli eğitimin akademik anlamda işe yarar olmadığını farkındaydı ama işin maneviyat kısmının sorunsuz işlediğini biliyor gibiydi. İşin gerçeği Beatrice bunun fazlasıyla bilincindeydi. Jane, Ellen ve Mary'nin onun hidayete ermesi için gösterdiği onca çaba boşa çıkmamıştı. En azından artık insanları karşılıksız sevmenin kötü bir şey olmadığını düşünüyordu.

"Seni eleştirmek ya da hayatını düzene koymak için sana ultimatome vermek niyetinde değilim. Londra'da olduğumuz

süre içinde Jane'in ve pek tabii ki benim sana ihtiyacımız olacak."

"Eşlikçi olmamı istiyorsun ama kimseyi iyi temsil edemeyecek olduğumu gözden kaçırıyorsun, Alexander. Burada bulunma nedenim sadece değişiklik. Yerinde olsam benim tarafımda mucizevi bir gurur nedeni aramaya kalkışmazdım."

"Seninle gurur durmak için birçok nedenim var Beatrice ama mesele bu değil. Biliyorsun ki Jane hamile."

Beatrice şaşırdığını gizledi ama gülmekten de kendini alamadı. Demek Jane dilini tutamamıştı. "Demek şana söyledi."

"Hayır..." Alexander uzun uzun güldü. "Söylemesine gerek yoktu. Onu... tanıyorum diyelim." Soğuk mizacı bile abisinin telaffuz etmediği ama tüm ağırlığıyla havada gezinen kelimeler yüzünden Beatrice'in kızarmasına engel olmadı. Elbette karısının hamile olduğunu bilecekti, onu her haliyle çıplak görmüştü ve değişikliklerin farkındaydı.

Beatrice umursamaz görünmeye devam ederek, "Benden istediğin nedir?" diye sordu. Sesi titrediği ve hafif pürüzlü çıktığı için çok utanmıştı.

"Buraya gelme nedenine uygun davranman. Ona eşlik etmeni istiyorum."

"Eğer endişeliysen neden gelmesine izin verdin?"

"Beni takip etmeyeceğinden emin olamadım. Eğer felaketi engelleyemiyorsan en azından kontrol altına almak gerekir."

"Ondan felaket olarak bahsettiğini karın bilse ne olur, pek kıymetli ekselansları?"

Alexander'ın bu seferki gülüşünde sevdalı bir adamın tüm zaafı vardı. "Onun benim felaketim olduğunu hiç saklamadım, Beatrice... Kral, naipliğinden beri pek değişmedi. Yine eski günlerindeki şımarık çocuk gibi davranıyor ve onu daha uygun bir zamanda bir araya gelmeye ikna edemedim diyelim."

"Anlıyorum. Bana güvenebilirsiniz, Jane ile asla sıkılmam ve bu da benim için iyi bir motivasyon kaynağı... Söylemek istediğin başka bir şey var mıydı?"

Alexander bir süre kızın yüzünü inceledikten sonra pat diye, "Carter burada," dedi.

Beatrice yutkundu. "Biliyorum... Jane döndüğünden ya da dönmek üzere olduğundan bahsetmişti ama bunu bana neden açıkladığını anlamadım." Son eklemeyi yaptığı için Beatrice içten içe kendine küfür etti. Durumu doğal karşıliyormuş gibi davranmalıydı, şüpheli bir durum olduğunu sezmış gibi değil.

"Karayipler'den dönen adam artık benim yardımcılığını yapan cesur asker değil. Başarılı bazı yatırımlar yaptığını ve Londra kırsalındaki bir mülkle ilgilendiğini biliyorum. Detayları yeri geldiğinde, uzun uzun konuşacağız."

Beatrice titreyen ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. Yüzünden hiçbir ifadenin geçmediğinden emin olamıyordu ama her zaman dış kontrolleriyle ilgili en iyiyi umma eğilimindeydi. Fakat ellerini sıkıştırdığı dizleri de titremeye başlayınca belinden aşağısı kontrolsüzce kıpırdayama başladı ve ifadesiz yüzünü buruşturdu.

"Söylemek istediğin bir şey var mı Beatrice?"

Biliyor muydu? Bilmesine imkân yoktu... Belki de Jane düşüncelerinden ona bahsetmişti ve... Ama hayır, Jane bunu asla yapmazdı. Belki de Carter bir şey söylemişti ama... Lanet olsun!

Kendini son kez kontrol altına aldı. Kaşlarını doğru ölçüde kaldırıp göz kapaklarını düşürürse yeterince umursamaz ve kibirli görüneceğini biliyordu. Sonunda halinden memnun bir şekilde başını sallayıp, "Onun adına memnun olduğumu söyleyebilirim," diye mırıldandı.

Alexander bir süre daha onu ilgili ve düşünceli bir vaziyette süzdü ve sonunda, "Burada olduğumuz süre içerisinde sık sık görüşeceğimizi bildiğim için sana ufak bir hatırlatma yapmak istiyorum," dedi.

"Nedir?"

"Carter'ın cemiyete karışmak gibi bir derdi olduğundan değil ama onunla karşılaşma ihtimalimizin olduğu davetler

gerçekleşeceğini söyleyebilirim. Hatta krallıkta yapacağı yatırımlar konusunda onu desteklemek için önemli kişilerle tanışmasını sağlamayı düşünüyorum. Bunun için de sezon davetlerinden daha iyisi yoktur.”

“Carter’ı katıldığın balolara davet ettireceksin? Ne kadar da asilce bir davranış.”

“Sesindeki küçümsemeden hoşlanmadım Beatrice. Carter benim tanıdığım en esaslı adamdır.” Hadi buna karşı çık der gibi tek kaşını kaldırıncı Beatrice de aynı şekilde ona karşılık verdi.

“Ne yapmam gerekiyor? Yoksa ona da mı eşlik etmeliyim?” Tanrım lütfen hayır, desin.

“Elbette hayır! Sadece sivri dilini kontrol et yeter Beatrice.”

Bu da ne demekti şimdi? “Bu da ne demek?”

“Daha önce yaptığı işi ortaya atıp onu huzursuz etmeye çalışmayacaksın diyorum.”

Beatrice çocuk yerine konulduğu için hem utanmış hem de kızmıştı. Fakat çok geçmeden abisinin böyle bir uyarıda bulunmakta haklı olduğunu kabul etti. Carter’a o kadar kızgındı ki onu gördüğü yerde yaralamak isteyebilir ve bunu en kısa yoldan yapmanın bir çaresini kolayca bulabilirdi.

Sabırsız bir iç geçirerek, “Gereksiz bir hatırlatma,” dedi.

“Yine de zararı yok. Anlaştık mı Beatrice?”

Cevabı çok hızlı geldi. “Evet.”

“Güzel, artık gidebilirsin.”

Konuşmayı bitiren taraf yine gücünü ortaya koyuyordu. Beatrice itiraz etmeyi düşündüyse bile itaatkar bir şekilde yerinden kalktı, abartılı bir reverans yaptıktan sonra kapıya yürüdü.

“Unutmadan... Carter yarın akşam yemeğinde konuşumuz olacak.”

Beatrice’in tokmağı tutan eli titredi ama korktuğu gibi bir tepki vermesinin önüne geçen kontrolü hemen imdadına yetti. Hatta abisine doğru bakıp, “Ne güzel bir haber,” derken

gölümsemeyi bile başarmıştı. Ancak odasına gittikleri sonra kendini yatağa bıraktı ve ellerini yüzüne kapatıp daha güçlü olabilmek için Tanrı'dan yardım diledi.

Hatıralar...

1815, Londra

On beş yaş, bir kadın için dönüm noktalarıyla dolu olabilir-
di. Beatrice'e sorsanız buna kalıbını basabilirdi. On beşinci
doğum gününde Carter Maximilian'a âşık olmuştu. Çocuk
iş bir kurdele seti ve gümüş bilekliğe kapılıp gittiği için
utanıyor değildi. Yine bundan birkaç gün sonra hayatı bo-
yunca istediği tek adamın o olduğuna karar vermişti. Yet-
mezmiş gibi, sonraki hafta ona duygularından bahsetmeyi
düşünmüş, bu kararı hayata geçirmek için de iki hafta daha
beklemişti. Fakat onunla konuşmayı düşündüğü ilk fırsata
cesaretini kaybedip saçma sapan bir mazeretle odasına
çekilmiş, bütün gün ve gece düşünmüştü. Yeniden fırsatını
bulup ona açılmaya niyetlendiğinde duygularından da ka-
rarından da fazlasıyla emindi.

Londra'yı vuran kar fırtınasının olduğu geceydi. Kar öyle
şiddetliydi ki hareket halindeki atlar bile saniyeler içinde ne-
redeyse dizlerine kadar kara gömülüyordu. Carter o gece, bir
ihtiyaçları olup olmadığını sormak için gelmişti. Ne incelik...
Yani, böylesine kötü bir havada, yeterince rahat ve afiyette
olup olmadıklarını kontrol edecek kadar nazik ve düşünce-
liydi. Fakat onu evlerine getiren nazik hareketi bir süreliğine
içeride mahsur kalmasına sebep olmuştu.

Beatrice o gece onun yatağını hazırlama görevini üslen-
diği için inanılmaz heyecanlıydı. Yaşlı Martha, soğuk algin-
liğinden mustarip yatak döşek yatan annesinin bakımıyla
ilgilieniyordu. Yani bir bakıma Beatrice, Carter'a yardım et-
meye mecburdu. Ah, ne büyük felaket...

Herkesin uyuduğunu düşünmek için saate bakmasına
gerek yoktu bile. Cama çarpıp sonrasında da eriyen bin-
lerce kar tanesini sayıp uygun zaman gelsin diye usan-
madan beklemişti. Sıcak yatağından kalkmakta biraz
oyalandığı için kendine sövdü ve cesaretini kaybetmeme
telkinlerini içinden yineledi.

O gece giymeye karar verdiği koyu pembe gecelik an-
nesine aitti. Varla yok arasındaki göğüslerini neredeyse
meydana çıkaran korkunç yakayı birkaç iğneyle toparla-
dıktan ve askılarını içine aldıktan sonra, ucuz gecelik tam
da istediği gibi bir şeye dönüşmüştü. Evet, becerikliliği ve
cesaretiyle gurur duyuyordu. Saçlarını açmayı düşünmü-
tü fakat hemen sonra üşenip örgülü halinde kalmasına izin
vermişti. Fazla abartmaya da gerek yoktu.

Beatrice aynada kendini son defa kontrol edip yanık
bıraktığı tek mumu ve daha önceden hazırladığı brendi
dolu kristal bardağı da alarak dışarı süzüldü. Koridor buz
gibi soğuk ve rüzgârlıydı. Neyse ki Carter'ı yerleştirdikleri
oda bulundukları kattaki üç odadan biriydi. Buna rağmen
oraya ulaşmak, çelişkili düşünceleri sebebiyle biraz uzun
sürmüştü. Ancak kapıyı tıkladırken yakalanma korkusu ve
sabırsızlığı yüzünden cesur bile sayılabilirdi.

Beatrice içeriye gelmesini ya da defolup gitmesini söyle-
yen bir yanıt bekliyordu ama Carter her zamanki inceliğini
göstererek kapıyı kendisi açmayı tercih etti... Ve tam da o
anda Beatrice tüm söyleyeceklerini unuttu.

Carter'da onu kendisine çeken yüzlerce şey vardı ama onda kendini kaybetmesine neden olan en baskın yanı, inceliği ve şefkatiydi. Beatrice'e, hatta annesine karşı her zaman çok iyiydi. Ancak içeri alınmayı umut ettiği kapı önünde dikilip dururken Beatrice'in kanını harekete geçiren şey, masumane olamayacak kadar vücuduna hitap ediyordu.

Erkeğin üzerinde pantolonundan başka bir şey yoktu ve Beatrice gözlerini onun çıplak gövdesinden ayıramıyordu. Onu diğerlerinden ayıran milyonlarca güzelliğinden biriyle daha karşısında duruyor ve tek kelime etmiyordu. Annesini ziyarete gelen sarkık vücutlu, pörsümüş derili zamparalar ya da göbeği şişmanlıktan parlayan kodamanlar gibi değildi. Asker gibiydi... Soylu, gururlu, güçlü ve sert... Tanrı affetsin ama on beş yaşındaki gelişkin duygularına hitap eden bu kusursuzluğun takdir edilmesi gerekiyordu. Belki dokunmalı ve...

"Burada ne işin var Beatrice?"

İrkilerek kendine geldi. Birden ne yapması gerektiğini hatırladı ve gülümseyerek, "Sana içecek bir şeyler getirmiştim," dedi. "Dışarısı çok gürültülü ve soğuk. Uyumamışsan brendi işine yarar diye düşünmüştüm."

Carter gülümsemeksizin gözlerine bakıp, "Çok düşüncelisin," dedi. Öfkelenmiş miydi?

"Teşekkür ederim... İçeri... İçeri gelmemde bir sakınca var mı? Burası çok soğuk."

Carter kapı pervazına omzunu yasladı. Bu haliyle geçit vermez bir havası vardı ve konuştuğunda da bunu kanıtlamış oldu.

"Gitsen iyi olur."

Beatrice o âna kadar attığı adımların ne kadar cesaret gerektirdiğini hatırlamamış olsaydı koşarak odasına

giderdi. Fakat pes etmeyecekti. Onu ikna etmek için aklı-
na gelen ilk şeyi söylemeye hazırlanıyordu ki yaklaşmak-
ta olan ağır aksak ayak seslerini duyunca kaskatı kesildi.
Dehşete kapılıp Carter'a baktı. O da huzursuzlanmıştı ve
bir saniye sonra sanki yaptığından nefret ediyormuş gibi
Beatrice'i kolundan tutup içeri çekti. Brendi bardağını ve
mumu taşıyan tepsiyi devrilmeden önce kızm elinden alıp
yanlarındaki çekmeceli sehpanın üzerine bıraktı.

"Alkol ve ateş böyle titrek parmakların arasında fazla
yaklaşmamah Beatrice. Birine zarar gelebilir."

Olanları endişe içinde izleyen Beatrice sırtını kapıya
olabildiğince yaslamıştı. Hiç düşünmeden ve alışkın oldu-
ğu şekilde özür diledi. Sonra söylediğinden pişman oldu.
Şu bir gerçek ki buraya özür dilemeye ya da azar içitmeye
gelmemişti. Zorla gülümsedi. Kendinden emin ve kadınsı
görünmeye çalışıyordu.

"Teşekkür etmek istemiştım. Her şey için..."

Carter cevap vermeden doğrudan gözlerine bakıyordu.
Ne düşündüğünü anlamak hiç kolay değildi. Kesin olan tek
şey kokusuydu. O kadar güzel kokuyordu ki... Sanki ateşin
ve közün kokusuna karışmış turuncgiller gibiydi. Güven ve-
rip, ısıtıyor ve ferahlatıyordu. Beatrice ona öyle çok ihtiyaç
duyuyordu ki ağlayabilirdi bile.

"Carter," diye mırıldandı ve sonra ismini tekrar fısıldadı.

"Burada olmaman gerekiyor güzellik."

"Beni güzel buluyor musun?"

Beatrice bir adım yaklaştı ona. Karşılık olarak Carter
temkinli bir şekilde dikleşti, başını eğip yarı kapalı göz ka-
paklarının arasından onu inceledi.

"Ne yaptığını biliyorsun Beatrice."

"Ne yaptığımı düşünüyorsun ki?"

Carter'da onu kendisine çeken yüzlerce şey vardı ama onda kendini kaybetmesine neden olan en baskın yanı, inceliği ve şefkatiydi. Beatrice'e, hatta annesine karşı her zaman çok iyiydi. Ancak içeri alınmayı umut ettiği kapı önünde dikilip dururken Beatrice'in kanını harekete geçiren şey, masumane olamayacak kadar vücuduna hitap ediyordu.

Erkeğin üzerinde pantolonundan başka bir şey yoktu ve Beatrice gözlerini onun çıplak gövdesinden ayırıyordu. Onu diğerlerinden ayıran milyonlarca güzelliğinden biriyle daha karşısında duruyor ve tek kelime etmiyordu. Annesini ziyarete gelen sarkık vücutlu, pörsümüş derili zamparalar ya da göbeği şişmanlıktan parlayan kodamanlar gibi değildi. Asker gibiydi... Soylu, gururlu, güçlü ve sert... Tanrı affetsin ama on beş yaşındaki gelişkin duygularına hitap eden bu kusursuzluğun takdir edilmesi gerekiyordu. Belki dokunmalı ve...

"Burada ne işin var Beatrice?"

İrkilerek kendine geldi. Birden ne yapması gerektiğini hatırladı ve gülümseyerek, "Sana içecek bir şeyler getirmiştim," dedi. "Dışarısı çok gürültülü ve soğuk. Uyumamışsan brendi işine yarar diye düşünmüştüm."

Carter gülümsemeksizin gözlerine bakıp, "Çok düşüncelisin," dedi. Öfkelenmiş miydi?

"Teşekkür ederim... İçeri... İçeri gelmemde bir sakınca var mı? Burası çok soğuk."

Carter kapı pervazına omzunu yasladı. Bu haliyle geçit vermez bir havası vardı ve konuştuğunda da bunu kanıtlamış oldu.

"Gitsen iyi olur."

Beatrice o âna kadar attığı adımların ne kadar cesaret gerektirdiğini hatırlamamış olsaydı koşarak odasına

giderdi. Fakat pes etmeyecekti. Onu ikna etmek için aklına gelen ilk şeyi söylemeye hazırlanıyordu ki yaklaşmakta olan ağır aksak ayak seslerini duyunca kaskatı kesildi. Dehşete kapılıp Carter'a baktı. O da huzursuzlanmıştı ve bir saniye sonra sanki yaptığından nefret ediyormuş gibi Beatrice'i kolundan tutup içeri çekti. Brendi bardağını ve mumu taşıyan tepsiyi devrilmeden önce kızın elinden alıp yanlarındaki çekmeceli sehpanın üzerine bıraktı.

"Alkol ve ateş böyle titrek parmakların arasında fazla yaklaşmamalı Beatrice. Birine zarar gelebilir."

Olanları endişe içinde izleyen Beatrice sırtını kapıya olabildiğince yaslamıştı. Hiç düşünmeden ve alışkın olduğu şekilde özür diledi. Sonra söylediğinden pişman oldu. Şu bir gerçek ki buraya özür dilemeye ya da azar içitmeye gelmemişti. Zorla gülümsedi. Kendinden emin ve kadınsı görünmeye çalışıyordu.

"Teşekkür etmek istemiştım. Her şey için..."

Carter cevap vermeden doğruca gözlerine bakıyordu. Ne düşündüğünü anlamak hiç kolay değildi. Kesin olan tek şey kokusuydu. O kadar güzel kokuyordu ki... Sanki ateşin ve közün kokusuna karışmış turuncğiller gibiydi. Güven verip, ısıtıyor ve ferahlatıyordu. Beatrice ona öyle çok ihtiyaç duyuyordu ki ağlayabilirdi bile.

"Carter," diye mırıldandı ve sonra ismini tekrar fısıldadı.

"Burada olmaman gerekiyor güzellik."

"Beni güzel buluyor musun?"

Beatrice bir adım yaklaştı ona. Karşılık olarak Carter temkinli bir şekilde dikleşti, başını eğip yarı kapalı göz kapaklarının arasından onu inceledi.

"Ne yaptığını bilmiyorsun Beatrice."

"Ne yaptığımı düşünüyorsun ki?"

Carter neşesizce güldü.

"Birisi yokluğunu fark etmeden önce odana gitmen gerekiyor."

Beatrice inatla başını iki yana salladı. "Ne yaptığımı biliyorum... Biliyorum çünkü istiyorum..."

Carter onu baştan ayağa süzdü. Beatrice'in görmeyi istediği arzulu erkek gibi değil de alışkın olduğu müşfik yanını ortaya koyarak inceledi ve sonunda, "Masum bir çiçeksin Beatrice," dedi. "Ne kadar değerli olduğundan haberin yok çocuk."

"Ben çocuk değilim."

"Küçük bir kız çocuğusun."

Beatrice başını iki yana salladı. "Kadınım ben... Buraya sana, tam da şu anda kendimi sunmaya gelmedim. O kadar çaresiz bir durumda değilim. Sadece bilmeni istedim..."

"Bu sohbete hiç başlamayalım."

"Hayır, bilmen gerekiyor Carter... Seninle gelmek istiyorum... Beni yanma al. Senin olayım. Buradan uzağa gideriz ya da sen nereye istersen oraya... Lütfen yanında gelmeme izin ver."

Carter afalladı. Bir süre ne diyeceğini bilmeden ona baktı.

"Endişelenme Carter." Onun bu şaşkınlığından yararlanması gerektiğini düşünen Beatrice ince parmaklı ellerini erkeğin kollarının üstüne yerleştirdi ve başını ona doğru kaldırdı. Çok sıcak ve pürüzsüzdü teni. "Benimle evlenmeni beklemiyorum. Bunu istemiyorum da... Birbirimizi tanımalıyız, değil mi? Belki o zaman sen de beni..." Başını eğip pembe geceliğinin altından görünen kendi çıplak parmaklarına ve onunkilere baktı. "Benim seni sevdiğim gibi sevebilirsin."

Carter korkuya kapılmış olmalıydı ki aniden geri çekildi. Ancak hareketi Beatrice'i şaşırtmadı çünkü en başta onu şaşırtan kendisi olmuştu. "Sadece seninle olmak istiyorum... Bak, seni endişelendirdiğimi biliyorum. Fakat bilmen gereken bir şey var. Ancak sevgilin olarak yanında ve güvende olabilirim... Eğer sen de istersen bu gece hazırlanmaya başlar ve..."

"Beatrice, lütfen..."

"O ses tonuyla konuşma benimle. Çocuk ya da zor anlayan bir ahmak değilim. Sadece bana bakmanı istiyorum, gerçekten bana bakıp olabileceğini fark etmeni istiyorum."

"Kes artık şunu!"

"Kızdın mı bana?"

Carter'ın yüzü yumuşadı. "Hayır... Sen o kadar temizsin ki." Koca elini kızın yanağına koydu ve hafifçe okşadı. "Kendine bunu yapma."

Beatrice'in gözlerinin içine baktı. Kara gözlerinde gizli derinlikler ve anlamlar vardı ama kız onu çözemiyordu. Sonra Carter yavaşça yaklaştı ve sanki huysuzluk eden bir çocuğu yatıştırmaya çalışıyormuş gibi saçlarının tepesine bir öpücük kondurdu.

Küçük, masumane öpücük yüzünden aklını kaçırarak gibi oldu Beatrice. Nefes nefese, "Sen de bana karşı bir şey hissediyorsun," diye fısıldadı. Elinde sadece umutları vardı. "Yoksa neden bu kadar iyi olarsın ki? Birbirimize uyuyoruz."

"Sana göz kulak olmaktan başka bir şey yaptığımı düşünme. Buna farklı anlamlar yüklemeye kalkarsan kalbin kırılır..."

Beatrice, Carter'm eline uzandı, gözlerini onunkilerden ayırmadan, "Sen bana zarar vermezsin," diye mırıldandı

ve dudaklarını yavaşça erkeğin avuç içine bastırdı. Teninin kokusuyla sarmalanıp bir ömür geçirebilirdi.

Carter elini hızla çekti. "Bir şey mi içtin sen?"

Böyle bir pervasızlığı yapabileceğini düşünmesi Beatrice'i utandırdı. "Düşündüm ama içmedim. Aklım başımda, hatta daha önce hiç bu kadar kendimden emin olmamıştım."

"Birisi burada olduğunu anlamadan önce gitmen gerekiyor." Durumla baş etmeye çalışırken Beatrice'in tanıdığı adama hiç benzemiyordu.

"Bu kadar duygusuz konuşma benimle... Gidemem, beni anladığından emin olana kadar gidemem."

"Anlayacak hiçbir şey yok. Yakında tüm endişelerinden kurtulacaksın, sana söz veriyorum. Artık normal bir hayatın olacak."

"Hayır! Senin olmadığın bir hayat istemiyorum," diye sızlandı Beatrice. Ağlamak üzereydi ve bunu saklamayı özellikle istemiyordu. Gözyaşlarının kimi olsa yumuşatacağını söylemişti annesi.

"Bu durum karşısında savunma yapmak bile anlamsız ama beni anladığından emin olmam gerekiyor... Senin arzuladığın şekilde sen ve ben diye bir şey olamaz."

Beatrice inledi. Acı o kadar büyüktü ki pes ederse ölümüne neden olabilirdi. Hemen sonra yapmaya cesaret edemediği bir dünya şey ve soğuk hava yüzünden titremeye başladı. Çıplak kollarındaki ince tüyler diken diken oldu.

"Donacaksın Beatrice." Carter yatağın kenarındaki ince, yedek battaniyeyi aldı ve Beatrice'in omuzlarına sardı. Davranışı, Beatrice'i ona âşık eden inceliğiyle içini ısıttığı kadar, kendini güzel göstermek için gösterdiği çabayı hiçe sayması nedeniyle de canını sıktı.

“Sebebi aramızdaki yaş farkı mı? Eğer endişen buysa için rahat olabilir. On yaş çok da önemli değil... Annemi ziyarete gelen adamların çoğu...”

Carter parmaklarını kızın dudaklarına bastırıp onu susturdu.

“Kendini onun yerine koyma. Git buradan çocuk... Düşünme ve uyu. Yarın kendini daha iyi hissettiğini göreceksin.”

Beatrice gözlerini kocaman açtı. Reddedildiğini idrak etmekte güçlük çekiyordu. “Gitmemi mi istiyorsun? Gideyim mi? Ama...”

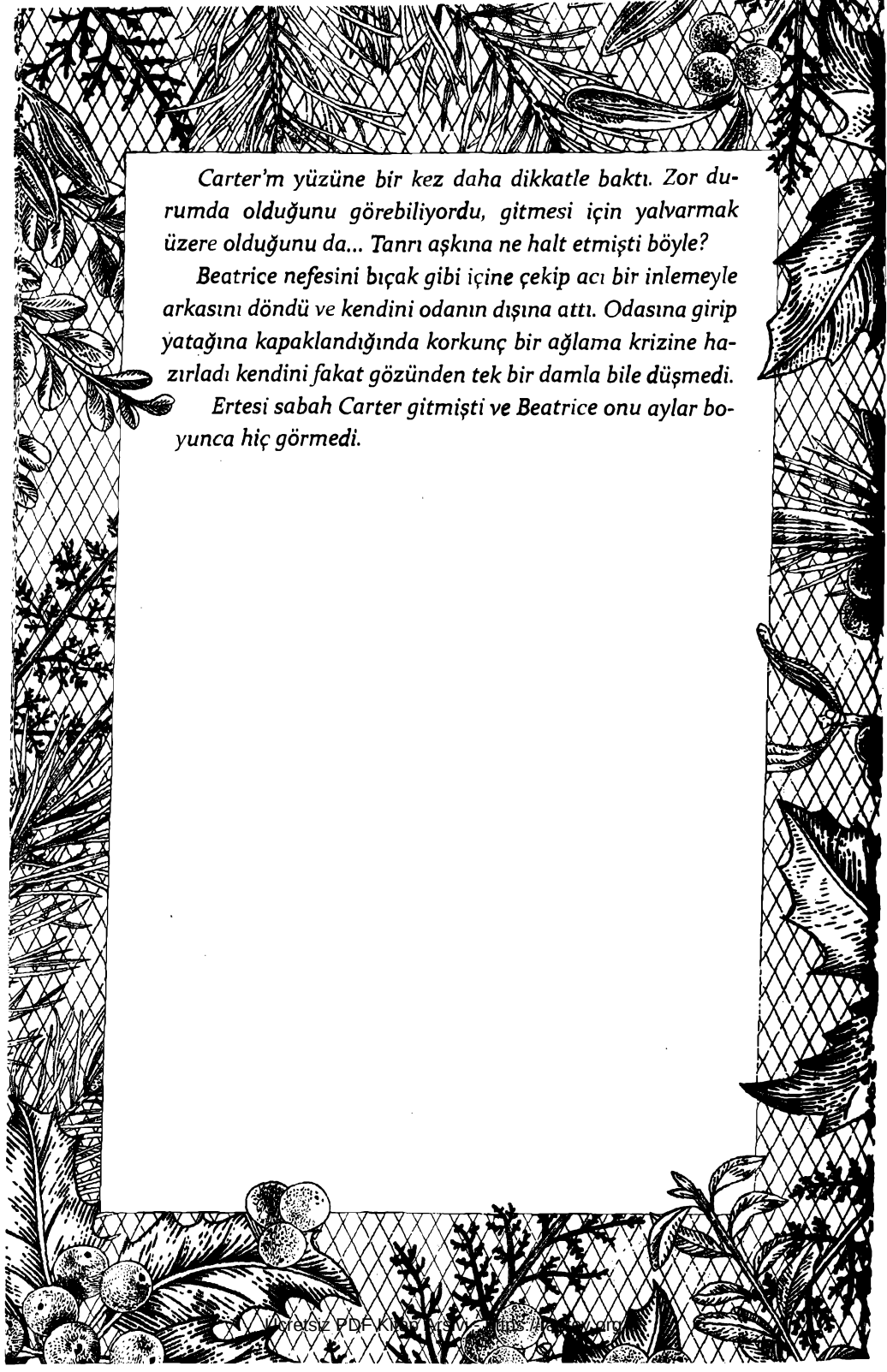
“Gitmen gerekiyor.”

“Hayır hayır... Lütfen... Seninle gelmeme izin ver. Bana ahşana kadar yoluna çıkmam, sadece seni izler ve ne derssen onu yaparım. Ama bana git deme... Gidemem, lütfen Carter. Beni bırakma. Sensiz burada yaşamaya katlanamam.”

Onun kolları arasına girmek istiyordu. Bir kadın gibi teselli edilmeye ve orada hoş karşılandığını bilmeye ihtiyacı vardı. Yavaşça ona sokuldu ama Carter bileklerini tutarak onu engelledi.

“Yapma Beatrice, lütfen kendine bunun yapma.”

Onu ikna etmek için bir şeyler denemeliydi belki de. Erkekler baştan çıkarılmaya hiçbir zaman karşı koyamazdı, Carter da istisna olmamalıydı. Eğer annesi gibi davranırsa aklını başından almaması için bir neden yoktu. Ani bir cesaret geldi üzerine fakat hemen ardından gururu devreye girdi. Az önce reddedilmişti, hem de olabilecek en tatlı üslupla... Öfkenin ardına saklanmaya bile yüzü yoktu çünkü ona söyleyeceği her kötü söz, bir şefkat balonunun içinde emilip gidecekti.

Carter'm yüzüne bir kez daha dikkatle baktı. Zor durumda olduğunu görebiliyordu, gitmesi için yalvarmak üzere olduğunu da... Tanrı aşkına ne halt etmişti böyle?

Beatrice nefesini bıçak gibi içine çekip acı bir inlemeyle arkasını döndü ve kendini odanın dışına attı. Odasına girip yatağına kapaklandığında korkunç bir ağlama krizine hazırladı kendini fakat gözünden tek bir damla bile düşmedi.

Ertesi sabah Carter gitmişti ve Beatrice onu aylar boyunca hiç görmedi.

Bölüm 3

Carter Maximilian yeniden kar yağdığını görebildiği için kendini şanslı sayıyordu. Topraklarına duyduğu özlem nihayet sona erdiği ve insanın kemiklerini takır takır donduran bu rutubetli kışa kavuştuğu için hastalıklı bir memnuniyet duyuyordu.

Asıl evine geçmeden önce geçici olarak konaklamayı planladığı kiralık evinin mütevazı yatak odasına gelişigüzel yerleştirilmiş eşyaları es geçip ılık odanın ortasında oturtulmuş, içindeki sudan buharlar çıkan küvete uzun uzun baktı. Talimatı bir gece önceden kendi vermiş olsa bile o uyurken içeri birilerinin girmesinden ve bu olduğu sırada tek bir ses bile işitmemiş olmaktan dolayı hoşnut değildi. Askerde olduğu zaman ve adalarda geçirdiği iki yıl, ona arkasını kollamayı ve her seferinde tek gözü açık uyumayı öğretmişti.

Ölü gibi uyumasına neden olan kadın huzurlu uykusuna devam ediyordu ve görünüşe göre uzun bir süre daha uyanmayacaktı. Yastığa dağılan kömür karası saçları ve çıplak, karamel rengi pürüzsüz teniyle Carina göz alıcıydı. Carter, Londra'nun onun gibi birine hazırlıklı olduğunu sanmıyordu.

Gerçi onun da acımasız Londra ormanına uyum sağlamakta güçlük çekeceğinden neredeyse emindi.

Carter hazır su sıcakken banyo yapmak için yataktan kalktı ve zengin bir adam sayılmıyorken bile alışkın olduğu konforun tadını çıkarmakta gecikmedi. Hoş şu an bile yeterince zengin olduğundan emin değildi. Varlıklı sayılırdı ama oyun masasında kazandıklarının toplumun ileri gelenleri tarafından meşru kabul edilmeyeceğini bilecek kadar bu işlerden anlıyordu. Fakat diğerlerinin ne düşündüğünü önemseyecek kadar kaygılı bir adam olmama lüksüne da sahipti.

Carter su ılıyıp, yeterince temizlendiğini düşünene kadar suda kaldı. Yataktaki kadının hiçbir zaman saklamaktan çekinmediği ilgisini üzerinde hissediyordu.

“Ne kadar güzel bir adam olduğunu daha önce söylemiş miydim?” İngiliz babasının belki de tek hediyesi, kusursuz bir İngiliz aksanıydı.

Carter, Carina’ya cevap vermeden önce gözlerini onunkilerden ayırmadan, ağır ağır kurulandı ve havluyu gelişigüzel bir sandalyenin arkasına attı.

“Güzellik, erkeklerin tarif edilirken duymak isteyebileceği türden bir övgü sayılmaz Carina.” Ciddi değildi, daha doğrusu güzel ya da kusursuz olduğunun düşünülmesi ona hiçbir şey hissettirmiyordu. Kaldı ki kusursuz değildi.

“Sizinki kadar soğuk bir milletin kısıtlayıcı kriterleri olduğu ortada. Ben neşeli topraklarda doğmanın tadını çıkarıyorum. Ayrıca cömert ve dürüstüm.” Çıplaklığına aldırmadan ve bahsettiği neşeli toprakların kendisine sağladığı özgürlüğün keyfini sürerek gerindi. Kilitli kapılar ardındaki İngiliz güllerinin de yeri geldiğinde ne kadar cömert olduklarını bilse şaşkına dönerdi.

“Bugün bir planın var mı? Sana ayak bağı olduğumu düşünmeyeceksen yanında olmak istiyorum.” Koyu renk gözlerinde umut ve ısrar etmemesi gerektiğini bildiğini gösteren bir dikkat vardı. Kurallara hâkim olması iyiydi.

“Evde kalsan iyi olur Carina. Ama bu hafta sana uygun bir ev bakmak için dışarı çıkabiliriz. Emlakçı Bay Fisherman’ın önerdiği evleri görmek isteyebilirsiniz.”

Carina bu konunun açıldığı her seferinde olduğu gibi somurttu. “Her şeyin St. Lucia’daki gibi kalmasını isterdim. Seninle uyuyup her şeyi birlikte yaptığımız zamanlardaki gibi demek istiyorum. Çok şey mi istiyorum sevgili Carter?”

Genel kanırın aksine, Carter bazı konularda gelenekçiliğinden ödün vermezdi. “Hak ettiğinden fazlasını değil.” Bir gece önceden hazırlanan giysilerine göz gezdirdiği sırada Carina arkadan ona sarılıp çıplak vücudunu onunkine bastırdı.

“Biraz daha vaktimiz yok mu? Dün gece sana doyamadım.”

Elleri erkeğin göğüslerinden aşağıya, sert karnına indi ve ince bir hat şeklindeki tüyleri takip ederek asıl dokunmak istediği yere uzandı.

“Hımmm... Seni baştan çıkarabilirim.”

“Ne kadar becerikli olduğunu iyi biliyorum Carina. Ama bence bu sefer...”

Carina ne istediğini bilen bir kadındı. Boşa konuşmak istemiyorsa konuşmaz ve doğrudan eyleme geçerdi. Carter onun dizleri üzerindeki görüntüsüne sadece bir saniye bakabildi ve aniden çarpan zevk yüzünden başını geriye doğru atıp yenilgi dolu bir nefes aldı.

Giyinip, dışarıya çıkmak için hazır hale gelmesi için bir saat daha geçmesi gerekmişti. Çıkmadan önce yeniden uyuklamaya başlayan Carina’nın saçlarını okşadı ve kısa bir kış gezintisi için Londra sokaklarına adım attı.

Kiralık evi, şehir merkezinde sayılırdı. İnceden atıştıran kar, gürültülü trafiğin sebep olduğu basınç yüzünden caddelelere düşmeden eriyip gidiyordu. Yol kenarlarına birikmiş birkaç günlük kar ise yürüyüşüne mani olmaktan çok uzaktı.

Carter bugünkü iş ve yeni sorumluluklarını içeren programına başlamadan önce burnunu sızlatan buz gibi havayı hevesle içine çekerek bir süre yol aldı. Tanıdık yüzlerden bir

kısının medeni selamlamalarına aynı şekilde karşılık verdi. Tanımadığı fakat ilgilerini üzerlerinde hissettiği bakışları pek de umursamadı. Zamanı geldiğinde birbirlerine söyleyecek sözleri olacağına şüphesi yoktu. Ancak kaldırımın kenarında duran arabanın penceresinden kafasını çıkaran adamı görmezden gelmesi pek mümkün değildi.

“Bay Maximilian, demek döndünüz. Ne mutluluk verici.”

Carter, “Lord Ravenheart,” demekle yetindi. Onunla aynı mutluluğu paylaşmıyordu. Daha çok bezgindi.

“Dilerseniz sizi gideceğiniz yere kadar bırakayım. Arabanız olmadığını görüyorum.”

Carter karşısındaki zibididen daha varlıklı olduğunu ona hatırlatma gereği duymadı. Özellikle de onun ailesinin en değerli mülkünü kumarda kazanmışken. “Teşekkür ederim ama yürüyüş yapmak benim tercihimdi,” dedi tekdüze bir ses tonuyla.

“İsrar ediyorum. Arabaya geçerseniz Ravenhill ile ilgili kalan birkaç pürüzü de halledebiliriz. Başımı ağrıtan birkaç serseri var ve onları size yönlendirmeden önce sizi uyarmam gerektiğini düşündüm. Ben medeni bir adamım Maximilian.”

Pürüzden kastettiği evin bakımsızlığı ve çalışanların ödenmemiş borçları ise Carter o konularla ilgilenilmesi için harekete geçmişti bile. Ravenheart’ın tek amacı huzursuzluk çıkarmak ya da hak ettiği dayağı yemek olabilirdi.

İşin gerçeği Carter onu umursamıyordu, St. Claire’deki kumar gecelerinden birinde kazandığı Londra’daki mülk dışında aralarında hiçbir ortak nokta yoktu. Salak herifin tekiydi ve donuna kadar soyulmayı hak ediyordu ama Carter o gece her nasılsa insafılı davranıp sadece onun bahsi geçen mülkünü ve kadınının, yani Carina’nın saygısını kazanmakla yetinmişti.

Ravenheart’a duygusuzca bir süre daha baktı ve bu sokak ortası muhabbetin pek de işine gelmediğini kabullenerek arabanın açık kapısından içeri girdi.

İçerisi cila ve puro kokuyordu. Küçümseyerek, *Zenginlik*

gösterisi, diye düşündü Carter. Arabanın yakında kumarda sermaye olacak olması Ravenheart adına üzücüydü.

“Şu günlerde Londra ne kadar soğuk ve çetin olabileceğini hatırlatıyor. Buraya ayak uydurabilecek misin Maximilian?” Bakımlı ellerini incelerken kaşlarını olabildiğince kaldırmıştı.

“Ayak uydurmakla ilgili bir sorunum hiç olmadı. Şu pürüzlerden bahsedecektin.”

Ravenheart’ın sarı, gür kaşları hafifçe çatıldı. Gerçek duygularını saklamasını engelleyen toy bir yam vardı ve bu hali onu felakete götürecekti. Belli ki Carter’ın ikazını anlamamıştı. Eğer aklını başına almazsa kaybedeceğinin sadece diğer taşınmazları değil, ismi de olacağını anlamasını beklemek hayalcilik olurdu.

“Yeni alacaklı listesi vereceksen hiç zahmet etme Ravenheart. Sözleşmede hangi borçları üstlendiğimi açıkça belirtmiştim.”

“Yeni yükümlülüklerden bahsetmiyorum. Benimki sadece bir hatırlatma. Kaldı ki gözden kaçmış ufak detaylar için sözleşme koşulu olmasın gerek kalmamalı. O eve zaten yok parasına sahip oldun.”

“Şahitler huzurunda adil bir oyunda kazandım.” Carter birden kendini yorgun hissetti. “Sızlanmayı bırakmanız gerekiyor artık Lord Ravenheart. Bu durum...” Elini sakince sallayarak adamı işaret etti. “Artık sıkıntı verici bir hal almaya başladı.”

“Sözlerine dikkat et Maximilian. Her şeyin konuşulduğundan emin olmaya çalışıyorum.” Yine unvanı ve gücü hakkında konuşmaya başlamak üzereydi fakat bir nedenle susup geriye yaslandı. Parlak, yakışıklı yüzündeki herhangi bir duyguyu okumamak mümkün değildi. Hiddeti ve medeni görünme çabasında komik ve vermek istediği izlenimin aksine ciddiyetsiz bir taraf vardı.

“Hâlâ iş yaptığım tüccarlarla seni görüştürmeyi planladığımı sanma. Ancak artık sana ait olan Ravenhill civarında

yaşayan köylüleri para dilenmek üzere Londra'daki evimde görmeyi de istemiyorum. Onları kontrol etmek senin görevin. Artık yöntemine sen karar ver."

Carter tek kelime etmedi. Adamın tıpkı sarhoşken olduğu gibi yeni bir tartışma yaratmaya çalıştığını görebiliyordu. Centsilmen duruşu, bu klasik maskeyi çekici ve nitelikli bulan bir kesimi etkileyebilirdi. Kaldı ki Lord Ravenheart'ın nezaketi ve kusursuz soyluluğu onu, tüm zaaflarına rağmen cemiyetin önemli bir üyesi haline getirmişti. Carter o mülke sahip olduğu için Ravenheart adına üzülenlerin kınayan bakışlarına hâlâ katlanıyordu. Ve bu da Ravenheart'ı öngörülebilir bir tehdit haline getiriyordu.

Carter bununla daha fazla uğraşmayı anlamsız bularak arabanın tavanına sertçe vurdu ve sarsılarak duran arabanın kapısını açtı. Aslında tek kelime etmeden çekip gitmek niyetindeydi ama Ravenheart'ın sinsi gelincik gözlerindeki hain pırıltıyı görmezden gelemedi.

"Uğraştığın onca küçük hesap ve sefahat seni yorgun düşürüyor Ravenheart. Sana tavsiyem, daha az iç, daha az oyna ve..." Parmağıyla kendi kafasına birkaç kez vurdu. "Kafanı kullan... Ravenhill'ı hiç düşünme. Ona gözüm gibi bakacağım."

Islak kaldırımlardaki yolculuğu bir süre daha devam etti. Başlangıçtaki kısmen amaçsız yolculuğu Alexander'a verdiği akşam yemeği sözünü hatırlayınca kasıtlı bir gezintiye dönüştü. Jane için küçük bir hediye almaya karar verdi ve cadde üzerindeki tek kitapçıya girerek onu memnun edeceğini umduğu iki kitap satın aldı.

Kitapçı, Carina'nın beğeneceğini düşündüğü şapkaların satıldığı dükkânın çok yakınındaydı. Carter ona hoş bir jest yapmanın vaktinin geldiğini düşünerek vitrinde gördüğü cennet kuşu tüylerini andıran parlak, mavi bir şapkayı almaya karar verdi. Ancak içeri girdiğinde gözüne çarpan ısıltı dikkatini çekti.

Cam bir korumanın içinde saklanan uçuk mavi taşlarla iş-

lenmiş tarak şeklindeki toka, diğerlerinden ayrılmıştı. Pahalı bir parça olduğu belliydi ama onu diğerlerinden ayıran kendine has bir asaleti vardı. Carter her zaman o asaletin benzersizliğine inanmıştı. Tek bir kişide olduğunu ve masmavi, soğuk ışığın ne bir nesneye ne de ondan başka bir kişiye ait olmaya-
cağından yüzde yüz emindi. Fakat tokaya bakarken, onun güzelim saçları arasında, ne denli kusursuz görüneceğini hayal ederek heyecanlanıyordu. Bir toka yüzünden heyecanlandığının farkında bile değildi. Ancak hayal ettiği saçların, olması gerektiği gibi siyah değil, güneşin kendisi kadar sarı olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

“Yardımcı olabilir miyim? İlgilendiyseniz çıkarabilirim. İsmi kuzey yıldızı ve yüzde yüz el işçiliği.”

Kuzey yıldızı... Tam da beklediği gibi. Ona biraz yaklaşan zavallının küle dönmeden önceki son düşüncesi *“oysa ne kadar soğuk ve uzaktı”* olurdu herhalde. Carter heyecanlı kadına sadece vitrindeki şapkayı almak istediğini söylemek için ağzını açtı. Aniden içeri vuran güneş, kuzey yıldızı üzerinde oynamaya başlamasaydı söyleyecekti de. Ve işi bittiğinde dükkândan dışarı çıkarken elinde biri Carina’ya verilmek üzere, diğeri de sadece sahip olmanın huzurunu elde etmek için satın aldığı iki kutu vardı.

Beatrice bunu atlattığını sanıyordu. Onu en son gördüğünden bu yana geçen iki senerin hassasiyetlerini törpülediğini umut etmişti. Anladığını ve kabullendiğini düşünmüştü. Öfkesinin yok olduğunu, daha da önemlisi kalbindeki şu, can sıkıcı yükten kurtulduğuna inanmıştı.

Ancak Carter’ın eve girdiğini hissettiğini fark ettiği anda zavallılığı yüzünden kendisinden tiksindi. Tüm kontrolünü, olması gerektiği kadına dair her şeyi yerle bir eden o etkiden uzaklaşmasını sağlayacak hiçbir güç olmadığını ve bu zayıflı-

ğın tek sorumlusunun kendisi olduğunu bilerek nasıl tiksinti duymayacaktı ki?

Aynanın önünde kendisini tekrar kontrol etti. Gümüş rengi minik çiçeklerle işlenmiş uçuk yeşil akşam elbisesiyle en zor beğenenlerin gözünde bile kusursuz görünüyordu, dışarıdan bakan hiç kimse içinden geçenleri göremeyecek ya da hissedemeyecekti. Ayna karşısındaki görüntüsüne cesaretli bir poz verdi. Başı yukarıda, omuzları geride ve beli tam olması gerektiği gibi kavisliydi.

Merdivenleri ağır ağır inerken artık onu etkilemek için hiçbir arzusunun kalmamasının iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Geçmişte yaptığı iki hatalı atak yüzünden yaşadığı küçük düşürücü durum, onu daha temkinli ve acı derecede gerçekçi bir kadın haline getirmişti.

Yemek odasından içeri dalmak üzere olan Jane, merdivenleri indiği sırada Beatrice'i fark etti ve aralarındaki üç metreye rağmen ona el salladı.

"Ben de geç kaldım sanıyordum."

"Ne kadar da şanslıyım."

"Alaycılık sana çok yakışıyor... Harika görünüyorsun. Elbisene bayıldım. Benimki nasıl? Henüz karnım çıkmadı ama ne olur ne olmaz diye geniş korsajlı bir şey giymek istedim."

Bahar yaprakları kadar canlı bir yeşil kumaştan biçilmiş elbise tam da Jane için tasarlanmıştı. Ne var ki elbisenin ona ne kadar yakıştığını anlatmasını sağlayacak kelimeler Beatrice'in sözlüğünde yer almıyordu. Kısaca, "Çok hoş görünüyorsun," dedi. "Hamile olduğunun anlaşılmasının tek yolu, bunu senin açıklaman Jane. Dilerim böyle bir yersizlik yapmazsın."

Beatrice sohbetin uzamasını istemediği için Jane'i geride bırakıp, eliyle ona takip etmesi yönünde bir hareket yaptı ve içeri girdi. Tam da o an içeri girdiklerini fark ederek Carter da Alexander da ayağa kalktı.

Beatrice fark edilmeden önce küçük bir âna sahip olabileceğini ummuştı.

Ne yazık ki tamamen hazırlıksızdı.

Beatrice uzun zaman sonraki ilk karşılaşmanın nasıl olacağına dair etraflıca düşünecek bir sürü zamanı olmuştu. Soğuk ve mesafeli bakışlar, hafif bir gülümseme... Tek bir mesaj veren soylu bir tepkiden daha yerinde hiçbir şey olamazdı. Fakat bunun yerine dizleri titriyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Zayıflığının fark edilmesi ya da böyle bir zayıflığa sahip olmak... Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi. Çok geçmeden kontrollü görünmenin hayati önem taşıdığına karar verdi ve tuttuğu soluğu hafifçe dışarı bırakarak öne doğru bir adım attı.

Carter hiç değişmemişti. Öte yandan farklı görünüyordu. Sanki geçmiş zamanın tüm yüklerini sırtında taşıyordu. Beatrice'in hayran olduğu gözlerinde daha önce var olmayan bir keder ve sertlik vardı. Sanki eskiden çok yumuşak başlı biriymiş gibi... Ve yine o gözlerde Beatrice'in kalbini yerinden çıkaracak gibi çarptıran gizli bir anlam yüklüydü.

Birbirlerini sessizce, kusursuzca selamladılar. İki yıldan sonraki ilk temas fazlasıyla sıradandı ama Beatrice yıkımın ya da yeni doğuşun sarsıntılarını olduğu gibi hissediyordu. Tanrı affetsin, ne kadar etkileyici bir erkek olduğunu görmek ve... Hayır, bununla baş edebileceğinden emin değildi. Daha da kötüsü, Carter'm gözleri sadece yüzünde değil, elbisesinin moda kabul edilen dekoltesinde ve vücudunun geri kalanında oyalandı, sonra yeniden yüzüne döndü. Beatrice ısınan yanaklarını saklamak için başını hızla başka bir tarafa çevirmek zorunda kaldı.

O sırada Jane bir şey söylüyordu. Sonra da Carter'ı öptü. Böylesine doğrudan ve kurlsız olması imrendiriciydi. Elbette bu, Beatrice'in uygun şartlarda Carter'ı öpeceği ya da ona sevgi sözcükleri söyleyeceği anlamına gelmiyordu. Neyse ki Carter, Beatrice'in indirdiği ağır perdenin gerisindekini görmeye çalışan zeki gözlerini ve ilgisini Jane'e yöneltmişti.

Uşaklar oturmaları için sandalyeleri geri çekince Beatrice herkesten önce davrandı. Bu akşam, abisi her zamanki gibi masa başında değil de Carter'ın yanında oturmaya karar ver-

mişti. Jane onun karşısına yerleşti. Böylece Beatrice, Carter'ı karşıdan görebilme şansına sahip olabilecekti. Ya da lanetine...

Servis başladığında Beatrice kendini biraz daha iyi hissediyordu. Jane gevezeliği ile Carter'ı esir almıştı. Böylece Beatrice kendi içine dönebilecek ve tam anlamıyla toparlandığından emin olabilecekti.

"Kesin dönüş yaptığını söyleyebilir miyiz Carter?"

Diğer gevezeliklerdense Jane'in bu sorusu Beatrice'in dikkatini çekti ve Carter'ı izlemeye karar verdi. O sırada göz göze gelmeleri en son beklediği şeydi. Sanki müşterek sırları aralarındaki havayı ağırlaştırmıştı. Vereceği cevap her neyse bunun Beatrice ile ilgisi varmış gibi onu süzüyordu Carter. Elbette bu saçmalıktan başka bir şey değildi. Onun kararlarının büyük bir çoğunluğu Beatrice ile ilgili olamazdı.

Carter gözlerini kaçırmadan, "Kesin dönüş yaptım," dedi ve sanki aklma komik bir şey gelmiş gibi gülümseyerek ekledi. "Sanırım."

Beatrice bir şey söylememek için çok çabaladı. Ondan neredeyse nefret ediyordu ve sesini duymak... Özellikle de böyle kendinden emin ve hiçbir şey olmamış gibi sesinin neşeyle çınladığını fark etmek onda kelimeleriyle canını yakma isteği doğurmuştu.

"Bizim adımıza harika bir haber. Sen de öyle düşünmüyor musun Beatrice?"

Beatrice neyin peşinde olduğunu bildiği halde Jane'e sakın denilebilecek bir nezaketle gülümsedi ve hiçbir kişisel anlam çıkarılamayacak dümdüz sesiyle, "Evet, pek tabii," dedi. "Carter tek aile dostumuz."

Carter'ın koyu renkli gözleri üzerindeydi. Dahası abisinin kiler de öyle. Sanki herkes bir olay çıkarmasını ya da hislerini ortaya koyacak bir kriz geçirmesini bekliyordu. Hiçbir şey bildikleri yoktu.

Öte yandan Jane sahnelediği rolünün hakkını vermeye devam ediyordu. "Ve yakında hakkında en çok konuşulan ki-

şilerden biri olacak. Bizi kırmayıp yemeğe geldiğin için çok memnunum Carter. Soracak o kadar çok şey var ki? Bize git-
tiğin yerleri anlatmalısın. Alexander'dan Beatrice ve beni bir
gemi yolculuğuna çıkarmasını rica edecektim. Kıta Avrupa'sı
olabilir. İtalya'yı görmeyi çok isterdim. Elbette havalar biraz
daha ısınınca..." Beatrice'e gülünç bir bakış attı. "Tabii Lord
Devenport elini çabuk tutar ve Beatrice'e uygun bir teklifte bu-
lunursa durum değişir."

Eh, Jane gibi bir barut fıçısının kimin tarafında patlayacağı
bilinmezdi işte. Neticede Carter tuzağa düşmüştü. Bir anlık ir-
kilişi ve o sırada uzandığı kristal kadehi neredeyse devirecek
olmasının arkasında bir şey aramak belki hataydı ama Beatri-
ce, o söz konusu olduğunda düşmanı kesilen umudun içinde
filizlendiğini hissetti. Göz göze geldiklerinde, Carter'm o ne
yaptığını bilir ve kendinden emin ifadesinin ardındaki kıvılcı-
mı yanlış yorumluyor olmazdı. Kıskanmış mıydı?

"Lord Devenport mu? Ludlow Kontu'nun kendisinden
bahsetmiyorsunuz sanırım. O adam hâlâ evli, değil mi?"

Alexander, "Doğru. Ama kardeşinin de tam olarak ne iste-
diğini anlamış değilim," diye açıkladı.

"Armond Devenport mu? Armond Devenport, Beatrice'e
evlenme mi teklif etti?"

Beatrice yan gözle Jane'e baktı ve göz göze geldiler. Jane'in
dudakları gizlemeye çalıştığı gülümseme yüzünden titriyor-
du. Beatrice ise muzip değil meraklıydı. Carter'm sakın ol-
maktan uzak tavrı giderek daha fazla ilgisini çekiyordu. Sonra
onun her zamanki kontrolcü tavrını anımsadı ve yanlış fikre
kapılmaması gerektiğini fark etti. İki sene önce ikisi de duygu-
ları hakkında konuştuğunda aralarında söylenecek pek bir şey
kalmamıştı.

"Etmedi," dedi Alexander.

Jane boş durmadı elbette. "Resmî olarak etmedi ama eli
kulağındadır. Ne zaman bir araya gelseler etrafında pervane
oluyor."

Ah, teşekkür ederim Jane.

"Onun unvanı bile yok."

Aptal! Unvan kimin umurundaydı ki? Beatrice önündeki bir bardak suyu Carter'ın yüzüne fırlatmak yerine, "Evet unvanı yok. Ben de bir dükün adından çok söz edilen kız kardeşiyim ve herkesin bildiği gibi gayrimeşru bir evladım," dedi. İnce mizahıyla beslenen alaycılığı odadaki erkeklerin gerilmesine ve abisinin savunmaya geçmesine neden oldu.

"Kimsenin hakkında konuştuğu yok Beatrice. Bunu yapmamaları gerektiğini bilecek kadar akıllılar."

"Basit düşünmeyi tercih eden zengin insanlardan bahsediyoruz, Alexander. Yüzüme karşı rol yapmaları gerektiğini bilecek kadar akıllılar, doğru. Ama hakkımda konuştukları için kızgın değilim. Çünkü ben de olsam aynı şeyi yapardım. Daha çok umursamıyorum diyelim."

Jane, "Lütfen şu konuyu kapatalım," dedi.

Alexander da ona katıldı. "Evet, kapatalım."

"Canımın sıkılacağından endişelenmene gerek yok Jane. Mermer kadar hassas olduğumu herkes biliyor."

Servisler değişirken herkes sessizliğini korudu. Uşağın geri çekilmesini bekledikten sonra Carter, "Her şey bir yana, ben sizin Abertillery'de olduğunuzu sanıyordum," dedi. "Armond Devenport, Londra'dan ayrılmadıysa o ve Beatrice'in sıkça görüşmeleri pek mümkün değil. Evlilik için birbirlerini yeterince tanıdıklarını düşünüyor musun Alexander?"

Demek konuyu kapatmaya niyeti yoktu. Beatrice büyük bir memnuniyet duyarak açıkladı. "Sezonun büyük kısmını Londra'da geçiriyorum Carter. Bunda şaşılacak hiçbir şey yok. Ayrıca Abertillery artık kapısını misafirlere sıklıkla açıyor. Geçen bahar Huxley Kontesi ve kızını iki hafta süreyle ağırladık. En önemlisi de kralın ziyaretiydi. Ne müthiş gündü, değil mi Jane?"

Jane, ağzı dolu olduğu için hevesle başını salladı.

"Lord Devenport birkaç ay önceki ziyaretinden sonra misafirlerden ne kadar hoşlandığımızı dostlarıyla da paylaşmış

olmalı... Her neyse. Konu neden bana döndü anlamış değilim. Anlatılacak şeyleri olan sensin. Alexander'ın seninle iş konuşmak için sabırsızlandığını tahmin ediyorum. Jane ise heyecandan aklını kaçıracak gibi."

Carter bir süre gözlerini kısıarak onu süzdü ve sonra iştahla yemeğini yiyen Jane'e bakarak gülümsedi. Sonrasında sohbet tekrar Carter'ın St. Lucia günlerine döndü.

Eğer gidişi bu kadar acı vermemiş olsaydı Beatrice onun St. Lucia anılarının keyifli olduğunu söyleyebilirdi. Topraklarını seviyordu, İngiltere dışında bir yerde yaşamayı hayal dahi edemezdi ama Carter anlatırken içini yabancı topraklara duyulan bir özlem kaplamıştı.

Laf arasında Carter'm, "Tekrar gidebilirim," dediğini duyan kadar yer yer gülümseyerek dinlemişti. Fakat onun geçmişte arkasında neler bıraktığını umursamadan gidişimi hatırlamak ve bunu yeniden yapmakta bir sakınca görmediği itiraf ettiğini duymak Beatrice'in közleri hiç sönmeyen öfkesini yeniden alevlendirdi. Ve silahı da çoğunlukla başvurduğu bir alaycılıktı.

"Yani henüz karar veremedin. Mesele para mı yoksa iş bağlantıları konusunda kendinden şüphe mi duyuyorsun?"

Alexander boğazını temizledi. Carter ise halinden hoşnut görünüyordu.

"İkisi de değil. Sadece... keyfi nedenler."

Beatrice sinirden titredi. Her ne kadar iş için olduğunu iddia etse de geçmişte onu keyfi nedenler yüzünden başından atmamış mıydı? Ne demişti? *Gitmem gerekiyor. Buradan uzaklaşmalıyım ufaklık. Rahat bir nefes almaya ihtiyacım var.*

İntikam alma arzusunun sağduyusunun önüne geçtiğini bile bile Beatrice, "Keyfi nedenler mi?" dedi. "Eğer bahsettiğin keyfi nedenlerden biri kumar ise Londra'daki her statüden müşteriye hitap eden kumar salonlarını ziyaret edebilirsin. Hatta buradaki kumarbazların okyanus ötesine geçme cesareti gösterenlerden daha toy, ahmak ve paralı olduklarını tahmin

etmek zor değil. İçlerinden birini karşına oturtman ve ondan neyini istediğini söylemen yeterli.”

Amaçladığının aksine sözleri Carter’ı hiç rahatsız etmedi. Carter, “Bunu öğrendiğim iyi oldu,” dediği sırada sırtıyordu. “Güneyde, deniz kenarında bir ev hiç fena olmazdı.”

Onu bir nebze olsun huzursuz etmeyi uman Beatrice bu alaycılığa ne tepki vermesi gerektiğinden emin değildi. Oyuna gelip öfkeye kapılırsa eski meseleler yüzünden hâlâ kırgın olduğunu belli ederdi ki bu, en son istediği şeydi. Bu yüzden ona katılıp gülümseyerek, “Yeni atılımlarının şans getirmesini dilerim,” dedi.

Her nasılsa Jane yeni sohbetin konusu haline gelmeyi başardı. Ani mide bulantısı için özür dilerken hamile olduğunu açıkladı ve pespembe bir halde Carter’ın tebriğini kabul etti.

Yemek sona erdiğinde Beatrice erkekleri yalnız bırakmakta fazlasıyla hevesli ve aceleliydi. Jane kocasının arzusuyla dinlenmeye çekildiği için Beatrice’in de yapacak fazla bir işi yoktu. Son anda odasına gitmekten vazgeçip piyano çalmaya karar verdi ve oturma odasının yarı karanlığına çekildi.

Tuşlar parmaklarının altından kayıp gidiyordu. Notaların duman gibi yukarıya yükseldiğini görebiliyordu. Beatrice müziğe sadece klasik iyileştirici gücü ve neşesi yüzünden hayran değildi. Müzik onun için hayattı, yaşamak için ihtiyaç duyduğu bir kaynak... İçinde bulunduğu atmosferi oluşturan ortak ve duygusal bir arkadaşı.

Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre boyunca çaldı. Kendini kaybetmekten hoşlandığı kısıtlı sayıdaki ânın hakkını, müziğin içinde tam anlamıyla kaybolarak veriyordu.

“Çalışını özlemişim.”

Beatrice anında çalmayı kesip sesin geldiği yöne baktı. Kapının açıldığını duymadığına inanamıyordu.

“Rahatsız mı ettim?”

Carter omzunu kapı pervasma yaslamış, ellerini ceplerine sokmuş ve bir bacağına diğerinin önüne koymuştu. Sanki

etkileyici görünmek için özellikle bu pozisyonu almıştı ama Beatrice onun böyle bir çabaya girmeyeceğini biliyordu. Etkileyici görünmek sahip olduğu lütuflardan sadece biriydi. Ve rahatsızlık verdiğinden endişelenen bir adam gibi de görünmüyordu.

"Hayır, geldiğini fark etmediğim için irkildim sadece. Alexander nerede?"

"Jane'in iyi olup olmadığına bakmaya gitti ve bir süre daha döneceğini sanmıyorum. Onun için çok endişeleniyor."

"Jane iyi, korkacak bir şey olmadığını anlamasını sağlayacak bir yol bildiğine eminim."

Carter güldü. "Peki sen nasılsın Beatrice?"

Basit bir soru olamayacak kadar kısık sesle söylenmiş sözlerdi bunlar. Beatrice de basit bir yanıt vermeyi akıl edemeden bir süre sessizce ona bakmaya devam etti. Yutkundü.

"İyiyim." Konuşmayı başardığında sakindi. "Beni tanırsın, hayatın tadını çıkarmayı hep bilmişimdir."

"Hayat görülmeye değer."

"Bunu senden duyunca daha anlamlı geliyor... Çok sağlıklı görünüyorsun. Güneş seni farklı bir adam yapmış. Gerçi sen solgun İngiltere güneşinin altında bile şaşılacak kadar esmerdin. Soyunda bilmediğin bir çingenelik olmadığına emin misin?"

"Görüyorum ki hâlâ en büyük keyiflerinden biri beni aşağılamaya çalışmak." İç geçirdi ve tembel adımlarla odanın içine doğru hareket etti. Işık arkadan vurduğu için ne yüzündeki ifade ne de gözlerindeki bakışı ortaya koyacak bir ipucu vardı.

Beatrice tedirginliğini sahte, son derece soğuk bir gülümsemenin ardına gizledi. "Ve sen de hiç etkilenmiyorsun."

"Beni iyi tanırsın Beatrice."

"Ah, hayır. Seni tanıdığımı sanmıyorum. Tabii en sevdiğin içki, hoşlandığın yemekler ve giyim zevkin hakkında birkaç fikrim var ama..." Birden onu neyin daha farklı gösterdiğini anladı. "Paranın aynı zamanda iyi bir moda görüşü de sağladığını duymuştum. Haklılarmış. Şık görünüyorsun." Yemek odasındaki

karşılaşmada yüzü dışında bir inceleme yapması mümkün olmamıştı. Şimdi o, ağır varlığıyla küçük müzik odasının içinde ilerlerken Beatrice görmek istediğinden de fazlasına sahipti.

“Kabul et ki bu kesinlikle iğnelemeydi.” Dudaklarında izi olmayan gülümseme, sesinde gizliydi.

Beatrice omuzlarını silkti. “Belki birazcık. Ama seni takdir ediyordum. Her zaman uyum sağlama konusunda kusursuz yeteneklerin olduğunu düşünmüştüm Carter. Ve tanıdığım en akıllı insanlardan birisin.”

Carter piyanonun karşısındaki tekli koltuğa oturup öne doğru eğildi ve dirseklerini aralık dizlerine yasladı. Kapıdan vuran ışık yüzünün bir yanını aydınlatıyordu. Diğer taraf ise sakladığı bir yanı gibi karanlıktaydı.

“Çalmaya devam et Beatrice.”

“Hayır, artık havamda değilim.”

“Çünkü benden nefret ediyorsun.”

“Hayır, nefret etmiyorum. Her şey değişir Carter.”

“Artık bana âşık değil misin?” Açıkça olmasa da alay ediyordu.

Akşamın başından beri Beatrice’in içten içe kendine sorduğu soruya vereceği yanıt yoktu. Buna rağmen Carter’ın güzel gözlerine dik dik bakarak, “Artık büyüdüm,” dedi. “Hayattan beklediğim şeyler değişti.”

Carter’ın düzgün dişlerinin neredeyse tamamını ortaya çıkararak gülüşünde katıksız bir neşe vardı. Beatrice’in vücudunu yemek odasında olduğu gibi süzdü. İlgisini gizlemeye uğraşmıyordu bile. Yavaş yavaş gözlerini kızın yüzüne çevirdi. “Bu durumda artık kimsenin metresi olmakla ilgilenmiyorsun.”

“Hayatın neler getireceğini bilemem tabii, ama şu aralar kendimi hayır işlerine ve sosyal toplantılara adanmış durumdayım.” Olmayı arzuladığı kadının hoşlandığı şeylerden bahsediyordu.

“Bu uysallığın altında patlamaya hazır bir öfke yatmasından korkuyorum Beatrice.”

Ah, bir bilseydi... Ona gösterebilirdi. İki sene önceki gece olanlar yüzünden ne kadar kırgın olduğunu ve öfkesini dindirecek bir delilik yapmayı ne kadar istediğini. Fakat elbette öyle bir şey olmayacaktı. Uzmanlaştığı duygusuz tonlamayla, tane tane açıkladı. "Neyi öğrenmeye çalışıyorsun Carter? Sana bir şey ispat etmeye çalışmıyorum, hatta seninle konuşmak için kılımı kıpırdatmayı bile düşünmüyordum. Ama buradasın ve duymak istediklerini söylemem için baskı yapıyorsun. Beni kıskırttığını düşünüyor bile olabilirsin ama açıkça söylüyorum ki artık umurumda değilsin... Tabii romantik anlamda. Komik, değil mi? Yani, çocukça tutkularımın yerini daha faydalı eğilimlere bıraktığını öğrendiğin için memnun olman gerekirken altını kazmaya çalışıyor gibisin. Seni tanımasam ayaklarına kapanıp sevgi dilenmediğim için hayal kırıklığına uğradığını sanırdım."

Eğer bu çıkışının Carter'ı tuzağa düşüreceğini sanıyorsa hata ediyordu. Erkek yerinden kalkıp Beatrice'i oldum olası tedirgin etmiş akıcı adımlarla yanına gelirken sadece düşünce-li görünüyordu. Ellerini piyanonun cilalı maun yüzeyine koyduktan sonra başını hafifçe öne eğip kızın yukarı doğru kaldırdığı yüzünü dikkatle inceledi. Sanki gördüklerinin tadını alıyor ve tüm manzarayı keyifle içine çekiyordu. Ve yine aynı mantıkdışı düşünce yüzünden olsa gerek, piyanonun yanındaki mumların ışığını titreştirip vücudunda tuhaf bir ürpertiye neden olan rüzgârı da hissediyordu Beatrice.

"Sendeki her şey hem tanıdık hem de çok farklı... Ama değişmeyen bir şey var ufaklık. Seni görmekten asla bıkmayacağım..."

Beatrice'in kulağının arkasından dökülen bir tutam saç şefkatle okşadıktan sonra geldiği gibi sessizce odadan çıktı.

Hatıralar...

1818, Abertillery Toprakları, Blackpool

Beatrice haberi aldığından beri delirmiş haldeydi. Carter gitmeye karar vermişti ve acele ediyordu. O, Alexander'ın sağ koluydu. Abertillery'nin olmazsa olmazı ve Beatrice'in... her şeyiydi. Gitmemesi için milyonlarca sebep daha sayabilirdi ama hiçbiri gittiği takdirde deli gibi âşık bir genç kızın kalbinin nasıl parçalara ayrılacağı kadar önemli değildi. Eğer bu bencillikse, Beatrice dünyanın en bencil kadını olduğunu kabul ediyordu.

O akşam kendini kötü hissettiği mazeretiyle yemeğe inmemiş, kendini hem bir plan düşünmeye hem de bu planın gerekliliklerini yerine getirmeye şartlamıştı. On beş yaşında sebep olduğu fiyaskoda olduğu gibi ona yalvarmak düşüncesinde değildi, o günden bu yana köprüünün altında çok sular akmıştı. Gitmesinin Abertillery için ne kadar zorlayıcı olduğunu anlamasını ve gitmenin kendi hayatı için de doğru bir atılım olmadığını fark etmesini sağlamayı deneyecekti.

Carter'ın o akşamı geceye bağlayan saatlerde kendi çalışma odasına olduğunu tahmin ediyordu. Yaptığı tek hazırlık, sade bir akşam elbisesi giymek ve sakinleşmeye çalışmaktı. Odaya girdiğinde Carter'ı masasının başında bir şey yazarken buldu ki bu hiç şaşırtıcı değildi. O da

Beatrice'i gördüğüne şaşırmış görünmüyor ya da benzer bir duygu parıltısı taşııyordu.

"İyi akşamlar Beatrice. Bir sorun mu var?"

"Günlük sorunlardan biri için burada değilim. İşini engellemiyordumdur umarım."

Carter tüylü kalemını mürekkebin içine bırakıp arkasına yaslandı. "Mektup yazıyordum. O da bitmişti zaten. Buraya gelmişken sana bu zarfı vereyim."

Beatrice zarfın içinde alışveriş yapabilmesi için bir tomar para olduğunu ve abisinin kasasından çıkmış olsa da Carter'm elinden para almaktan ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Zarfı görmezden gelerek, "Para için burada değilim... Gitmeye karar verdiğini duydum," dedi.

"Uzun zaman önce verdiğim bir karardı Beatrice."

Beatrice masaya yakın bir sandalyeye oturdu. "Bana kalırsa gitmek yapabileceğin en kolay şey. Ya sonra ne olacak? Manş'ın diğer kıyısına geçmekten bahsetmiyoruz burada. Sen barbarların kol gezdiği denizlerden geçip ilkel insanların yaşadığı bir adalar topluluğuna gideceğini söylüyorsun. Uzun zamandır düşünüp de bu karara varamayacak kadar akıllı bir adam olduğunu sanıyordum."

Carter gülmeye başladı. "Akıllı bir adam olmadığımı çok iyi biliyorum." Yetmedi, kendi haliyle alay edermiş gibi başını iki yana sallayıp daha fazla güldü.

"Sanırım bundan sonra bir itiraf gelecek." Beatrice alay ediyor gibi görünmek istemişti ama Carter'ın gözlerindeki parıltı ve pelerini gibi taşıdığı çekiciliği, sesinde kontrol namına bir şey bırakmamıştı.

"Akıllılık etmemekle aklını kaçırmak aynı şeyler değildir Beatrice. Bu gece itiraf gecesi değil." İmalı bir şekilde ekledi. "En azından benim tarafımda... Anlat bakalım, bana

başarılı yatırımlar üzerine nasihat vermek için geldiğini sanmıyorum.”

“Nasihat vermiyorum. Sadece gitmenin çok...” Gözlerini dizlerinin üzerine koyduğu ellerine dikti. Titriyorlardı ve Beatrice kendini tanıyorsa bu gece itiraf gecesi olmaya fazlasıyla yakındı.

“Gitmemin neye sebep olacağından korkuyorsun Beatrice?”

“Alexander’ın sana ihtiyacı var. Bu evin de öyle...” Emin olduğunu anlaması için kararlılıkla başını aşağı yuvarları salladı.

Fakat Carter söylediklerinden etkilenmiş görünmüyordu. Dahası kollarını göğsünde kavuşturup rahatlıkla arkasına yaslandı. Kendi evinin efendisi olmak için yaratılmıştı ve bir anlığına Beatrice, bu şansa sahip olabilmesi için ona gitmesinin en iyisi olduğunu söylemeyi düşündü. Fakat bu şüursuzluk ânı onu görmeden yaşamının nefesine mâl olabileceğini hatırlamasıyla birlikte yok oldu.

Belki de ona gerçeği söylemeliydi. Artık çocuk değildi, on sekiz yaşında ikinci çocuğunu doğuran az kadın tanımamıştı. Ve güzeldi, hem de çok güzeldi. Carter’ı kaç kez ona hayranlıkla bakarken yakaladığını hatırlamıyordu bile. Yine de bunlar, duygularını yeniden açma riskini almak için yeterli değildi.

“Sorun para mı?”

Konu ilgisini çekmiş olmalıydı ki Carter kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey demedi.

“Eğer öyleyse Alexander ile konuşur ve...”

“Bu konuda tek kelime daha etmemeni rica edebilir miyim, Beatrice?”

“Neden? Daha fazla paraya sahip olmak istemenin

yanlış bir tarafı yok. Mağarada yaşamayı düşünmeyen herkesin paraya ihtiyacı vardır. Burada kalırsan...”

Carter sandalyesinden kalkıp Beatrice’in önünden geçerek kapıya ulaştı. “Geç oldu. Ve benim de yatmadan önce bitirmem gereken işler var.”

“Az önce işinin bittiğini söylemiştin.”

“Hata etmişim.”

Beatrice oturup gitmemekteki kararlılığını göstermekle, kapıya gidip Carter’ı sarsmak arasında kararsız kalmıştı. Sonra vakur bir şekilde yerinden kalktı ama tek bir adım atmadan olduğu yerde bekledi.

“Seni gücendirmeye çalışmıyorum.” Bu noktadan sonra söyleyeceklerini iyi düşünmeliydi. “Başka seçenekler de olduğunu görmeni istiyorum sadece.”

“Ben kendi seçeneklerimi belirledim ufaklık. Hâlâ sakinliğimi koruyorken buradan gitmeni öneririm.”

“Hayır hiçbir yere gidemem. Sen de gidemezsin.” Ayağını hırsla yere vurdu ve “Gitmeyeceksin,” diye buyurdu.

Carter ilk defa öfkesini gizleme gereği duymadı. “Şımarıklığın sabrımı taşıyor Beatrice. Alexander burada olduğunu anlamadan odana git. Aksi halde sana üç sene önceki kadar kibar davranmayacağım ki bunu görmeni hiç istemiyorum.”

“O gecedен bahsetme, o gece hakkında tek kelime etme. İkimiz de o geceki kişiler değiliz. Kaçmak ya da skandal yaratacak bir şeyin peşinde değilim. Senden makul olanı görmeni istiyorum. Ve bir şeyi daha açıklığa kavuşturalım. Sen bana o gece hiç de kibar davranmamıştın... Bugüne gelecek olursak...” Gözlerini sımsıkı yumup cesaretini topladı ve bu gecenin itiraf gecesi olmasına neden olacak ilk adımı attı.

“Gitmeni istemiyorum.”

“Neden?”

Beatrice yumruğunu masaya vurdu. “İlla söylememi istiyorsun çünkü duyacaklarının seni memnun edeceğini biliyorsun. Beni tenkit ettiğin her andan müthiş bir keyif aldığına bahse girerim Carter. Tamam, itiraf ediyorum. Gide-mezsın çünkü beni bırakmanı istemiyorum. Çünkü seni hâlâ çok seviyorum ve senin de beni sevdiğini düşünüyorum.”

Carter'ın omuzları çöktü, bir süre tek kelime etmeden kızı süzdü. Yenilgiye uğramış, çaresiz ve bitkindi. “Bana âşık değilsin.”

“Tek söyleyeceğin bu mu? Nesin sen? Kafamın ya da kalbimin içindekileri görebildiğini iddia eden sahte bir medyum mu?” Odanın ortasına yürüdü ve daha fazla ilerlemeden önce durdu. Carter hâlâ saniyeler önce kapattığı kapının önündeydi. Yanan kandillerin aydınlatamadığı odada ağır bir hava vardı ve ikisi de sonraki adımın nelere neden olacağını kestirememenin gerginliği, bir taraftan da beklentisi içindeydi.

“Bazen bana öyle uzun ve sıcak bakıyorsun ki senin de beni bir kadın gibi gördüğünü hissediyorum.” Gözlerindeki yakarıyla ondan olumlu bir yanıt bekliyordu.

Ne var ki Carter hiçbir zaman kolay biri olmamıştı.

“Sana ne söylersem söyleyeyim güzelliğine övgüden öte-ye gidemez Beatrice. Bu dünyada aksini iddia edebilecek kimse olmadığına da kalıbımı basarım.”

Hiçbir kişisel ima taşımadığı halde bu sözler Beatrice'i umutlandırmıştı ve ona cesaret vermişti. “O halde sadece sana ait olacağımı bilmekten memnuniyet duyabilirsin.”

Carter'ın bezginliği giderek artıyordu. “Bak...” dedi ne-re-den başlayacağını bilemiyormuş gibi. “Gitmek için bir sürü neden sayabilirim. Biri, senin de açıkça söylediğin

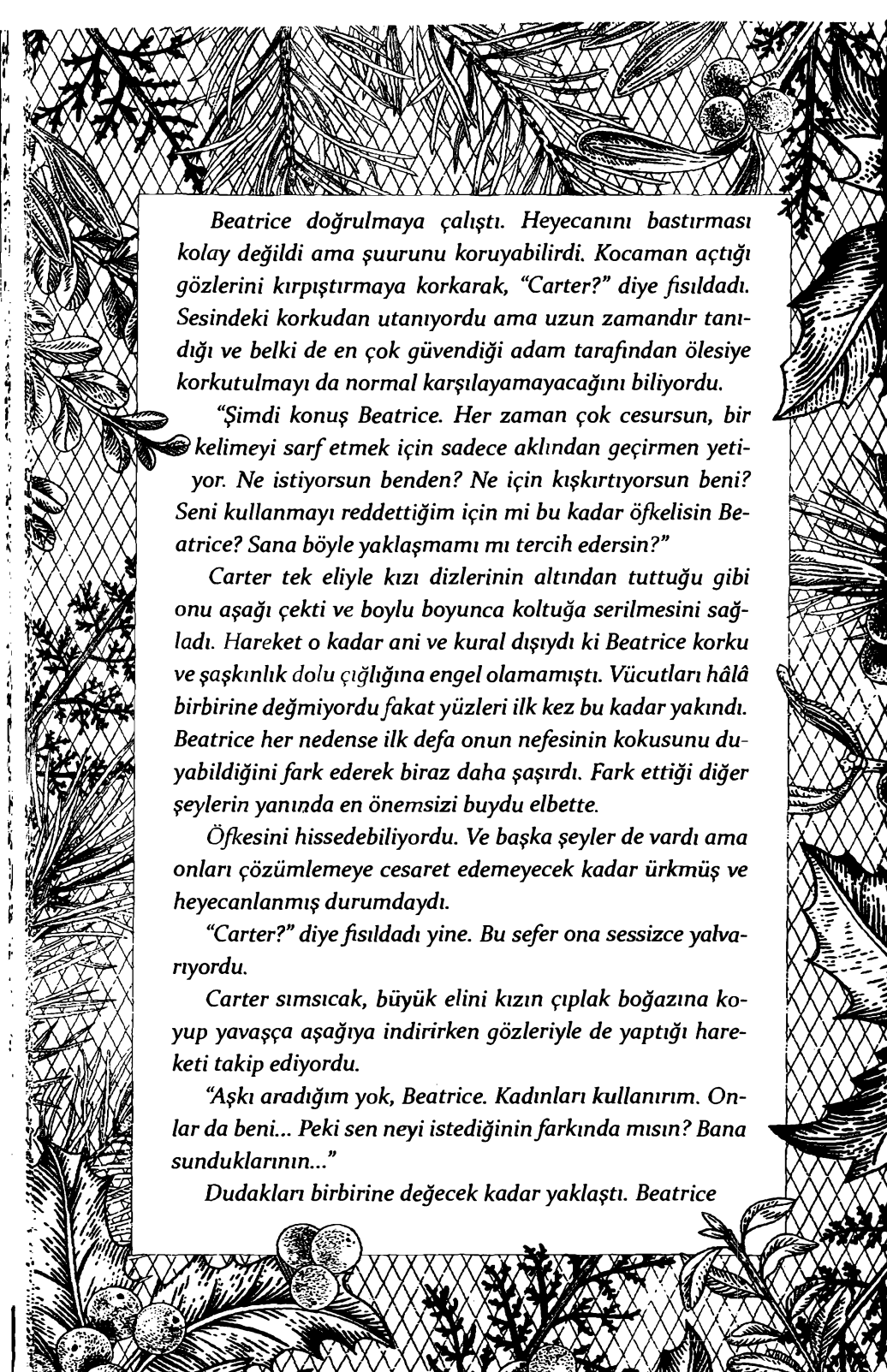
gibi para. Fakat başka şeyler de var. Karşımdaki şımarık, küçük kızın anlayabileceğini bilseydim hepsini uzun uzun açıklayabilirdim. Ama belki kafamı dinlemek ve tüm bunlardan..." Elini sallayarak odayı ve belki de tüm hayatı kasetti. "Kurtulmak için gidiyordumdur."

Beatrice geriye doğru bir adım attı. Fena halde içerlemişti ve gururunu geride bıraktığından beri bu gibi detaylara takılmaması gerektiğini bildiği halde içinde cıvılda-
yıp duran duyguların bir kısmı ölmüş gibi hissediyordu. Fakat bu kırgınlık, içinin yeni bir güçle dolmasını da sağlamıştı.

"Diğer erkeklerden çok da farklı değilsin. Benim gibi birinin sana âşık olması hoşuna gidiyor ki bu anlaşılabilir. Ancak seni diğerlerinden ayıran bir şey var. Sen sağduyulu olmaya çalışıyorsun ve ben de sana buna gerek olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Kırılacak bir şey değilim, güçlüyüm ve senin de bana tüm gücünle sahip olmanı istiyorum..." Onun simsiyah görünen gözlerinin içine cesaretle bakarken kâbuslarına girebilecek sözleri ekledi. "Her şekilde."

Beatrice öfkeli bir tepkiye kendini hazırlamıştı ama Carter şimşek gibi üzerine doğru gelirken kendini nereden çıktığını bilmediği bir koltuğun üzerinde bulmayı beklemiyordu. Ondan sonra olanları ise açıklayabileceği hiçbir yol yoktu. Tek omzu, geniş koltuğun sırtlığına değiyordu, diğer taraftaki dirseği ise kolçağa gömülmüştü. Ayaklarından biri yere zar zor uzanırken diğeri hanımefendilere yakışmayacak şekilde koltuk minderinin üzerindeydi.

Bununla birlikte ne Carter ona ne de o Carter'a dokunmaya çalışıyordu. Karanlık oda ikisinin yüzeysel ve gürültülü nefesleriyle dolmuş ve gerilim korkunç bir seviyeye ulaşmıştı.

Beatrice doğrulmaya çalıştı. Heyecanını bastırması kolay değildi ama şuurunu koruyabilirdi. Kocaman açtığı gözlerini kırıştırmaya korkarak, "Carter?" diye fısıldadı. Sesindeki korkudan utanıyordu ama uzun zamandır tanıdığı ve belki de en çok güvendiği adam tarafından ölesiye korkutulmayı da normal karşılayamayacağını biliyordu.

"Şimdi konuş Beatrice. Her zaman çok cesursun, bir kelimeyi sarf etmek için sadece aklından geçirmen yetiyor. Ne istiyorsun benden? Ne için kıskırtıyorsun beni? Seni kullanmayı reddettiğim için mi bu kadar öfkелisin Beatrice? Sana böyle yaklaşmamı mı tercih edersin?"

Carter tek eliyle kızı dizlerinin altından tuttuğu gibi onu aşağı çekti ve boylu boyunca koltuğa serilmesini sağladı. Hareket o kadar ani ve kural dışıydı ki Beatrice korku ve şaşkınlık dolu çığlığına engel olamamıştı. Vücutları hâlâ birbirine değmiyordu fakat yüzleri ilk kez bu kadar yakındı. Beatrice her nedense ilk defa onun nefesinin kokusunu duyabildiğini fark ederek biraz daha şaşırdı. Fark ettiği diğer şeylerin yanında en önemsizi buydu elbette.

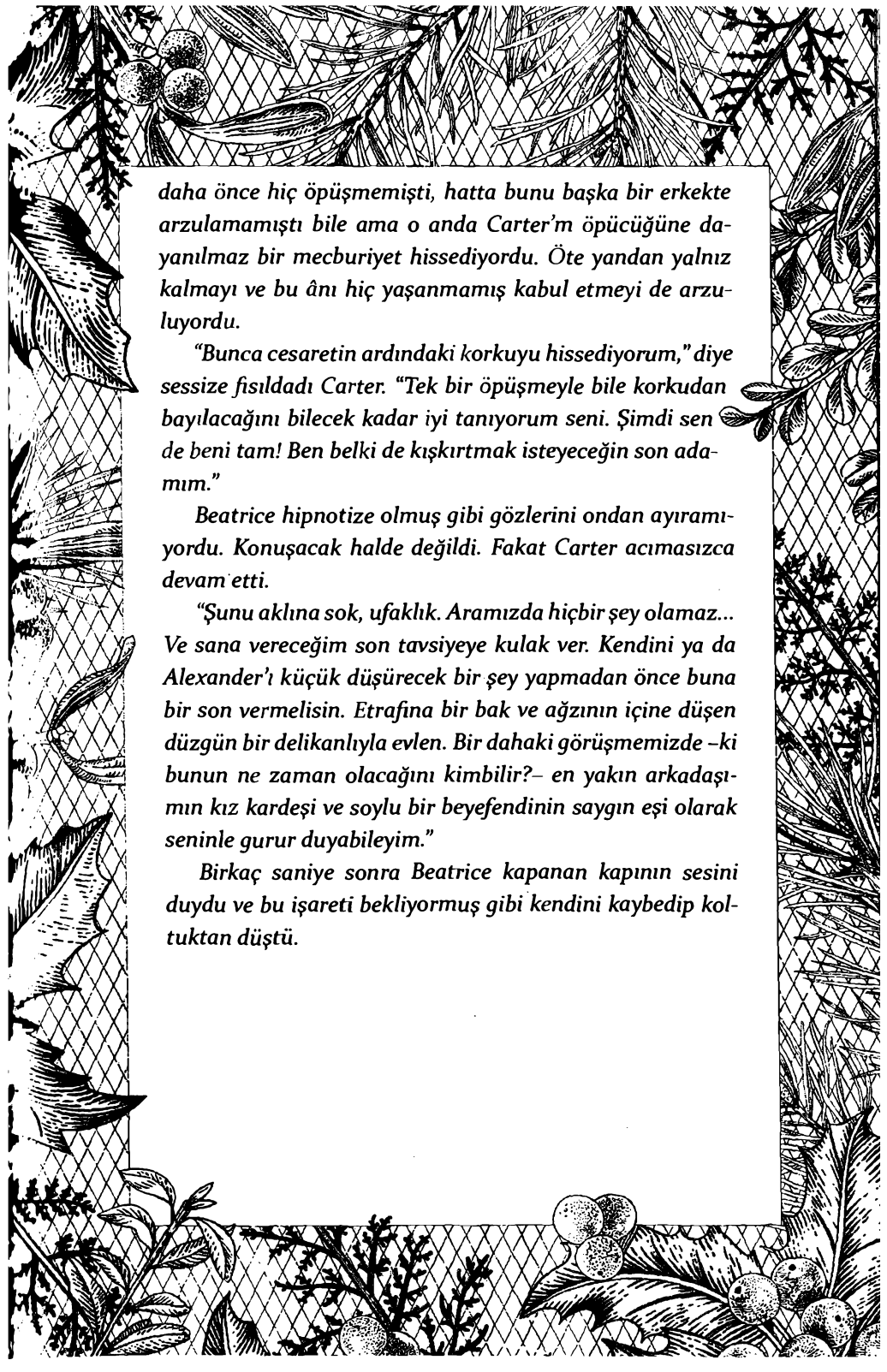
Öfkesini hissedebiliyordu. Ve başka şeyler de vardı ama onları çözümlemeye cesaret edemeyecek kadar ürkmüş ve heyecanlanmış durumdaydı.

"Carter?" diye fısıldadı yine. Bu sefer ona sessizce yalvarıyordu.

Carter sımsıcak, büyük elini kızın çıplak boğazına koyup yavaşça aşağıya indirirken gözleriyle de yaptığı hareketi takip ediyordu.

"Aşkını aradığım yok, Beatrice. Kadınları kullanırım. Onlar da beni... Peki sen neyi istediğinin farkında mısın? Bana sunduklarının..."

Dudakları birbirine değecek kadar yaklaştı. Beatrice

daha önce hiç öpüşmemiştii, hatta bunu başka bir erkekte arzulamamıştı bile ama o anda Carter'm öpücüğüne dayanılmaz bir mecburiyet hissediyordu. Öte yandan yalnız kalmayı ve bu âni hiç yaşanmamış kabul etmeyi de arzuluyordu.

"Bunca cesaretin ardındaki korkuyu hissediyorum," diye sessize fısıldadı Carter. "Tek bir öpüşmeyle bile korkudan bayılacağını bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Şimdi sen de beni tam! Ben belki de kıskırtmak isteyeceğin son adamım."

Beatrice hipnotize olmuş gibi gözlerini ondan ayıramıyordu. Konuşacak halde değildi. Fakat Carter acımasızca devam etti.

"Şunu aklına sok, ufaklık. Aramızda hiçbir şey olamaz... Ve sana vereceğim son tavsiyeye kulak ver. Kendini ya da Alexander'ı küçük düşürecek bir şey yapmadan önce buna bir son vermelisin. Etrafına bir bak ve ağzının içine düşen düzgün bir delikanlıyla evlen. Bir dahaki görüşmemizde -ki bunun ne zaman olacağını kimbilir?- en yakın arkadaşımın kız kardeşi ve soylu bir beyefendinin saygın eşi olarak seninle gurur duyabileyim."

Birkaç saniye sonra Beatrice kapanan kapının sesini duydu ve bu işareti bekliyormuş gibi kendini kaybedip koltuktan düştü.

Bölüm 4

Karın ne zaman yağacağını kestirmek zordu ama Beatrice is kokulu Londra sokaklarında dolaşırken daha fazla kar yağmasının durumu daha kötü hale getiremeyeceğini düşünüyordu. Londra her haliyle berbattı. İyi mağazalar bile burayı daha katlanılabilir bir hale getirmiyordu.

Beatrice kaliteli botları ve kalın paltosuyla kendisini soğuğa karşı olabilecek en iyi şekilde korumuştı. Ancak yarım saatlik yürüyüşü süresince gördüğü sefil görünüşlü çocuk ve kadının sayısını unutmuştu. Onlar için elinden çok daha fazlasının gelmesini isterdi, bireysel çabalarından daha etkili bir şey. Belki cemiyetteki kadınlar arasında bir farkındalık uyandırabilir ve bir dernek oluşturma adımını atabilirdi. Halihazırda bir bakım evini destekliyor ve evin büyütülmesi için hem maddi hem de manevi yönden bir hayli çabalıyordu ama sorunu tam olarak ortadan kaldırmak için konuyu Lordlar Kamerası'na taşımanın bir yolunu bulması gerektiği düşüncesindeydi. Alexander ile konuşacağını aklının bir köşesine yazıp Jane'e bir hediye almak için en sevdiği mağazanın yoluna saptı.

Jane'e ilk defa kitap dışında bir şey alacağı için heyecan-

lıydı. Hediyelik eşya dükkânının bulunduğu sokağa döndüğü sırada önünden geçmekte olduğu bir butiğin içindeki hareketlilik dikkatini çekti. Aslında sıradışı bir şey yoktu ama sanki görünmez ipler tarafından kontrol edilen başı istemsizce butiğe doğru dönüvermişti.

Carter'ı tanıması için yüzünü görmesine gerek yoktu. Arkadan nasıl göründüğünü, adım atışındaki gücü, omuzlarındaki gerginliği her yerde tanıyabilir ve Beatrice'i girdap gibi içine çeken çekiciliğinin aurasını her zaman hissedebirdi. İki akşam önceki yemekten sonra onunla bu kadar erken karşılaşmasının heyecanı tıpkı bir lokma gibi boğazına tıkayan, Carter'a duyduğu hayranlık değil, ona sahiplenircesine yaslanan kadındı. Korktuğu fakat asla o kadar acımasızca sınırlanmayacağını düşündüğü şey, alay eder gibi gözlerinin önünde duruyordu. Tanrı acısın, ona sahip olamamak, başkasının onu sahiplendiğini görmenin yanında nasıl da hafif kalıyordu.

Kafasından geçen binlerce vahşet sahnesinin içinde kaybolup içine işleyen acı yüzünden inleyerek yerde kıvranılabildi. Neyse ki gururu, tam ihtiyaç duyduğu anlarda kurtarıcısı olurdu. Yoluna devam etmek için kararlılıkla önüne baktı. Bunun delikleri öfkeden asabi bir atnki gibi açılıp kapamıyordu. Öfke... Evet, onu harekete geçiren öfke oldu.

Hediyelik eşya dükkânına gitmek yerine ani bir kararla pudra kokulu butiğin içine girerken gülümsüyordu. Kapıyı açtığında çalan zil içerideki az sayıda başın ona dönmesine neden oldu. Beatrice, Carter'ı görmeyi hiç beklemiyormuş gibi şaşkın bir poz takınıp kapıda duraksadı.

"Bay Maximilian, ne güzel tesadüf."

Carter huzursuz görünüyordu. Beatrice yanındaki esmer kadına bakmamak için sıradışı bir çabayla Carter'ın gözlerinin içine bakmaya çabalayıp durdu. Ve sonunda Carter konuşmaya karar verince de dikkatini onun üzerinde tutması kolaylaştı.

"Leydim, güzel günler."

"Teşekkür ederim."

“Yalnız mısınız?”

Beatrice dışarıyı işaret etti. “Arabacı bir alt sokakta beni bekliyor.”

“Bu günlerde hava iyiden iyiye erken kararıyor. Yalnız başınıza sokakta olmanız pek akıllıca değil.”

Öfkelenmiş miydi o? Pislik herif yanında kim olduğu şüphe götürmeyen bir esmerle butik gezmelerine gidebiliyorken o, hakkı olan serbest saatlerinden mi vazgeçmeliydi? Beatrice her nasılsa tatlı tatlı gülümsemenin bir yolunu buldu. Diğer taraftan asla uzatamadığı, küt ama bakımlı tırnaklarıyla avuçlarının içinde izler bırakmıştı.

“Lord Devenport ile Hyde Park’taki buz pateni alanında olacağız. Yalnız kalmayı düşünmüyorum.”

Carter başını yan taraftaki duvara çevirdi ve bir süre, hiçbir şey yapmadan boş duvarı inceledi. “Abinizin onayladığı bir akşam gezisi olduğunu düşünüyorum.”

“Ben de öyle olduğunu umuyorum. Üstelik hâlâ gezinti saatleri içindeyiz.”

“Yani?”

“Yani ne? Bay Maximilian, gerçekten sizi anlamakta zorlanıyorum.”

Carter’ın gözlerinde öyle bir hiddet vardı ki Beatrice onu kıskırtmaya çalıştığı için acaba hata mı ediyorum, diye düşündü. İyi de neden kızılıyordu? Ne hakla? Eh tabii, neden her karşılaştıklarında barut fıçısına döndüğünü anlayabilirse bu soruların da cevabını bulabilirdi Beatrice.

Öfkeli Carter bir şey söyleyecektiye bile yanındaki esmer ondan önce davranınca somurtmaktan başka bir şey yapamadı.

“Beni tanıştırmayacak mısın Carter?” diyordu kadın.

Ne? Beatrice kadının cesur isteğini duyunca onun Carter’ın metresi olmayabileceğini düşündü bir an için. Belki yakın bir arkadaşındı ve bir yerlerde karşılaşmışlardı ve... Kimi kandırıyordu ki?

Beatrice isteksizce kadına baktığında içini kaplayan keder

ve ağlama isteği öyle derin ve güçlüydü ki neredeyse bu isteğine yenilecekti. Kadın çok güzeldi, yetmezmiş gibi hayran olunası egzotik bir cazibesi vardı ve Carter'a sanki ilahıymış gibi bakabilecek kadar ona âşık görünüyordu. Aynı zamanda, sahip olduğu şeyin farkında olmanın özgüvenine de sahipti.

"Bayan Carina Brooks benim bir dostum," diye kayıtsızca açıkladı Carter. Güzelim gözleri Beatrice'in olmadığı her yerde aceleyle geziniyordu. Beatrice, onun daha önce hiç bu kadar endişeli ya da gergin göründüğünü hatırlamıyordu. Fakat yetmezdi, ayaklarının dibinde ölüp gitmesi bile o an hissettiği hayal kırıklığının intikamını almaya yetmezdi.

"Leydi Cuningham, Abertillery Dükü'nün kız kardeşi."

Beatrice tüm gücünü toplayıp kadına buz gibi bir gülümseme bahşetti ve başını hafifçe sallayarak onu selamlamış oldu.

"Yakın arkadaşınız olan dükten bahsediyorsunuz sanırım."

Carter boğazını temizleyip başını salladı. Toplumdaki konumu konusunda tereddütleri var gibiydi ki başka koşullarda, Beatrice onu böyle zor durumda görmekten haince bir keyif alabilirdi. Elbette o sırada hislerinin keyifle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

"Sizinkle tanışmak benim için şereftir leydim," dedi metres olan esmer.

Beatrice kuru bir teşekkür dışında kadm orada değilmiş gibi davrandı. Şüphesiz ki onun nezaketini de iyi sözlerini de istemiyordu. Şu anda karşı karşıya bulunmaları bile saçmaydı. Çok değil, iki sene öncesine kadar her fırsatta bir metres olarak yaşamak istediğini bas bas bağırduğu ve annesinin geçimlerini kazanmak için yapmak zorunda olduğu şeyler düşünülürse kadını, o anki pozisyonu yüzünden eleştirdiği için ikiyezllülük ediyordu. Fakat kimin umurundaydı?

"Sizi işinizden alıkoymak istemem. Benim de yapacak işlerim vardı." Beatrice tezgâh arkasındaki orta yaşlı, hoş kadından moda olan şapkaları göstermesini istedi ve neye benzediklerine dikkat etmeden içlerinden seçtiği modellerin evine gönderilme-

sini rica etti. Bu sırada lanet olası Carter'm metresi için seçtiği her ne varsa önlerine serilmiş, bir kısmı paketlenmişti.

Beatrice uzun zamandan beri ilk defa kendini bir yerde fazlalık gibi hissediyordu. Normal olanı da buydu. Değiştiremediği geçmişine rağmen o bir leydiydi ve zayıf iplere bağlı saygınlığını kaybetmeye niyeti yoktu. Ve daha da önemlisi, Carter'm varlığına daha fazla katlanmak istemiyordu. Bu... korktuğundan da acı vericiydi.

Çıkmak için harekete geçtiği sırada Carter'm metresi, "İyi günler leydim," diye şakıyınca Beatrice gözlerini devirmek istedi. Carter'm cazibesine karşı koyamadığı için onu suçlamazdı ama hiçbir kuvvet, o ikisinden nefret etmesine engel olamazdı.

Renksiz bir teşekkürün ardından kendini hareketli Londra caddesine atarken gözlerindeki yanma yüzünden kendinden de nefret diyordu. Ama ağlamayacaktı. Öleceğini bilse bir daha o adam için asla gözyaşı dökmeyecekti.

O herkesi kendine hayran bırakan güçlü maskesiyle yoluna devam etmeden önce ihtiyacı olan sadece, toparlanmasına yetecek birkaç saniyeydi. Ve sonra her şey... bir şekilde yoluna girecekti.

Bölüm 5

Carter yeni evinin köhne salonunun yüksek tavanına bakarken acaba doğru iş mi yaptım diye kendisine sordu. Ev, Londra kırsalında büyük bir arazinin ortasına üç yüz yıl önce inşa edilmişti. Sağlam bir yapıydı, kullanılan malzemeye bakılırsa birkaç bin sene daha ayakta durabilirmiş gibi görünüyordu. Ancak bir kısmı ahşaptan inşa edilmiş ahır ve ağıl için bunu söylemek güçtü.

Evin içi de dökülüyordu. Eşyalar kaliteli fakat eskiydi. Carter henüz ortalıkta zarar görmemiş mobilya ya da haliya rastlamamıştı ve iyimser olma havasında da değildi. Ravenheart'ın işe yarar her şeyi almış olacağını bildiği için boş duvarlardaki çerçeve izlerine şaşırıyordu ama bu durum karşısında... nasıl hissedeceğinden emin değildi.

"Donald eline geçirdiği her şeye zarar veren çocuk gibidir. Bence güzel bir ev ama fazla hırpalanmış. Yine de biraz temizlenir ve bazı eşyalar yenilenirse bir şeye benzeyebilir."

Carter, Carina'nın eski sevgilisi ve evin eski sahibi hakkındaki yorumunu duymazdan geldi.

"Donald Ravenheart'm canını sıkmasına izin verme Carter. Hayal kırıklığına uğradığını fark etmesin."

"Hayal kırıklığına uğradığım söylenemez. Hâlâ kârlı olan benim."

Carina hoş bir kahkaha attı. "Haklısın, kumarda yenilmek bile onun için başlı başına bir mesele."

"Onu yenmeseydim de benimle gelir miydin, Carina?"

Carina hiç tereddüt etmedi. "Evet. Seni tesadüf eseri limanda ilk karşılaştığımız andan beri istiyorum. Eğer o masada tüm servetini bıraksaydın bile yine yanında olurdum."

Bu dürüstlük Carter'ı memnun edeceği yerde huzursuz etti. Cevabını bildiği halde böyle bir soruyu sorduğu için hata kendisindeydi elbette. Gülümsedi... Carina da karşılık verdi. Fakat Carter, gülümseyişindeki nezaket ve şefkatin yerine Carina'nın aşk ve tutkuyu görmek istediğinden habersizdi.

Bekleyen az sayıdaki hizmetçiye yapılacak işlerin talimatını verdikten sonra arabacısını Carina'yı şehirde onun için tuttuğu eve götürmekle görevlendirdi.

"Seninle kalmak istiyorum. Burada ya da sen neresi dersin."

"Bunu konuştuk Carina. Evi sevdiğini söyledin ve ben de tuttum."

"Sen içindeyken o eve nasıl hayır diyebilirdim ki?"

"Sana her şey için hayır deme şansı verdim... Aynı evi paylaşmakla ilgili fikirlerim hariç."

"Bunun kurallara uymakla bir ilgisi yok. Kalbim ve vücudum sana yakın olmak istiyor, hepsi bu."

Pespembe dudaklarını dargın bir çocuk gibi uzatarak konuşursa Carter'ı ikna edebilirmiş gibi yanlış bir fikre kapılmıştı. "Seni istiyorum... Şimdi, burada. Yukarıdaki tozlu yataklardan bazıları üzerlerinde yuvarlanmak için gayet uygun." Carter'ı merdivenlere doğru çekiştirmeye çalıştı ama onu kıpırdatmayı başaramadı.

"Kuralları bu gecelik bozmalıyız. İkimiz de hak ettik

bunu..." Kollarını erkeğin boynuna dolayıp nazlı, yumuşak vücudunu onun sımsıkı vücuduna bastırdı. "Özellikle de sen Carter. Bugün çok çalıştın."

Evet, bugün o kadar çok çalışmıştı ki biraz kafayı bulup sonra da yatmak istiyordu. Belki seks için de vakit ayırabilirdi ki Carina'nın sürtünmekten hoşlanan kedi tavırları fazlasıyla tahrik ediciydi.

Tuttuğu nefesini verip kendisine sunulanı almak için kadının dudaklarını dudaklarının içine hapsetti. Uzun, ateşli ve kesinlikle doyurucu bir öpüşmeydi ama yine de Carter kendini tam olarak veremiyordu. Huzurlu değildi. Miyavlar gibi bir ses çıkaran Carina'nın ceketine uzandığını fark eder etmez kadının ince kollarını omuzlarından söktü ve ondan uzaklaştı.

"Bugün değil Carina."

"Bana mı öyle geliyor, yoksa Londra seni değiştirdi mi? Sürekli çalışıyorsun. Bütün hafta yanıma uğramadın, bugün yalnız kalma fırsatı buluyoruz ve sen yine olmayacağını söylüyorsun. Sızlandığımı düşünmeni istemem ama sormadan edemeyeceğim. Artık beni istemiyor musun Carter?"

Carter onun kadar güzel bir kadma bu güvensizliği yaşattığı için dayağı hak ediyordu. Fakat ona bu mesajı isteyerek olmasa da farkında olarak vermişti. Carter bir damla bile abartı içermeyen sözleri söylemekten hiç rahatsız olmadı. "Sen mükemmel bir kadınsın Carina." Şefkatle yanağını okşadı. "Sadece adapte olmaya çalışıyorum ve bu da tüm enerjimi alıyor."

Yalan sayılmazdı ama tam anlamıyla dürüst de davranmıyordu. Dürüst olmasını engelleyen bir sürü kafa karıştırıcı meselesi vardı.

Ve Carina her zaman anlayışlıydı. "Belki de bu kadar çalışmak yerine biraz sosyalleşmelisin. Beni arkadaşlarınla tanıştır da siz İngilizlere nasıl eğlenileceğini göstereyim. Elbette benimle konuşmaktan rahatsız olmayacak arkadaşlardan bahsediyorum. Geçen hafta karşılaştığımız karlar kraliçesi benimle görünmekten pek hoşlanmadı."

Carter onca zaman, Beatrice ile geçen haftaki karşılaşmaları üzerine düşünmemek için fırtına bulutlarından kaçan gemi gibi dümen kırıp durmuştu. Şimdi Carina'nın beklenmedik hatırlatması yine kaçındığı bir dolu düşüncenin kafasına üşüşmesine neden oldu. Fakat öncelikle bir konuya açıklık getirmesi gerekiyordu.

"Leydi Beatrice benim arkadaşım değil." Hatta belki birden fazla konuya... "Ve hiç tanımadığın halde onu eleştirebileceğin gibi saçma bir fikre kapılma."

Carina buruk bir şekilde güldü. "İlk defa bana yerimi hatırlatıyorsun."

Keşke olsaydı ama Carter'ın buna karşılık söyleyecek bir sözü yoktu.

"Ama sana kırgın değilim. Buraya ne sebeple geldiğim ortada değil mi?" Carina kollarını erkeğin beline sardı ve başını onun göğsüne yasladı. "Seni özlediğim için bu kadar huysuzum."

"Londra'da işlerin farklı olacağını konuşmuştuk. Bir süre eskisi gibi görüşemeyebileceğimizi ve benim yokluğumda eğlenmene bakman gerektiğini söyledimde beni anladığını ummuştum."

"Biliyorum ama..." Uzanıp Carter'ı öptü. İkisi söz konusu olduğunda masumiyet pek geçerli bir ifade sayılmasa da bu, masum sayılabilecek bir öpücüktü bu. Kısa süre içinde alevlenene kadar tabii. Carter müdahale etmesi gerektiğini düşündüğü noktada Carina'yı nazikçe uzaklaştırdı.

"Yapma, o kadar uzun zaman oldu ki... Bana bir bak, sana ihtiyacım var." Carina o kadar kararlıydı ki Carter ilk defa ne yapacağını bilemiyordu. Kadının yarı çıplak göğüsleri bir anda önündeydi ve bir an sonra da Carter kendisini bir koltukta otururken buldu.

"Her şeyi unutturabilirim. Hep olduğu gibi..." Carina ata biner gibi üzerine oturunca Carter çaresizce başını arkaya yatırdı. Onu en çok neyin rahatsız ettiğini bilmiyordu. Evin

merkezindeki, her an içeri girebilecek hizmetlilerin ortada gezindiği salonun ortasındaki koltukta sevişmek mi? Yoksa vicdanındaki rahatsızlığın tutkusunun önüne geçtiğini hissetmek mi?

Soru kafasmda yankılanadursun utana sıkıla açık kapının önünde dikilen pespaye görünümlü genç bir delikanlı varlığını haber vermek için kapıyı tıklattı. Ne kadar zamandır orada dikildiğini Tanrı bildirdi. Carter, Carina'yı hızla kucağından indirip önüne geçti ve toparlanana kadar onu yabancı gözlerden korudu.

"Sen de kimsin?"

"Efendim, sir... Ben kasabadan gelen hizmetlilerdenim. İsmim Boyd. Bay Baldman, yani evin uşağı bizi çalışmamız için getirdi. İki gündür burada çalışıyorum. Eski hizmetçileri çıkarmışsınız ve..."

Carter elinin tek bir hareketiyle delikanlıyı susturdu. "Anladım. Ne vardı?"

"Efendim, sir... Bir ziyaretçiniz var. Adının Derby Winshire olduğunu söyleyen Londralı bir tüccar. Size sormadan kendisini oturma odasına aldık."

Carter geldiği haberinin bu kadar hızlı duyulmasına nendense şaşırmamıştı. Carina'ya beklemesi yönünde bir işaret yapıp tüccarın ne istediğini öğrenmeye, oturma odasına gitti.

Parmaklarındaki altın yüzük sayısına, boğazma sardığı ipek fulara ve kısa, kalm bacaklarını neredeyse tümünden saran cıvalı çizmelerine bakılacak olursa adam zengindi.

"Bay Maximilian, ben Derby Winshire. Londra'nın ve bu civarın sayılı kumaş ve mücevher tüccarlarındayım. Hatta tek olduğumu bile söyleyebilirim."

Adamın dişlerinin büyük bir kısmı da altındı. Altın olmayanlar ise o kadar sarıydı ki kolaylıkla altın oldukları düşünülebilirdi.

"Memnun oldum, Bay Winshire. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Winshire karasinek gibi ellerini birbirine sürttü. "Beş ay önce Ravenhill için getirdiğim perde ve koltuk kumaşlarımın parası hâlâ ödenmedi. Hazırlanan senete göre ödeme üç ay içinde yapılacaktı ama..."

Carter işaretparmağını kaldırdı. "Bir saniye... koltuk ve perde kumaşı mı? Ravenhill için mi? Bir yanlışlık olmalı. Tüm evi gezdim ve beş ay önce yenilenmiş perde ya da koltuk görmedim."

"Nasıl olur? Kumaşları bizzat getirdim. Lord Ravenheart hepsini en kaliteli kadife ve brokar kumaşlardan seçmemi bana özellikle belirtmişti ki..." Adam oturma odasının yıpranmış koyu yeşil perdesini ve koltukları incelerken gür sesi zayıflayıp sonunda yok oldu. Sonra içi yeni bir enerjiyle dolmuş olmalıydı ki daha buyurgan bir tavırla ekledi. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Kumaşların parasını istiyorum. Tüm bunlardan artık siz sorumlusunuz."

Carter omuzlarını silkti. "Lord Ravenheart ile konuşmalısınız. Belli ki kumaşları başka bir iş için kullanmış."

"Bunu bilemeyiz. Bu nedenle kendi bildiğimden şaşmaya çağım. Paramı istiyorum."

"Sizi anlıyorum, Bay Winshire. Ancak paranız bende değil, kumaşlarınız da öyle. Size hiçbir şey veremem." Aslında adama yardımcı olmayı teklif edebilir, parasını alabilmesi için birkaç öneride bulunabilirdi ama ondan hiç hoşlanmamıştı. Dahası tüccar gelmeden önce bile peşin hükümlüydü ki Carter onun bir maşa olabileceği fikrine kapıldı. Kaldı ki adam da yılan gibi tıslayıp dilini göstermeye hazırды.

"Sizi hapse attırabilirim. Kumarbazları kimse sevmez."

Kollarını kale duvarına benzeyen göğsünde birleştiren Carter tenezzül edip tek laf etmeyince Winshire tereddüt ederek, "Bu evin yeni sahibi sizsiniz," diye malum olanı açıkladı.

"Öyleyim ve şimdi de gitmenizi istiyorum."

"Paramı almadan şuradan şuraya gitmem."

“Lord Ravenheart’a durumunuzu açıklayan bir mektup yazacağım. Tüm yapabileceğim bu.”

“Ben zaten konuştum ve meseleyi sizinle halletmem gerektiğini söyledi.” Adam, Carter’ı baştan ayağa süzdü. “Paranız olduğuna eminim. Ya şimdi paramı verirsiniz ya da bundan sonra kimsenin sizinle alışveriş yapmaması için elimden geleni yaparım. Buralarda sözüm geçer.”

Tam bir kuş beyinliydi.

Carter kapıda bekleyen Boyd’a, “Beyefendiye kapıya kadar eşlik et,” dedi. “Uzun yoldan gelip gelmediğini sor ve ihtiyacı varsa atlarının yemlenmesini sağla.”

“Peki efendim, sir...”

Carter dışarı çıkarken tüccarın, “Ben sadaka istemiyorum, paramı istiyorum...” dediğini ve bir dolu tehdidi sıraladığını işitti ama pek de umursamadı. Adam, bundan sonraki adımın daha düşmanca olacağını garanti etmiş olsa da ufak bir rahatsızlık hissetmemesi garipti.

Salona döndüğünde Carina’yı göremedi. Dışarıdaki nal sesleri, onun Carter’ın sözünü dinleyip Londra’ya dönmeye karar verdiğine işaret etti ama emin olmak için pencereden baktı ve düşündüğü gibi arabasının uzaklaştığını görünce kaşlarını çattı. Carter onu kırdığı için üzülmüyordu üzülmesine ama bir yandan da gittiği ve ortalıkta dolaşan huzursuz edici soruların cevaplanmasını ertelediği için rahatlamıştı.

Butikteki plansız karşılaşmanın birçok açıdan sakıncalı tarafları vardı ama Carter en çok Beatrice’in incinip incinmediğini bilmek istiyordu. İşin gerçeği, Beatrice’in onu Carina ile görmekten rahatsız olduğundan bir türlü emin olamıyordu... Bir araya geldikleri yemekteki tavırları ve sonrasmda müzik odasındaki sohbetleri Beatrice’in birçok konuda değiştiğini düşünmesine neden olmuştu.

Artık her zamankinden daha güzeldi. Farkın nerede olduğunu sorsalar açıklayamayabilirdi ama gözüne çarpan mest edici detaylar hakkında bir iki kelime edebilirdi. Belki vücudu-

nu kullanma şekli, ses tonundaki dinginlik... Farkında değildi ama hâlâ cam gibi kırılıyordu. Olmadığı biri gibi görünmeye çalışırken yorgun düşüyordu. Hâlâ gözlerinde aynı soğuk ateşin kibri parlıyordu. Carter onun meydan okuyan hallerini hatırlayınca gülümsedi. Ancak gülüşü, hiç başından eksik olmayan damat adayını hatırlayınca solup gitti.

Hoşnutsuzluğunun nedeni kıskançlık gibi görünebilirdi, ne olduğunu bilmese kendinden şüphe ederdi. Onunki sadece koruma içgüdüsüydü... Ve elbette sahiplenme. Beatrice tüm sorumlulukları da dahil herkesten çok kendisine aitti. Alexander seneler önce ondan, kız kardeşini kontrol etmesi için onun annesiyle birlikte, kaldığı eve gitmesini rica ettiğinde Carter işinin bu kadar basit olmadığını hemen anlamıştı. O güzel gözlerdeki aç, muhtaç bakışların nasıl içine işlediğini ilk günkü gibi hatırlıyordu. İşte o günden beri yaptığı en iyi şey, onu korumaktı. Bu yüzden talipleri konusunda da titizdi. Devenport denilen herifin diğerlerinden farklı olduğunu kanıtlaması gerekecekti ki Carter bundan hiç emin değildi.

Elbette yakın geçmişte, ona karşı hisleri her zaman böyle masum ya da meşru değildi. Fakat Carter, tehlikeli bir dönemde, tehlikeli sularda gezinen o duyguların sarhoşluğundan arındığından emindi. Aralarındaki şey en başında neyse oydu, olması gerektiği gibi...

Kendi hislerinin *kesin* çözümlemesi aklına başka bir soruyu getirdi. Beatrice ne hissediyordu? Seneler önce itiraf ettiği duygular artık değişmiş olabilirdi ki en mantıklısı da buydu. Kaldı ki Carter onun aşk dediği şeyin bir ihtiyacın yansıması olduğunu düşünmüştü onca zaman. Yine de Carina ile ikisini görmesi, Carter'ı daha önce hiç hissetmediği şekilde köşeye sıkıştırmıştı. Kendini yakalanmış, ifşa edilmiş hissediyordu ve bu, Carter gibi yaptıklarının altına gururla imza atan bir adam için hiç normal değildi.

Ama Beatrice bunu hep yapardı. Aynı insana hem kendini yetersiz hissettirir hem de kahramanlık duygularını kabartırdı.

Bilmeden tabii... Ruhu aynı anda hem masumiyet hem de güç-ten meydana gelmişti.

Ensesini ovuşturup mevcut ağrının yok olmasını, dahası içinde biriken gerilimin bir kısmını almasını umdu. Belki de Carina'yı göndermekle iyi etmemişti.

Carter haline güldü. Hiçbir şey değişmemişti. Muhtemelen değişmeyecekti de... Bunun için rahatlatması gerekirdi. O, du-rağan havaları severdi... Ancak içinde, itiraf etmek istemese de tam göğsünün ortasında bir his, yakmda büyük bir fırtınanın patlak vereceğine işaret ediyordu.

Vefat eden Leighton Kontu'nun dul eşi Leydi Madeline Blackmore cemiyet içinde hayırseverliği ve gelenek dışı tavırlarıyla tanınırdı. Toplum dışına itilmiş ya da bir topluma dahil olma-sına imkânsız gözüyle bakılan biri için iyilik meleği olmak-tan daha çok keyif aldığı bir şey olmadığıyla böbürlenmediği zaman yoktu. Derdi sükse yapmak da olabilirdi Tanrı'ya hoş görünmek ya da sevgisini göstermekteki cömertliği de... Her ne olursa olsun, birçok kişi için sözlerinin kanun kadar geçerli olduğu bilinirdi.

Beatrice, Leydi Blackmore'un en büyük projelerinden biriy-di. Herkesin gözünde annesi, geçimlerini sağlamak için erkek-le-ri evinde ağırlayan düşmüş bir kadındı. Abertillery Dükü olan abisi ise gerek soyunun gerek de kişisel cehenneminin getirdi-ği problemler yüzünden uzun bir süre insanlardan kaçınmıştı. Leydi Blackmore onu kanatları altına almamış olsaydı insan-la-rın gözünde Beatrice'in kibir dolu güzelliğinin kuru bir hayran-lıktan başka bir duyguyu uyandırmasının imkânı bile yoktu.

İlk balosu Leighton Malikânesi'nde, son yılların en görkem-li daveti olarak tarihe geçen geleneksel Bahar Balosu'ydu. Göz alıcı bir giriş, ayarlanmış danslar ve sohbetler o gece Beatrice'i gerçek bir yıldız gibi öne çıkarmıştı. Leydi Blackmore'un gelini

ve şimdiki Leighton Kontesi Sophia Blackmore, onun en yakın arkadaşları olmakla birlikte cemiyette adları sıkça anılan Henfield Kontesi Isabel Eaglestone ve Abbey Kontesi öfkeli İskoç Davina Ramsey de Beatrice'in ilk davetinde üstlerine düşeni en iyi şekilde yerine getirmişlerdi. Sonraki davetler içinse fazla beklemeleri gerekmemiştir. Arkasından talipler kendilerini göstermeye başlamış, abisinin sağladığı cömert drahome sayesinde de Beatrice, davetlerin aranan yüzü olmaya başlamıştı.

İnsanlar onun hakkında bugün bile konuşmaya devam ediyordu. Fakat bunu öyle incelikle ve hissettirmeden yapıyorlardı ki, duyan ya da gören Beatrice'i kaybetmekten korktuklarını ya da Leydi Blackmore gibi tatlı bir hanımı üzmemek istemediklerini düşünebilirdi. Abisi Abertillery Dükü ya da yengesi düşsin bile tatlı kontesin bu demir yumruğu çağrıştıran inceliğinin önüne geçebilmesi mümkün değildi. Ve bugüne gelindiğinde Beatrice adından en çok söz edilen sosyetik güzel olmasının yanı sıra, Leydi Blackmore'un da göz bebeklerinden biriydi.

Dans etmekten ayakları ağrıyan Beatrice içecek bir şeyler almak için Jane ile birlikte servislerin tutulduğu masaya doğru ilerlerken gecenin ne zaman biteceğinin hesabını yapıyordu.

"Lord Devenport az önce içeri girdi."

"Geleceğinden haberim vardı."

"Hâlâ sana evlenme teklifinde bulunmadı mı?"

"Etmediğini biliyorsun Jane. Zaten halimden de memnunuzum."

Kendilerine birer bardak su aldıktan sonra gelen gidene gözlemek için kapı tarafına döndüler.

"Kendini gösterecek misin?"

"Birazdan beni görür, o zamana kadar dinlenmek istiyorum. Her davet için birbirimize iki dans sözü verdik."

Jane zeytin yeşili elbisesinin eteğini nazlı nazlı savurdu. "Alexander, Carter'ın da davetli olduğunu söyledi. Sanırım bu ilk."

Beatrice de bunu duymuştu ama geride kalan iki saatin sonunda Carter'ın teşrif etmeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

"Leydi Blackmore her zaman düşkünlerin yanındadır. Yine de geleceğini sanmıyorum."

Jane tüm kafaların üzerine gözlerini gezdirdi ve çok geçmeden, "Aslında geldi," dedi. "Bir süredir içeride, Alexander ile sohbet ediyor."

Beatrice kafasını sağa sola çevirerek Carter'ın nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Sahiden de gelmişti. Ama bu çok yersiz ve sinir bozucuydu. Beatrice yeni bir yüzleşmenin yorgunluğuna katlanabileceğini düşünseydi umursamazlık rolünün hakkını verebilirdi. Fakat... Tanrı biliyor ya Carter'ı görmek istemiyordu.

"Eğer insanları gölgeler arasmdan nefretle süzmek dışında bir planın yoksa bana katıl."

Beatrice kendini açıklamak konusunda genellikle ketum davranırsa da Jane'in eleştirisine sessiz kalamadı. "Gölgeler, çirkinler ve suçlular içindir Jane. Ayrıca nefret ettiğim birinin bunu bilmesi beni hiç rahatsız etmez."

Jane elbisesine kusursuzca yakışan nazlı bir bilek hareketiyle söze girdi. "Sen nasıl diyorsan artık. Sophie Blackmore konukları ağırlama işini tamamen kayınvalidesine bıraktıktan sonra sohbet etmek için bir araya gelmemizi önerdi. Diğer hanımlar da yanlarında olacak."

"Olabilir, o üçlüden hoşlanıyorum."

Jane kısa bir süre konuklara bakındı ve "Ama önce kocamı görmem gerekiyor," dedi. "Yanlarına gidelim mi?"

"Sen git, ben biraz daha buradayım. Lord Devenport da bizi fark etti zaten." Göz göze geldiği centilmene hafifçe gülmüşü ve onu yanlarına gelmesi için cesaretlendirdi.

"Madem öyle, size iyi eğlenceler."

Beatrice şüpheyle Jane'e baktı ve yine parıltılı güzelliği karşısında ağzının açık kaldığını fark etti. Ve tam o sırada hin gü-

lüşünün altından bir şey çıkıp çıkmayacağını da düşünüyor-
du. "Bir şeyler mi karıştırıyorsun Jane?"

Jane iki elini göğsünün önüne siper etti. "Asla... Dediğim
gibi, sen keyfine bak."

Lord Devenport'un gelmesini bekleyen Jane, daha sonra
onunla vedalaşıp ikisini yalnız bıraktı.

"İyi geceler Leydim, yine harika görünüyorsunuz."

Centilmen, kibarca kızm parmaklarını öptü. "Teşekkür ede-
rim. Siz de her zamanki gibi çok hoşsunuz." Lord Devenport
klasik, düzgün hatlarıyla tam bir İngiliz beyefendisiydi. Açık
kahverengi saçlarını tarayış şekli, ela gözlerindeki incelik, ku-
sursuz giyimi ve zekâsı onu birçok kadının gözündeki çekici bir
aday haline getiriyorsa da o bunu fark etmiyormuş gibi davra-
nacak kadar mütevazıydı.

"Sizinle uzun uzun sohbet etmek isterdim ama orkestra
yeni bir şeyler çalmaya hazırlanıyor. Sıradaki dansı bana lütfeder
misiniz? Ya da siz dinlenirken ben de size arkadaşlık ede-
bilirim."

Bu geleneksel ve nazik teklif Beatrice'i canlandırdı. "Dans
edelim."

Lord Devenport ile dans eden topluluğun arasma karışıp
kotilyonun neşeli ezgilerine kapılması çok sürmedi. Müzikle
ilgili her şeyi çok seviyordu ve doğal olarak dans da buna da-
hildi. Dans bittikten sonra birlikte kenara çekilirlerken Lord
Devenport, "Abiniz ile konuşmayı arzu ettiğim bir konu var-
dı," dedi.

Ah, Tanrım. Eğer evlilik meselesini açmak niyetindeyse Be-
atrice belki de daha önce onunla konuşmalı ve ona... Ne diye-
cekti ki? İç geçirdi. Ne yapmak istediğini, dahası ne hissedeye-
ğini bile bilmediği bir konuda karınca adımı bile atmaya niyeti
yoktu.

Netice olarak, "Birlikte gidelim o halde," demek zorunda
hissetti kendini.

"Zevkle."

Alexander'm milyonlarca kişi arasında bile fark edilmesini sağlayan kusursuz fiziksel ayrıcalıklara sahip olduğu tartışılmazdı. Üstüne Carter ile bir araya gelmeleri çarpıcı bir grup oluşturmalarına neden olmuştu. Beatrice ikisine doğru yaklaşırken etkilendiğini, dahası nefesinin kesildiğini fark etti ve Lord Devenport'un kolunu tutan parmakları adamın ceketine gömölüp kaldı.

Ve derken onunla göz göze geldiler. Carter'm kaşları çatıktı. Tüm yüzünde suratını dağıtmak istediği biri karşısında kendini kontrol etmeye çalışırken takmdığı zorlu, karanlık bir ifade vardı. Ya da çözemediği bir sorunla boğuşuyordu. Herhangi birine öfkelenmiş olabilirdi veya sadece katılmak zorunda olduğu davet yüzünden huysuzdu. Belki de tek sebebi Beatrice ve kavalYESiydi. Sebebi ne olursa olsun aralarındaki mesafe kapanırken Beatrice çocukça bir kaçma isteğine kapılıyordu.

Carter'm dikkatli gözleri Lord Devenport'un kolunu tuttuğu noktaya yöneldi, sonra yeniden Beatrice'in gözlerine döndü. Tasvip etmediği o kadar barizdi ki Beatrice yanlış bir şey yapmanın suçluluk duygusuyla bir anlığına yanındaki adamdan uzaklaşmayı istedi. Elbette şuursuzluk ânı kısa sürdü.

Gölümsedi... Ciddi ciddi keyifle gülümsedi.

"İyi akşamlar, beyler."

"İyi akşamlar."

"Majesteleri, Bay Maximilian iyi akşamlar." Devenport'un zeki gözleri Carter'm üzerinde normalden uzun bir süre durdu. "Hakkınızda çok şey duydum. Deniz aşırı atılımlarınız çok kişi tarafından takip ediliyor."

Beatrice etkilendiğini hiç belli etmedi. Carter da minnettar mış gibi davranmıyordu. Ve nihayetinde sohbET, bir süre iş ve politika üzerinde gidip geldi. Herkes neyden bahsettiğini iyi biliyordu ve aralarında hiçbir kişisel çekişme gözlenmiyordu.

"Böyle bir davette bir araya geldiğimiz düşünöldüğünde sosyal ortamların büyük nimetler olduğu fikrindeyim."

Alexander, Lord Devenport'a katıldığına dair bir şeyler mırıldandı ama Carter tek kelime etmeden huzursuz eden kara gözleriyle adama dik dik bakmak dışında kılını kıpırdatmadı.

"Sizinle konuşmayı arzuladığım bir konu var, majesteleri," diye sözü aldı Lord Devenport.

"Bu ne sürpriz. Sizi dinliyorum."

Lord Devenport, Alexander'ın alayını duymazdan geldi. "Aslında sizi evinizde ziyaret etmeyi istiyordum ama mesajıma olumlu bir yanıt alamadım. Aslında hiç yanıt alamadım."

Alexander mahcup görünme zahmetine girmeden, "Konu nedir?" dedi.

Beatrice koluna asıldığı centilmenin nasıl gerildiğini öyle net hissediyordu ki aynı hisler içine düşmesi çok sürmedi.

Lord Devenport bir an için Carter'a bakıp yeniden Alexander'a döndü. "Ayaküstü konuşulacak bir mesele değil." Alexander'ın taviz vermediğini görünce kibarca açıkladı. "Leydi Beatrice ile süregelen arkadaşlığımızı elbette izliyorsunuzdur. Kendisine eşliğim konusunda sizden aldığım kısmi onay beni mutlu ediyor elbette ancak bundan sonrası için işlerin daha az karmaşık ve kabul edilebilir bir hal almasını istiyorum."

"Kabul edilebilir derken neyi kastediyorsunuz, Lord Devenport?"

Bir şeyler söylemesi beklenen Alexander'ken tepkinin Carter'dan gelmesi Beatrice'in içinde çelişkili birkaç duygunun belirmesine neden oldu. Endişe, merak ve sevinç bunlardan sadece birkaçıydı. Öte yandan, Carter'ın gözlerindeki anlamın sesindeki kibirli öfkenin çok daha üstünde oluşu kendi öfkесinin diğer hislerinin önüne geçmesine sebep oluyordu.

Lord Devenport kibarlığını koruyarak, "Açık değil mi?" dedi.

Anlaşılan Carter için açık değildi. Onun öfkeli bir ebeveyn gibi açıklama beklemeye devam etmesi üzerine Lord Devenport takdir edilesi nezaketini sürdürdü. "Söylemek istediğim... Kimsenin bu arkadaşlığımızı can sıkıcı bir malzeme

haline getirmesini arzu etmediğim. Leydi Beatrice kusursuz bir hanımefendi ve ona saygı duyuyorum. Kendimi suçlu hissetmeden bu durumun devam etmesini... ve elbette daha ileri gitmesini istemek hiç de yanlış olmaz. Dediğim gibi, bunu daha özel şartlarda konuşmayı tercih ederim.”

“Kendinizi suçlu hissetmenizi gerektiren bir durum yaşadığınızı mı ima ediyorsunuz? Yoksa söz geçirmekte zorlandığınız bir takım duygularınız için cesaretlendirilmeyi mi bekliyorsunuz? İki durumun da majestelerini pek mutlu etmeyeceği ortada.”

Carter’ın neyi ima ettiğini anladığı an Beatrice’in gözleri büyüdü. Eğer verecek yerinde bir cevabı olsaydı hiç tereddüt etmezdi ama bu... fazla cüretkârdı. Kaldı ki tek söz etmeye de hakkı yoktu.

Lord Devenport ise iyiden iyiye gerilmişti. Birkaç nefesten sonra, “Bırakalım da buna majesteleri karar versin,” dedi.

Beatrice, “Olması gerektiği gibi,” demekten kendini alamadı.

“Olması gerekenler hakkında ahkâm kesmenin en sevdiğin yönlendirme olduğunu nasıl da unuttum, sevgili Beatrice,” diye mırıldandı Carter.

Alexander ise düşünceli ve sanki sohbet onu ilgilendirmiyormuş gibi sessizdi. Sonunda, “Yine de niyetinizi şu anda açıklamanızda bir mahsur yok. Böylece yanlış anlaşılmalara ve *kabul edilmesi* güç durumların önüne geçebilecek miyiz anlayabiliriz, Lord Devenport. Sizi boş yere evime kadar yormak istemem.”

Beatrice kendini açıklama yapmaya mecbur hissetti. İçlerinden birinin kibarlık etmesi gerekiyordu. “Sevgili abim sizi misafir etmekten mutluluk duyacaktır, Lord Devenport. Kabalığınızı yoğun programına bağlıyorum.”

Lord Devenport sevecen, nazik gözleriyle kısa bir anlığına Beatrice’e baktı. Alexander’a dönerken gücünü yeniden toplamış ve memnun görünüyordu.

“Programının yoğun olduğundan hiç şüphem yok. Dediğim gibi, böylesine önemli bir konuyu ayaküstü geçiştirmekten hoşlanmıyorum. Ama aklınızda soru işaretleri kalmasını da istemem. Durum şu ki Leydi Beatrice ile ilişkimizin resmîyet kazanması arzusundayım.” Beatrice’e gülümseyerek, “Tabii kendisi de bunu arzu ediyorsa,” diye ekledi.

Etrafında olup biten şeyler doğrudan fiziksel bir etkiye sahip olmadığı sürece Beatrice vücuduna da duygularına da sahip çıkmakta hiç zorlanmazdı. Böyle bir anda, yani evlilik teklifine benzer şu şeyin hemen arkasından heyecan, memnuniyet ya da tam aksi memnuniyetsizlik hissetmesi ve elbette bunu gizlemesi gerekirdi ama onun yapabildiği tek şey, Carter’a bakmaktı. Ne düşündüğünü anlamaktan öte, ne yapacağını görmek istiyordu. Ne tepki vereceğini... Öfkeleneyeceğini düşünecek kadar umutlu olduğu için Beatrice belki de aptaldı ama içinde bir yerlere hapsolmuş on beş yaşındaki kızın hâlâ umutlu olması da onun suçu değildi.

Beklediği her neyse gerçekleştiğini görmek mümkün olmadı. Carter salondaki tanımadık yüzlerin ne yaptığıyla daha çok ilgileniyor gibiydi. Fakat sıkılı yumrukları ve birbirine bastırıldığı dişleri yüzünden kalp gibi atan çenesi başka bir hikâye anlatıyordu ki Beatrice bu hikâyeyi bütün gece dinleyebilirdi.

Yanı başında devam eden sohbet tek düze bir halde sürerken, Beatrice sessizliğini koruyan Carter’ı izlemeye devam etti. Bakışları ne zaman kesişti, ne zaman o karanlık gözlerin içinde kayboldu, hiç bilmiyordu. Carter’ı daha önce hiç böyle öfkeli ve hırçın gördüğünü hatırlamıyordu. Ona aşkını itiraf ettiği iki seferde de, birbirlerinin hayatlarına dahil oldukları altı sene içinde de...

Kıskanıyor olmalıydı. Hatta Beatrice bundan emindi. Fakat biliyordu ki onun duygularındaki fırtınaya kapılmak durgun sularda geçirdiği iki seneyi heba ederdi. Carter güçlü bir adamdı. Sahip olmak doğasında vardı ve bu sahipliğin niteliği ne olursa olsun yaptığı en iyi şeylerden biri alıkoymaktı. Se-

nelerce Beatrice'in kalbini elinde tuttuğu gibi, bunun devam etmesini arzulayacak kadar ikiyüzlü bir bencilse mağlup olduğunu hissediyor ve bundan nefret ediyor olabilirdi.

Beatrice onun bakışlarına dik dik karşılık verdi. Soğuk güzelliğiyle kendine istediği tüm mesafeyi sağlayabilirdi. Fakat onun oyunlarına alışkın bir adam vardı karşısında. Carter onun ne yaptığını anlıyormuş gibi belli belirsiz gülümsedi. Siyah gözlerindeki kurnaz ışıltıya kusursuz yakışan bir gülüştü bu ve Beatrice'e zayıflıklarını hatırlatıyordu.

İlk gözlerini kaçıran Beatrice oldu. Sebebi yenilgi değil, öne çıkmasını sağlayacağını düşündüğü bir atılımdı. "İkinci dans sözümü unutmadım Lord Devenport. Ama siz beylerle sohbet etmeyi benimle dans etmeye yeğliyorsanız vakit geçirmeden dans kartıma dönebilirim."

"Buna karşılık hiçbir erkeğin benden farklı bir yanıt vereceğini sanmıyorum," dedi Lord Devenport. "Majesteleri, Bay Maximilian, müsaade ederseniz bu güzel leydiyi bekletmek istemiyorum. Ama öncesinde ziyaretim hakkında ne düşündüğünüzü bilmek istiyorum."

Alexander duygusuzca, "Sizi bekliyorum Lord Devenport," dedi. "Zamanı bir pusulayla bildireceğim."

"Teşekkür ederim ekselansları."

Beatrice abisine de Carter'a da aldırmadan, dünyanın merkezinde ondan başkasını görmek istemiyormuş gibi Lord Devenport'a gülümsedi ve birlikte dans alanına doğru ilerlediler.

Carter her türden kaosa alışkın biriydi. Berbat bir ülkenin leş kokulu limanından, Londra'nın kalabalığına ya da bir savaş meydanının kızıl cehennemine kadar her yerde idare etmenin yollarını bulabilirdi. Ancak Alexander'ın ısrarıyla katıldığı bu saçma davetin tam ortasında, müziğin, çınlayan kahkahaların

ve onca patırtının neden olduğu kakofoni yüzünden boğulmak üzereydi.

Gözleri dudaklarına götürdüğü kristal kadehin gerisinden dans pistinde, özellikle bir çiftin hareketlerini takip ederken içindeki sıkıntı ve kızgınlık had safhaya ulaşmıştı. Jane ve ev sahibesi dul Leydi Blackmore'un yanına yaklaştığını görünce içini kaynatan sinir bozucu düşünceleri bir kenara bırakıp hanımlara gülümsedi.

Jane'i severdi. Anladığı kadarıyla sosyetenin geri kalanı da aynı düşüncededeydi. Aynı zamanda, dünya üzerinde Alexander'a ondan daha iyi gelebilecek hiç kimse yoktu. Leydi Blackmore ise başka meseleydi ama Carter tarafsız bir yorumla, onun hoş biri olduğunu düşünüyordu.

Leydi Blackmore'un elini öptükten sonra ayrısını şımarıkça talep eden Jane'in minik elini de öptü ve dul kontese doğru bir miktar eğilip, "Karşılaştırma yapacak kadar çok davete katılmamış olabilirim ama kusursuz bir gece olduğunu söyleyebilirim Leydim," dedi. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Leighton Kontu Brendan Blackmore'un sevimli annesi, mutlu bir kadın olduğunu ortaya koyan bir sevecenlikle gülümsedi ve elini Carter'ın elinin üzerine koydu. "Asıl ben, beni kırmadığınız için teşekkür ederim. Hakkınızda güzel şeyler duydum ve herkesin de duymasını istiyorum."

Carter, ona zahmete girmemesini söylemek üzereyken Jane çocuğuyla gurur duyan bir anne gibi, "Carter mükemmel biri," dedi. Her zaman olduğu gibi sevimli ve yine çok güzeldi. Bu salonda ondan daha güzel olan tek kişi Beatrice'ti.

İki kadının onun hakkında, olan ya da olmayan meziyetleri üzerine yarıştırdıkları sohbet Carter'ı fena halde usandırmıştı ama o kadar tatlıydılar ki konuşmalarını bölerek nezaketsizlik etmek istemiyordu.

"Beatrice yine parlıyor, görüyor musun?"

Carter'm içinde bir balon söner gibi oldu.

Jane eliyle koymuş gibi Lord Devenport'un kollarında salınıp duran Beatrice'in yerini tespit etti. "Evet, harika dans ediyor."

"Sen neden dans etmiyorsun?" diye sordu Leydi Blackmore.

Jane karnını işaret etti. "Bu gecelik sadece iki dans iznim vardı. Alexander birazdan yanımda olur. Londra'ya geldiğimizde o kadar yoğun oluyor ki aynı davette bile karşı karşıya gelemiyoruz."

"Ah canım benim. Dinlenmek istersen yukarıdaki odalardan birini ayarlatırım hemen sana. Sophie'ye söyleyeyim de sana eşlik etsin."

"Hiç gerek yok. Hafif kramplarım oluyor ama doktor normal olduğunu söyledi."

Sohbetin gidişatından endişe duyan Carter boğazını temizlediye de iki kadın onu fark etmedi.

"Önemli bir şey olmayabilir elbette. Ama dikkat etmekte fayda var. Neyse ki üzerine titreyen bir kocan var."

Carter ağırlığını bir ayağından diğerine vererek kırırdandı, yardım için etrafına bakındı ve sonunda çaresizce içkisini kafasına dikti.

"Alexander yorulmamam için elinden geleni yapıyor... Alexander demişken..." Jane, Carter'ın kolunu birkaç kez dürttü. "Lord Devenport en sonunda ne istediğini söyleyebildi mi? Beatrice'le ilgili niyetinden bahsetmiştir diye düşünüyorum ama uzaktan sizi izlerken daha ciddi konular hakkında konuşuyor olabileceğiniz fikrine kapıldım."

Carter şüphe çeken bir kayıtsızlıkla, "Niyetini gayet iyi belli etti," dedi.

"Nihayet," dedi Jane. "İtiraf etmese de bu işin uzaması Beatrice'i huzursuz ediyordu."

"Onun arkadaşısın Jane. Huzursuz olmaması gerektiğini anlamasını sağlamak elinde. Kendini mecbur hissettiği için acele bir karar verirse büyük hata eder."

Jane tatlı tatlı güldü. “Kastettiğim bu değildi Carter. Beatrice de Lord Devenport’tan hoşlanıyor. İlişkilerinin resmileşmesinden daha doğal bir şey olamaz.”

İhtimal vermediği bir olasılığın tokat gibi suratına çarpması Carter’ın vücudundaki bütün kasların gerilmesine neden oldu. Beatrice o adamdan hoşlanıyor olamazdı, onunla sadece vakit geçiriyordu. Böylece olması gerektiği kadar dikkat çekecek ama skandal yaratacak kadar da göze batmayacaktı. Fakat Carter düşündüklerinden yeterince emin olamıyordu. Sebeplerini kısaca kafasında değerlendirdi ve elle tutulur bir şey bulamamasına rağmen, “O adamdan hoşlanmadım,” dedi. “Olmaması gerektiği zamanlarda bile fazla kibar. Hiç tekin değil.”

Tabii ya, kibarlar sinsidir.

“Aman Tanrım, Carter... Sizin gibi, ağzına geleni cesurca söylemeyen herkesin güvenilirliğini sorgulamaya kalkışamazsınız. Üstelik kibar olmakta bir kötülük yok.”

Carter homurdanınca Leydi Blackmore, “Sizi anlıyorum aslında,” diyerek ona destek çıktı. “Bunca sene içinde cemiyet hakkında öğrendiğim en önemli şeylerden biri, hemen hemen tüm kötülüklerin kibarlık maskesi altında yapıldığıdır.”

Carter haklı görülmenin gururuyla gülümsedi. Savunduğu fikre dayanarak Beatrice adına endişeli olması gerektiğini unutmuş görünüyordu.

Jane bilmiş bilmiş güldü bu sefer. “Ne olursa olsun ben Lord Devenport’tan hoşlanıyorum. Siz de öyle düşünmüyor musunuz Leydi Blackmore?”

“Evet, abisinin aksine tam bir beyefendi. Üstelik zengin de. Beatrice gibi geleneklerine bağlı bir kızın hoşlanacağı tüm meziyetlere sahip.”

Carter başının arkasına yerleşen ağrıyı yok etmek için ense-sini sertçe ovuşturdu. Demek geleneklerine bağlıydı... Saçmalık! Beatrice içindeki isyanı bastırmayı kusursuzca başaran ve geleneklere bağlı görünmeye çalışan ateşli bir kadındı. Bunu Carter’dan başkasının görememesi ne kadar da kötüydü. Aslın-

da kötü falan değildi, Beatrice mavi ışıltılar saçan güzelliğiyle bile fazlasıyla dikkat çekiyorken içinde gizlediği kadını ortaya koyarsa başını belaya sokardı. Dolayısıyla Carter'inkini de.

Bir süre kimse konuşmayınca Carter dans edenlerin olduğu tarafa baktı yine. Az önceki hareketli menuetin yerini vals ezgileri almıştı ve bu da Beatrice'le Devenport'un yeni bir dansa başladıkları anlamına geliyordu.

"Bu üçüncü dansları değil mi?" dedi kınayarak.

Jane, "Evet," dedi. Mutlu bir kızıl kediye benziyordu.

Onun aksine Carter şimdi biraz daha öfkeliydi. "Bu kötü bir şey sanıyordum."

Leydi Blackmore ve Jane birbirlerine, Carter'm cahilliğini komik buluyormuş gibi bilmiş bir bakış attılar. Sonra kontes dans eden çifti mutlu gözlerle izledi. "Aksine, çok tatlı bir şey. Herkes yakında ikisi için saygıdeğer tahminlerde bulunmaya başlayacak. Düğün çanlarını duyuyor musunuz?" Kadın hayali bir çanı sallar gibi yapıp, "Çın çın," diye şakıdı.

Carter irkildi. "O kadar hızlı değil."

"Beatrice yirmi yaşmda. Bu, üçüncü sezonu ve kendisine bu toplulukta bir yer edinmeye çalışıyor. Neden olmasın ki?"

"İki sene hiçbir şey için yeterli değil."

"İki sene servet kazanmak için yeterli ama evlilik için çok kısa bir süre, öyle mi?"

"Para somut bir şeydir. Vardır ya da yoktur. Ama güven başka bir şeydir... Beatrice o adama güvenmek için acele etmemeli."

"Ah lütfen, Bay Maximilian. Ona değer verdiğinizi görebiliyorum. Beatrice, o ve annesi için yaptıklarınızı asla unutmayacak. Sizin gibi bir abisi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyor. Ve yakmda neler olduğunu hep birlikte göreceğiz." Kadın büyük salonu işini bilir bir tavırla gözden geçirdi. "Şimdilik izninizi isteyeceğim, konuklarla ilgilenmem gerekiyor. Siz davetin tadını çıkarın lütfen."

Leydi Blackmore izin isteyip gidince Jane, Carter'm koluna girdi.

“Sen neden dans etmiyorsun?”

“Dans etmekten hoşlanmıyorum.”

“O zaman bana eşlik edebilirsin. Alexander şu yaşlı leydilerden biriyle dans ediyor. Acaba limonata imdeme dokunur mu? Az önce içtiğim çok lezzetliydi ama fazla içersem rahatsızlanırım diye korkuyorum.”

Carter ciddi ciddi, “O zaman içme,” dedi.

“Huysuzluk etme. En azından yanlış kişiye etme. Ben doğru olmayan hiçbir şey söylemedim.”

“Karamsar bir adamdan huysuzluk etmemesini istemek anlamsız.”

“Ne zamandan beri karamsarsın? Seni daha çok ciddi ve işini bilir olarak tanımlamayı severim. Aklıma gelmişken, hafta sonu için senden bir akşam yemeği daveti aldığımız doğru mu? Öyleyse büyük incelik ediyorsun. Çünkü evine yerleşmenin çok kolay olmadığını duydum. Eğer yardım edilecek bir şey varsa seve seve gelir ya da birilerini gönderebilirim. Biliyor musun, o evi görmek için sabırsızlanıyorum. Londra’nın biraz dışında kalıyormuş ama hiç sorun değil. Kim bu kalabalığı çekmek ister ki zaten?” Jane, Carter’ın kolunu pırpıpladı. “İyi yürekli bir adamsın Carter Maximilian. İyi yürekli insanlar her zaman kazanır.”

Carter onun kumardan bahsetmediğini biliyordu elbette. Fakat bu tür bir konuşmanın içine çekilmekten özellikle kaçındı ve Jane’in elini okşadıktan sonra hafifçe sıktı. “Teşekkür ederim... Bak, sevgili kocan da geliyor.”

Carter onu Alexander’ın ilgisine bıraktıktan sonra dış kısımlara doğru ilerledi. Arayış içindeydi. Sonra, vals sona erdiği halde birbirlerinden uzaklaşmayan, aksine sevgililermiş ya da ortak bir sırda vakıfmuş gibi gülümseyen çiftte çekildi gözleri. Beatrice’i bu kadar mutlu eden her neyse bir an için Carter’ın da mutluluğuna vesile oldu. Fakat sonra onu neyin beklediğini bilmediğini fark etti ve incecik, kalitesiz bir gecelikle odasına gelip aşkım itiraf etmeye cesaret eden küçük kızın ne kadar kolay

kırılabilirdiğini hatırladı. Onu kıranın kendisi olduğunu bildiği halde, o kibar herifin daha fazla zarar vereceğini düşündüğü için ikiyüzlülük ediyor olabilirdi ama umurunda bile değildi.

Bilmesi gereken herkesin bildiği gibi Carter bencil bir adamdı. Beatrice söz konusu olduğunda lanet herifin tekine dönüşüyordu. Ve şimdi de içindeki sıkıntı buzdaki çatlaklar gibi dallanıp budaklanıyordu. Peki, hangi hakla!

Öylece dikilip Beatrice'in gülüşünü izledi. Dudaklarının kıpırdanışını ve o herifin sözlerini dinlerken yüzünde beliren ilgiyi aklına kazıdı. Ve derken başka seçenekleri yokmuş gibi göz göze geldiler. Onu güldüren her şey bir anda tarih olmuştu. Carter'ın umurunda değildi. Çünkü onu güldüren kendisi değildi.

Peki bu neden bu kadar önemliydi?

Derdi neydi?

Ne olmasını bekliyordu?

Onu mutlu görmekten başka ne istiyordu?

İki sene önceki o son gece yarısı ona dokunurkenki hisleri şu anda tüm netliğiyle hatırlıyor olmasının nedeni, asla onlardan kurtulamamış olması mıydı?

Onca zaman cevap vermeyi ertelediği başka bir sürü soru daha sıralayabilirdi bu şekilde. Fakat bu geceye olan hoşnutsuzluğu üstün geldi ve kendini dışarı atmayı arzuladı. Beatrice gideceğini anlamış gibi çenesini kaldırarak meydan okudu ona. Keyfi yerinde olsaydı Carter bunu karşılıksız bırakmazdı ama düşündüğü gibi... Bu gecelik bu kadardı.

İki parmağını alına belli belirsiz dokundurup uzak diyarlardan bir selam gönderdi kıza ve hafifçe gülümsedikten sonra da arkasını dönüp çıktı.

Bölüm 6

Beatrice arabanın penceresine vuran ve her saniye sayısı artan kar tanelerine söverek üşüyen ellerini ovuşturdu. Halbuki kar ilk yağmaya başladığında ne kadar da memnun olmuştu. Arabanın içi soğumaya başlayana kadar memnundu da.

n ol-

Dışarıya bakarak daha ne kadar yolları kaldığını hesap etmeye çalıştı. Bir saatten uzun süredir yoldaydılar ve yaklaşıacakları yerde uzaklaşıyorlarmış gibi bir umutsuzluğa düşüyordu. Belki de kendi başına hareket etmek yerine eve dönüp Alexander ve Jane ile yola çıkmalıydı. Eğer hareketlerinde mantıksız bir taraf aramaya başlayacak olursa en başında Carter'ın aile akşam yemeği davetini kabul etmesi üzerinde durması gerekirdi. Zaten geç kalmıştı da.

Reddetmeyi en başından beri düşünüyordu. Hatta Carter'a gelemeyeceğinin haberini göndermişti ama güzel ve güneşli başlayan bu aralık gününde Leydi Blackmore'a yaptığı ziyaret, fikrinin değişmesine neden olmuştu. Şimdi ise bu durumdaydı. Daha önce geçtiğinden bile emin olmadığı ıssız bir yolda, daha önce hiç gitmediği ve gitmeyi de arzu etmediği bir eve ulaşmaya çalışıyordu. Alexander küplere binmiş olmalıydı.

Yaptığı fedakârlığın büyüklüğüne karşın, iyi giden tek bir şey bile dünyanın güzel bir yer olduğuna yeniden inanmasını sağlayacaktı. Tek bir şey... Fakat aksine, kar daha da hızlanıyor, yol geçilmez bir hâl almaya başlıyordu.

Yüzünde insanlara gösterdiği çoğu şeyin aksine, soğukkanlılık sahip olduğu belki de en gerçek şeydi. Kriz anlarında asla kırılıp dağılmazdı. Ya sorunu çözmeye çalışır ya da sorun çözülene kadar kendini kaybedenlere yol gösterirdi. Ancak dev örümcek bacaklarına benzeyen çıplak ağaçların arasındaki zifiri karanlık yolun her adımında felaket bir tuzağa çekildiğini hissediyordu. Dahası kar, geçit vermez bir hızla yağıyordu. Beatrice bu yolda kaldıklarını hayal edip inledi.

“Hangi akla hizmet buraya geldim ki?”

Zar zor geçen yarım saatin sonunda ana yoldan çıkıp, karın daha zorlu olduğu dar bir ayrıma geldiler. Arabacı atları dikkatlice derin karın içine yönlendirdi ve bebek adımlarıyla yeniden ilerlemeye başladılar.

Beatrice ileride bir eve ait olabilecek ışıkları gördüğünde neredeyse sevinç çığlığı atacaktı. Alnundaki soğuk teri kadife eldivenli eliyle silip sakinleştirici birkaç soluk alıp yeniden dışarı baktı.

Sonunda gelmişlerdi. Fakat... Ne biçim bir yerdi burası?

Karanlık tam olarak neye benzediğini gizlese de Beatrice gün ışığında gri taşlı, eski bir yapıyla karşılaşacağını biliyordu. Etrafına bakınıp Alexander ve Jane'den bir iz aradı ama sonra bu havada atların ya da arabanın dışarıda olamayacağını düşündü.

Arabacı kapısını açınca içeriye dolan buz kristalleri kaliteli, kalm kruvaze paltosuna iyice sarınmasına sebep oldu. Adamın yardımıyla dışarı çıkarken hâlâ neden kimsenin karşılamaya gelmediğini düşünüyordu.

Evin kapısı, karanlıktaki geri kalanı gibi koyu renk ve sağlamdı. Beatrice kimsenin ortaya çıkmayacağından emin olunca kararlılıkla fakat içinden kendine söverek kapıyı yumrukladı.

İki, üç, dört ve beş kez daha... Yaklaşan ayak seslerini duyduğu sırada karşısına çıkacak zavallıyı hangi sözlerle azarlayacağını düşünüyordu. Fakat kapıyı açan zavallı bir hizmetçi değil, ev sahibi ve Beatrice'in şu aralar nefret ettiği tek kişiydi.

Şaşıran sadece Beatrice değildi. Carter da en az onun kadar gafil avlanmıştı.

"Beatrice?"

"İyi akşamlar Carter."

Bir süre bir şey söylemeden birbirlerine baktılar.

"Burada dikilip seninle konuşmaktan çok keyif alırdım ama şimdi içeri girmem gerekiyor."

Carter kenara çekildi. "Tabii, gir lütfen."

Sıcak hava yüzüne çarptığı gibi kızın soğuk tenine iğneler batmaya başladı. Kendisi arabanın korunaklı kabininde bu kadar üşüdüyse arabacının halini düşünmek istemiyordu. Bu yüzden üstüne düşünmemeye karar verdi.

"Abim ve Jane içerdeler mi? Biraz geciktiğimi biliyorum ama..."

Carter'ın şüpheli bakışı Beatrice'in devam etmesini engelledi. Nasıl anladığını bilmiyordu ama buraya gelen tek aptalın kendisi olduğunu anlamıştı.

"Onlar gelemediler... Senin de gelmemen gerekiyordu."

"Gelmemem gerektiğini artık daha iyi biliyorum. Hayal kırıklığına neden olduğum için özür dilerim ama şimdi burada olduğuma..."

Carter onu kolundan tutup içeriye doğru çekiştirince Beatrice yine lafını yutmak zorunda kaldı.

"Donmuş olmalısın, içerisi sıcak."

Beatrice etrafına bakmayı akıl ettiğine anında pişman oldu. Ev o kadar bakımsız ve eskiydi ki az sonra burnu kaşınmaya başlarsa hiç şaşmazdı. Neyse ki bir adım önünden yürüyen Carter'a bakmak her zaman içini açmıştı. Birlikte oturma odası sayılabilecek bir odaya girdiler. İçerisi sıcak ve evin geneli gibi köhneydi ama içeride Beatrice'e tanıdık gelen baş döndüren

bir koku vardı. Evet ya... Bu Carter'ın kokusuydu. Ateş, köz ve imkânsız bir turunçgil kokusu... Beatrice başının dönmeye başladığını fark edince merak ettiği konuyu açtı.

"Onlar gelediler derken, yolda kaldıklarını düşündüğünü mü ima ettin yoksa bildiğin bir şey mi var?"

"Bir saat kadar önce bir haberci Alexander'dan mesaj getirdi. Jane rahatsızlandığı için..."

Beatrice'in kalbi tekledi. "O iyi mi? Önemli bir şey mi?"

"Endişelenecek bir şey yokmuş. Peki sen neden bunu şimdi öğreniyorsun?"

Beatrice ona bugünkü planından kısaca bahsetti.

"Gelmeyeceğini söylemiştin."

"Niyetim oydu fakat bunun... Yani akşam yemeğinin senin için önemli olduğunu düşündüm ve gördüğün gibi gelmeye karar verdim. Yola çıkmadan önce kar başlamıştı ama bu kadar şiddetleneceğini hiç beklemiyordum." Beatrice cam kenarına gitti ve ağır perdeyi zorlukla kenara çektikten sonra zifiri karanlığa baktı. "Sence kar yavaşlar mı?"

"Sanmam. Daha fazlasının geleceğinden eminim."

Beatrice bütün suç Carter'daymış gibi hışımla geriye dönünce buna anında pişman oldu. Erkek bir adım gerisinde dikiliyordu. Varlığı o kadar yoğun, o kadar büyüktü ki Beatrice sırf bu yüzden onu tokatlayabilirdi. Bir de onunla burada mahsur kalmış olabilirdi ve... Tanrı korusun, başına ne büyük bir bela almıştı.

"Belki de şimdi çıkarsam en kötüye yakalanmayız." Oysa akşam yemeğinin sonunda Alexander ve Jane ile geceyi burada geçirebileceğini hesap etmiş ve Leydi Blackmore'un ısrarıyla gelini Sophie'nin geceliklerinden birini yanına almıştı.

"Kimse bu havada yola çıkmayacak. Paltonu çıkarmama izin ver."

İtiraz etmeye gerek yoktu. Carter'dan en az yardımı alıp üstündeki ağırlıktan kurtulunca rahat bir nefes aldı. Oda gerçekten de çok sıcaktı.

"Yani sen bizi beklemediğini söylüyorsun." İçinde bulunduğu durumun vahameti, önceliklerini şimdiye kadar doğru belirlemişti. Barınma ve güvenlik tehdidi ortadan kalkınca Beatrice, adı Carter olan yeni tehdide yoğunlaşmaya mecbur kaldı.

Ne giyiyordu o?

Beyaz, pamuklu gömleğiyle tıpkı bir işçiye benziyordu. Haki renkli pantolonu ise kaliteli fakat sıradandı. Beatrice kafasındaki çözümlemenin hiçbir noktasında küçümseme olmadığını fark edince şaşırdı. Oysa sahip olduğu yeni zenginliğin kendisine sağladığı lüksten uzak durduğu için Carter'ı kınaması gerekiyordu. Ya da kınayacak hiçbir şey olmadığını kabul edebilir ve onun ne kadar çekici göründüğüne yoğunlaşabilirdi.

Kollarını kıvırdığı beyaz, dökümlü gömleğinin yakası açıktı ve ön bağları gevşekçe sarkıyordu. Gömleğinin yakasından görünen teni parlıyordu ve Beatrice bunun sebebin merak ediyordu. Belki dokunmalıydı...

Jane'in iblisleri peşinden koşsun!

"İyi misin Beatrice?"

Beatrice pencere ve Carter arasındaki yerini hızla tek ederek kedi gibi şömineni yanına sokuldu. Kendini yine bir kediyle kıyasladığını kimseye itiraf etmeyecekti.

"İyiyim, sadece yorgunum."

"Biraz dinlen. Aç olmalısın. Senin için hemen bir şeyler hazırlatayım."

Beatrice sormadan edemedi. "Kapıyı sen açtın. Hizmetçin yok mu?"

Carter bu sözleri züppelik olarak gördüyse bile, belli belirsiz gülümseme dışında yüzünden bir şey okumak mümkün olmadı. "Birkaç tane var. Muhtemelen kapıyı çaldığını duyacak kadar yakında değillerdi. Ama ilk misafirimizin karnını doyurmalarını söylediğimi duyacak kadar yakına gelmelerini sağladım."

Odadan çıktı ve birilerine kükreyerek talimat verdikten sonra da geri geldi. O esnada Beatrice kendine şömine kenarın-

daki koltukta bir yer bulmuş, koltuğun kolçağındaki defalarca okunmaktan olsa gerek yaldızlı yazıları silinmiş kitabın adını okumaya çalışıyordu.

"Akşam yemeği için hazırlıklara başlamıştık. Birlikte yiyeceklim mi?"

Beatrice kitabı bıraktı ama kalkmadı. "Şart değil Carter. Plansız hareket eden benim. Belli ki geceyi burada geçireceğim ve senin için bir mahsuru yoksa yemeği kalacağım odada yemeyi tercih ederim."

Carter sırttı. "Mahsuru var."

"Anlamadım."

"Benimle yemeni istiyorum. Plana uymayan sensin, bu yüzden kural koyamaz ya da talepte bulunamazsın."

"Demek canın çocukluk etmek istiyor. İstersen yemekten sonra kartopu oynamaya da çıkabiliriz."

"Neden olmasın? Biraz gevşemen gerekiyor. Bunun için birkaç yol biliyorum ve... kartopu oynamak, aralarında en iyisi olmasa bile işe yarayabilir."

Beatrice onu tanımasa, bu sözün altında cinsel bir ima yattığını düşünebilirdi. Neyse ki onu tanıyordu. Dikkatle, gözlerini kısarak ve en çok da kendi öngörülerinden şüphe ederek erkeğe baktı. Gürül gürül yanan ateş, odaya sıcacık bir aydınlık veriyordu. Bu yüzden Carter'ın karanlığın gizeminden faydalanması mümkün değildi. Buna rağmen onun kendini saklamaktaki başarısı kusursuzdu. Beatrice onun bir miktar gergin olduğunu, çokça eğlendiğini görebiliyordu. Bu beklenmedik ziyaretten hoşlanmıştı. Beatrice daha fazlasını göremeyeceğini fark edene kadar sessizce inceledi onu. Sonra başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapadı.

"Nerede yiyeceğiz?"

"Buraya hazırlanacak." Odadaki tek masayı işaret etti. Küçük bir şeydi. Çok geçmeden servisler, iştah açıcı kokular eşliğinde odaya geldi. Bir uşak ve bir hizmetçi hızlıca işlerini hallettikten sonra ikisini yalnız bıraktılar.

Yemekteki sessizlik Beatrice'in işine geldi. Karnı açtı ve aralarında konuşacak bir şey kalmadığını zannederek iki yıl geçirdiği düşünülünce sessizlik bir nimetti. Carter tatlı hazırlatmadığı için özür dilerken, Beatrice tüm samimiyetiyle bunun önemli olmadığını söyledi. Geride kalan yıllar içinde hiç olmadığı kadar medeni ve ılımlı davranıyorlardı birbirlerine.

Yemekten sonra Carter'm badem likörü teklifini kabul etti. Carter'ın onun on dört yaşına bastığı günden beri annesinin zulasından ara ara kaçırdığı tatlı içkiye ne kadar düşkün olduğunu hatırlaması sınırsız, tehlikeli bir hissin içine çöreklenmesine neden oldu.

"Devenport'un ziyareti gerçekleşti mi?"

Beatrice likörünün nefes borusuna kaçmasına son anda engel oldu. Soğukça gülererek, "Hayır," dedi. "Alexander programım düzenlemeye çalışıyor. Sanırım bu hafta içinde bizi ziyaret edecektir."

Carter elinde sallayıp durduğu kadehine bakarak gülüp, "Güzel," dedi.

"Armond'da seni rahatsız eden ne var, gerçekten merak ediyorum."

Carter kaşlarını çatı. "Armond mı? Ona ismiyle hitap edecek kadar yakın mısınız?"

Beatrice tek omzunu silkti. "Olması gerektiği kadar yakınız. Londra'da olduğum sürece birlikte katılmadığımız davet yok gibi. Neden ona sadece sıradan taliplerimden biriymiş gibi davranayım ki? Rahatsızlığının nedeni bu yakınlığımız mı?"

"O kurnaz kafandan ne geçtiğini biliyorum Beatrice. Yanıyorsun tabii... Seni düşünüyorum çünkü senelerdir sana göz kulak olmak bende bir alışkanlık haline geldi."

"Başımın çaresine herkesten iyi bakıyorum Carter. Evlilik de dahil hayatımda hiçbir şeyin arzum dışında olmasına izin vermem."

Aralarına uzun bir sessizlik girdi. Bu sürede ikisi de ken-

dilerini birbirlerine denk görüp ölçüp biçerek inceledi. Carter hamlesinden önce içkisinden bir yudum aldı.

"Bu durumda onunla evlenmeyi istiyorsun."

"Olabilir. O komplike zevklere sahip düzgün bir erkek."

"Düzgün erkekler hakkında ne biliyorsun Beatrice?"

"Özellikle birinden çok hoşlandığımı biliyorum."

Carter gülmedi ya da aksine öfkelenmedi. Gecenin başından beri takındığı genel tavrı sürdürdü. "Söylersin? Devenport bir tercih mi yoksa bir süredir sürdürdüğü pamuklar içindeki hayatını sarsmayacak bir mecburiyet mi? Annenle geçirdiğin zaman, sana erkeklerin en temel yanını görme şansını verdi. Buna şans demek ne kadar doğruysa tabii...Temel olan, kötü de olsa basittir Beatrice. Ve şüphesiz ki o türden bir erkek hakkında mümkün olan en belirgin kanıya vardığın için, yüzüne baktığında gördüğün tek şey vahşi yaratılışıdır. Oysa düzgün erkeklerin zararsız olması beklenir, değil mi? Ve karmaşık..."

Alaycılığı ya da pamuklara sarılı hayatı hakkındaki sözleri Beatrice'i hiç etkilemedi çünkü tavrındaki kayıtsızlık her kelimeyle birlikte içlermeden, öfkeye ve son olarak da hırçınlığa kadar süren duygusal bir yolda yok olmuştu. Carter'ı duygusal bir çatışmanın içinde görmek kolay şahit olunan bir şey değildi. Beatrice kusursuz kısa tırnaklarını incelerken, "Armond'dan bahsederken genellemeleri bir kenara bırakmalıyım demek ki," dedi. "Sorularıma sorularla karşılık verdiğine göre sana bir şey sormanın kârlı bir yanını göremiyorum Carter. Lord Devenport'tan neden hoşlanmadığını asla öğrenemeyeceğim sanırım. Tam da senin iki sene önce önerdiğin gibi evlenmeye uygun, düzgün bir beyefendi. Kendimi ve abimi utandırmayacak bir evlilik yapmak istiyorsam ondan daha iyi bir aday bulabileceğimi sanmıyorum."

Carter öfkelenmedi fakat tek kelime etmedi.

"Seninle konuşmak güzeldi Carter ama yol yorgunluğu ve stres kendini yeni yeni göstermeye başlıyor. Dinlensem iyi olacak."

“Kalacağım odayı göstermesi için birini çağırayım. Oda daha önceden ısıtıldı ama eşyaların eski olduğu konusunda seni baştan uyarayım.”

Beatrice etrafına bakıp burun kıvırdı. “Görebiliyorum.”

Carter’ı biraz daha kızdırdığını görünce, “Ne?” diye kendini savundu. “Mütevazılığı bir erdem olarak görmüyorum.”

“Tanrım...”

“Gitmeden önce... Sence Alexander benim burada olduğumu biliyor mudur?”

“Eminim öğrenmiştir. Endişelenme.”

Beatrice birden kendini hiç olmadığı kadar muzip hissetmeye başladı. Sırtını Carter’a döndü ve sonra başını ona doğru çevirdi. “Sen de bilirsin ki cemiyette çok iyi bir ünüm yok. Ama bu bile, seninle burada kaldığımı öğrenmeleri halinde şoka girmelerini engellemez.” Yeniden önüne baktı ve pek de ilgisini cezbetmeyen yıpranmış koltuğa işaretparmağıyla şekiller çizmeye başladı. “Elbette onlara abim sayıldığını açıklayabilirim. Çocukluğumdan beri hayatımda olduğunu ve...”

Söylemek istediği birkaç şey daha vardı ama oda kapısının kapanan sesi şaşırarak arkasma dönmesine neden oldu.

Pislik herif gitmişti.

Yanındaki saate göre gece yarısını geçeli iki saat olmuştu. Öyle çok uykusu vardı ki uykusunun neden bölündüğünü anlamıyordu bile. Ağır ağır doğruldu ve loş odayı ağır göz kapaklarının arasından inceledi. Tuhaf olan hiçbir şey görünmüyordu ama yine de bir şeyler tuhaftı.

Önce dışarıdaki sesleri duydu ve sonra da odayı aydınlatan kıızıl ışığı gördü.

“Aman Tanrım!”

Pencereye koşup, neler olup bittiğine bakana kadar hayal gördüğüne inanmaya hazırды. Fakat ana yapıya yakın bir bara-

kadaki yangının gerçek olduğundan hiç şüphesi. İlk düşüncesi Carter'ı uyandırmak oldu elbette. Ancak onun dışarıdaki bir-kaç kişiden biri olduğunu tahmin ediyordu.

"Lanet olsun, bir avuç insanla baş edilebilecek bir yangın değil bu."

Önce emanet sabahlığını, sonra da hizmetçinin oda kapısının arkasına astığı kalın paltosunu giyip dışarı çıktı. Antrede aklını kaçırmış tavuk gibi koşuşturan hizmetçiyi kolundan tutup kendine çevirdi.

"Bağırmanı kes, yüzüme bak!"

Kız anında sustu.

"Dışarıda kaç kişi olduğunu biliyor musun? Yardım için birileri çağırıldı mı?"

"Herkes dışarıda... leydim... Ahır yanıyor... atlar... Çok azız ve... bu havada kimseden yardım isteyemeyeceklerini... söyledim duydum onları."

"Tamam... Senden İstedğim şeyleri hazırlaman gerekiyor. Anladın mı beni."

"Ev-etey leydim."

"Güzel... Olabildiğince fazla sayıda battaniye istiyorum senden. Sıcak suyu hazırlamaya şimdiden başla! Bolca olsun. Duyuyor musun beni? Ve ihtiyaç olması halinde yaralanmalara karşı temiz kumaş ve yanık merhemi. Ne bulursan hepsinin hazırlanmasını sağla. Alkol de olsun. Saf bir şeyler bulamazsan viski de olur."

"Evet... leydim. Şimdi halledeceğim."

"Hadi git."

Kız gidince Beatrice de dışarı çıktı. Alevler yüzünden uğursuz bir şekilde aydınlık olan gece hâlâ çok soğuktu ama kar kesildiği için hava durgundu. Beatrice kara bata çıka yangın yerine vardığında hummalı çalışmanın ikili gruplar halinde sadece dört kişiyle idare edildiğini gördü.

Carter ahıra en yakın yerde, arkasındaki adamın tulumba-dan çektiği suyu ve kümelenmiş karı ateşe sürüyordu. Alevler

düşündüğü kadar korkutucu değildi. Beatrice yangının sönmek üzere olduğunu ya da daha başındayken fark edildiğini düşünüp biraz rahatlar gibi oldu ama Carter'ın yüzündeki isi ve gömleğindeki yanıkları görünce nefesi kesildi.

Farkmda bile olmadan, "Carter," diye çığlık attı.

Carter onu görene kadar deli gibi etrafına bakındı ve hemen ona doğru koşup kollarını sımsıkı tuttu. "Sana bir şey mi oldu? İyi misin?" Yüzü o kadar yakınındaydı ki Beatrice kendini tamamen ona kaptırmış durumdaydı. "Bir şey söylesene be kadın!"

Beatrice onun korkuttuğunu anlayana kadar hiçbir şey söylemeden, isle kararmış, endişeli yüzünü inceledi. O kadar çok istiyordu ki... Ona dokunabilsin, buna hakkı olsun... Lanet olsun, bu durumda düşündükleri yüzünden Jane'in dediği gibi akıl hastasının tekiydi.

Sertçe yutkunup, "Ben iyiyim," dedi. "Yardım etmeye geldim."

"İyi olduğundan eminsin, değil mi?" Kızın ellerini, yüzünü, paltosunun altında kalan belini ve kalçasını parmaklarıyla yokladı. İyi olduğundan şüphesi kalmayınca onu sertçe kendinden uzaklaştırdı. "Delirdin mi sen? İçeri gir hemen!"

"Yardım edebilirim. Tulumbarın nasıl çalıştığını biliyorum, kovaları doldurabilirim. Böylece yangından da uzak dururum."

"Sana içeri gir dedim Beatrice. Burası güvenli değil."

"Üstesinden gelebilirim Carter! Lütfen bana çocuk muamelesi yapma."

"Tartışacak bir şey yok. Hemen içeri girmen gerekiyor."

Kendi güvenliğini sağlayabileceğinden emindi, en azından yangına karşı. Ancak Carter'ın uyarısının sadece yangını kapsamadığını hissediyordu. Şüphe içinde birkaç saniye, arkalarında kalan ve ateşin aydınlatamadığı geceyi inceledi. Sorun her neyse, Carter'ı sandığından daha fazla endişelendiriyordu.

Beatrice hızla başını salladı ama uysallık etmek niyetinde

değildi. Sinirle, "Bir şeye ihtiyacın olursa içeride olacağım," dedi.

"Tamam, git şimdi."

"Emredersiniz majesteleri."

Beatrice eve girince hizmetçi kızın yığıldığı malzemeleri gruplandırmaya başladı. Carter'ı anlıyordu fakat burnundan solumasına neden olan öfkenin bariz nedenleri ona sempati duymasını engelliyordu.

Dışarıdaki seslerin azaldığı ve gecenin normal rengini aldığı fark ettiğinde içeri girdiğinden bu yana bir saat kadar geçmiş olmalıydı. Erkekler içeri girince Beatrice adı Emma olan hizmetçi kıza başıyla yardımcı olmasını işaret etti. Carter eve son giren kişiydi ve bir saat önceki halinden daha perişan görünüyordu.

Yerinden fırlamamak için ayaklarını yere sıkıca bastığından emin olan Beatrice öne doğru birkaç kez yaylanıp durdu.

"Tamamen söndü mü?"

"Evet, atlar da iyi durumda. Şükür ki yangın küçük bir yeri etkiledi."

"Atlar için battaniye hazırladık. İşinize yarayabilir."

Carter yorgun gözlerle bir süre inceledi onu. Sonra başını evet anlamında sallayıp yemek yedikleri odaya yöneldi.

Beatrice onun peşini bırakmadan, "Sen nasılsın?" dedi. "İyi görünmüyorsun."

"Atları çıkarmak için içeri girdiğimde biraz tüttüm sanırım, önemli bir şey yok."

"Güldüğüne göre çok eğlenmiş olmalısın Carter." Duygusal tepkiler verdiği zamanları geride bıraktığı doğrudu ancak Carter'ın onun deyişiyle bir miktar tütmüş olduğunu görmek gözlerinin dolmasına neden oldu. Hemen toparlandı ve yenden göz göze gelene kadar kızgın görünmeyi bile başardı.

"İlk misafirliğinin daha sakın geçmesini isterdim."

"Ben de öyle. Ama zarar görmediğimize göre bunu unutabilirim. Senin için banyo hazırlatılmasını söyleyeceğim."

“Teşekkür ederim,” dedi Carter. Sesinde, daha önce Beatrice’in hiç duymadığı minnettar ve sakin bir tını vardı.

Beatrice sormanın vakti geldiğini düşünerek, “Kundaklamaydı, değil mi?” dedi. Onun kimi kızdırmış olduğunu bilmiyor fakat birilerini kızdırdığı için de şaşırmıyordu.

Çelik gibi görünen gözler yüzüne dikildi. Her zaman olduğu gibi yine onu her türlü kötülüğün dışında tutmaya çalışacaktı ve bunu yaparken kaba olduğunun farkına bile varmayacaktı. Beatrice tüm gururuyla, meydan okuyarak bakışlarına karşılık verdi ve bu davranışı her nedense Carter’ı güldürdü.

“Böyle bir havada kundaklama dışında aklıma bir şey gelmiyor ama endişelenme. İçeride güvendesin.”

Tek derdi de buydu zaten.

“Hadi git dinlen biraz. Yorgun görünüyorsun Beatrice.”

Kimsenin sohbet etmekle ilgilenmediği bir durumun içindeydiler. Gerek yangın, gerek aralarındaki bu tuhaf nezaket, ikisini de yalnız kalmaya ve olanlar üzerine düşünmeye itiyordu.

Kendi arzusu bir yana Beatrice tamamen Carter’ın hislerini gözeterek, “Banyonun odanda hazırlanmasını mı istersin?” diye sordu.

“Burası iyi, bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

“Tamam.”

Beatrice, Emma’ya banyo talimatını verdikten sonra uyumak için kaldığı odaya çıktı ama bir türlü uykuya dalamıyordu. Kendini tehdit altında hissetmesi gerekirdi, bunun için kundaklama gibi sağlam bir nedeni vardı ama onun derdi, Carter’ın aklından çıkaramadığı görüntüsüydü. Yorgun ve yıkılmış bir hali vardı.

Ne işe yarayacağını bilmediği halde odasından çıkıp aşağıya indi. Tıkırdayan ayak seslerini takip ederek Emma’nın yerini buldu. “Efendin iyi mi? Dediğimi yaptın mı?”

“Evet leydim.”

“Elindeki ne?”

"Annemin hazırladığı bir merhem. Efendimin kolundaki yanık için."

Beatrice telaşlandı. "Önemli bir şey mi?"

"Bilmiyorum, leydim. Ben görmedim, kendisi istedi."

Carter'ın dinlendiği odanın kapısı kapalıydı ve Beatrice içeri girmenin nelere mâl olacağını düşünmeye başlamıştı. Burası küçük bir yerdı ve Emma denen kız düşük çeneli birine benziyordu. Gerçi geceyi Carter ile aynı çatı altında geçirdiğinin duyulması bile başını derde sokardı ve bu durumda işlerin biraz daha kötüye gitmesi olası görünmüyordu. Kararını vererek, "Efendine uygun olup olmadığını sor ve bana haber ver," talimatında bulundu. "Onunla ben ilgilenirim."

Emma'nın gözbebeğinin en ortasına bakıp kurnazlık namına bir şeyler aradı ama saf bir baş sallama ve uyku arzusu dışında bir şey görmedi. Çok geçmeden kız odanın kapısını tıklattı ve başını içeri uzattı. Konuşulanlar sakın bir uğultu olarak Beatrice'in kulağına geliyordu.

Emma koşarak Beatrice'in yanına ilişti. "Leydim, efendi müsait olduğunu söylüyor."

"Tamam, hadi sen de git artık. Her ihtimale karşın bir müddet uyuma! Sana ihtiyacım olursa beni bekletme sakın."

"Evet, leydim. Emredersiniz."

"Yanlıf fikirlere kapılıp aptalca laflar etmeye kalkma, Emma. Eğer etrafta bir dedikodu duyacak olursam canına okurum, anlıyor musun beni?"

Emma titremeye başladı. "E-Evet, leydim. Emredersiniz, leydim."

"Güzel. Merhemi alayım."

Şaşkın kız istenileni biraz gecikmeli de olsa yerine getirdi ve sonra ortadan kayboldu.

Beatrice için cesur olmanın fiziksel varlığını sürdürmekten farklı bir yanı yoktu. Kaldı ki iki kere reddedilen biri olarak bu özelliğinden şüpheyne düşmezdi. Carter'ın odasının kapısını

tıklatmak meşru bir gerekçe ayrıcalığından olsa gerek, ona daha kolay gelmişti.

Carter biraz çatallı ve uyukulu bir sesle, "Gel," diye seslenince hiç tereddüt etmeden içeri girdi. Ne var ki cesaretle ilgili tüm düşünceleri, on beş yaşındaki bir kızın fantezi dünyasının renkleri arasında solup gitti.

Lanet olsun... Carter'ın üzerinde sadece keten bir havlu vardı. Geniş, güçlü göğsü ve hayret edilesi kaslarla şekillenmiş karnını gizleyen hiçbir şey olmayışı kimi bakış açısına göre nimet, bir başkasına göre de lanetti. Emma'ya müsait olduğunu söylerken ne düşünüyordu bu adam?

Göz göze gelmeleri, uygunsuz durumda olanın sadece o olmadığını hatırlamasını sağladı. Carter saklayacak bir şeyleri olmayan bir adamdı. Beatrice'i baştan ayağa süzer ve onu değerlendirirken gecelikli oluşundan haz duymuyormuş gibi davranmaya çalışmadı. Onun dikkatini çekmek için yıllardır gösterdiği onca çabaya rağmen, Carter'ın bakışlarındaki perdesiz ilgi ve çekinmezlik Beatrice'in yanaklarını ısıttı.

Carter bir süre sonra, "Ne işin var burada?" dedi ve çok daha derin bir fısıltıya devam etti. "Bu halde..."

Ah... Bu duruma daha önce de düşmüştü, değil mi?

Beatrice başına bela açacak bir söz etmeden önce, elindeki merhem kavanozunu havaya kaldırdı. "O sersem kızın sana yardım edebileceğinden şüpheliydim."

Carter'ın göğsü bezgin iç geçirişi yüzünden şişip alçaldı. "Eminim şüphelenmişsindir. Gece yarısı ziyareti günlerimiz geri mi döndü yoksa?

"Kabalık ediyorsun. Hiçbir art niyetim yok Carter. Eski günleri yâd etmek niyetinde de değilim. Ama yine de git der-sen giderim ve sen de başının çaresine bakarsın."

"Merhemi verdikten sonra gidebilirsin." Öfkeliydi ve Beatrice bu öfkenin kundakçıya olduğunu düşünmüyordu.

Gözlerini onun büyük ölçüde çıplak vücudu dışında yerlerde gezdirerek odaya girdi ve kapıyı kapattı. Göz ucuyla

Carter'ın da ikinci bir keten havluyu omuzlarına koyduğunu görüp rahat bir nefes aldı.

"Neren yandı? Bana daha önce söyleseydin banyodan önce ilgilenebilirdim."

"Yandıgımı fark etmem zaman aldı."

"Tamam, otur şuraya." Eliyle daha önce kendisinin de oturduğu koltuğu işaret etti.

"Kendim hallederim."

"Şüphem yok ama ben daha hızlı hallederim. Sen şu sağ elinle burnunu bile kaşıyamayan solaklardan birisin. Yanık merhemikle kendini kör edersen kendimi asla affetmem."

Carter'm homurdana homurdana da olsa dediğini yapması üzerine o da yere çömeldi ve sabahlığını bacaklarının altında toplayıp dizlerinin üzerinde durdu.

Yanık, alt kolunun iç yüzeyindeki ince deride avuç ayası boyutlarında, yer yer su kabarcıklarının da kendini gösterdiği bir kızarıklığa neden olmuştu. Beatrice kötü kokulu, macunsu, kıvamlı merhemmi yanığın üzerine cömertçe uygulamaya başladı.

"Faydalı olan şeylerin bu kadar kötü kokması âdettendir."

"Zorlanacaksan ben hallederim Beatrice."

Beatrice hızla başını kaldırınca yaptığına pişman olmak için vakit kaybetmedi. O kadar yakın duruyorlardı ki eğer bu Beatrice için yeni bir itiraf ânı olsaydı, amacına ulaşması için bir dudaklık mesafe gitmesi yeterli olurdu. Öyle ki Carter'm da onu destekleyeceğini söyleyebilirdi. Elbette bu mümkün değildi, gözlerinde gördüğü hareketli karanlık, odanın ve karamsar ruhunun gölgelerinden başka bir şey olamazdı. Ve her şeyden önemlisi, Beatrice'in kendini alçaltma günleri sona ermişti.

Başını kardırdığı hızla yeniden indirdi ve işine baktı.

"Bu kadarı yeterli, teşekkür ederim."

Carter kolunu çekince Beatrice onu engellemedi ama yerinden de kıpırdamadı.

"Başka bir şey var mı?"

“Yok...” Tek bir kelimenin bu kadar acıyla söylenmiş olması inanılır gibi değildi. Beatrice bu sefer merakla başını kaldırdı. “Emin misin Carter?”

Erkeğin alnındaki ter ve çizgiler yanıkların zararlarını fark-
lı şekillerde gösterebildiğini hatırlamasını sağladı. “Carter, iyi
misin sen? Acı çekiyorsun ve...”

Carter öyle ani kalktı ki Beatrice az kalsın geriye yuvarla-
nacaktı.

“Çocukluk etmene gerek yok. Tamam, gidiyorum.”

Eline bulaşan merhemi koltuğun yıpranmış kumaşına sildi,
parmak aralarını yine koltuğun köşelerinde temizledi ve kava-
nozu almaya zahmet etmeden kalktı.

“Özür dilerim Beatrice. Kötü gecemin sebebi sen değilsin.”

“Emma’yı çağırmanı ister misin? Ya da herhangi birini. Gi-
yinmek istersen diye...” Durdu ve dikkatle Carter’ın yüzünü
incelemeye başladı. Aslında hep merak ettiği bir konu vardı
ama bunu şu anda düşünüyor olmasının nedeni meraktan
ziyade, kafasının gerisine atmaya çalıştığı asıl rahatsızlığının
bahsinin açılmasını istemesiydi. Belki bir ihtimalin.

“Belki de evlenmelisin Carter,” dedi, sanki söylediğinin
hiçbir önemi yokmuş gibi kayıtsızca.

“Bana evlenme teklifi mi ediyorsun?” Carter, dünyayı sırt-
lamış Atlas gibi göründü birden Beatrice’in gözüne. Güçlü fa-
kat zor durumda... “Ya da hiç cevap verme. Uykusuzluk seni
bambaşka bir kadın haline getiriyor Beatrice. İkimizin de iyili-
ği için gidip yat.”

“Benimle o ses tonuyla konuşma. Belki bugüne kadar hak-
kın olduğunu düşündün ama bundan sonra asla...”

Carter, omuzlarındaki keten havlunun düştüğünün ya far-
kında değildi ya da umursamıyordu. Beatrice’in üzerine doğ-
ru yaklaşırken attığı her tehditkâr adım ve hesap sordugunu
ortaya koyan kısık gözlerinden bir çıkarım yapmak gerekirse
havlunun durumundan haberdar değildi.

“Bundan sonra mı Beatrice? Neyden sonra? Devenport’un teklifini kabul ettiğini mi ima ediyorsun? Yoksa artık küçük kız olmaktan sıkıldığını ve yeni rolünün ciddiye alınan olgun bir kadın olmasına karar verdiğini mi söylüyorsun?”

“Her zamanki gibi yersiz çıkarımların üzerine beni eleştiriyorsun. Emin ol ki saçmalıyorsun.”

Carter biraz daha yaklaştı üzerine. “Hangisi?”

“Lord Devenport’la evlenmem seni neden ilgilendiriyor? Düzgün biri olduğunu söylerken ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun ve o adam, senin gibi zor beğenen bir züppenin bile standartlarını karşılıyor olmalı. Madem birbirimize sorular soruyoruz. O zaman sen cevapla! Geçmişte yaptığım o iki aptallık, ki aptallık olduğunu sayende anlamış durumdayım... O iki hatanın senin için anlamı ne? Şu anda aynı şeyleri hissetmediğim için mi öfkeliisin?”

Carter kolunu sıkıca tutup onu kendine çekti. Gülümsüyordu ama öyle meşum bir gülümseme idi ki bu, Beatrice içinin soğuduğunu hissetti. Sonra erkek, gözlerini kızın yüzünde ve mütevazı beyaz sabahlığının kapalı yakasında dolaştırarak biraz daha güldü. “Sahiden de beni unuttun mu Beatrice?”

Beatrice şüphe çekecek bir hızla, “Evet,” dedi.

Carter, kulağına eğildi ve fısıldadı. “Yalanın tenindeki gözeneklerden sızıyor. Neredeyse kokusunu alacağım.”

Kalbinin sesini de duyabiliyorsa ömrünün sonuna geldiğini de biliyor olmalıydı. Beatrice eğleniyormuş gibi görünmek için çok çabaladı. “Yangını bu şekilde mi fark ettin? Keskin koku alma yeteneğin sayesinde.”

Carter ise sahiden eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Uykusuz bir gece beni bekliyordu, yangını bu sayede fark ettim diyelim.”

“Yalnızlık çekiyor olmalısın. Hanım arkadaşının seninle olmaması ne üzücü.”

Carter başını yana doğru eğdi. Beatrice’e hayatının bilmece-siymiş gibi bakıyordu. Sonunda, “Ben de bu konuyu ne zaman

açacağını merak ediyordum. Sen hiçbir zaman, sıkıcı hanımefendi kalıplarıyla uğraşmadın. Her ne kadar o dünyaya hayranlık besliyor gibi görünsen de.”

Beatrice kurtulmak için kolunu çekti ama Carter’ın gücüne karşı koyması hiç kolay değildi. Ancak o korkusuz bir kız değildi, gücü kollarından değil, aklından ve kalbinden alırdı. Yüzüne fazlasıyla yakıştığını bildiği, meleksi gülüşüyle erkeğin yüzüne baktı ve “Seni unutmam için bana geçerli birçok sebep verdin,” dedi. “İma ettiğin gibi seni kıskanmıyorum. Sadece ikiyüzlülüğünü yüzüne vurmak istedim.”

“Bana haddimi bildirmek dışında benden ne istiyorsun Beatrice?”

“Dolaylı ifadelerle uğraşmak için geç bir saat. Ne demek istediğini açıkça söyle.”

“Yaralarım ile ilgilenmek, evin hanımı gibi hizmetçilerime emirler vermek, ki evin efendisinin banyosunun hazırlanmasını emretmek sadece kâhyaların ve evin leydilerinin işidir. Ve bir de beni bir leydinin önüne çıkmayı asla arzu etmediğim bir kılıkla karşında dikilmeye mecbur etmek... Tüm bunlar için iyi bir gerekçe olmalı.”

Beatrice’in ağzı kurudu. Söyleyeceği hiçbir şeyin onu ikna etmeyeceğinden şüphe ediyordu. “İşe yaramak istedim. Ama hata ettiğimi görüyorum. İzin verirsen gideceğim.”

Kolunu yeniden çektiğinde serbest kaldığını hissetti. Çaresizce geriye giden adımları onu çıkışa yönlendiriyordu.

Carter kendisiyle mücadele ediyormuş gibi gözlerini tavana çevirip, “Sana şansını kaybettin dersem...” dedi. “Beatrice... Kontrolümü gözünde fazla büyütüyorsun.”

Beatrice ilk defa annesini ziyarete gelen erkekler yüzünden hissettiği endişeyi ona karşı hissediyordu. Fakat bir yandan da hayatı boyunca hissetmediği bir heyecana kapılmıştı. Beklentisi hissi olmasaydı geceliğinin eteklerinin değdiği yere yığılıp kalabilirdi.

Her nasılsa Carter biraz daha yakınındaydı. Daha da şaşırtıcı bir şekilde Beatrice kendini oda kapısına yaslanmış bir halde buldu. Bu kesinlikle bir tuzaktı.

Gözleri birleşti. "Beni korkutmaya çalışıyorsun ama işe yaramaz."

"İşe yaramasını istemelisin Beatrice. Benden bir nebze olsun korkmanı ne çok isterdim, bilemezsin." Sesi öyle tatlı bir fısılda-maydı ki Beatrice, kalbindeki yoğun hissin, karnında ve daha aşağılarda bir örümcek ağı gibi büyüdüğünü hissediyordu.

Yine de, "Senden korkmuyorum Carter," demeyi başardı.

Carter tekrar fısıldadı. "Korkmalısın... Çünkü ben çok korkuyorum."

Ve sonra Beatrice'e hayatının ilk gerçek öpücüğünü verdi.

Bölüm 7

Beatrice bu ânu daha önce defalarca hayal etmişti. Sırf ona âşık olduğu için yoksa öpüşmeyi arzuladığı falan yoktu. Erkekler ve onların arzularını coşturan herhangi bir kışkırtmaya karşı tetikte olmayı alışkanlık haline getirmişti. Bu yüzden Carter'ın onu öpmesini büyülu bir masalın âdeti olduğu ve aşkın bunu gerektirdiğini düşündüğü için istemişti.

«15-

Tam da şu anda, dudaklarını zorlayan sert dudakların aşkın büyüyle hareket eden bir yanı olmadığını düşünüyordu oysaki. Carter onu cezalandırmaya çalışıyor gibi öpüyordu. Dudaklarını acıtarak hırsını alıyor, onunla besleniyor ve bu, sanki onun da hoşuna gitmiyordu. Beatrice şaşkınlıktan kurtulunca bütün gücüyle onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı. Carter hırçınlığından zerre kadar etkilenmemişti. Ama sonra bir şeyler değişmeye başladı.

Dudakları üzerindeki baskı hafifledi, buna rağmen hisler bal gibi yoğunlaştı. Carter'ın elleri belinde, sırtında dolaşiyor ve onu kapının sert yüzeyinden koruyordu. Ve dudakları... Tanrı affetsin, dudakları öylesine derin dürtülerini harekete geçiriyordu ki Beatrice kendini karşılık vermek, hatta daha fazlasını yapmak zorunda hissediyordu.

Önce karşı koymaya koşullu ellerinin baskısı hafifledi, sonra dudakları hafifçe kıpırdandı. Carter değişimi hissetmiş olmalıydı, onu daha sıkı sardı ama dudakları hâlâ nazikti. Okşayarak, tadarak ve nefesiyle içine çekerek temas ettiği her yerde sihirli bir rüzgâr hissi yaratıyordu. Beatrice dudaklarını kıpırdatıp ondan öğrendiği gibi hareket ettirmeye başladı. Erkeğin sert etini kendi yumuşaklığıyla tattı, cesurca emdi.

Yaptığı elbette bir şeylere mal olacaktı. Acı çeker gibi inleyen Carter ellerinden birini kızın sırtından yukarı doğru kaydırıp ensesini ve başının arkasını tutarak onu kendine iyice yapıştırdı. Hareketleri sertti fakat Beatrice en ufak bir rahatsızlık hissetmedi. Aksine vücudunu ona iyice bastırdı, kollarını erkeğin boynuna dolayıp ona asılarak daha fazlasını istediğini göstermekten çekinmedi.

Carter biraz daha sertleşti, dili Beatrice'in dudaklarının aralanması için onu zorluyordu. İstedikini alması çok sürmedi, Beatrice içine giren dili mutlulukla karşıladı, yetmeyince kendi diliyle onunkini tattı, okşadı. Elleri, erkeğin saçlarını karıştırıyor, vücudu ulaşıp ulaşamayacağını bilmediği bir arayışın peşinde erkeğinkine yaslanıyordu.

Erkeksi bir inilti puslu duyularının arasından sızıp kulağına geldiğinde kendini biraz daha kaybetti, utangaçlığı tamamen geride bırakıp onunla birlikte inledi. Daha önce hiç tatmadığı vahşi özgürlüğün peşinde rüzgârla yarışlıyordu.

Carter kendini geri çekip uzaklaştığında Beatrice aradaki mesafeyi kapatmak için hamle yaptı ama erkek izin vermedi. Alnını kızın alnına yaslayıp soluklanıyordu ve bunu yaparken Beatrice'in şişkin altdudağını başparmağıyla yoğuruyor, dişlerinin pürüzsüz keskinliğini hissetmeye çalışlıyordu.

Soluk soluğa, "İlk miydi?" diye sordu.

Beatrice yarı kapalı gözlerini onunkilerden ayırmadan başını salladı. Carter inleyerek yeninden dudaklarma kapanmadan önce bir şeyler söylemiş olmalıydı ama tutku sözlerini

boğan bir güçle ikisini yeniden etkisi altına aldı. Her nasılsa bu seferki öpüş daha cesur, daha güçlüydü.

Carter, altdudağını ısırdı ve sonra yaptığını telafi etmeye çalışmış gibi tatlı tatlı emerek Beatrice’i bir kez daha kendine âşik etti. İşte bu kadar kolaydı kalbi...

Baş dönmesi sonunda onu güçsüz bırakınca dizlerinin bağı çözülür gibi oldu ama Carter düşmesine izin vermedi, vermezdi. Bir an sonra, ayaklarının yerden kesildiğini, odanın içinde uçmaya benzer bir duyguyla hareket ettiğini hissederek oldu. Az önce oturtulduğu sert masaya kendini bırakmak yerine Carter’a daha sıkı sarıldı, parmaklarını onun çıplak sırtına sapladı ve bu yakınlık ikisinin de inlemesine neden oldu.

Teni ateş gibiydi... Pürüzsüz, sıcak ve güçlü... Tıpkı kendi damarlarında akan kan gibi...

O şekilde birbirlerini ne kadar süre tattıklarını hesap etmek mümkün değildi. Carter’ın dudakları bir kez daha onu terk ettiğinde Beatrice kendini soğuk boşlukta hissedemeden çenesinde, kulağında ve boynunun zarif kavisinden aşağı doğru inen öpücükler yüzünden bir kez daha mest oldu. Aralık bacakları, erkeğin kalçalarını var gücüyle sıkıyordu. İçgüdüleri, bacaklarının arasında hissettiği sertlikten kaçınması gerektiğini söylediği halde o Carter’a daha fazla sokuluyor ve boynundaki ince deriyi dağlayan dudaklardan, tenini yakan emişlerden ve keskin dişlerin verdiği tatlı sızıdan daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Belinde toplanan sabahlıktan kurtulmak için kıpırdandı. Teninin onun tenine değmesini ve kokularının birbirine karışmasını istiyordu. Elleri, ne yaptığından habersizce erkeğin sırtından sert karnına doğru ilerlerken dudakları hararetle yenden birleşti. Beatrice’in parmak uçları ince havlunun sınırında geziniyordu ve arkasından gelebilecek şeyin bilincinde değildi. Sadece daha yakın olmak, ona sokulmak ve içine karışmak arzusuyla hareket ediyordu.

Güçlü bir ağlama isteği tam da bu sırada geldi. Aynı anda

Carter'ın uzaklaştığını hissetti. İkisi de öyle güçlü nefes alıyordu ki kulakları sağır eden solukları odanın dışından bile duyulabilirdi.

Carter, Beatrice'in bileklerini tutup, avuç içlerine ateşli birer öpücük kondurdu. "Durmamız gerekiyor Beatrice... Durmak zorundayız..."

Beatrice aceleyle başıyla onayladı. Durmaları gerekiyordu ama bu... O kadar acı veriyordu ki...

Carter, masadan inmesine izin verdi ama bacaklarının bir hainlik yapacağını biliyormuş gibi onu belinden tutmaya devam etti. İpek sabahlığını yeninden omuzlarına koyarken gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu. Beatrice yarının neler getireceğini bilmemenin korkusuyla âşık olduğu hatları aklına kazımaya çalışıyordu. Her zaman karanlık olan fakat bu gece puslu görünen gözlerini, birkaç kez kırıldığını bildiği soylu burnunu, güçlü çenesini ve kızarmış dudaklarını...

Aman Tanrım!

Ağlamak üzereydi. Nedenini bilmiyordu bile...

Carter onu yavaşça bırakıp bir adım uzaklaşınca Beatrice masayı sıkıca kavradı.

"Beatrice..."

Beatrice onun pişmanlığını seziyordu, daha gözlerini kapatmadan pişman mı olmuştu?

Soğuk gerçeklik, yüzüne su gibi çarptı. Tek taraflı pişmanlık öyle kalp kırıcıydı ki Beatrice ağlama arzusuyla daha fazla boğuşabileceğinden emin değildi. Başını eğdi önce, sertçe yutkundu ve yeniden ona baktı. Bir şey söylemesini istiyordu. Güzel olan tek bir kelime yeterdi. Hepsinden önemlisi, bir bakış... ama o, öylece bakıp gitmesi için kıza zaman ve neden veriyordu.

Madem öyle... Beatrice başını salladı, gururlu çenesini yukarı kaldırdı ve şans vermek için harcadığı cömert saniyelerin sona erdiğini ortaya koyan son bir bakıştan sonra sessizce odayı terk etti.

Carter destek kütüğünün üzerine koyduğu zavallı odunu bal-tasıyla ikiye böldü. Vuruşu o kadar sertti ki ortadan ikiye ya-rılan kütüğün bir parçası en doğuya, diğer parçası da batının en uzak ucuna fırladı. Onları almak yerine yeni ve daha büyük bir kütüğün kesmek üzere yerine koydu, sonra öfkesini tüm gü-cüyle gösterdi.

Odun kesmeyi severdi. Odun için ağaç kesmek ise özel zevklerinden biriydi. St. Lucia'dayken yardımcıları vardı ama işlerini kendi halletmeyi tercih ederdi. Bu sayede formda ka-labiliyor ve şimdi de olduğu gibi düşüncelerini törpüleyebil-iyordu. Yeni odun diğerlerinden daha kalındı. Direnç, Carter'ın omuzlarında zonklamaya neden olmuştu ki bu müthişti. Biraz hırpalanmaya ihtiyacı vardı.

Keskin kış güneşi ve ihtiyacından fazla odunu parçaladığı için alnında ve pamuklu giysilerinin altında ter birikmişti. Al-nını sildikten sonra baltayı elinde döndürdü ve haykırıp hırs-la yeniden salladı.

Onu kırmıştı. Birbirlerinin hayatlarına girdiklerinden beri onu kırmaya o kadar alışmıştı ki yeniden kırması çok sürme-mişti. Oysa daha dikkatli olacağına dair kendine söz vermişti. Dünyanın kaldığı yerden dönmeye devam etmesini istiyor ol-saydı dün gece yaşanmazdı. Düzeni bozmaya çalışmazdı ve onu yeni bir arayış içine sokmazdı. Ve yıllar önce Alexander'a verdiği sözü tehlikeye atmazdı. Fakat her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğu ortaya çıkmıştı.

Er ya da geç işlerin bu noktaya geleceğini tahmin etmesi gerekirdi. Beatrice kusursuzdu, hayatında gördüğü en güzel varlıktı ve Carter onun, yıldız soğukluğunun arkasında nasıl bir ateş gizlediğini, gözleriyle aynı renkteki mavi sümbüllere benzeyen kokusunun nelere sebep olabileceğini herkesten iyi biliyordu. Ve şimdi bu aromaların bizzat tadma bakmıştı. Onu

yeniden tatmak istiyordu, daha fazlasını da istiyordu ve dün gece almaya ne kadar yaklaştığını hatırlayınca şanslı mı yoksa lanetli mi olduğuna karar veremedi.

Kabul etmeliydi ki dün gecenin beklenmedik bir yanı yoktu. Kadınları severdi, çoğu düzgün erkeğe göre doyumsuz sayılabilecek arzulara sahipti ve kışkırtılmıştı. Asabi ruh haline rağmen kendi haline gülmeden edemedi. Kışkırtılmıştı demek? Beatrice yakınlığı ve cüretkâr sözleriyle onu kışkırtmamış olsaydı da aynı çatı altında bir gece geçirecek olmaları Carter'ın kafasını karıştırmaya yetmişti. Ve bir de şu yangın vardı. Uğursuzlukların başlangıcı gibi görünüyordu ve arkasının geleceğine şüphe yoktu. Birkaç adamını ipucu olabilecek birkaç izi sürmesi için en yakın kasabaya göndermişti ve Londra'ya döndüğünde Ravenheart'm ağzını bizzat yoklayacaktı.

Yangın ve sabah güneşi yüzünden karları kısmen eriyen araba yolunda bekleyen arabayı gördüğü sırada Carter ihtiyaçlarından çok daha fazla odunun icabına bakmıştı. Ne olduğunu anlamak için geniş adımlarla arabanın yanına ilerledi. Beatrice'in arabacısı atların son kontrollerini yapıyordu.

"Gitmek için en azından öğleyi beklemelisiniz," diye önerdi Carter.

"Efendim, leydim erkenden çıkmakta ısrarcı."

Carter onun gitmek isteyeceğini tahmin ediyordu. Tahmin edemediği, karşılaştıklarında takınacağı tavidir. Belli ki öğrenmek için fazla beklemeyecekti.

Beatrice zarif vücudunu kusursuzca saran şarap rengi paltosunun içinde kara damlayan kan gibi çarpıcı görünüyordu. Carter görüntüyü özümsemek için uzun uzun onu inceledi ve bunun hiçbir saniyesinden pişman olmadı. Gecenin sakladıkları parlak günde yüzlerce aynadan yansıyormuş gibi göze batıyordu. Beyaz teni, şişmiş ve kızarmış dudakları, gözlerinde ki kayıtsızlığın gerisinde gizlenen kızgınlık... Bu iyi bir şeydi. Kırgınlığındansa kızgınlığını tercih ederdi Carter.

"Günaydın, Bay Maximilian."

Carter irkildi ama o kadar hafif bir hareketti ki bu dışarıdan fark edilmedi.

“Size haber vermesi için tek hizmetçisine talimat vermiştim. Dilerim size ulaşabilmiştir.”

Carter başını olumsuz anlamda salladı ve başına geleceği bile bile, “Hayır, odun kesiyordum,” dedi.

Beatrice yüzünü buruşturdu. Nasıl bir hayatın içinden geldiği düşünüldüğünde züppeliği komikti ama ona yakışıyordu. Carter bazen onun bu tavrının kendisiyle kafa bulma yöntemi olduğunu düşünüyordu. Şimdi küçük gördüğü izlenimini verdiği her şeyden daha fazlasına çocukluğundan genç kızlığına dek maruz kalmıştı ve herkesin bunu bildiğini biliyordu. Buna rağmen insanların gözlerine bakarak prenses gibi davranabiliyordu. Evet, sebebi kendisiyle ya da etrafındaki züppelerle alay etmek olabilirdi ancak.

“Dün akşamki ev sahipliğiniz için teşekkür ederim.” Yangının olduğu tarafa baktı hızlıca. “Zarar büyük mü?”

“Atlara da çalışanlara da zarar gelmedi. Önemli olan bu. Olup biteni düşünmene gerek yok, Leydi Beatrice. Halledemeyeceğim bir şey değil.”

Beatrice başını salladı. Konuyu bilmiyor ama anlamaya çalışıyordu.

“Gitmek için acele etmene gerek yok. Kahvaltı ettiğini sanıyorum.”

“Dün sabah da gün böyle ışıldıyordu ama öğleden sonra her yer kuzey topaklarına döndü. Bu riski göze alamam, bir an önce yola çıkmak istiyorum.”

Arabacı hararetle çalışıyordu ve işinden başka bir şeyin farkında değilmiş gibi bir hali vardı. Carter güvenli sayılabilecek bir mesafeye kadar Beatrice’e yaklaştı, yüzünü görebilmek için başını eğdi ve ikisine ait sırrın izlerini taşıyan bir sesle fısıldadı.

“İyi misin?”

Beatrice bazen buz rengine, bazen de kokusunu hatırlatan mavi sümbüller gibi capcanlı bir maviye dönen güzel gözlerini

yukarı kaldırdı. Buz gibiydiler şu sıra... Oysa dün gece o kadar sıcak ve egzotik bir renge dönüşmüşlerdi ki. Arzu, öfkeli bir boğa gibi vücuduna tosladı, pantolonu dar gelmeye başladı. Lanet olsun!

"İyiyim Carter. Merak ettiğin, dün gece yüzünden kızgın olup olmadığımı söyleyeyim. Hayal kırıklığına uğradım mı? Evet... Seni başka türlü biri olarak hayal etmişim."

Kendine, işiteceği her söze hazırlıklı olması gerektiği telkininde bulunsa da Carter huzursuz olmuştu. Açıklamaya ihtiyacı vardı.

"Hayal ettiğin gibi olmayan neydi?"

"Sendin."

Onu kızdırmayı ya da duygularının harekete geçtiğini gösteren bir işaret görmeyi arzu ederek sordu. "Devam etmediğim için mi kızdın Beatrice?" Ve hepsinden de önemlisi, cevabı her şeyden çok merak ediyordu.

Soğuktan kaynaklanmayan tatlı bir pembelik kızın yanaklarını boyadı. "Elbette hayır... Hiç başlamaması gerektiğini söylemeye çalışıyordum."

Carter aniden kahkaha atmak isteğiyle doldu. Hatta bu istek öyle büyüktü ki gülümseyişin önüne geçemedi.

"Eğlenmen ne kadar da güzel. Fakat ben aramızda probleme neden olacak bir şeyin yaşanmasına izin verdiğimiz için üzgünüm. Seninle o türden bir yakınlık istemedim Carter. Yıllar önce olanlar safça bir tutkuydu, beklentim o zaman bile bu değildi. Şu anda, yani benimle yakından ilgilenen bir beyefendiyle hoş bir arkadaşlık sürdürdüğüm sırada demek istiyorum." Verdiği solukla birlikte burnundan dumanlar çıktı. "Gitsem iyi olacak."

O adamla gerçekten evlenmeyi mi planlıyordu bu kadın?

Carter aptallık ettiğini biliyordu, belli ki Beatrice dün gecenin bir hata olduğunu görmüş ve değişmeyecek bir geçmişe kafa yormak yerine mantıklı davranmaya karar vermişti. Carter'ın buna sevinmesi, en azından rahatlaması gerekiyordu. Fakat... *Lanet olsun, fakat ne?*

“Savunma yok, suçlama yok. Az önceki çıkışım için özür dilerim. Seni zorlayan bendim... Olan şey için değil ama o şartlar altında yalnız kalmama izin vermediğim ve çenemi tutamadığım için kendimi suçluyorum.” Yine durdu ve zorlu görevini yerine getirmenin hafifliğiyle daha huzurlu bir nefes aldı.

O âna dek, onu kendisiyle ilgisi olanlar da dahil tüm kafa karışıklıklarından kurtarmakta kararlı olan Carter, her nedense artık bu işi burada bitirmeyeceğini düşünüyordu. Hatta bu, uzun zamandır aldığı en kesin karardı.

Elindeki baltayı usta bir oduncu gibi döndürdü. “Beatrice... Bu konu kapanmadı. Yalnız kaldığımızda, uzun uzun konuşacağız.”

Durumu ele alış şekli Beatrice’i sinirlendirmiş görünüyordu. “Neticelendirilmeden bırakılacak bir mesele değil bu.” Carter’ın baltayla yaptığı şeye ters, küçük gören bir bakış attı. “Daha fazla konuşmak istemiyorum.” Arabacısına ulaşmak için yanından geçmeyi planlıyordu ama Carter kolundan tutarak onu engelledi ve kulağına eğildi. “Gitme.”

“Söz konusu bile değil.”

“Yolların durumunu bilmiyorsun.”

“Öğrenmek üzereyim.” Parmak uçlarına yükseldi ve yolun kıvrıldığı en uzak noktaya kararlı gözlerle baktı.

Kulağının arkasında ve ensesinde kıvrılarak çiçek dürbünü gibi ışığa şekil veren güzelim saçlar aklını karıştırınca Carter onu bıraktı. Kokusu, baharın rayihasıyla yumuşayan temiz kış rüzgârı gibiydi. Kar kristalleri gibi parlayan tenindeki pembelik bile ona yakıştırdığı soğuk kusursuzluğun tatlı inceliklerinden biriydi. Çelişkileri çekiciydi, bütünüyle güzeldi... Ve öylece gidiyordu.

Gitmeliydi de...

Carter geriye doğru bir adım atarken ondan yayılan huzursuzluğu hissedebiliyordu. Ancak kırılmaya yakın biri bu kadar keskin ve sert görünebilirdi. Cesaretinin üstesinden gelemeyeceği şeyler olduğunun açık kanıtı, Carter’ın içini koşulsuz bir

şefkatle doldurdu, isteklerinde de geri adım atmasına neden oldu.

"Nasıl istersen Beatrice. Sadece dikkatli ol."

Beatrice, "Olurum," dedikten sonra gülümsemeksizin arkasını döndü ve arabaya bindi. Hazır bekleyen arabacı da birkaç saniye sonra yola koyuldu.

"Devam kitabı yazmanın en zor yanı ne, biliyor musun?" dedi Jane esnemededen önce.

Beatrice, "Nedir?" diye sormaya mecbur kaldı.

Jane o kadar uzun süre ve iştahla esnedi ki Beatrice de ayısını yaptı.

"İlk kitapta ne yazdığımı hatırlamaya çalışmak," diye açıkladı Jane, çok sonra.

"Sahi mi Jane? Sen bunu büyük bir sorun olarak görüyor-
san belki de hiç yazmamalısın."

"Hiç anlamadığın nasıl da belli. Kelimelerle aram iyi, sadece hafıza kaybı yaşıyorum. *Avcının Günlüğü*'nde bahsettiğim mitlerin çoğunluğu hayal ürünü. Bense ilk kitabı yazdığım zamanlardaki kadın değilim. Hayallerim değişti, artık daha çok şey biliyorum ama bir yandan da emin değilim. Bana bir değişiklik lazım, yeni bir odak... Tabii asıl konu ve atmosferi bozmadan."

Beatrice aklına gelen şey yüzünden içmek üzere olduğu sütü sehpayaya bıraktı ve yatağının yanındaki koltuğa iyice yayıldı.

"Hayatına sonradan giren şeyleri sayayım. Para, aşk ve arzulu bir koca. İlham için aralarından birini seçmelisin bence."

Jane saçmalama der gibi baktı ona ama alaycılığı Beatrice'in ciddi olduğunu anlayana kadar sürdü. "Sence işe yarar mı?"

"Neden olmasın? Kitabı okudum, okuyan sıradışı birkaç hanımefendiyle de tanıştım ve ortak kanı, iblisinin çok çekici

olduğu yönünde. Belki Catriona ile aralarında bir şeyler olursa hem sayfaların hem de zihinlerde kapladığın yer artar...”

Jane gülmeye başladı. “Asla Alexander ile özel anlarımızı yazmam. Çok utanç verici.”

“Herkes yazarın azgın bir ihtiyar olduğunu düşünür. Adamın fantezileri okurlar üzerinde sadece sempati oluşturur, tabii bir de heyecan yaratır ki bunda hiçbir kötülük yok. Bana öyle bakma. Yatağı sadece uyumak için kullanan kocalarından nefret eden genç kadınlardan bahsediyorum. Çok kıymetli ve sadık yeni okurlarının heyecanı sana da heyecan verecek, inan bana. İçlerinden bazılarının sana âşık olabileceğinden bahsetmiyorum bile.”

“Alexander bundan hoşlanmaz.”

Beatrice kaşlarını kaldırıp indirdi. “Hiç sanmam.”

“Senin, hatta Carter’ın okuyacağını bile bile mi?”

Carter’ın adının geçmesi, keyifli bir gece sohbetinin tadını kaçırmak için yeter de artardı. Surat asmak istemiyordu ama gecenin bu saatinde, üstelik duyguları bu kadar hassasken rol yapmak hiç kolay değildi.

“Senin neyin var, Bea? Çok durgunsun. Carter’ın evindeki akşam yemeğinden beri bana doğru düzgün hakaret etmedin bile.”

Jane ve kusursuz insan çözümlemeleri... Onun gibi gizemden uzak, kalbini göğsünün dışında taşıyan birinin böyle mistik bir güce sahip olması akıl alır gibi değildi. Fakat doğaüstü, kabaran reçel köpüğü gibi kontrol edilmesi güç kızıl saçları ve meleksi güzelliğine yoğunluk katan dingin gözlerinde bambaşka bir şeyler vardı. Beatrice onun kendisine has gücünün her zaman farkındaydı.

“Konuşmak istemiyorsan ısrar etmeyeceğim. Kitapla ilgili söylediklerin kafama yattığı için şanslısın... Hımmm...” İşaret parmağını düşünceli düşünceli burnuna vurmaya başladı. “Belki bir öpüşme olabilir.”

Beatrice suçüstünde yakalanıp ensesine şaplak yiyen çocuk

gibi irkildi. Bir öpüşmenin ne kadar etkileyici olduğunu artık iyi biliyordu. Özellikle bu yüzden sustu.

Jane pat diye, "Carter seni üzecek bir şey mi yaptı?" diye sordu.

Asla peşini bırakmayacaktı.

"Hayır, Jane. Üzgün değilim, biraz gerginim. Lord Devenport'un yarınki ziyaretini düşünüyorum." Vicdan azabı yine kendini gösterdi. Hem yalan söylediği için hem de... *Düşünme, özellikle detaylara girme*, dedi içinden.

"Baştan sona planlı hareket etmeye yoğunlaştın, Beatrice. Henüz sona gelmediğini bildiğim halde söylüyorum bunu. Yarınki ziyaret için ne hissetmen gerektiğini bildiğini düşündüğüne eminim."

"Biliyorum elbette."

Jane, sütünü kaliteli bir kadeh brendi gibi dalgalandırıp kafasına dikmeden önce, "Bana da söylesene," dedi.

Beatrice bir müddet düşündükten sonra, "Memnuniyet," dedi. "Lord Devenport iyi bir adam, hoş bir beyefendi ve bana çok iyi davranıyor. Lütfen bana, aşk üzerine bir nutuk çekme çünkü herkes seninkisi gibi bir hayat için çıldırmıyor."

Jane şaşırmış görünmüyordu. "Memnuniyet... Gayet tatmin edici."

Bir süre hiç konuşmadan sütlerini içtiler. Şöminedeki ateş çıtırdıyordu ve hafif hafif atıştıran kar sanki sessiz bir ninni söylüyordu. Biraz sonra Jane, "Sence öpüşme hakkında yazarken ne kadar açık olmalıyım? Alexander ile konuşup erkek bakış açısını iyice anlamam gerekir ama yine de nereye kadar detaylandırmam gerektiğinden emin değilim."

Öpüşme konusunun yeniden açılması üzerine Beatrice bir kez daha irkildi. Ona uzman olan sensin demek niyetindeydi ama kışkırtıcı yorumlarının başına iş açtığını hatırlayınca sustu. Kaldı ki ikiyüzlülük etmek istemiyordu. Ne diyeceğini de bilmiyordu gerçi. Söyleyecek o kadar şey varken, daha önce bu kadar sessiz kaldığı başka bir an hatırlamıyordu.

“Eğer hissettiğim her şeyi tüm açıklığıyla yazacak olursam ki birden bunu yapmak istediğimi fark ettim... Eğer gerçekçi fakat işin doğası gereği ortaya çıkan... duygulardan bahsederssem demek istiyorum. Bu durumda senin de az önce bahsettiğin kesimin ilgisini fazlasıyla çekerim.”

Beatrice bile tehlikeli sulara ayak başparmağının ucuyla dokundu. “Ortaya çıkan hoş duygular?”

“Doğru insanla öpüşmenin mükemmelliğinden bahsediyorum.”

Peki, yanlış insanla doğru bir şey yaşamamanın sonuçları neydi? Beatrice bunu ona sormazdı, kimseye sormazdı. Fakat Jane istekle kendi gerçeklerinden bahsetmeye başladı.

“Kusursuzdur... Nasıl olacağını ve nereye varacağını kestiremezsin çünkü bir saniye sonra kendini hiç bilmediğin bir yerde bulabilirsin. İki insanın birbirine en yakın olduğu, en samimi temaslardan biridir ve sahip olduğunu bilmediğin bir yönünü ortaya çıkaran güçlü bir etkisi vardır.”

Beatrice onun neyden bahsettiğini o kadar iyi biliyordu ki gözlerini kapatıp hatıraların üzerine hücum etmesine izin verdi. Gözlerini açtığı anda Jane’in dikkatle kendisini incelediğini ve nasıl becerdiğini bilmese de tilki gibi gülümsediğini gördü.

Jane minik beyaz dişlerinin sivri uçlarını göstererek, “Bana ilham veriyorsun Beatrice,” dedi.

“Beni öpmeye kalkışmayacaksın, değil mi?”

Jane burnunu kırıştırıp tiksiniirmiş gibi yaptı.

“Elbette hayır ama bir şeyler gizlediğini biliyorum, Bea.”

Elbette bilecekti. Her zaman bilirdi.

“Uykum geldiğinde bir şeyler gizliyormuş gibi görünürüm. Bunu unutmuş olamazsın.” Kibarca esneyip gerindi.

“Eğer öpüşmekten her bahsettiğimde sıçrayıp durmasaydın ve rüyalara dalmasaydın sırf uykun olduğu için beni başından atmaya çalıştığına inanırdım ama seni, bir kurdun içinde yaşadığı elmayı tanıdığı kadar iyi tanıyorum.”

Beatrice’in ağzı açık kaldı. “Sıçrayıp durduğum yok.”

"Sen irkilme de, ben sıçrama. Sonunda bana neler döndüğünü anlatacaksın."

Jane, o kadar saf ve tatlı görünüyordu ki bazen insan onun ne kadar zeki olduğunu unutup onun ipekten ağına takılıyor-du. Son bir çabayla, "Konuşulacak bir şey yok," diyebildi ama acınası çabası Jane'in gülüşündeki imanın altında ezilip kaldı.

"Haklısın, bazı şeyler konuşulmayacak kadar özeldir."

"Ne diyebilirim ki? Sen tartışmayı bir türlü beceremediğim tek kişisin."

"Öpüştünüz, değil mi?"

Beatrice, "Seni ilgilendirmez," dedi. Sesi soğuktu fakat yanakları yanıyordu.

"İlk seferin miydi?"

"Ah, lütfen," dedi Beatrice. Aptal kızlar gibi kıkırdamak üzereydi.

Jane merhametle gülümsedi. "İkinizin baş başa bir gece geçireceğinizi öğrendiğimde işlerin değişeceğinden emindim. Aranızda sürekli gerilip duran güçlü bir bağ var ve kaçınılmaz olarak birbirinize çekiliyorsunuz. Beatrice bak... Bunda yanlış olan bir şey yok."

"Jane..." dedi Beatrice gülerek. "Evlenmek yerine güçlü bir metres olarak yaşamayı istediğimi bas bas bağırdığım onca zamanı hatırlıyorsun. Doğru yolu bulayım diye ailenle birlikte az çabalamamıştınız." İşaretparmağıyla şakağına birkaç kez vurdu. "Masum değilim, hiç olmadım. Öyleymişim gibi davranırsan hayal kırıklığına uğrarsın. Yanlışın ne olduğunu bilecek kadar o hayatın içinde vakit geçirdim ben. İnan bana benden daha fazlasını biliyor olamazsın. Bilmemen için her şeyi yaparım."

"Senin seçimin değildi."

"Elbette değildi ve artık bir önemi de yok. Değil mi? Ve korkma, geçmiş bana zarar vermedi."

"Eğer kendini suçlayıp duracaksan önemi var. Sana, sevgili kocamın dayatmasıyla yol gösterdiğimiz zamanlarda hayatını

dramatik geçişler ve yüksek sesli çıkışlardan meydana gelen bir oyun gibi sergiliyordun. O zamanlar isteğın şeyin o türden bir hayat olduğunu söylerken de sana inanmıyordum, şimdi olduğu gibi geçmişin seni incitmediğini söylediğinde de inanmıyorum.”

Geçmiş canını yakıyordu ama Jane’in sandığı şekilde bir travmaya neden olduğu için değildi bu. Beatrice, annesinin hayatını kabullendiğı, harcadıkları paranın kaynağını sorgulamaya cesaret etmediğı için suçluydu ve kendini asla affetmeyecekti. Ne ilginçtir ki bunu kendisine ilk kez itiraf ediyordu.

Gözlerini Jane’in merhametli gözlerinden kaçırdı ve yatağına uzanıp malumu açıkladı. “Uyuyacağım. Yarın güzel görünmem gerekiyor.”

Jane yatağıın kenarına oturdu ve biraz merak biraz da endişeyle sordu. “Gerçekten onunla evlenecek misin, Bea?”

“Bana Bea demenden nefret ediyorum... Henüz karar vermedim.”

“Acele etme... Karşına nelerin çıkacağını bilemezsin.”

Beatrice güzel gözlerini devirdi. “Carter ve ben diye bir şey yok. Bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi. Bazen, senin oyunların için içimde yeterince hayat olup olmadığını bilemiyorum. Beni yoruyorsun Jane... Hayal kırıklığına uğrattırıyorsun. Annemle birlikte nasıl bir hayat sürmüş olursak olalım, ben Carter’dan daha iyisini hak ediyorum. Beni metresiyle tanışmaya mecbur bırakan herhangi birinden daha iyisini hak ediyorum.”

Jane’in gözlerini kaçırdığım görünce bunun suçluluk olduğunu düşündü ve bezgin bir iç geçirdi. “Metresi olduğunu biliyordun, değil mi?”

“Duymuştum.”

“Alexander’dan öğrendiğini tahmin ediyorum ve bu beni daha da öfkeliendiriyor. Düşünsene, iki erkek bir araya geliyor ve biri hiç vakit kaybetmeden diğeri yatağıma aldığı bir kadın olduğundan bahsediyor. Sonra diğeri dirseğıyle onu

dürtüp sırtını sıvazlıyor ve 'aferin sana' diyor. Oysa biz kadınlar, yani kendimden ve senden bahsediyorum... Sana ilk öpücüğüm hakkında tek kelime edemiyorum. Neden? Neden edemiyorum sahiden? Evet, onu öptüm ve ayaklarım yerden kesildi. Fakat o ne yaptı? Pişman oldu. Tanrım, erkeklerden nefret ediyorum. Annem erkeklerin iğrenç yaratıklar olduğunu söylerdi ve ben de başımı sallar dururdum. Ne kadar da haklıymış." Beatrice odanın tavanına doğru baktı ve az önce veryansın ederken kullandığına uzaktan yakından benzemeyen yumuşacık bir sesle cennette olduğuna inandığı annesine iyi dileklerini sundu. "Tanrı sana iyi davransın anne."

Jane'in güldüğünü görünce dayanamayıp o da sırıttı. "Ortada komik bir şey yok."

"Biliyorum, sadece..." Jane şefkatle gülümsedi ve yorganının altına giren Beatrice'in saçlarını okşadı. "Yorgun görünüyorsun. Hadi, dinlen şimdi."

Beatrice de aynı fikirdeydi ama kendine yapması gereken itirafı dalgın dalgın dile getirmeden edemedi. "Carter benim için çok tehlikeli. Kibar ve düşünceli halleri sadece ambalaj ve tüm ambalajlar yırtılıp gider."

"Beatrice..."

"Neyse... Artık ondan bahsetmez ve yüzünü bir süre görmezsem memnun olurum."

"Hımm..." dedi Jane. "Sanırım bu pek mümkün değil."

"Ne oldu?"

"Carter yarın buraya gelecekmiş... Alexander'dan öğrendiğime göre, senin şu Lord Devenport'un gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyormuş."

Beatrice şaşırmadı, aslında hiçbir şey hissetmedi. Yorganı çenesine doğru çekerken sadece, "İkiyüzlü," diye fısıldadı ve Jane'e mumu söndürmesini söyledikten hemen sonra gözlerini kapatıp umutla öfkenin birbiriyle savaştığı bir uykuya kendini bıraktı.

Bölüm 8

Carter, Devenport'un gri ve bordo ağırlıklı pahalı takımına, oturduğundaki özgüvene, muntazam saçlarına ve sakın ifadesine bakarak onun bu görüşmeyi önemseydiği fakat Abertillery Dükü ile yüzleşmenin onu pek de huzursuz etmediği fikrini edindi.

Alexander'ın çalışma odasındaki deri koltuklara üçgen geometrisinde oturmuş, Carter'ı o an için çok da ilgilendirmeyen bir şeylerden bahsediyorlardı. Verdikleri, asıl konuya girmek için kimsenin acelesi yok izlenimi üçü için de bir düzmeceydi. Carter özellikle kendi adına böyle olduğunu biliyordu.

"Leydi Beatrice'i gitmeden görmeyi isterim. Sizin için de sakıncası yoksa, majesteleri."

Sümsük, nihayet konuya girmeye karar vermişti. Carter burun kökünü sıkıştırarak gözlerine vuran ağrıyı geçiştirmeye çalıştı ve sonra olan bitene dikkatini verdi. Devenport'un usullere olan bağlılığı sıkıcı olduğu kadar tehlikeliydi. Bir dük onun bu tutumunu hoş görebilirdi, kaldı ki Alexander'ın ifadesinden düşündüğünün doğru olduğu çıkarımını yapmakta zorlanmadı.

Alexander, "Beatrice'e uygun olup olmadığını sordururum," dedi bir süre sonra.

"Memnun olurum... Neden burada olduğumu zaten biliyorsunuz. Bunun bir iş görüşmesi gibi ele alınmasını istemediğim için samimiyetimle karşınızda oturduğumu bilmeniz benim için önemli."

Carter boğazını temizleyince herkes ona baktı. Bilhassa Devenport'un bakışlarında açık bir huzursuzluk vardı. Zaten içeri girip de Carter'ı Alexander ile birlikte görünce rahatsız olduğunu ve kafasının karıştığını gizlememişti.

"Bir şey mi söyleyecektiniz, Bay Maximilian?" dedi aşırı nazik bir şekilde. Carter parmaklarını çenesi hizasında birleştirdi ve kısık gözleriyle inceleyerek Devenport'u huzursuz etmeye verdi kendini.

Kibarca, "Hayır, lütfen devam edin," dedi.

Adam bir süre sonra, "Kardeşinizle evlenmeyi arzu ediyorum," dedi.

Carter herkesin bildiğini hatırlatmakta sakınca görmedi. "Bunu isteyen sadece siz değilsiniz." Diğer aptalların kim olduğunu bir an önce öğrense iyi olacaktı. Daha önce niye boş durduğunu bilmiyordu.

"Biliyorum ama şansımın diğer adaylardan daha yüksek olduğuna inanmak istiyorum, Bay Maximilian. Siz, özellikle uygun gördüğünüz başka birisi olduğunu mu ima ediyorsunuz yoksa kardeş olarak gördüğünüz Leydi Beatrice'in mutluluğu için rutin bir sorguya mı çekiliyorum?"

Hakkını vermeliydi, adam sümsük ya da dalkavuk değildi. Fakat bir adamı rezil biri haline getiren milyonlarca kusur vardı ve o da bunlardan birine sahip olabilirdi. Kesin olan şey, Carter onda hoşuna gitmeyen bir şeyler sezinliyordu. Bu kadar düzgün görünen birinin saklayacak bir şeyleri olmalıydı. Kıyafetlerinde tek bir kırışıklık, saçında yerinde durmayan tek bir tel, tavırlarında kabalıktan eser yoktu. Yüzünde eskilerden kalma bir yara izi bile yoktu ki bu, hiç erkekçe değildi. Belki de

herifin tabii olmayan eğilimleri vardı ve Beatrice ile hem gösteriş yapmak hem de bu eğilimlerini gizlemek için evlenmek istiyordu.

Karşısındakine kendini pislik gibi hissettirmek istediği zamanlarda yaptığı gibi soğukça ve tepeden bakarak gülümsedi. "Sorguya çekilmeyeceğinizi düşünecek kadar iyimser olamazsınız. Alexander'ın cebinize iliştiirdiğiniz mendile bakarak hakkınızda bir fikir edinmesi beklenemez."

Alexander boğazım temizleyince Carter geriye yaslandı. Sözü arkadaşına teslim etmek istediği anlaşılın diye eliyle küçük bir jest yaptıktan sonra da erkeksi bir şekilde bacak bacak üstüne attı.

"Teşekkür ederim Carter," dedi Alexander alay ederek. "Hakkınızda olumlu şeyler duydum, Lord Devenport. Belki sizi şaşırtacak ama benim için Beatrice'in mutluluğu, aile unvanınızdan ya da mal varlığınıza çok daha önemli. Anladığım kadarıyla Beatrice de benimle aynı düşüncede. Bu yüzden birbirinizi daha yakından tanımanızı ve bu süreçte daha sık görüşmenizi uygun görüyorum. Ancak nişan ilanı için acele etmeye gerek olmadığı fikrindeyim."

Alexander'ın sözleri üzerine Carter'ın tüm rahatı kaçtı. Beatrice başından atılması gereken bir belaymış gibi davrandığının ya farkında değildi ya da adamın tepkisini görmek için blöf yapıyordu. Neticede nişan için beklemelerini önermişti.

Carter yumruklarını sıkıp açtı ve Devenport'un nezaketinden şaşmadan verdiği karşılığı dinledi.

"Uygun gördüğünüz şekilde görüşmek beni de memnun eder. Ancak nişan için beklemek, evliliğin de gecikmesi anlamına gelir ki bunu arzu ettiğimi söyleyemem."

Carter dişlerinin arasından, "Bu kadar acele olan ne?" diye sordu.

Devenport güldü. Hafifçe ve birçok anlama gelecek şekilde hem de. Nihayet bir süre sonra, "Leydi Beatrice'ten bahsed-

yoruz,” dedi. “Her erkeğin gurur duyacağı bir eş adayı. Beni kocası olarak kabul ederse ben de onur duyarım.”

Carter buna kıcıyla gülerdi. Evet, Beatrice onun gözünde kusursuzdu ama cemiyet içinden hiç kimsenin ondaki mükemmelliği Carter’m gördüğü şekilde görebilmesi mümkün değildi. Onlara göre Beatrice lekeliydi ve ancak arkasında duran güçlü kişiler sayesinde aralarına kabul edilmiş sayılırdı. Fakat aklından geçenlerin hepsini söyleyip Alexander’ı küçük düşürmesi söz konusu değildi. Eğer söz söyleme hakkı sadece onda olsaydı Devenport topuklarını kışına vura vura evi terk etmek zorunda kalırdı.

Alexander düşüncelerini böldü. “Kardeşimin ne düşündüğü benim için önemli. Fikrim değişmedi, hâlâ beklemek gerektiğini düşünüyorum.”

Devenport isteksizce, “Nasıl uygun görürseniz,” deyince Alexander memnuniyetle başını salladı.

Geçmiş düşünmeye onu neyin ittiğinden emin değildi. Belki şu memnuniyet hareketi, belki de dürtüleri. Sebebi her neyse, Carter birden kendini iki sene önceki konuşmayı yeniden yaşarken buldu. Alexander kardeşine karşı her zaman gizli bir korumacılıkla hareket etmişti. Beatrice, açıkça gösterilen her duyguyu kendi lehine kullanmaktan çekinmezdi, bu yüzden Carter en yakın dostunun düşünce şeklini anlıyor ve onaylıyordu.

Alexander aptal değildi. En az Carter kadar, onun da Beatrice’in hislerinden haberi vardı ve Carter’m ne hissettiğini bilmek istediğini söylediğinde Carter ne kendini ne de onu tatmin edecek bir yanıt verememişti.

Ne dediğini çok iyi hatırlıyordu. “Beatrice’inki bir tür hayranlık Alexander. Karşılık vermek hata olur.”

Cevabı dostunu tatmin etmemiştii, kaldı ki Carter da söylediklerinden şüphe ediyordu.

“Ne tür bir karşılık vermek istediğine karar ver,” demişti Alexander. “Tereddüt ettiğini hissedersen uzak dur. Kalbinin daha fazla kırılmasını istemiyorum.”

“Onu asla kırmam Alexander.”

“Kadınları kırmak en iyi yaptığın şeylerden biri.”

Carter öfkelenildiğini hatırlıyordu. “O herhangi bir kadın değil.”

“Elbette onu diğerleriyle kıyaslamıyorum. Ama o yapabilir. Kollarına atlamak için fırsat kolluyor, bu çok rahatsız edici.”

“Seni hangi konuda temin etmeliyim? Beatrice senin olduğu kadar benim de korumam altında. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğime yemin ettim ben. Buna ben de dahilim.”

Alexander’ın memnuniyeti o zaman diken gibi içine batmıştı ama asıl darbeyi vuran diğer sözleriydi.

“Bana bir söz ver,” demişti Alexander. “Ne yapmak istediğine karar verene kadar ondan uzak dur. Eğer en ufak bir şüpheden varsa yine ondan uzak dur. Kalbini kıracağı hissedersen ondan kaç Carter. Beatrice sıradan olan hiçbir şeyle yetinecek türde bir kadın değil.”

Carter en yakın dostunun kardeşine karşı ne hissettiğine dair bir süre düşündüğünü hatırlıyordu. Beatrice’in burnunun dibinde yaşamanın ve kızm gizlemeye asla zahmet etmediği hayranlığın ikisinden birinin başına dert açmasının ne kadar yakın olduğunu... Beatrice artık bir çocuk değildi, Carter da uslu durabilecek bir adam. İkisini bir araya getiren mecburiyet, uzun süre önce bir tehdit halini almıştı ve durum giderek kötüleşecekti.

Ve sonuç olarak, Carter iki gün sonra gitmeye karar verdiğinde yeterince düşündüğünden oldukça emindi.

Kendi geleceği üzerine yapılan bir sohbetin dışında tutulmak Beatrice için kabul edilemezdi. Yarım saatlik iznin beylere yettiğini düşünüyordu, aslında o yarım saat içinde neler konuşulduğunu öğrenmek için de deliriyordu.

Alexander’ın çalışma odasının kapısını tıklatıp cevap bek-

lemeden gülümseyerek içeri girdi ve "İyi günler beyler," dedi.

Ayakta ve belli ki gitmek üzere olan Lord Devenport onu nazikçe selamlayıp elini öptü ve gözlerine sevecenlikle baktı. "Her zamanki gibi mükemmel görünüyorsunuz, leydim."

"Çok naziksınız."

Sessiz bakışmalarını bölen Alexander oldu. "Beatrice," dedi abisi. "Seni henüz çağırtmamıştım."

"Beklemem gerektiğini bilmiyordum. Özür dilerim, sıkıcı konulardan bahsediyorsanız çıkabilirim."

"Hayır, katıl bize. Zaten Lord Devenport da kalkmak üzereydi."

Lord Devenport, "Sizi işinizden daha fazla alıkoymak istemem, ekselansları," dedi ve hoş bir sesle ekledi. "Dışarıda bir gezinti için bana eşlik edip etmeyeceğinizi merak ediyordum, leydim."

Beatrice şaşırmış taklidi yaparak Alexander'a baktı. "Yani bir gezinti teklifi için mi beyefendiyi onca zamandır meşgul ediyorsunuz?"

Carter'm olduğu taraftan kısık, tehditkâr bir ses geldi ama Beatrice o yokmuş gibi davranmaya kararlıydı.

Alexander, "Beyefendinin geliş niyetini bildiğine eminim," dedi. "O konuya değineceğiz elbette. Gezintiye çıkmanızın benim için bir mahsuru yok Beatrice. Ancak bu, şaperonsuz son gezintin."

Beatrice bu nazik ketumluktan nasıl bir çıkarım yapması gerektiğini bilmeden bir süre abisini inceledi ve sonunda, "Size eşlik etmekten mutluluk duyarım, Lord Devenport," dedi. "Ama önce hazırlanmam için izin istemem gerekiyor. Beni bu süre içinde oturma odasında bir şeyler içerken bekleme inceliğini gösterirseniz çok sevinirim."

"Elbette, leydim. Lütfen keyfinize bakın."

Kapıda bekleyen hizmetçi Lord Devenport'u bekleyeceği odaya yönlendirirken Beatrice de ellerini beline koyarak abisine baktı.

“Neden ona karşı bu kadar kabasın?”

“Kaba mı? Adama gayet düzgün davranıyorum. Tuhaf olan senin hareketlerin. Davet edilmeden içeri gelmemen gerekiyordu.”

Beatrice, Carter’dan tarafa bakma hatasına düşünce onun tahtına kurulmuş kral gibi göründüğünü ve en son karşılaşmalarından bu yana azaldığını sandığı öfkenin olduğu gibi yerinde durduğunu düşündü. Öte yandan... Kalbi göğsünü pagan davulu gibi dövüyordu ve öpüştükleri andaki tüm duyguları, rüzgârın uçurduğu kum taneleri gibi teninde hissediyordu. Derin bir nefes aldı ama odadaki tüm kokuların yanında Carter’a ait olduğunu bildiği erkeksi bir koku burnuna dolunca Beatrice inledi. Son derece zayıf bir ses olmasına rağmen Carter onu duymuş ya da bir şekilde hislerini anlamış olmalıydı ki kibirli suratında kendini beğenmiş bir ifade belirdi.

“Seninle konuşmam gerekiyor Alexander... Yalnız olarak.”

Carter iyice kuruldu.

Dostuna bıkkın bir ifadeyle bakmakla yetinen Alexander tekrar Beatrice’e döndü. “Artık Devenport’la daha sık görüşebileceksiniz ama nişan için beklemeniz gerekecek... Tabii onunla evlenmeyi istiyorsan.”

Beatrice duyduklarından memnun olsa dahi bunu hiç belli etmedi. Carter bu kadar yakınlarında ve hatta içlerindeyken kişisel hiçbir konuda konuşmak istemiyordu.

“Benim adıma verdiğin karar buysa sana karşı gelmeyeceğim. Ancak nişanın ilanı için gerekli süreyi belirleyen ben olmalıyım, sen ya da başkası değil.” Duraksadı ve sıkılmış gibi Carter’a döndü. “Abimle yalnız konuşmak istiyorum.”

“Bilmediğim bir şey olduğunu düşünmüyorum. Tüm görüşme esnasında buradaydım ve Alexander’ın fazla cömert davranışını düşünsem de işin nereye varacağını görmek istiyorum.”

Neredeyse inatçılık sayılabilecek bu tavır, Beatrice’i güldürdü. “Hangi nedenle Carter?”

Alexander, “Beatrice,” diye uyardı onu.

“Merak etmeye hakkı var Alexander. Beatrice’i özel yapan nedenlerden biri asla *neden* sorusunu sormaktan vazgeçmemesidir. Burada bulunma nedenim, o adamın senin için uygun olup olmadığını kendi gözlerimle görmektir.”

Beatrice kur yapan erkek güvercin gibi başını arkaya attı.
“Ne kanıya vardınız, *lordum*?”

“Henüz emin değilim, *leydim*. Senin sezgilerin ne diyor?”

“Eğer benim sezgilerime güvenecekseniz, yakında beni Lord Devenport’la birlikte mihrapta görmeye hazırlanmanızı öneririm.” Onu kışkırtmaya çalışmıyordu. Sadece Carter’ın hiçbir yere varmayacağı ortada olan bu ilgisi yüzünden öfkeliydi ve artık onu hayatında istemediğini anlaması için aklına ilk geleni söylemek dışında bir şey düşünmüyordu.

Sözlerinin Carter’ı etkilediğini görmek için fazla beklemesi gerekmedi. Carter’ın gözleri karardı, bir saniyeliğine yüzünde öfkeden başka bir şey okunmadı. Sonra tanıdık dingin ifade yerine oturdu ama Beatrice onu etkilediğini bildiği o kısacık anın gücünü göğsünün ortasında hissetti.

Kısa ve anlam dolu bir sessizliğin ardından Alexander’a, “Sanırım onunla evleneceğim,” diye açıkladı. “Diğer talipleri düşünüp kafa patlatmaya gerek yok, Lord Devenport benim için mükemmel bir aday...” Bu sefer dikkatini tehlike yayan sessizliğiyle kendisini izleyen Carter’a verdi. Kalbini kırdığı her an için onu cezalandırma isteği diğer tüm hislerinin önüne geçtiğinde kışkırtıcı sözler ağzından çıkıverdi. “Yakışıklı, kendine güvenen ve heyecan verici bir adam...”

Carter gözlerini kıstı. Yumruk halini alan zarif ellerinde, gerginleşen vücudunun duruşunda insanı geri adım atmaya zorlayan ve her iradeye sızabilen bir güç vardı. Beatrice bir adım attı geriye ama daha fazlasına izin vermeyecek kadar inatçıydı. Ölürdü de ona, o söz konusu olduğunda nasıl da gücünü yitirdiğini ve duygularını ele geçirmesinin çocuk oyuncağı olduğunu anlama fırsatı vermezdi. İşte bu yüzden, burnunu havaya kaldırdı ve gülümsedi.

Ah, evet... Carter'ın bam teline basmış görünüyordu.

O sırada Alexander, "Bu kadar yeter Beatrice," diye araya girdi. "Konuğun seni bekliyor." Küçük gösterisi abisinin de hoşuna gitmemişti.

Beatrice nihayet silkelendi, yine umursamaz duruşunu takınıp, "Haklısın," dedikten sonra başını yukarıda tutarak, havası, kaynayan duygular yüzünden yoğunlaşan odadan çıktı.

Kafasını toplamakta zorluk çektiği halde hazırlanması çok sürmedi, zaten Lord Devenport'u kabalık sayılacak bir süredir bekletiyordu. Kadife kese şeklindeki zümrüt yeşili çantasını doldurduktan sonra aşağı kata inmek için merdivenlere yöneldi.

Abisinin çalışma odasına bitişik iki odadan biri olan oturma odasının kapısı açıktı ama içeriden ses gelmiyor ya da etrafta kimse görünmüyordu. Beatrice, Lord Devenport'u daha fazla bekletmemek için doğrudan odaya gitmek niyetindeydi.

Ve derken her şey altüst oldu.

Beatrice, görmek bir yana nereden geldiğini anlamadığı bir kuvvetle önce kenara, sonra odalardan birinin içine çekildi. Refleks çığılgı güçlü ve sıcak bir elin altında ziyan oldu. Etrafında, sırtına değen sert vücuttan ve her bir zerresine tanıdık gelen kokudan başka bir şey yoktu.

Sonra onu hissetti, Carter olduğunu biliyordu.

Carter aldığı riskin farkındaydı. Ne var ki bunu ödemesi gereken bedellerden biri olarak görüyordu. Yani bir çeşit mecburiyet.

Ona yaklaşma, onu kontrol etme arzusu daha önce bu şekilde hiçbir duygunun önüne geçmemişti. Ve Carter arzularına sadık bir adamdı.

Kızı, yüz yüze gelecekleri şekilde sertçe çevirdi. Bu türden sertliğe ihtiyacı vardı, en az onu cezalandırma ihtiyacı kadar. Fakat bir yanı haksızlık ettiğini biliyordu.

Beatrice'in korkudan küre kadar büyümüş gözlerini görünce içinde küçük bir suçluluk hissi belirdiyse de ondan kurtulmayı başardı. Bu küçük buz cadısını ehlileştirmek ve bunu yaparken keyif almak istiyordu.

Nihayet, "Delirdin mi sen?" diye fısıldadı Beatrice. "Korkudan ölecektim."

Carter ona dik dik baktı. Bu pozisyonda, vücutları birbirine yapışmış haldeyken ne kadar dik bakabildiyse tabii... Bilmediği değil, ancak sebebini düşünmekten kaçındığı bir nedenden kanı lav gibi damarlarında geziniyordu.

"Sana, kıskırtmak isteyeceğin son insan olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun Beatrice? İki sene önceydi. Koltuktaydın... Benim altımda... Blöf yaptığımı düşünmüş olabilirsin ama... ben blöf yapmam."

Tehdidin gayet farkında olan Beatrice başı kapıya yaslayınca kadar geri gitti. "Saçmalama Carter. Bırak beni, misafirim bekliyor."

Carter gözlerini kıstı. Bu kız ya şuursuzdu ya da fazla cesurdu. Fakat Carter ikisinin de onda bir parça olduğunu biliyor ve bu kadar şahsına has olması karşısında gülmek istiyordu. Tabii hemen değil... Beatrice, Devenport ile buluşmak istiyorsa bunu yapabiliridi ama önce Carter'ın ona bir şey göstermesi gerekiyordu.

Vücudunu onunkine iyice bastırmakla başladı. Onu kapıya çivilemiş durumdaydı ve korkusunun verdiği hazdan başı dönüyordu.

Elini onun yanağına koyduktan sonra, "Beni gerçekten tanıdığını sanıyorsun Beatrice," dedi. "Koruyucu yanımlı gördün ama sana seni gerçek bir tehditten korumak için neler yapabileceğime şahit olmadm. Beni kıskırtma..."

Beatrice burnundan soluyordu.

"Burada asıl tehdit sen gibi görünüyorsun Carter. Ama hiç endişe etme, senden korkmam mümkün değil."

Carter daha fazla beklemedi ve dudaklarını onunkilere yaptırdı. Nazik değildi, muamelesini açıklamak için sertlik bile doğru ifade sayılmazdı. Carter onu yiyip bitiriyordu. O kadar açtı ki dudaklarına verdiği zararı değil, sadece aldığı tadı düşünüyor ve onu kendine ait kılmak istiyordu.

Derken Beatrice kıpırdanmaya başladı. Zavallı bir çabayla eğilip bükülüyor ve su yılanı gibi kıvrılarak elinden kaçmaya çalışıyordu. Bir şey kanıtlama arzusunu o saniyeden sonra geride bırakan Carter artık daha yumuşaktı ancak tutkusu gide-rek artıyordu. Beatrice'in teslimiyeti de öyle...

Kızın küçük, tatlı iniltisini hava gibi içine çekti, onu belinden kavrayarak tek vücut gibi bütün haline gelmelerini sağladı.

Tanrım, öyle büyük bir arzuydu ki bu, sadece çilek tadındaki dolgun dudakları yeterli değildi. Teninin tuzuna ihtiyacı vardı, nemine... Ağzını onun boynuna kaydırды, incecik tenini diliyle okşayıp emdi. Hiçbiri yetmiyordu.

Minik kulağını, çenesinin sivri ucunu ısırdı ve onu inleyen arzusunun hararetiyle o da inledi. Bir saniye sonra dudakları yeniden birleşmişti. Beatrice'in elleri saçlarını karıştırıyor, narin göğüsleri gövdesinde eziliyor ve kıvrılıp bükülen güzel bedeni çok tehlikeli şeyler yapıyordu.

Carter onu kollarına aldığı ilk andan beri pantolonunun içinde büyüyen sertliğini kontrolsüzce onun kasıklarına bastırды ve dilini dudaklarının arasına soktu. İşte bu harikaydı... Tadı, giysi katmalarının altından bile hissedebildiği sıcaklığı... Kokusu... Tanrım, kokusu muhteşemdi. Karşılık verişindeki şehvet, cesaret ancak onun gibi cesur bir kadının sunabileceği türden bir hediyeydi.

Aynı anda inlediler, birbirlerine doyamıyorlardı. Carter daha fazla temas için hiç durmadan hareket eden elini kızın belinden sırtına doğru kaydırды, elbisesinin yumuşak kumaşını sertçe sıktı. Sakinleşmesi gerekiyordu ama buna ne gücü vardı ne de isteği. Onu kucaklayıp sadece ikisinin olduğu bir

yere götürmek istiyordu... Fakat daha önce onu çalışma masasının üzerine yatırmak ve bacaklarının arasına girip içine gömmük, ona defalarca sahip olmak istiyordu.

"Carter," diye inledi Beatrice. "Tanrım, Carter..."

Carter onun aralık dudaklarının içine doğru nefesini verdi. "Beatrice... Beni delirtiyorsun... Bu ikimiz için de tehlikeli. Özellikle senin için..."

Şimdi göz gözeydiler. Carter mavi sümbüllere benzeyen güzelliğe hayran olmadığı bir an hatırlamıyordu. Fakat o an, bakışları her zamankinden yoğundu. Hem masumiyet hem de tutkuydu o... Ve başka bir adam için ona meydan okuyordu.

Carter, "Devenport'un heyecan verici olduğunu mu düşünüyorsun Beatrice?" dedi kalm kirpiklerinin arasından onu süzerek. "O seni tatmin edemez."

Kızın gözlerindeki masumiyet, rüzgârın kuru yaprakları uçurup götürmesi gibi yok oldu. Yerinde, yanıp sönen yıldızlara benzeyen şeytani, ahlaksız ve yaramaz pırıltılar belirdi. Ve sonra kendini beğenmişçe gülümsedi.

"Bu sefer meydan okuyan sensin."

"Öyle mi?" dedi Carter. Kızın dudağına kısa, sert bir öpücük kondurdu. "Ne düşünüyorsun?"

Beatrice bir şey söylemeden önce onu kendinden uzaklaştırdı ve biraz mesafenin iyi olacağını düşünen Carter da ona engel olmadı.

"Bu beklenmedik öpücük için teşekkür etmem gerektiğini düşünüyordum." Hipnotize edilmiş bir hayvan gibi kalakalmış olmasaydı, Carter onun kapıyı araladığını fark edebilirdi. Ve fark etseydi, o son sözü söylediği için ona yeni bir ders verebilirdi. Seve seve...

Bir saniye... Yeşil elbisesinin fırfırlı ucu kapı aralığında kaybolmadan hemen önce Beatrice ne demişti?

Sayende karşılaştırma yapacak deneyime sahip oldum.

Lanet olsun!

Carter yatışmasının fiziksel güç harcamaktan geçtiğini ve Londra'da bunu yapmanın tek yolunun yatağa birini atmak olduğunu biliyordu. Ah, bunu gerçekten de çok isterdi.

Etrafına bakındı ve en yakın dostunun muntazam çalışma odasında ne aradığını anlamaya çalıştı. Az önce aldığı risk ve özellikle sonuçları öfkesini alev gibi kabartıyordu. Fakat ilk öpüşmelerinden sonra hissettiği endişeye rağmen az önce aralarında geçenlerin bir anından pişman değildi.

Ense kökünü sıkarken, "Ne yapıyorum ben?" diye fısıldadı.

Onun peşinden gitmeliydi, en azından böyle bir konuda son sözü söylemesinin hiç de iyi bir fikir olmadığını ona hatırlatmalıydı. Fakat yapamazdı. Ona alan tanınmalı ve kafasını karıştıran mesajlar vermekten daha iyisini hak ettiğini hatırlamalıydı.

Başı ağrıyordu ve bugünkü planını düşününce ağrı daha da şiddetleniyordu. Toparlanmak için vakti vardı ama dışarı çıkıp soğukla yüzleşmek belki de en iyisiydi. Bir saat kadar sonra, Ravenheart'ın Dover Caddesi'ndeki evinin kapısında dikilirken buradan başka herhangi bir yerde olmak dışında bir şey düşünmüyordu.

Ravenheart ziyaretinden hoşnut değilse bile bu konu üzerine tek kelime etmedi ama gözlerinde temkinli bir ifade vardı.

"Aramızda konuşacak bir şey kalmadığını sanıyordum, Bay Maximilian."

Carter davet beklemeden, yeni alındığı ya da kaplandığı belli olan yüksek arkalıklı haki koltuğa küstahça yayıldı.

"Ben de öyle olsun isterdim ama birkaç konuyu açıklığa kavuşturmanın iyi olacağını düşündüm."

Ravenheart güçlü ve kendinden emin görünmeye çalışan bir çocuğa benziyordu. Gülüşü sahte ve yersizdi. "Yangını duydum," dedi. "Büyük talihsizlik."

"Haberler hızlı yayılıyor."

"Son derece doğru. Artık aramızda bir alışveriş kalmamasına rağmen başınıza gelen her şeyi bilmem gerektiğini düşünen bir sürü geveze var etrafımda. Hepsi de hâlâ bana sadık."

Carter başını sallayarak onu onayladı. Soğuktu, sakindi ve tavrının Ravenheart üzerinde oluşturduğu panik hissini fazlasıyla farkındaydı.

"Geliş nedeninizi söylemediniz. Açıklığa kavuşması gereken konu neydi?"

"Benimle ilgili yanlış kaniya sahip olduğunuzu düşünüyorum Lord Ravenheart. Sakinliğimin ardında size karşı ne bir suçluluk duygusu ne de bir sempati var. Aksine... sabrım giderek taşıyor."

Ravenheart omuzlarını dikleştirdi. "Neden bunu söylediniz? Yangınla ilgim olduğumu mu sanıyorsunuz?"

"Yangınla ilginiz olduğumu biliyorum."

"Yangının devrilen bir kandil yüzünden çıkmadığını düşünüyorsanız insanlar arasında pek de hoş karşılanmadığınızı da biliyor olmalısınız. Buna rağmen, size duymak istediklerinizi söyleyemeyeceğim. Zararın büyük olmadığını sanıyorum."

"Lord Ravenheart," dedi Carter. "O köhne ev gerçekten umurumda değil. Küle dönmesini ya da temelini üzerine çökmesini umursamıyorum. Tabii bunu ben istediğim ve hatta ellerimle yaptığım sürece." Adamın ince, soylu yüzünü, ruhunu görmek istermiş gibi inceledi. Onu tedirgin etmekten keyif aldığı için bu kadar dikkatliydi yoksa bilmek istediği tüm yanıtlarına sahip sayılırdı.

"Fakat kimse bana ait olana dokunamaz," diye bitirdi sözlerini.

"Beni tehdit ediyorsun, Maximilian. Üstelik benim evimde, benim koltuğumda."

Carter tek omzunu silkerek, "Şu tıknaz tüccardan aldığın kumaşlarla yenilettiğin koltuktan bahsediyorsun sanırım," dedi.

Ravenheart kıpkırmızı oldu.

"Kanıtlayamazsın."

"Neyi? Dolandırıcılığını mı, kundakçılığını mı yoksa çete elebaşı olduğumu mu?"

“Çete mi? Senin hayallerinde bile sahip olamayacağın bir yerdeyim, asker. Ya da çiftçi mi desem? O yabancı adalarda şeker kamışı işiyle uğraşıyordun. Evet evet, bu da seni çiftçi yapar ki ne kadar paran olursa olsun, ben doğuştan gelen bir hakla sen ve senin gibilerin efendisiyim. İşte bu yüzden, bana edeceğin her hakaret seni asılmaya götürebilir.”

Carter güldü. Aslında yangının onun işi olduğunu tahmin ediyordu ama emin değildi. Ravenheart hemen her soylunun sahip olduğu zavallı kibrin kendisine dokunulmazlık ve yersiz bir güven sağladığını düşünecek kadar küçük beyinli olduğu için kendini açık etmekte sakınca görmemişti. Carter elbette bunu ona ödetecekti. Hem zavallı hayvanları tehlikeye attığı için hem de Beatrice’i ateşe bu kadar yaklaştırdığı için.

Hâlâ gülerken, “Asılmak mı?” dedi. “Kendini bu kadar önemsemen ne kadar güzel.”

Ravenheart odanın içinde asabi bir tur attıktan sonra Carter’ın önünde durdu. Kollarını göğsünde birleştirmişti. Açık renk, dar pantolonu ince bacaklarına ve kasık dolgusuyla belirginleştirdiği malum yerlerine yapışmış durumdaydı. Carter onu ikiye bölmek istediği halde, görüntüsü karşısında gülmemek için kendini tutuyordu.

“Kendine bu kadar güvenmenin nedeni Abertillery Dükü ile arkadaş olman, değil mi?”

Evet, ne zaman bu konuya geleceklerini merak ediyordu. Arkasından ne geleceğini beklerken koltuğa iyice kuruldu.

“Majestelerinin şaibeli bir ünü var, biliyorsun. Herhalde insanların onunla bir arada olmadığı zamanlarda, onun yüzüne güldükleri anlara sadık kalacaklarını düşünecek kadar dünyadan habersiz değildir. Ama seni anlıyorum Maximilian... Senin için faydalı bir arkadaşlık bu. Üstelik çok da güzel bir ödülü var.”

“İlginç şeyler söylüyorsun Ravenheart,” dedi Carter. Konuşmanın neye varacağını bilmediği gibi dostu hakkında du-

yacağı kışkırtıcı sözler için birinin suratını dağıtmayacağından da emin değildi. Bir mazerete ihtiyacı olduğundan da değil.

Derken Ravenheart büyük bir hata yaptı. Beatrice'in adını ağzına aldı.

"Leydi Beatrice fazlasıyla güzel..."

"Seni sadece bir kez uyaracağım Ravenheart. Akıllılık edip sus."

Lord Ravenheart akıllılığı birkaç adım uzaklaşmak olarak düşünüyor olmalıydı. Bulunduğu yerin kendisine koruma sağlayacağını sanan ahmak, sözleriyle biraz daha ileri gitti. "Geceyi birlikte geçirdiğinizi kimler biliyor, Maximilian? Kızın geçmişini düşünülüşünde sana hak verebilir ama onu düzdüğünü öğrendiğinde ekselansları ne tepki verirdi acaba? Onu tatmin edebiliyor musun Maximilian? İçimden bir his çok ateşli..."

Trans halinden nihayet çıkan Carter, yerinden fırlayıp yumruğunu onun düzgün suratına patlattı. Dayanıksızlığı onu bir kum torbasından daha vasıfsız hale getiriyor olabilirdi ama kanayabildiği sürece Carter onun canına okumaya niyetliydi.

Beatrice'e hakaret etmişti, üstelik hiçbir makul dayanağı olmadığı halde. Carter bir noktadan sonra tamamen kendini kaybetti. Artık ne acı iniltileri duyuyor ne de engel olmaya çalışan kolların gücünden etkileniyordu. Yumruğunu sabit bir makine gibi kullanıp adamı benzetmeye kararlıydı. Yapıyordu da... Ancak direnç artmıştı, müdahale eden kişi sayısı uğraşabileceğinden fazlaydı. Carter çekiştirildiğini ve kapıya doğru sürüklendiğini hissetti.

Kulaklarındaki uğultunun gerisinde o pisliğin sesini duyuyordu.

"Bunu ödeyeceksin. Seni öldüreceğim, sonradan görme pislik. Gebereceksin, mahvolacaksın, seni bitireceğim."

Boş laflar.

Carter üzerine gelen yumruğu yılların alışkanlığı ile geçiştirip Ravenheart'm uşaklarından biri olduğunu düşündüğü

adamı yere serdi. Diğer üç kişi etrafını sarmıştı ama iki adamın yerdeki hali aptalca bir şey yapmalarının önüne geçiyordu.

Carter boynunu iki yana esnetti, kendini iyi bir dövüşe hazırlamıştı. Savaş sırasında ve St. Lucia'da yumruklarını silah gibi kullanmayı öğrenmişti, kolay bir dövüş olacaktı. Ancak Ravenheart'm iniltisi ve kırık burnundan oluk oluk akan kanın görüntüsü üç adamı saldırgan değil yardımsever bir ruh haline sürüklemiş gibi görünüyordu.

Carter buradaki işinin bittiğini biliyordu. Kimsenin de ona engel olacağı yoktu. Ne var ki, üst başına çeki düzen verip Ravenheart'm parfüm kokulu evinden ayrılırken, yatışmasını sağlayacak fiziksel gücü harcamış olduğu halde ya da sırf bu yüzden, hiçbir şeyin bitmediğinden daha önce hiç bu kadar emin olmadığını düşünüyordu.

Bölüm 9

Beatrice kuralların önemini bilirdi. Tüm alaycılığına ve sivri dilli yorumlarına karşın, cemiyetin kurucu leydilerinin koyduğu kuralların dışına çıkmak pek de arzuladığı bir tutum değildi. Durum böyle olunca da kendini soyutlamak ya da geri planda kalmak arasındaki en uygun noktada durmayı görev sayılabilecek bir alışkanlık haline getirmişti.

bir

Ayın belli günlerinde, çay partisi adı altında bir araya gelen leydilerin arasında bulunmayı, üzerine bolca kırık cam serpiştirilmiş bal yemekle bir tuttuğu bir gerçektir. Fakat orada bulunuşunu lütuf kabul eden bu güruhun başka hiçbir toplulukta göremeyeceği müşkülpesent, büyüklenen tavırlarını izlemenin eğlenceli bir yanı olduğunu da düşünüyordu.

Bu tür davetlere ne kadar sık katılırsa katılsın her seferinde kibar gösteriş karşısında şaşırmandan edemiyordu. Egzotik bölgelerden getirilmiş çaylar, kurabiye çeşitleriyle donatılmış küçük masa, lüksün göstergesi tabaklar dolusu pralin ve çikolata servisleri dokunulmamış şekilde önünde uzanıyor ve Beatrice'i bu gereksiz masrafın muhtaç kaç kişinin hayatını kurtaracağını düşünmeye itiyordu.

Soğumaya yüz tutmuş sütlü çayını yudumlarken Baxley Kontesi kendisine seslenerek sessiz gözlemine yarıda kesti. "Ludlow Kontu'nun kardeşiyle çok sık adın anılıyor, hayatım. Aranızdaki maksatlı bir durum mu yoksa talihsiz söylentilere sebep olacak bir kaçamak mı?"

Beatrice güldü. "Kaçamakların modası hiç geçmez ama durumum o kadar heyecan verici değil."

Yaşlı kontes, bol yüzüklü, buruşuk elini Beatrice'in sözlerini küçümsemek ve alaycılığından hiç hoşlanmadığını anlaması için salladı. "Şaperonsuz park gezmeleri senin için bile hiç uygun değil. Kolayca göze batmanı sağlayan ve sana pek de yardımcı olmayan bir ünün var. Yanında yetişkin bir hanımefendi olmadan yaptığın gezmeler başını ağrıtabilir."

Büyük, pembe ağırlıklı döşenmiş ferah oturma odasını dolduran dokuz leydi bu yoruma güldü. Beatrice ise neden hiç rahatsız olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonra alay ve nezaketi sesine hoş bir orantıyla dağıtarak, "Leydim," dedi. "Neden endişelendiğinizi anlamıyorum. Gündüz vakti Hyde Park'ın bu oturma odasından daha güvenli olduğunu hangimiz inkâr edebilir ki? Üstelik Lord Devenport çok nazik bir beyefendi." Sizin aksinize dememişti ama herkes ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı.

Kontes, "Sivri dilini benim yaşıma geldiğin zamanlara sakla kızım," dedi. "Ayrıca sana söyleyeceklerim bitmedi."

"Sizi dinliyorum, leydim?"

"Laftı dolaştırmanın gereği yok. Geçen sene birkaç kez, yakmı zamanda da bir kez, arabanızı hiçbir leydinin bırakın gitmeyi, adını dahi bilmediği bazı yerlerinde görenler olmuş." Herkese bakarak açıkladı. "Londra'nın görmenizi asla tasvip etmediğim bazı sokaklarından bahsediyorum. Skandal olmaya bu kadar yakın tek şeyin bir erkekle uygunsuz bir haldeyken görülmek olduğunu söylememe gerek yoktur herhalde, Leydi Beatrice. Üstelik bu 'sözde' hayır işleri için çok gençsin. Senin zamanını ve çabalarını uygun bir eş için harcaman daha iyi olur."

Beatrice yumruklarını sıktı. Fahişelere yardım ettiğini kim-seden gizlememişti ama açıkça kimseye de yaptığından bah-setme hatasına da düşmemişti. Demek birileri ne yaptığını ya-kından takip ediyordu.

“Hayırseverlik konusunda bizim gibi seçkin hanımlarm eli altındır, dokunuşumuz değerlidir. Ama düşkün kadınlarla bira-kalım da yetkililer ilgilensin. Eğer paranı iyi bir işe kullanmayı istiyorsan sana açılması için bizzat çalıştığım savaş gazileri adı-na kurulan derneğe bağış yapmanı öneririm. Çocuk esirgeme kurumlarındaki çocuk sayısında büyük bir artış var. Fahişelerin sokağa attığı çocuklar yüzünden kiralanan yeni binalar ve artan masraflar baş edilmez bir hal almaya başladı. Sen...”

Beatrice kadının sözünü kesti. “Ne kadar da cömertsiniz, leydim. Bahsettiğiniz derneğe bağış yapmayı ben de isterim. Çocuklar içinse özellikle bir çalışmam olacak. Ancak sizin de-yiminizle, düşkün kadınlar için bu kadar katı bir yargı içinde olmanız beni hayal kırıklığına uğrattı. Büyük çoğunluğu yaptı-ğı şeyden memnun olmadığı gibi sırf kendilerini kirlenmiş gibi hissetmemek için onlara yardım etmeyen, toplumun düzgün kabul ettiği insanların tavırları yüzünden büyük bir buhrana sürükleniyor. Son bir yıl içinde kaç genç kızın fahişeliğe sü-rüklendiğini ve bunların kaçının öldürüldüğünü ya da intihar ettiğini biliyor musunuz?” Kadınların şokla yüzüne bakmaları üzerine Beatrice her şeyi açıklamaya yetermiş gibi, “Hepimiz kadınız,” dedi. Onlara kendilerinin de aşırı yağlı kocalarına bir nevi fahişelik yaptıklarını söylese neler olacağını hayal edip, bir anlığına keyiflendi. Karşılığında kaçınılmaz olarak söz an-nesine gelirdi ve bunun olmasını hiç istemezdi. En sonunda, “Toplumun en saygın tabakasının bu kadar bağnaz ve hoşgö-rüsüz düşünceler içinde olması çok üzücü,” diyerek servis ta-bağından bir kurabiye aldı.

Kontesten, Beatrice’in alaycılık olarak tanımlayacağı bir hı-rırlı yükseldi. “Küstahlık ediyorsun. Cahilsin de. Ekselansları abini ziyaretimde kendisine birkaç öneride bulunsam iyi olur.”

Beatrice az önce kemirmeyi bıraktığı kurabiyesinden kalan kırıntıları temizlemek için ellerini birbirine sürttü. Yüzü vurdumduymaz ruh halini yansıtan bir ayna gibiydi. "Bugünün konusu anlaşılan benim. Leydim, kusursuzluğumun sadece dış görünüşümde olduğunu kabul ederseniz benim yüzümden baş ağrısı çekmek zorunda kalmazsınız. Bir rahatsızlığınız mı var, Leydi Whicford?" Leydi Wicford, yani cemiyetin en muhafazakâr leydisi, özellikle Beatrice'ten olmasa da temsil ettiği her şeyden nefret ettiğini gizlemeyen orta yaşlı kadın, yine düşmanlığını saklamamıştı. Ona takılmadan duramayan Beatrice o bakışlara maruz kaldığı her seferinde aynı soruyu sorduğu için kadın her zamanki yanıtını verdi. Homurdandı.

Saygın dedikodu turunun başladığını hissedince Beatrice duvardaki saate baktı. İkiyi gösteriyordu. Kalkmak için izin istemek üzereyken güzel esmer dul Leydi Phillipa, "Bay Maximilian aile dostunuzdu, değil mi?" diyerek hem onun hem de diğerlerinin dikkatini çekti.

"Evet, sayılır."

"Leydi Blackmore'un daveti sırasında karşılaştığımızda hoş bir beyefendi olduğunu düşünmüştüm. Aksine, bir barbar olduğunu kanıtladı."

Beatrice'in kalbi deli gibi atmaya başladı. "Bu kaniya nereden vardınız acaba?"

Kadın burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Lord Ravenheart'ın evini basarak ona onursuzca saldırdı. Bunu duymadığınızın inanmıyorum."

Nasıl olur? Carter asla öyle bir şey yapmazdı.

"Niyeyse buna hiç şaşırmadım. Adam vahşiler arasında senelerini geçirdi. Para kazanmak için çiftçilik yaptığını bilmeyen yok, sanırım barbarlık kanuna işlemiş."

Beatrice sonuçlarını düşünmeden, "Bir açıklaması olduğuna eminim," dedi. O sırada kadının, Lord Ravenheart'ın kuzeni olduğunu ve ikisini birkaç kez bir arada gördüğünü hatırladı.

Leydi Phillipa bu sefer kibirle güldü. "Açıklama mı? Tabii ki onu savunursunuz. İkiisi arasında bir mülk meselesi vardı. Şai-beli bir şekilde Lord Ravenheart'ın elinden evini aldı bu adam. Neden daha fazlasını istemesin ki?"

"Centilmenlik anlaşmasına bağlılardı. Ortada yasadışı bir durum yoktu. Kumar oynadılar ve kazanan Bay Maximilian oldu."

"Her neyse," dedi Leydi Phillipa. "Kuzenim saldırıya uğradı. Bizden biri, doğuştan bir soyludan bahsediyorum. Aile dostunuzun başının belada olduğunu söyleyebilirim."

Aristokrat sürtük damarına basmaya çalışıyordu. "Bahsettiğiniz saldırı ne zaman gerçekleşti, Leydi Phillipa?"

"Bir hafta kadar önce. Haberinizin olmayışına inanasım gelmiyor."

"Ortada bir suç varsa cezasız kalmamalı elbette ama Bay Maximilian'ın hâlâ alıkonulmamış olması bana biraz şüpheli geliyor. Size inanmadığımdan değil, sadece birinci kaynaktan aldığınız haberin biraz çarpıtılmış olabileceğini düşündünüz mü?"

Düşman birkaç çift göz kafasını delen bakışlar ata dursun Beatrice, Carter için hissettiği endişeyi ustaca gizleyip gülümsemeyi bildi.

"Ne olursa olsun," dedi kadın. "Lord Ravenheart'ı gördüm. İyileşmemiş yaraları sahte gibi durmuyordu. Peki siz Bay Maximilian'a karşı neden bu kadar savunmacısınız? Çok kuraldışı bir bey. Aramıza katılmak istiyor -ki bu imkânsız- ama geldiğinden beri buna layık olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yapmadı. Erkeklerin bile gizli tutmaya özen gösterdiği bazı durumlar vardır." Leydi Phillipa söyleyecekleri için baştan özür dilermiş gibi etrafını saran kadınlara mahcup bir şekilde gülümsedi. "Bay Maximilian, hanım arkadaşıyla Londra'nın en seçkin mekânlarında boy göstermekte hiç sakınca görmüyor. Kadın için kiraladığı yer daha önce sadece soyluları ağır-lamış son derece pahalı bir evmiş."

Beatrice bildiği fakat aklına getirmeyi ısrarla reddettiği kadını düşününce dişlerini sıkı. Ortada savunacak bir şey yoktu, savunmayı da istemiyordu zaten. Üstelik bir adamı metresi olduğunu saklamadığı için eleştiren Leydi Phillipa'nın birkaç gece önce çiçeği burnunda bir dükün yatağından çıktığı rivayet ediliyorken.

"Sessizsiniz, Leydi Beatrice."

"Beni ilgilendirmeyen bir konu. Ne söyleyebilirim ki?"

"Haklısınız. Aslında konuyu açma nedenim Lord Ravenheart'ın saldırısıyla bir ilişkisi olabileceğini düşünmem... Erkekler bazen çocuk gibiler. Lord Ravenheart'ın kumar masasında sadece evini değil, hanım dostunu kaybettiği de söyleniyor. Bay Maximilian kimine göre iki ödülle birlikte Londra'ya dönmüş. Hoş buna ne kadar ödül denebilirse." Kadın, hoş bir kahkaha attı. Az önce kuzeni için endişelenirkenki halinden çok farklı görünüyordu.

Öte yandan Beatrice duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Carter o kadını yanında getirecek kadar önemsiyor muydu gerçekten? O kadar arzuluyor muydu? Peki, ya ona vurulmuşsa...

Titremeye başlayan ellerini sarı elbisesinin katları arasına ustaca sakladı. Leydi Phillipa'nın sinsi yeşil gözlerinde, derin dekolteli pas rengi elbisesinin saklamaya yaramadığı dolgun göğüslerinin yükselip inişinde bile bir kibir, açıklanamayan bir yerme vardı. Sanki ne düşündüğünü biliyor ve onu bunu açıklamakla tehdit ediyordu.

Fakat Beatrice'in de herkesin gıptaıyla baktığı silahları vardı.

Soğuk bir sakinlikle ve neredeyse alayla fikrini belirtti. "Bu durumda düşmanlık edenin Lord Ravenheart olması daha anlaşılabilir bir durum. Hem evini hem de... dostunu kaybetmiş."

Herkesin söyleyecek bir şeyi vardı ama en çarpıcı yorum kontese aitti. "Gerçekten buna inanıyor musun, kızım? Lord Ravenheart'ın sorumsuzluğu üzerine ciltlerce kitap yazılabilir ama onun gibi bir beyefendi zor bulunur."

“Adam kumarda ailesine ait en büyük mülkü kaybediyor. Ne kadar beyefendi olduğu kimin umurunda,” dedi Beatrice.

Leydi Phillipa, “Bu çok taraflı bir yorum hanımefendi,” diye neredeyse tısladı.

“Lütfen bana taraflı olmaktan bahsetmeyin,” dedi Beatrice. Kibarca yerinden kalktı. Bu tiyatroya daha fazla katlanamayacaktı. Hiçbir zaman sahip olamayacağı saygınlıktan bir parçayı daha bu aristokrat nefesiyle kutsanmış salonda bırakacağını bile bile, “İzninizi istemek zorundayım,” diye belirtti. “Bu akşam Drury Lane’deki müzikale davetliyim. Eleanor Hulfman sizce de kusursuz bir sanatçı, değil mi?”

Çıktıktan sonra kendini daha iyi hissediyordu ama kafası, Carter hakkında söylenenlerle çalkalanıp duruyordu. Eve geldiğinde bir sorun olduğunu hemen anladı. Alexander ve Jane, antrede hararetli bir tartışmanın ortasındaydılar.

“Sorun ne?” dedi gözlerini her ikisi üzerinde gezdirerek.

Jane yaşlı gözlerini Beatrice’e çevirdi. “Beatrice, iyi ki geldin. Kalın kafalı abin beni dinlemek istemiyor.”

Elini saçları arasında gezdiren ve daha önce hiç görmediği bir asabiyetle hareket eden abisinin durumu Beatrice’i telaşlandırdı.

“Neler oluyor? Biri bana da söyler mi?”

Karı koca birbirlerine baktı. Bazen şirretliği tutsa da Jane’in kocasına sadakati benzersizdi. Alexander’ı başıyla işaret ederek sessizce somurttu.

Alexander hâlâ onu ikna etmeye çalışıyordu. “Doktor dinlenmeni tavsiye etti, yola çıkman iyi olmaz sevgili karıcığım.”

Beatrice sabrının sonunu kullanarak, “Nereye gidiyorsunuz? Neden gideceksiniz?” diye sordu. Gözleri ikisi üzerinde gidip geliyordu.

Kocasına bakmayı reddeden Jane, “Carter’m başına bir şey gelmiş ve Yüce Alexander Darius neler olup bittiğini görmek için yalnız başına gitmeyi düşünüyor,” diye açıkladı.

Yer, altından kayıyormuş gibi olunca Beatrice tutunacak bir şey aradı ve Jane'in destek olmak için uzanan eline sarıldı. Bir şey söylemek için ağzını açtığı her seferinde dışarıya nefesi ve tuhaf bir ses çıkıyordu. Sesini geri kazanır kazanmaz kelimeleri tane tane seçerek, "Carter'ın başına ne gelmiş?" dedi. Ve yutkunup fısıldadı. "İyi mi o?" Üzerine, durumu tam idrak edememenin sebep olduğu bir tür durgunluk hâkimdi.

"Tam olarak bilmiyorum. Özel bir konu için gönderdiğim habercinin verdiği bilgi şu anda dinleniyor olduğu ve siz hanımlar engel olmazsanız daha fazlasını öğrenebilirim."

Beatrice, "Dinleniyor muymuş?" diye bağırdı. "Bu söylediğin hiçbir şey ifade etmiyor. İnsan her sebepten dinleniyor olabilir. Kaza mı geçirmiş? Hasta mı? Bu kadar gizemli olmak zorunda değilsin." Endişeli değilmiş gibi davranacak değildi. Carter önemsiz bir konu değildi, aksine Carter her şey demekti.

"Sanırım bir silah yaralanması... Tüm detayları en kısa zamanda size anlatacağım. Otoriteme karşı gelmeye kalkmayın ve ne diyorsam onu yapın."

Beatrice çığlık atmamak için elini sıkıca ağzına bastırmak zorunda kaldı. Ve hemen sonra arkasını dönüp sokak kapısını açtı. "Kimse sana engel olmayacak Alexander. Lütfen sen de bize engel olma. Yoksa arkandan başka bir arabayla gelmek zorunda kalırız ki hiçbirimiz bunu istemiyoruz. Hazırsan çıkalım Jane."

Jane hevesle, "Çoktan hazırım," diye bağırdı ve Beatrice'in peşinden dışarı çıktı.

Alexander'ın söylendiğini ve çaresiz pes ettiğini duydular ama Beatrice kendini zafer kazanmış gibi ya da memnun hissetmekten çok uzaktı. Carter'ın vurulduğunu duymuştu. Adım atacak gücü nasıl bulduğunu Tanrı bilirdi.

Çok geçmeden yola koyuldular. Gergin hava ve belirsizlik, gerekli soruları içeren bir sohbeti imkânsız hale getiriyordu. Beatrice bu bilinmezlikten deli gibi korkuyordu ama pencere-

den dışarı izliyormuş gibi yapıp endişesini içinde tutmak dışında elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Alexander silah yaralanması demişti. Ne tür bir silahla vurulmuş olabilirdi ki? Başında bir doktor olmalıydı, silah yaralanması hafife alınacak bir şey değildi. Ya doktor yoksa? O evde bir gece geçirmişti, ne kadar sapa ve ilkel bir çevrede olduğunu hatırlıyordu. Bir doktora ulaşmak Londra'da bile yeterince kolay değilken...

Kötüyü düşündüğü için kendine kızdı. Carter'ın derisi yaban domuzu derisinden bile kaldı. Ona bir şey olmazdı.

Sessizliği bozan Jane oldu. "Habercin onu yaralı bir halde gördüğünü söyledi mi? Eğer öyleyse durumunun ciddi olup olmadığını anlamamızı sağlayacak bir şey söylemiş olmalı."

Beatrice hevesle ikisine baktı. En ufak bir haber kırıntısına ya da umutlu bir çıkarım yapmasını sağlayacak bilgiye muhtaçtı.

Alexander ise hâlâ öfkeliydi. Karısına, inatçılığının hesabını soracağını hatırlatan milyonlarca bakış atmış ve sessizliğiyle onu cezalandırmıştı. Fakat dünyadaki en sevdiği varlığın endişesini hafifletmek için her şeyi yapmaya da hazırdı. "İyi olduğuna eminim," dedi güven verdiğini bildiği tavırla. "Konuşabilir durumda. Kimseye ihtiyacı olmadığını söyleyecek kadar inatçılık ettiğine göre korkulacak bir şey olmadığına bahse girerim... Carter'ı tanırım, hepimizi karşısında görmekten hiç memnun olmayacak."

Alexander haklıydı, Carter inatçı bir adamdı... Ve Beatrice onu sahip olduğu her zerresine kadar seviyordu. Yıllardır tanıdığı, hatta ona iki kez itiraf edecek kadar gözünü karartan bu hissin kilitli tuttuğu kapıların ardından çıkacak bir yol bulup kendini hatırlatması için böyle bir an seçmesi şaşırtıcı değildi.

Tanrı aşkına, deli gibi korkuyordu.

Sinirleri bozulmuştu ve öfkeliydi. Yeterince soru sormayan ulağa, silahla yaralanacak kadar dikkatsiz olduğu için Carter'a, sebep olan herkese... Gözlerinin dolduğunu gizlemek için eldivenli eliyle yüzünü perdeledi ve büyük bir oyunun ilk gösteri-

mini izliyormuş gibi tüm dikkatiyle dışarıyı izledi. Jane elini tutana kadar Carter için hissettiği endişe dışında uyuşmuş gibiydi. Biraz panikleyerek önce eline sonra da Jane'in yüzüne baktı.

"Nasılsın?" dedi Jane.

"İyi."

Alexander'm gözlerini üzerinde hissediyordu. İki kardeş birbirlerini sözlerin ya da davranışların ifade ettiğinden daha farklı bir yöntemle seviyorlardı. Birbirlerini anlamayı öğren-diklerinden beri güvenli ve dingin bir ilişkileri vardı.

Jane, "Çok sessizsin. Biraz konuşursak... Belki..." dedi ve sustu.

"İyi bir öneride tereddütte yer yoktur Jane. Benim seni oyalayacak bir şeyler bulmam gerekirdi. Carter'a ne kadar düşkün olduğumu biliyorum."

Sözleri Jane'i neşelendirdi. Tabii içinde bulundukları durumda ne kadar neşelenebilirlerse. "Evet, Carter'a fazlasıyla düşkünüm."

Alexander pencereden dışarıya bakmaya başladı. Onun gözünde, Jane'e olan tutkusunun önüne, arkadaş sadakati de dahil hiçbir his geçemezdi. Beatrice her fırsatta küçümsediğini söylese de o ikisinin ilişkisine imreniyordu.

"İyi olduğuna eminim."

Beatrice dürüstçe, "Ben de," dedi. Bir süredir öyle hissediyordu. Sadece bu bilinmezliğe ve onun acı çektiğini düşünmeye tahammül edemiyordu.

"Carter'm evine çok kalmış olamaz. Çok kalmadı, değil mi sevgilim?"

Alexander, "Birazdan varmış oluruz," dedi. Her zaman olduğu gibi soğukkanlıydı.

Dediği gibi beş dakika kadar sonra Carter'm bakımsız evi görüş alanlarına girmişti. Daha önce hiç bu kadar ferahlatıcı bir manzara ile karşılaşmadığını düşünen Beatrice, kıvrımlı yolun her metresinde dua ederek ve bir an önce Carter'ı görmeyi dileyerek yaklaşan taş binayı izledi.

Sonunda eve vardıklarında onları, hayatında ilk kez bir hanedan üyesiyle burun buruna geldiği için tir titreyen genç, taşralı bir uşak karşıladı. Delikanlı, Alexander'ın otoritesi karşısında utanarak eğildi ve Carter'ın dinlendiği odayı işaret etti. Kimse, efendisine haber vermeyi aklına getiremediğini yüzüne vurmadı. Umurlarında değildi zira.

Alexander önden giderek kapıyı açarken Beatrice ve Jane, Carter'm müsait olduğundan emin olana kadar biraz arkada beklemek zorunda kaldı. Nedense abisi, gözden kaybolmadan önce Beatrice'e uyarı dolu bir bakış atmayı ihmal etmemişti. Beatrice hissettiği sabırsızlığa rağmen vakur görünüyordu ve bu sefer sebebi gösteriş yapmak değildi. Endişeli görünerek Carter'ı üzmemek istemiyordu.

Beatrice'in geçen seferki gelişinden hatırladığı genç hizmetçi Alexander içeri girerken dışarı çıkıyordu. Görkemli dükün arkasından ağzı bir karış açık bakmayı bırakınca sabırsız Beatrice ile yüz yüze geldi. "Leydim," dedi kız. Sesi titriyordu ve yüzü bembeyazdı. Gözlerinin altındaki morluklar yorucu bir gün, hatta gece geçirdiğine işaret ediyordu ki bu hiç de iyi değildi.

"Efendinin durumu uygun mu, Emma?"

"E-evet... leydim. İçerisi müsait."

Carter'ın tanıdık oturma odasına girer girmez onları kek-remsi bir ilaç kokusu ve hastalıklı bir loşluk karşıladı. Fakat al-dırmadı. Odadaki en büyük koltuğa yarı oturur halde uzanmış adamdan başka bir şey görmüyordu. Carter onu gördüğüne şaşırmış olabilirdi, durumun uygunsuzluğunu ifade edecek bir şey söyleyebilir ya da yıllardır hep yaptığı gibi ona doğru ve yanlış hakkında bir şeyler söyleyebilirdi. Fakat hiçbirini yapmadı... Aralarında, elle tutulur bir büyü, yoğun bir duygu tüneli gibi uzayarak bir anlığına ikisi dışında kalan her şeyi engelledi.

Beatrice ancak uzun saniyeler sonunda buraya gelmesine neden olan yaralanmayı hatırladı. Carter kendindeydi. Tan-rıya şükür. Beatrice minnet duygusundan, hissettiği ferahlık

yüzünden dizlerinin üzerine çökebilir ve haykırarak ağlayabilirdi. Ağlamayacaktı tabii...

Ağır ağır koltuğa doğru yürüdü. Gözleri buğulanmıştı ve burnu sızıyordu. Alexander'ın temkinli duruşu gözüne ilişen bir gölge gibiydi ama Beatrice onu düşünmek istemiyordu. Carter'ın ne hissettiğiyle, ne yapmak istediğiyle ilgiliydi o sırada.

Tanrıya şükür, yetersiz ışığa rağmen belli olan solgunluğu dışında dikkat çeken bir sorunu görünmüyordu. Yaralandığına dair bir iz de öyle. Beatrice derin, gerçekten rahat bir nefes aldı ve güldü. Komik ama dudaklarına yapışan nazik gülümseyişe engel olamıyordu. Gözleriyle yaptığı muayene Beatrice'e, sağlıklı fakat yorgun düşmüş bir adama baktığını düşündürüyordu. Ancak bir süre daha bakınca Carter'ın gözlerindeki rahatsızlığı ayırt edebildi. Acı çekiyor olabileceği endişesi Beatrice'in içini hem şefkat hem de endişeyle doldurdu fakat gelip geçici duygular, adı üstünde olduğu gibi kısa bir an sonra yok olup yerini şüpheyi bıraktı.

Carter, o geldiği için memnun değildi. Beatrice bunun için gelecekteki aristokratik saadeti üzerine bahse girebilirdi. Sebebi üzerine bir fikir yürütmesine kalmadan oda kapısının açılıp kapandığını, sonra da çekici bir kadın sesi duydu.

"Misafirlerinin geldiğinden haberim yoktu," diyordu kadın.

Beatrice kadına dönmedi, her nasılsa kim olduğunu tahmin ettiği için varlığını umursadığına dair tek bir hareket dahi yapmadı. Gerçekten bu ânı yaşıyor olduğuna inanamayarak Carter'ın gözlerinin içine baktı ve bir saniye bile geçmeden orada gördüğü huzursuzluğu, suçluluk değil de talihsiz bir karşılaşmaya duyulan öfke olarak çözümledi.

Carter'ın metresi, "Ekselansları, sizinle karşı karşıya olmak benim için bir onur," dedi. "Lütfen özensizliğimi mazur görün. Bütün geceyi Bay Maximilian'ın yarasıyla ilgilenerek geçirdim, üzerimi değiştirecek vaktim bile olmadı."

Patavatsız, basit kadın. Nasıl da utanmaz ve vurdumduymazdı.

Beatrice'in başı dönmeye başladı. Sanki günlerdir yemek yememiş gibi elleri, bacakları titriyor ve işin ikramiyesi bir duyma kaybı yaşıyordu. Jane'in elini dirseğinde hissetmeseydi yığılıp kalmaktan nasıl kurtulurdu bilmiyordu. Minnet, zehirli ruh halini aşır kısa bir ferahlık ve berrak bir görüş sağladığı sırada gözleri tekrar olan bitene odaklandı.

Artık Carter'a bakmıyordu. Kadına da bakmamalıydı ama onu aşağıladığını bilmesini istiyordu. Carina'ydı adı... Carina... Onu, bir dükün huzurunda bulunmayı hak etmediğini söyleyerek gönderebilirdi. Buna hakkı vardı. Aklına gelen kötücül yöntemlerin bir kısmı yaratıcı, bir kısmı basit ama etkiliydi. Fakat onu tetikleyenin düşmanlığı ve kıskançlığı olduğunu fark ettiğinde öfkesi kendisine döndü. Bir an bile düşünmek, suçun kadında değil, Carter'da olduğunu görmesini sağlayacaktı. Tabii bir de, umut ettiği için elbette kendisinde...

Alexander durumdan rahatsız olduğunu düşündüren tek-düze bir ses tonuyla, "Bayan Brooks'un seninle ilgilenmesine memnun oldum Carter," dedi.

Carter başını sallayıp homurdandı.

Jane ise iç geçirerek bu anlamsız durumu protesto etti ama Beatrice onun Carter'ın metresi ile aynı ortamda olmayı takatığını sanmıyordu. Jane asla diğer düşeslerin kaygılarını taşımazdı. Belki sadece arkadaşı için üzölmüştü.

"Eğer eşiniz ekselansları ve leydim için bir sakıncası yoksa Bay Maximilian'm pansumanını yapmam gerekiyor. Yarası giysilerinin altında ve gömleğini çıkarmadan durumuna bakmam mümkün değil. Siz elbette kalabilirsiniz, ekselansları."

Nasıl? Ne hakla? Utanmaz kadın!

Tanrım... Bu ne kadar da ikisine özel bir andı böyle. Bir-birlerini her şekilde tanıyan, karı ve kocanın haklarına sahip... ayrıcalıklı... mutlu ve aynı güzellik tanımına ait bir çift... ve içlerinden biri, özel bir ânu paylaşacakları için yalnız kalmak istediklerini söyleyecek kadar ileri gidiyordu.

Kendi düşüncelerinden ürkerek, "Saçmalamayın lütfen!" diye çıkıştı.

"Anlamadım, leydim." Kadın elini koyu mavi elbisesinin üzerinden göğsüne koydu. Şaşırmıştı ya da öyle görünmeye çalışıyordu. "Doktor yaranm düzenli olarak kontrol edilmesini söyledi."

"Ve koskoca evde bunu yapacak başka birisi vardır hanımefendi."

Carina Brooks masumca gözlerini açtı. "Ama kimse benden daha iyi yapamaz." Elindeki temiz bezleri ve iki kavanoz ilacı sehpaye koyarken hiç de art niyetli görünmeyen gözlerini Beatrice'ten ayırmıyordu.

Alexander, "Beatrice, bırakalım da hanımefendi işini yap-sın," dedi.

İşi mi? Bu onun işi değildi... Abisine aklını mı kaçırdım sen der gibi baktı. Kimse usulleri hatırlamıyor muydu?

"Carina..." Carter'm çatallı ve yorgun sesi herkesin dikkatini üzerine çekti. "Daha fazla yorulmana gerek yok. Dinlenebilirsin."

"Ah, bu mümkün değil. Doktora söz verdim. Aslında ekse-lanslarının emri neyse onu yerine getirmek isterim."

Alexander kadını umursamadı. "Neler olup bittiğini anlatacak kadar iyi durumda mısın Carter?"

Carter iç geçirdi. "Kaçışım olduğunu bilsem uyumak istediğimi söylerdim."

"Acın için viski ya da dişlerini geçireceğin bir yular derisine ihtiyacın varsa bir şeyler ayarlarım."

Carina Brooks'un kahkahası odayı doldurdu.

Beatrice, duyduklarından gerçekten emin değildi. Sanki her şey çok normalmiş gibi sohbet edebilmeleri... Tanrım, bu kabul edilemezdi.

Jane sertçe, "Alexander Darius," diyerek havayı dağıttı. "Ya Bayan Brooks dediği gibi yarayla ilgilensin. Ya da ben bu işi ya-

pacak birini bulmak için bir uşak görevlendireceğim. Ve beyler, ayaküstü konuşmalar için uygun durumda değiliz.”

Alexander’ın gözlerinde karısının çıkışını eğlenceli bulduğuna dair bir pırıltı belirdi. Ve yavaş yavaş yerini yüz kızartıcı, şehvetli ama hepsinden yoğun, daha karanlık bir duygu aldı.

Bir süre daha karısını süzdü ve sonra, “Haklısın sevgilim,” diye mırıldandı.

Jane durmadı. “Siz hanımefendi. Ne gerekiyorsa yapın.”

Biraz utanmış görünmeyi başaran Carina Brooks, Jane’e, “Emredersiniz ekselansları,” dedi.

Tüm bunlar olurken Beatrice, bir heykel kadar sessiz ve hareketsizce şöminedeki ateşe bakıyordu. Onun gibi birisi için bile her şey... Nasıl ifade edebilirdi ki... Her şey çok fazlaydı. Yanaklarında, derisinin altında ağlamak üzere olduğunu hatırlatan bir uyuşma vardı ve Beatrice, ihanete uğramanın gücenmişliği ile duygularını kontrol etmeye bu kadar uzak olduğu başka bir an hatırlamıyordu.

Jane’in, “Sakin ol,” diye fısıldadığını duyduğu sırada belki de yenilmek üzereydi. Hafifçe silkелendi. Ne Carter’a bakmak ne de anlayışla yumuşayan bir başka yüzü görmek istiyordu. İçine girmek için uğraştığı sosyete tarafından bile bu kadar dışlanmamıştı ve bu yalnızlıkla nasıl baş edebileceğini bilmiyordu.

Her şeye rağmen gücünü toplaması gerektiği kritik ânı kaçırmadı. Omuzlarını dikleştirdi ve yorumda bulunmadan arkasını dönme niyetiyle harekete geçti. Olmak için çabaladığı hanımefendinin canı cehenneme, Beatrice yetinmeyi değil, her şeyin en iyisini hak ediyordu.

Carter’a döndü ama onu görmüyordu.

“İyi dileklerinizi kabul edin, Bay Maximilian,” dedi ve ekledi. “Umarım en kısa zamanda iyileşirsiniz.”

Ve sonra, dışarı çıkmak üzere olan Jane’in peşinden yürüdü.

Beatrice neden her şeyin, zamanın bile onun aleyhine işlediğini anlayamıyordu. Saatlerdir kendini kapattığı geçici oda, konforu için olabildiğince iyileştirilmiş, akşam yemeğini aşağıda yemeyi istemediği için yiyebileceğinden çok daha fazlasıyla dolu bir tepsi odasına bırakılmış, arzu ederse diye banyosunun dakikalar içinde hazırlanacağı bilgisi verilmiş ve tüm bunlara rağmen Beatrice'in bu fikri değişmemiştir.

Eğer Carter'ın dinlendiği ve metresi tarafından hoş bir muamele gördüğü o odadan çıktıktan sonra makul bir süre içinde Londra'ya dönebilmiş olsaydı, o zaman kendini daha iyi hissedebilirdi. Oysa Jane rahatsızlanmak için Beatrice'in Carter'dan uzak durmaya en fazla ihtiyaç duyduğu ânı seçmişti.

Beatrice bir geceyi daha burada geçireceği için tarifsiz bir öfke hissediyordu. Fakat Jane'in kendini kötü hissettiğini bile bile şehre dönmekte diretecek değildi. Nasıl olduğunu merak ediyordu ve kocasıyla kaldıkları odanın kapısında dikilirken bir süredir kaçındığı diğer sohbet için de kendini hazırlamaya çalışıyordu.

İçeri girdiğinde Jane'i yatar halde değil de pencerenin önündeki koltukta dışarıyı izlerken bulduğuna memnun oldu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi, aslında büyütecek bir şey yoktu ama abini bilirsin. Sadece Michael yanımda değilken bir gece geçirmek beni düşündürüyor. Küçük oğlum annesine çok düşkün."

"Dinlenmende kötü bir şey yok. Şu sıralar fazla hareketlisin ve şu bakıcı biraz alık olsa da yeğenimi gereğinden fazla seviyor. Ona iyi bakacaktır."

Jane pencereden dışarıyı izlemeyi bıraktı ve koltuğun kenarına koyduğu kollarının üzerine yasladığı başını yana eğerek Beatrice'e gülümsedi. "Haklısın. Peki sen nasılsın? Yemeğe gelmediğin için Alexander endişelendi."

Alexander umurunda değildi. Dahası, o hain, erkek işbirlikçisi ile ilgili hiçbir şey duymak istemiyordu.

"İyiyim. Sadece havadisleri merak ediyorum."

Jane bir müddet düşündü. Saklayacak bir şey olmadığına göre Carter'ın metresi hakkında ne söylemesi gerektiğine kafa yoruyordu. Beatrice kadının birkaç saat önce evden ayrıldığını duymuştu ama bunu, bir düğün ve düşes ile birlikte vakit geçirecek konumda olmadığı için mi yoksa daha ivedi nedenlerle mi yaptığını bilmiyordu.

"Carter iyi, bir kaza olduğunu söylüyor. Sanırım keklik avlayan bir avcının işiymiş."

Beatrice gülmeden edemedi. "Keklik mi? Sevgili Bay Maximilian keklik yerine konmaktan hiç memnun kalmamıştır sanırım."

"Küçük bir keklik yerine Carter gibi devasa bir adamı vuran kişi ya kördür ya da kötü niyetli. Sen ne düşünüyorsun?"

Beatrice'e göre olayın bir kaza olma ihtimali, Carter'ın mükemmel bir adam olduğu yalanı kadar inandırıcıydı. Tıpkı yangın gibi, vurulmasının ardında da mutsuz bir hısım olduğuna şüphe yoktu. Beatrice'in aklında, yediği dayağı ve hem mülkünü hem de... şu kadını kaybetmeyi sineye çekemeyen Lord Ravenheart vardı.

Etraflıca düşünüldüğünde bu, esaslı bir tehditti. Yani, güçlü bir unvana sahip, hatırı sayılır bir soyluya karşılık, geçmiş onurlu askerlik kariyeri dışında belirsizliklerle dolu, kumarbaz bir adam.

Carter'a ne kadar kızgın olursa olsun tehdit edildiğini bilmek ve ölüme bu kadar yaklaştığını görmek içini tarifsiz bir öfkeyle dolduruyordu. Ona âşık, bunu inkâr ederek boş bir baş ağrısına daha katlanmayacaktı. Öte yandan ondan nefret de ediyordu ve bu hissin yenileyici etkisi olmasaydı dağılıp gitmesi işten bile değildi.

"Carter'a başının dertte olup olmadığını sordum ama sadece gülüp geçti."

"Elbette öyle yapmıştır. O ikisi ellerinde olsa bizi düşünmekten bile alıkoyarlardı."

Jane tatlı tatlı güldü. "O ikisi derken benim kocam ve senin neyini kastettiğini anlayamadım."

Beatrice ona soğuk soğuk baktı. "Sersemlik etme."

"Sana bir şey itiraf edeceğim."

"Hımm," dedi Beatrice.

"Başımın derde girmeyeceğini garanti eder mi bilmem ama... bugün burada kalmayı gerçekten istemedim ve hasta rolü yapmış da değilim. Carter için korkmuştum ve karşılaştığım manzara beni fazla zorlamıştı."

Beatrice onun yanına oturdu. "Rol yaptığını neden düşünmeyim ki?"

Jane pat diye, "Çünkü daha önce yapmıştım," dedi. "Senin burada kaldığın gece Alexander'a hasta olduğumu ve yola çıkamayacağımı söyledim."

"Ne yaptın?"

"Numara yaptım... Ama o kadar da değil. Senin biz olmadan da Carter'ın akşam yemeğine gitmenin yolunu bulmalıydım. Bu yüzden Leighton Kontesi ile bir plan yaptık."

Beatrice gözlerini kırpıstırmak ve yerinde kıpırdanmak dışında tepkisizdi. İşin aslı şaşkınlıktan donup kalmıştı.

"Seni ikna etmeyi başardı ve sizi... Carter ve senden bahsediyorum... Sizi bir araya getirmeme yardımcı oldu."

"Elbette Carter ve benden bahsediyoruz," dedi Beatrice. "Bir araya geldiğimize göre başka kimseden bahsediyor olamazsın." Sesi duygusuzdu. Aslında Jane'in ne denli tehlikeli bir kadın olduğunu anladığı için dehşete düşmüştü. Ama öfkeli değildi. Belki biraz ürkmüştü ama kızgın olduğunu söylerse hayatın en müthiş ânına, yani ilk öpücüğünü aldığı geceye ihanet etmiş olurdu.

"Kızdın mı?"

"Sanırım," dedi Beatrice. "Kızmadım. Sadece... Jane sen çok tuhafsın. Maddy ile plan yapacak fırsatı nereden bulduğunuza bilmiyorum. Ve eğer bir kez daha hayatımı etkileyecek bir şey yaparsan..." Duraksadı ve kısa tırnaklarını incelerken ür-

küttücü bir sakinlikle, "Annene kitap yazdığını ve içinde insanı kulaklarına kadar kızartacak müstehcen sayfalar olduğunu söylerim," diye tehdit etti.

Gerçekten korkması gerektiğini bilen Jane, çare olabilmış gibi, "O sayfalar senin fikrindi," diye sızlandı. "Sana neden hain dediğimi hiç unutturmayacaksın bana."

Beatrice kaşlarını kaldırmakla yetindi.

"Özür dilerim. İnsanların hayatına karışmak bana göre değil, ben sadece seni harekete geçirecek bir şeyler yapmak istedim."

Bu durumda belki hiç önemi yoktu ama Beatrice sormadan edemedi. "Peki neden şimdi itiraf etmeye karar verdin?"

"Sebebi açık değil mi? Suçluluk duyuyorum... O günden bu yana karnımda bir ağrı var ve geçmiyor."

"Kimse entrika yaptığı için karın ağrısı çekmez Jane. Son günlerde fazla yiyorsun. Yediklerin şişkinlik yapmış olmalı."

"Dalga geçme," dedi Jane. Muhteşem, baharı anımsatan gülüşü yüzüne tarifsiz bir güzellik katmıştı. Sonra birden ciddileşti. "Akşam yemeğinden önce Carter'ın odasının önünden geçerken içerideki bir konuşmaya kulak misafiri oldum. O kadına gitmesi gerektiğini söylüyordu ve anladığım kadarıyla bunu dün geceden beri rica ediyormuş. Sanırım kadın da gitmesi gerektiğini biliyordu."

Beatrice odadaki işinin bittiği anlaşılınca diye koltuktan hızla kalktı. "Beni ilgilendirmiyor."

"Yemekte seni sordu. Biraz gergin görünüyordu."

Oda kapısı aniden açılınca ikisi birden irkildi. "İyi geceler, hanımlar."

Beatrice, Jane'e sessiz olması için sözsüz bir uyarıda bulunduktan sonra abisine soğukça güldü ve iyi geceler diledikten sonra dışarı çıktı. Ancak Alexander'm, "Nesi var bunun?" dediğini duymadan önce kapıyı kapatmakta başarılı olamamıştı.

Nesi varmış? Aptal!

Bölüm 10

Gece sessizdi. Biliyordu çünkü yatakta gözünü kırpmadan geçirdiği iki saat içinde ne dışarıda ne de içeride hiçbir hareket dikkatini çekmişti. Beatrice, uyku tutmamasının onlarca sebebinden biri olan battaniyeyi kenara itip rutubetli kokusundan kurtuldu ve pencere kenarına gitti. Aysız gecenin altındaki yeryüzüne bakmak buhrana sürükleyen bir körlük hissine neden oluyordu. Seslere hassasiyeti olmadığı için körden de çaresiz durumdaydı.

Yanan mumların ışığında zar zor aydınlanan köhne odayı belki bininci kez detaylarına kadar incelerken aynı şeyleri daha önce yaşamış gibi hissettiğinden değil, bizzat yaşamış olduğu için tedirgindi. Sanki aşağı inmek için bir mazeret bulacak ve her nasılsa uyanık bir şekilde onun gelmesini bekleyen Carter'ın yanına çekilecek... Sonra da yeni bir hata yapacaktı.

En kötüsü de... onun hayatında, hataların tekrarlanmak gibi kötü bir huyu vardı. Beatrice hata yapmaktan çekinmediği, vurdumduymaz günlerin hatırlama gülümsedi. Güzel günlerdi.

Güzel günlere öyle çok özlem duyuyordu ki eğer bunun için hata yapması gerekecekse gözünü karartabilirdi. Belki

sadece bir kereliğine... aşağı inse ve iyi olduğunu görse, hâlâ nefes aldığından emin olsa yeterdi. Küçük casusu Emma, Carter'ın uyku yapan ağır kesici bir çay içtiğini söylemişti. Muhtemelen bebek gibi uyuyordu.

Kararını verdikten sonra Jane'in her ihtimale karşı ihtiyaç duyabilecekleri için yanında getirdiğini iddia ettiği geceliğin takımı olan sabahlığı giydi. Jane'in öngörülleri kuvvetliydi ama iki gecelik yola çıkması, üstelik bunu kocasının kesin olarak peşine takılmasını yasakladığı kavganın öncesinde yapması çok şüphe çekiciydi. Muhtemelen hastalandığı da yalandı.

Olsun varsın, dedi içinden ve karanlık koridora adım attı.

On beş yaşına geri dönmüştü. On beş yaşındaki kadar aptal olmadığını bilmek tek teselliydi. Ve bununla birlikte ancak otuz yaşında erişeceği bilgelikten de fazlasıyla uzaktı. Hâlâ aptallık yapabilirdi yani.

Tam zamanı, diye düşündü ve elindeki şamdanı önüne uzatarak merdivenleri sessiz sessiz indi. Rutubet kokulu köhne ev neyse ki fazla büyük değildi de Carter'ın özel oturma odasına yaptığı dondurucu yolculuk fazla zamanını almamıştı.

Çekinerek kapıyı bir kere tıklattı. Ses gelmeyince yemiden denedi. Carter, Emma'nın öngördüğü gibi uyuyor olmalıydı. Beatrice rahatlayarak tokmağı çevirdi ve şömine sayesinde sıcacık ve rahatlatıcı bir loşluğa sahip odanın kendisini kucaklamasına izin verdi.

Carter gerçekten de uyuyordu. Evet, koltukta sere serpe uzanmış ve sağlıklı bir erkek gibi uyuyordu. Bir elini göğsüne koymuştu, diğeri koltuktan aşağı sarkıyordu. Beatrice hemen yanına gidip yere düşmek üzere olan battaniyeyi onun üzerine çekti ve iki adım uzaklaşıp eserini inceledi. Kendi eseri Tanrı'nın mükemmel eserinin yanında ne kadar da komik ve elle tutulurdu. Halbuki Carter masal gibiydi... His gibi, büyü gibi ve olağanüstüydü.

Uyurken, çoğu zaman kayıtsızca gözlerine bakan adam yerine, huzur içindeki bir serseriye benziyordu. Odun kırmakla

geçirdiği vakit kış güneşinin işini yapmasına izin vermiş olmalıydı, Carter artık daha esmerdi. Siyaha yakın kestane rengi saçlarını her zaman bir beyefendi gibi özenle tarardı ama şu anda o güzelim saçlar gelişigüzel bir şekilde alnına düşmüştü. Beatrice düşünüyordu da, onları kendi haline bırakmak belki de en iyisiydi.

Kırıldığı için eğrilen burnu hafifçe sağa yatıktı ve Beatrice bu küçük kusurun ona ne kadar yakıştığını ilk kez olmasa da uzun zaman sonra yeniden fark ettiği için saçma bir keyif içindeydi. Belirgin çizgilere sahip biçimli dudakları hafifçe aralıktı ve Beatrice'e öpüşükleri anları hatırlatıyordu.

Tanrı biliyor ya ondan nefret ediyordu. Sevdiği kadar belki de...

Ancak yaşadığı bu korkunç güne rağmen şu anda gücü elinde tuttuğundan mıdır bilinmez, keyfi giderek artıyordu. Ve derken hiç beklemediği bir şey oldu. Carter önce tek gözünü, sonra da diğerini açarak Beatrice'e gülümsedi ve fısıldadı.

"Geldin..."

Beatrice'in gözleri dehşetle büyüdü, yaşadığı utanç yüzünden yanakları yanmaya başladı. Bilinçli fiziksel bir tepkiye dair ilk düşüncesi koltuğun yanındaki sehpa da duran suyu onun suratına fırlatmak ve sonra da çekip gitmekti. Fakat vücuduna söz geçirebiliyor olsaydı bile bunu yapmazdı. Buraya gelme nedeni beklenti değil miydi zaten?

Cesaretini toplamaya birkaç saniye sürdü. "İyi geceler Carter."

Carter doğruldu ve ilk işi dağınık saçlarını parmaklarıyla taramak oldu. Hâlâ serseri gibi ve fazlasıyla çekiciydi.

Beatrice yapmayı hiç arzu etmediği hâlde, sehpanın üzerindeki bir bardak suyu ona uzattı ve içene kadar gözlerini üzerinden ayırmadı. Su boğazından aşağı inerken âdemelmasının hareketini büyülenmiş gibi izlediğinin farkında değildi.

Carter teşekkür ederek bardağı bir kenara koydu ve bacaklarını aşağı sarkıttı. İyi görünüyordu. Domuz gibi sağlamdı. Her ne kadar keklik yerine konmuş olsa da...

"Umarım ben uyandırmamışımdır."

"Bilmiyorum, belki senin işindir belki de şu sinir bozucu ağrı yüzündendir."

Beatrice dalgın dalgın başını aşağı yukarı salladı. "İkisine de katlanmak istemediğine eminim."

"Söylediğimden bunu çıkardığına göre, ya kendine ya da bana çok kızgın olmalısın."

"Kendime kızgın olduğum doğru."

"Otursana," dedi Carter birden. "Birden sohbet etmek istedim."

Gözleri konuşmaya başlamıştı bile. Beatrice, Jane'in pek de kalm olmayan, uçuk mavi geceliğinin sabahlığına iyice sarındı çünkü Carter'ın imalarla işi olmayan, doğrudan ne istediğini anlatan bakışları tüm vücudunda ve tek örgü yaptığı uzun saçlarında geziniyordu. Gördüklerinden hoşlanan bir adamın bakışlarıydı bunlar. Beatrice bu durumda muzip bir yan olabileceğini düşünüyordu aslında. Carter alaycı bir şey söyleyerek düşüncesini pekiştirecekti. Buna rağmen erkeğin gözlerindeki ilgi, yoğun, kadifemsi bir karanlığa büründü ve Beatrice kaçınılmaz hatıralarla ateş gibi yanmaya başladı.

Boğazını temizleyerek havayı dağıtan Carter oldu.

"Oturmayacak mısın?"

Beatrice kollarını erkeksi bir tavırla göğsünde birleştirip Carter'a tepeden bakmaya devam etti.

"Hiç sanmıyorum. Korkarım bugün seni memnun etmek hiç içimden gelmiyor."

"Gün çoktan bitti."

"Bana uygunsuz durumumuzu hatırlatmaya çalışmana gerek yok. Zaten gidiyordum."

Carter bembeyaz dişlerini göstererek güldü. "Fazla alıngansın."

Beatrice aralarındaki bu küçük oyundan sıkılmaya başlıyordu. Konuşmaları şart değildi, yine de konuşacaklarsa Carter'ın sırtımdan makul bir açıklama yapmasını beklerdi.

"Hadi otur Beatrice. Konuşmalıyız."

Beatrice yakındaki eskimiş tekli koltuğa oturdu ve "Sana ne oldu?" dedi. "Bir av kazası olduğunu söylediğini biliyorum ama nedense inanasım gelmiyor."

Carter yüzünü ekşitti. Yalan söyleyecek ya da soruyu geçiştirecekti, Beatrice bunu onun gözlerinde gördü. Fakat ona bu fırsatı vermeye niyeti yoktu.

"Lord Ravenheart'ı darp ettiğini biliyorum. Carter senin için bile bu durum çok tehlikeli bir hal almaya başladı. O adamın sonraki adımının ne olacağını bilemezsin ve senden hiç beklemediğim şekilde pervasız davranmaya devam edersen bunu çok yakında öğreneceğimizi hissediyorum."

Sözleri bir nedenden Carter'ın damarına bastı. "O herifle ilgili hiçbir şeye kafa patlatmanı istemiyorum Beatrice. Sana bir kaza olduğunu söyledim, öyle olduğunu farz et ve üsteleme."

"Şu erkeksi kabarmaların sizi daha ikna edici kıldığını sanmanız gerçekten de komik. Bak Carter... beni karşına alıp konuşmayı istediğini söylediğinde sadece dinleyeceğimi ima ettiysen..." Devam etmeden önce kibar bir şekilde esnedi. "Belki de yatağa dönmeliyim."

"Belki de."

"Yine uygunsuz durumumuzu yüzüme vuruyorsun."

Carter karşılık vermeyince, "Yaran ne durumda," diye sordu. Gitmesini isterse diye temkinli davranıyordu. Zira gitmek, o an aklına yatmayan tek şeydi.

"İyi, sadece sıyrık." Carter, belinin biraz üzerinde, kaburgasının başladığı yerdeki sıyrığı işaret etti.

"Sadece o mu? Attan düşmüş olabilir misin?"

"Attan düşmedim Beatrice. Katıldığım iki savaş da dahil ömrüm boyunca attan düşmedim."

Beatrice başını aşağı yukarı sallayıp, "Anlıyorum," dedi.

"Güzel."

Sessizlik içinde, bir süre birbirlerini incelediler. Beatrice ona olan kızgınlığını ortadan kaldıracak bir mucizenin gelmesi

için sessizce dua ediyordu, Carter ise az önceki çıkışma rağmen içinde bulundukları anda keyifli bir şeyler bulmuş gibi huzurlu görünüyordu. Çıtırdayan şömine ateşinin ısıttığı oda is, tarçın ve portakal kokusunun sadece bir aradayken vereceği bir huzuruyla doluydu.

Sonra birden Beatrice, "Kart oynamak ister misin?" dedi.

"Yirmi bir oynama havasında değilim," diye cevapladı Carter.

"Yirmi bir oynamak istemiyordum. Kaldı ki yirmi bir oynamayı da bilmiyorum. Daha basit bir şey var aklımda."

Carter yüzünü buruşturdu. "Yirmi birden daha basit bir şey mi? Mümkün mü?"

"Ukalalık etmene gerek yok. Jane, ben ve bazen de Mary bir araya geldiğimizde oynadığımız bir oyun. Tek kuralı var, en yüksek kartı seçen kazanır. Kartların var mı?"

"Her centilmenin elinin altında bir iskambil destesi vardır. Ve sen, kumardan kazanılmış bir evin en işlek odasında oturuyorsun. Yine de bahsettiğin oyun yerine sana daha eğlenceli bir şeyler öğretmeyi teklif ediyorum."

Beatrice gözlerini devirdi. "Kart oyunları ilgimi çekmiyor, eğer teklifim senin de ilgini çekmediyse herkesin köşesine çekilmesini öneriyorum."

Gülüp başını iki yana sallayan Carter, yerinden kalktı ve bir çekmeceyi açıp içinden yeni bir iskambil destesi çıkardı.

"Geçin karşıma, güzel leydim. Size meydan okuyorum."

Beatrice bu sefer Carter'm tam karşısında duran sandalyeye oturdu ve onun kartları karıştırıp ters çevirerek sehpanın ortasına bırakışını keyifle izledi.

"Kazananın ödülü ne olacak?"

Beatrice'in bir fikri vardı ama onu ortaya atmadan önce başka bir olanak yokmuş gibi, "Elbette para," dedi. "Yeterince paranız var mı, Bay Maximilian?"

"Olması için çok çalıştım. Peki sana paranı nerede sakladığını sorabilir miyim?"

“Bir yere not eder, sonra hesaplaşırız.”

Carter kıs kıs güldü. “Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. Para dışmda... ve boncuk hesabı yapmak niyetinde değilsen daha kişisel bir talebin olacak.”

“Para arzusundan daha kişisel ne olabilir ki? Fakat bu kadar cimriysen yeni önerim şu; kazanan sorar, kaybeden dü-rüstçe cevaplar. Ve bu odada konuşulan her şey, dışarı adım atıldığı an unutulur.”

Carter gözlerini kıstı. Az önceki gibi neşeli değil, şüpheliydi ve bir miktar beklenti karanlık gözlerinde mücevher gibi parlı-yordu. Hayal kırıklığına uğrayacak olması ne kadar da kötüydü.

“Ben başlıyorum,” dedi Beatrice ve yanıt beklemeden ilk kartını çekti. Karo as gelmişti ve kendi asına karşılık Carter’a düşen bir adet kupa üçlüsüydü.

“Basit bir soruyla mı başlayalım yoksa beklentiyi baştan mı yüksek tutalım?”

“Beni köşeye sıkıştıracağına güveniyorum, sen seç.”

Beatrice ona öyle kibirli bir şekilde gülümsedi ki Carter da gülmeden edemedi.

“Endişelenme. Sana neden İngiltere’yi terk ettiğin ya da geçmişteki gece yarısı ziyaretlerim sırasında neler hissettiğin gibi ahmakça sorular sormayacağım. Artık bir önemi yok nasıl olsa... Aslında sormak istediğim şu... O kadından hoşlanıyor musun?”

Carter boynunu esnetti, ense kökünü ovuşturarak Beatrice’in var olduğundan şüphe ettiği bir ağrıyı geçiştirmeye çalıştı. Bir müddet sonra, “Seninle Carina hakkında konuşmayacağım,” dedi. Sesi kesin olmakla birlikte sertti. Fakat Beatrice de peşini bırakmayacak kadar pervaşızdı.

“Konuşmazsın ama beni ve ailemi onunla karşılaşmaya mecbur bırakarak küçük düşürebilirsin.”

“İnsanları küçümsemek sana yakışmıyor.”

“Kimseyi küçümsemiyorum. Açık olanı ilan ediyorum. Bel-li ki sen görmüyorsun.”

Carter düşünceli görünüyordu ama Beatrice her iddiasına girerdi ki nedeni onun söylediklerini düşünmesi değildi. Aslında Beatrice de kendi sözlerinin yüzde yüz arkasında değildi. Fahişelere bağış yapan, hatta onlar için bizzat çabalayan hayırsever bir leydiydi o, bir erkeğin peşinden binlerce deniz mili kat edecek cesareti ve arzusu olan öylesine bir kadını hor gördüğü söylenemezdi. Ya da görebilirdi. Evet, o kadını hor görüyordu. Sadece sebebi toplumsal dayatmalar değil, öfkeli bir çekememezlikti.

Sessizliğin uzayacağını görünce, "Anlaşma anlaşmadır," dedi. "Cevap vermek zorundasın... Bu arada, içecek bir şeyin var mı?"

"Hayır, sana verecek içkim yok."

Beatrice sadece gözlerini kaldırarak aşağıdan yukarıya doğru ona baktı. Gülümsemiyordu, aksine içini yiyip bitiren ve kabmda duramayacak kadar kabaran öfke, gözlerinin mavisini kadar kesindi.

"Ve kadınlara has bir kural daha," diye, kendine has o soğuk nezaketiyle fikrini belirtti. "Halbuki erkek olmak ne kadar da zahmetsiz ve doğrudan."

Carter iç geçirdi ve içki dolabını işaret etti. "Badem likörü?"

"Harika..." Beatrice içkilerin olduğu tarafa yürüdü ve kehribar rengi içkiden kendine bir kadeh koyarken Carter'a, "Sen de ister misin?" dedi.

"Viski, lütfen."

"Tam da senden beklediğim gibi."

Viskisini ona ikram ettiği sırada parmakları birbirine değdi. Bu, bir kaza değil de gecenin kaçınılmaz ilk temasıydı. Göz göze geldikleri kısacık süre boyunca ikisinin de aklından öpüşükleri tutkulu anlar geçiyordu.

Kaçınılmaz olarak büyüğü bozan Beatrice'ti. Koltuğuna geri dönüp en sevdiği içkiden hanımlara yakışır ölçüde bir yudum aldıktan sonra arkasına yaslandı. "Cevap alamayacak mıyım?"

“Cevap verdim. Sana Carina’dan bahsetmeyeceğim.”

“Madem sen ve şu Bayan Brooks hakkında konuşmayacaksın, o halde bir genelleme yapalım. Bana diğer centilmenlerden bahset... Lütfen.”

Carter rahatsız olduğu neredeyse her seferinde yaptığı gibi ensesini ovuşturdu ve derin bir sessizliğe gömüldü. Beatrice ise onun bu çaresizliğinden hain bir zevk alıyordu. Liköründen bir yudum daha içtikten sonra keyifli bir kedi gibi kıpırdanarak yerine iyice kuruldu.

Fakat onun aksine Carter, kule gibi dikilene kadar yavaş yavaş doğruldu ve görkemli vücudunu bilinçli ya da bilinçsizce sergileyerek tam da kızın karşısında durdu.

“Sana diğer erkekler hakkında ne anlatmamı istiyorsun, Beatrice? Diğer erkekler dedin, yanlış duymadım, değil mi?” Tehditkâr sükûneti Beatrice’i olması gerektiği gibi korkutmadı. Halbuki korkması gerektiğini biliyordu.

“Doğru duydun,” diyerek onu cesurca doğruladı.

“Bir erkeğin metresi için ne hissettiğini neden merak ediyorsun, Beatrice? Sorunun cevabı yeterince ortada değil mi?”

Beatrice bir an için soğukkanlı görünmenin önemini unuttu ve onu terslemek için ağzını açtı ama Carter’ın yem attığını fark etmekle birlikte rolüne geri döndü. “Tam olarak öyle değil. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya çalışıyorum. Örneğin bir kadın... Bir adama *arkadaşlık* eden türden bir kadından bahsediyorum... Kendinden çok daha önemli birisiyle karşılaştığında ne yapması gerektiğini kendi kendine mi öğrenir yoksa onu himayesine altına alan erkeğin hatırlatması mı gerekir? Annem hiç o duruma düşmediği için ona sormayı akıl edemedim tabii.”

“Demek yine şu mesele.”

“Herhangi bir mesele değil Carter. Bak... Şüpheli olmasın ki iyiliğin için konuşuyorum. Bu öğlen katıldığım bir çay davetinde hakkında, çok göze batan hatalar yaptığına dair bir dedikodu dolaşıyordu. Ve bunu sadece, Lord Ravenheart’ı tar-

takladığın için yaptıklarını söyleyemem. Korkarım ki hoş bir imajm yok.”

Carter keyfini bulmuş gibiydi. Sırtıp yavaşça yerine oturdu ve kıza devam etmesi yönünde bir hareket yaptı.

“Eğlenmen ne güzel. Ama lütfen beni aydınlat. Böyle kadınlar sadece para peşinde koşmazlar. Bir zamanlar arzu ettiğim gelecek hayalimden de anlaşılacağı gibi, bazen sadece güç için bile çok şeyini feda eden kadınlar olduğunu biliyorum. Bu durumda Bayan Brooks’u etkileyenin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yani ne kadar aksini iddia etsen de senin yeterince paran olduğunu sanmıyorum, lordlar kamarasında gücün yok... Yanlış anlama. Bayan Brooks ve sen metaforsunuz. Öyle bir kadın, bir erkekte ne bulabilir.”

Carter kısa bir kahkaha attı. “Peki ya tutku? Sen arzu de, ihtiras de... Ya da şehvet.”

Beatrice umursamıyormuş gibi omzunu silkti ve “Fazla sıradan,” dedi. Oysa deli gibi umursuyordu.

“Nasıl demiştin? Hah, doğrudan... Erkekler kadar doğrudan düşünen kadınlar da vardır, sevgili *leydim*. Yaptıkları sadece istemek ve talep etmektir.”

“İşte bu! Basit ve doğrudan.” Gülümsedi. “Teşekkür ederim. Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum.”

“İkiyüzlülüğe de bakın.”

“Carter, bir metres olacağımı söylediğim zamanlar bir çocuktum. Kimsenin metresi olmayı istemiyordum, inan bana... Derdim Alexander’ın dikkatini çekmekti.” *Bir de senin*, diye içinden tamamladı. “Şu anda aklım başımda... Sahi, Bayan Brooks neden buradaydı?”

“Ondan gelmesini ben istedim.”

Beatrice, “Hıh,” dedi ve haddinden fazla bir cesaretle ekledi: “Yaralarla ilgilenmesi için mi yoksa diğer ihtiyaçlarını giderebilsin diye mi?”

Carter öfkeli bir boğa gibi burnundan nefes alıp vermeye başladı ama sözleri başka türden bir hikâye anlatıyordu. “Bu

gece güzel ağzınızdan ne kadar da bir hanımefendiye yakışır sözler çıkıyor böyle.”

Kız omuzlarını silktilti. “Bu gece konuşulanların bu kapıdan dışarı çıkmayacağında anlaştığımız. Ben meraklı biriyim Carter. Ve anlamaya çalışıyorum... Bir erkeği ya da kadını bu denli baştan çıkarıp, senin örneğinde olduğu gibi itibarı da dahil, etrafını saran tüm iyi şeyleri kenara atmaya iten böylesi bir ihtiras neye benzemeli?” Farkında olmadan dudaklarını yaladı ve şöyle dedi. “Hiç böylesini hissettin mi?”

Carter’ın boğazından tuhaf, aciz bir ses çıktı. Tüm tavrı, alaycı kontrolü ve duyduğu her şeyi komik bulan adama ait sevimlilik, yerini tehdit eden aldatıcı bir durgunluğa bırakmış gibiydi. Tek eli koltuğun kenarını kavırıyordu, diğeri dizlerinden birini... ve gözleri, Beatrice’in her hareketini avıymış gibi takip ediyordu. Sonunda, son derece boğuk ve paslı bir sesle, “Merak başını derde sokacak,” dediğinde Beatrice her nedense başının çoktan derde girdiğini düşünüyordu.

Dudaklarının arasından kaçan nefes gibi bir gülüş, aralarındaki tuhaflığa hoş bir vurgu yaptı. Gözleri kesin şekilde birleşti ve bir süre daha hiç konuşmadılar. Ta ki Carter yüzünü buruşturana kadar.

Beatrice endişeyle, “İyi misin?” dedi.

“Yaramı soruyorsan, iyi,” diye dişlerinin arasından konuştu Carter.

“Tamam... Yine de seni dinlenmen için yalnız bıraksam iyi olur.” Yürekliği buraya kadardı işte.

Carter, “Gitme,” dedi. Gitmek istemediğini ya biliyor ya da öyle olmasını umuyordu. Ve “Yanımda kal...” diyerek noktayı koyunca Beatrice orada kalma arzusunun gözlerine yansımına engel olamadı.

“Carina’yla karşılaştığın için üzgünüm.”

Dünya üzerinde onun bu sözleri üzerine tatmin olabilecek hiçbir kadın yoktu, olmamalıydı. Beatrice, “Kendini yakalanmış gibi hissettiğin için benden özür dileme,” demek zorunda

kaldı. "Ama Alexander ve Jane'den özür dileyebilirsin. Daha uygun şartlar altında ağırlanmayı hak ediyorlardı ve sen..." Bir nedenden sesi önce hafifledi, sonra tamamen yok oldu. Bir sorun vardı... Carter'ın o alaycı umursamazlığına güvenerek yaptığı yermeler, birden gözüne büyük hakaretlermiş gibi görünmeye başladı.

Dahası Carter da aynı şeyi düşünüyor olabilirdi. Gözleri, bu gece hiç böyle ciddi bakmamıştı ve ifadesi daha önce hiç bu kadar net olmamıştı. Derken, ağır ağır doğruldu. Yaklaşan her adımında çok açık bir amaç vardı.

Beatrice ona engel olmak için komik sayılabilecek bir aceleyle kalktı ve içki rafına koşturdu. Kendine bir içki daha dolduruyormuş gibi görünürse Carter'm onu kendi haline bırakacağı ummaktan başka bir çaresi yoktu. Ancak yanılmıştı. Arkasındaki varlığı öyle yoğun ve sıcaktı ki bu çifte baskı yüzünden işlek bir caddedeki kar gibi eriyebilirdi.

"Bu türden bir züppelik Beatrice..." diye dalgın dalgın mırıldandı ve elini kızm omzuna koydu. "Birbirimizi küçümsemişimiz anlamına gelmeli. Benim de senin ait olmaya çalıştığın şeyleri küçümsemişimi bilmiyor olamazsın."

Beatrice kaskatı kesildi. Parmakları arasındaki boş kadehi ve rafın bir köşesini sımsıkı tutuyordu.

"Yani, ortada çok çarpık bir durum var Beatrice... Bunu çözdüğümüzü farz edelim. Ya da umursamadığımızı... Fakat başka bir mesele daha var. Gözlerimin içine bakarak bana hakaret etmenin bir karşılığı olmayacağını düşünmeyecek kadar zekisin... O halde sana hak ettiğin şekilde davranmam gerektiğini anlayacağına ve her şey sona erdiğinde beni suçlamayacağına eminim."

"Ne demek bu?"

Carter'm gülüşünü ensesinde hissetti.

"Bana merak ettiğin şeyi tekrar sorarsan açıklarım."

Onun neyden bahsettiğini bildiği halde Beatrice, "Ne sormamı istiyorsun?" diye fısıldadı.

Carter cevaben omuzunu sıkınca Beatrice nefesini bıçak gibi içine çekti. Erkeğin diğer eli yavaşça beline dolamıyorken de nefes almayı yeniden hatırlaması mümkün değildi.

“İhtirasın ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?”

“Hayır...” Beatrice yanıtındaki kesinliği başını sertçe iki yana sallayarak destekledi. “Bunun benimle bir ilgisi yok.”

Artık vücutları birbirine değiyordu ve bu tartışmasız bir baştan çıkardı. Beatrice, içki rafını sıkıca tutan elinin üzerine kapanan eli hissedince inledi. Belini sararak her nasılsa hem güven hem de heyecan veren kola uzaklaşmasını dileyerek asıldı ama Carter gülerek ona engel oldu.

“İhtiras, kurbanı olarak seçtiği birine cesaret verir. Bunu en iyi sen bilirsin, değil mi, güzel *leydim*. Ve işte bu yüzden ikiyüzlü olduğunu söyledim. En iyi bildiğin duyguyu küçümsediğin; sadece duyguları ve içgüdüleriyle hareket eden iyi yürekli bir kadını hor gördüğün için...”

Beatrice onun Carina Brooks’u savunmasından ne kadar nefret etse de bunun üzerine bir yorum yapmaya cesaret edemedi. “O zamanlar sana âşık olduğumu sanıyordum, hissettiğim ihtiras değildi. Ve bunu sürekli yüzüme vurmaktan vazgeç. Komik duruma düşüyorsun.”

Carter onu umursamadı tabii. Kızın örgüsünü kenara çekip boynunu açığa çıkardı ve çıplak tenini burnuyla defalarca okşadı. Öyle tatlı ve sımsıcak bir histi ki bu, Beatrice yavru bir kedi gibi mırıldanmaktan kendini alamadı. İşte hep böyleydi. Ne kadar hakaret ederse etsin, en çok istediği şeyi ona veren hep Carter oluyordu.

“Senden, tecrübeli bir adamın yargılarına güvenmeni istiyorum... Hımm... Harika kokuyorsun ve...” Derin derin bir kez daha kokladı tenini ve sonra hafifçe öptü. “Yıllanmış viski gibi çarpan tadın... İnanılmaz.”

Beatrice düşmek üzereydi. Bacakları kaynar suyun içinden çıkmış havlu gibi ağırlaşmıştı. Can havliyle belini tutan kola sarılınca Carter kulağına doğru hafifçe güldü.

"Anlatacaklarımı duymak ister misin? Ama ben herhangi bir erkek yerine bir kadının ihtirasını tarif etmeyi tercih ederim. İhtiras ihtirastır sonuçta."

Kızın ağzından Carter'ı tahrik eden onay bile denemeyecek kadar hafif, kadınsı bir ses çıktı.

"Tenin ısınır..." diye açıklamaya başladı Carter. Parmaklarının tersiyle kızın yanağını okşadı. "Nefesin sıklaşır ve dudakların aralanır." Yüzünü okşayan parmaklardan biri kızın aralık dudaklarına ulaştı ve nemli eti hafifçe ezdi, alt dişlerinin keskin yüzünde dolaştı.

"Kalbin o kadar hızlıdır ki atışlarını kulaklarında bile hissedebilirsin." Kulak memesini dudaklarının arasına alınca Beatrice, Carter'ın elini sıktı ve vücutları arasında giysileri dışında hiçbir engel kalmayana kadar arkasına yaslandı.

"Ve göğsün hızla inip kalkar..." Zarif ve becerikli parmakları sabahlığının aralık yakasından içeri süzülürken dahi Beatrice itiraz edecek gücü kendinde bulamadı. Erimek üzereydi ve buna rağmen, olgunlaşmaya başladığından beri kimsenin dokunmasına izin vermediği yerlerinde onun dokunuşlarını hissetmeye ihtiyacı vardı.

"İşte böyle, Beatrice... Böyle, bir tanem..."

Geceliğinin üzerinden kızın göğsünü kavradı ve hafifçe sıktı. Göğüs ucunu başparmağı ve işaretparmağı arasında sıkıştırdığı sırada boynuna yumuşacık öpücükler konduruyordu. Sanki beklediği onay öncesinde nazik davranarak ona zaman tanıyordu. Tanrı aşkına, istediği her şeyi alabilirdi.

Beatrice daha önce kendini hiç bu denli ona ait hissetmemişti. Böylesi bir yoldan çıkış, çok... baştan çıkarıcı bir şeydi. Ama her ne olursa olsun istiyordu... Islak bir kil parçası gibi onun ellerinde yeniden şekillenmek ve bu döngünün sonsuza kadar devam etmesini arzu ediyordu.

Gözlerini açık tutmanın imkânsız olduğu bir noktaya geldiğinde kirpikleri titreşerek kapandı ve Beatrice başını erkeğin omzuna yasladı. Carter teslimiyetini hissetmişti ve artık sor-

madan alıyordu. Kızın başını olabildiğince arkaya çevirerek önce çenesini, yanaklarını ve nihayet dudaklarını buldu. Nazik değildi, hem de hiç.

Bu pozisyondayken öpüşmenin inanılmaz bir çekiciliği vardı. Her şeyden önce çok erotikti... ve özel... Nefesinde enfes bir viski kokusu vardı. Sırtında, kalçasında ve bacaklarında onun vücudunun tümünü; göğüslerinde parmaklarını hissederken ve dudakları acımasız sayılabilecek bir şehvetle birbiriyle bütünleşmişken Beatrice bundan daha erotik, daha özel tek bir an olabileceğine ihtimal veremiyordu.

Fakat geceliğinin pek minik düğmelerini yavaş yavaş açmaya başlayan Carter, onu bir kez daha yanılttı. Beatrice bundan sonra çok şeyin değişeceğini biliyordu. Buna rağmen, tüm kalbi ve içgüdüleriyle isteyerek dudaklarını araladı ve erkeğin dilini kabul etti. Açılan her bir düğmenin ardından çıplak ve nemli teninde daha fazla yol alan parmakları da öyle...

Çok geçmeden, göğsünde onun sertleşmiş, sıcak avucunu hissetti. Tanrım... Bayılmamasının tek nedeni, bundan sonra olabileceklerini hissetmek için delirmesiydi. Keyfi, iç gıcıklayıcı bir ses yankılandı odada... Aynı anda ikisinden gelen yumuşak bir dizi inlemeydi bu... Beatrice göğsünü onun avucuna itti, Carter da yumuşacık etini sıkarak karşılık verdi. Göğüs ucunu nazikçe çekiştirip, başparmağıyla üzerinde daireler çizdi ve elini dolduran yumuşaklığı bütünüyle hissetti.

“Çok güzelsin, Beatrice... Sana nasıl doyabilirim ki ben?”

Beatrice de ona şeyleri söylemek istiyordu ama başını döndüren bir hızla döndürölüp Carter’la göz göze gelince her şeyi unuttu. Ve elbette dudaklarının yeniden birleşmesi için bu yeterliydi. Beatrice kollarını onun boynuna doladı ve bir süre birbirlerini yiyip bitirmek istermiş gibi öpüştiler. Geri çekilen Carter oldu. Ufak bir mesafe koydu aralarına ve Beatrice’in itiraz mırıltılarını tek, kısa bir öpücükle susturduktan sonra geceliğin kalan düğmelerini de açtı.

Göğüslerini bütünüyle gözler önüne sermeden önce Beat-

rice'e baktığında izin istermiş gibi nazik fakat korkutucu bir tezatlık ortaya koyan yabani bir hali vardı.

Beatrice yutkundu, yapabildiği tek şey buydu. Carter'ın gülüşü aldığı karşılıktan memnuniyet duyan birinin kendine güveniyle cilalıydı. Yavaşça, kızm geceliğinin açık yakalarını birbirinden ayırdı ve bembeyaz tenini olduğu gibi açığa çıkarınca inledi.

"Düşündüğümünden de güzelsin... Tanrım, Beatrice..."

Dokunuşu nazik fakat yetersizdi. Beatrice erkeğin yüzünü elleri arasına alıp sertçe onu kendisine çekti. Dudakları yeniden birleşti. Ulaşabildikleri bütünlük arzularını tatmin etmeye yaklaşmıştı ama hayır... Onu daha yakınında istiyordu. Teninin altında, vücudunun içinde...

Dudaklarını ondan koparan Carter önce yanaklarını ve çenesini, sonra uzun boynunun zarif kıvrımlarını tatlı tatlı öpmeye başladı. Beatrice kısa boylu bir kadın değildi ama o, fazlasıyla uzundu. Belki bu yüzden belki de kızın gücünün azaldığını bildiğinden onu kaldırarak içki rafının kenarına oturttu ve sertçe birbirinden ayırdığı bacaklarının arasına girdikten sonra geceliğinin yakasını tamamen açıp ince boynunu avuçladı.

Sonra tamamen beklenmedik bir şey söyledi.

"Seni öptü mü?"

Beatrice o kadar kendinden geçmiş durumdaydı ki bırakın onun neden bahsettiğini, adını bile bilmiyordu. "Kim?" diye fısıldadı boşça düşünerek geçirdiği bir sürenin sonunda.

Carter boğazını daha fazla kavradı. Canını yakmıyordu, sadece ona hareketsizce durmasını tavsiye ediyordu.

"O herif, Beatrice..." Burnuyla kızm burnunu dürttü. Dolgun alt dudağını yaladı. "Bu yüzden onu öldürmem gerekiyor mu?"

"Önemi yok..."

Carter, "Var," diye fısıldadı. "Sen bana aitsin... Seni öptü mü?"

Beatrice o an oyunlar oynayacak güce sahip değildi. Teslimiyet içinde başını iki yana sallayınca Carter onu ihtirasla öptü.

“Bu gece sana başka bir ilki yaşatmak istiyorum...” diye fısıldadı çok sonra. “Dokunmaktan daha fazlası, Beatrice... İzin ver bana.”

Beatrice baş, konuşacak durumda değildi.

Carter burnundan sert bir nefes verdi ve onu geriye, bardakların durduğu rafa doğru itti. Ağzı kızın boynundan ateşli bir hat takip ederek yavaşça sinesine ve göğüs uçlarına ilerliyordu. İyice sertleşerek minik bir kanca gibi parmağının dış yüzüne takılan göğüs ucunu öncelikle sadece öptü. Fakat bu bile Beatrice’in dünyasını altüst etmeye yetti.

Carter yaptığı işi ciddiye alan bir adamdı. Bütün dikkati üzerindeydi ve pütürlü diliyle pembe ucu özenle yalarken kendisini o âna kaptırmış görünüyordu. Öte yandan Beatrice... Tanrı affetsin, hiç bilmediği ama nereye gideceğini hissettiği yolun devamını görmek için sabırsızlanıyordu.

Carter kabarık göğüs ucunu bütünüyle ağzının içine alıp diliyle ucundaki küçük inciye fiske vururken ve kuvvetle emerken, Beatrice oturduğu sert yüzeyin kenarlarını sertçe sırtıyor ve altdudağını acımasızca dişliyordu.

Tüm bunlar, bu kusursuz duygu yoğunluğu boğucuydu. Carter işkenceye dönen tatlı oyununu diğer göğsünde de aynı iştahla sürdürüyordu. Beatrice karnında başlayıp ve daha aşağıya doğru inerek bir deniz gibi biriken duygunun etkisinde zorlukla nefes alıyordu.

Carter nemli öpücüklerinin arasında, “İşte ihtiras böyle bir şey, güzellik...” diye mırıldandı. “Nefesin kesilir ve vücudun öyle çok titrer ki bunu dindirmek için bir şey yapmak istersin. Sana bunu öğretmeyi o kadar çok istiyorum ki.”

Beatrice yıldız gibi parlayan gözlerini ona dikti. Neden bahsettiğini anlıyor fakat daha fazla hazzm mümkün olduğuna inanmıyordu. Dudaklarını yaladı, önce Carter’ın dudaklarına

sonra da gözlerine baktı ve başını salladı. Carter'm gülüşünde zafer ve Beatrice'in çözemediği erkeksi bir şey vardı.

Nasıl mümkün olduğu hakkında bir fikri yoktu ama dudakları bu sefer daha büyük bir tutkuyla birleşti. Doyumsuz, aç ve obur bir öpüşmeydi. İkisinin de elleri uslu durmuyor, bilhassa Carter, Beatrice'in yeni keşfettiği hazzın azalmasına izin vermiyordu.

Oda, ikisine ait sığ nefesler ve kısık iniltilerle erotik bir senfoniye ev sahipliği yapıyordu. Sıcak, şömine ateşinin sağlayabileceğinden daha yoğun ve ikisinin de teni yanıyordu.

Bayıldıği öpücükler boynunda, yanaklarında ve çıplak omuzlarında dilediği gibi gezinir ve onu bir sonraki adıma hazırlarken Beatrice, Carter'ın dokunuşlarını göbek deliğinin etrafında hissetti. Ve sonra usta parmaklar iç çamaşırının büzgülü belinden içeri süzöldü.

"Carter?"

"Sana dokunmak istiyorum Beatrice... Sadece dokunmak, bir tanem."

Beatrice alnını Carter'ın omzuna koydu ve gözlerini sımsıkı kapadı. Ancak keskin, zevkle huzursuzluk karışımı bir duygu ya neden olan onca mahrem dokunuşla birlikte erkeğin gömleğini yırtarcasına sıktı ve dişlerini gergin omuzuna geçirdi.

"Tamam, tatlım... Sakin ol."

"Lütfen..."

Carter nazikti, ne yaptığını iyi biliyordu. Bacakları arasındaki sıcak, nemli etini okşuyor, zevkin merkezinde duran, hatta bizzat orayı meydana getiren küçük noktaya özel bir ilgi göstererek Beatrice'i aklını kaçırmamanın eşiğine getiriyordu.

Küçük, tatlı kasılmalar, Carter iç dokusunun sınırlarında gezindiği anda geldi, Beatrice acı çeker gibi bir çığlık attı. Bu sesi duyduğu an Carter inledi ve çaresiz bir açlıkla onu öpmeye başladı. Okşuyor, dudaklarını tadıyor ve tüm bunları yaparken taparcasına bir özen gösteriyordu. Fakat yaptıkları bütünüyle vahşi bir şeydi. Öyle bir şeydi ki bu, Beatrice de

aralık bacaklarını kapatarak ona engel olma ve daha fazlasını yapabilmesi için ona izin verme arzularını aynı anda uyandırıyordu. İnleyerek ve sızlanarak başını Carter'ın boynuyla omzu arasına gömdü. Sarsılan Carter da saçlarını öperek ve ona tatlı, tutku dolu sözler fısıldayarak karşılık verdi.

Derken Carter elini döndürdü, dokunuşları daha hızlı ve daha sert bir hal aldı. Dayanamıyordu, dayanamayacaktı... Ve kopan bir zincirin ivmesiyle ileri fırlamış gibi bir duyguyla sarsılan Beatrice, uzun bir iniltiyle parçalara ayrılarak Carter'ın üzerine yığıldı.

Sırtında onun dokunuşlarını hissedebiliyordu. Eğer bir sin içinde yüzüyormuş gibi hissetmeseydi başını kaldırıp ona bakar ve bu yaşadığı şey için ona bir şeyler söyleyebilirdi. Ne söylemesi gerektiğini bilmemesinin bir önemi yoktu. Şu anda tatlı yorgunluğunun keyfini çıkarıyordu.

"İyi misin tatlım?"

Beatrice ağır ağır geri çekildi.

Carter'ın müthiş gözlerinde hem şefkat hem de sönmemiş bir ateş vardı. Ve bariz bir acı...

Beatrice onun yaralandığını unutacak kadar kendini kaybettiğine inanamıyordu. "Yaran?" diye fısıldadı.

Söylediği tek kelime erkeği neşelendirmiş gibiydi. Carter dudaklarını yaladıktan sonra Beatrice'in açık yakasına uzandı. Açarkenki bir oyunu andıran tavrını düğmeleri iliklerken de sürdürüyordu. Ve bu hiç de masum bir oyun değildi. Parmak eklemleri kapanmadan önceki her düğmenin açıklığında bir müddet oyalanıyor ve o başını omzuna doğru yatırmış bir halde, çarpık bir gülüş eşliğinde kendi yaptığı işi dikkatle izliyordu.

İşini bitirince Beatrice'in gözlerinin içine baktı. Gülümsüyordu, gördüklerinden memnun ve gururlu bir adamın gülüşüydü bu. Beatrice halihazırda pespembeyken biraz daha kızardı ve az önce olanlar büyülmüş bir düğmeye basılmış gibi tüm gerçekliğiyle gözünün önünde belirdi.

“Bu gecenin uzamasını istiyorum Beatrice... Fakat ne benim sabrım ve sağduyum ne de senin o güzel kafadaki mantıklı olan hiçbir şey buna izin ver.”

Uzanıp Beatrice’in yüzünü elleri içine aldı ve onu tatlı tatlı öptü. Beatrice karşılık vermeye başladığı an da bıraktı. Sanki kendine güvenmiyor ve kıvılcımı baruttan uzak tutmaya çalışıyordu.

“Konuşacağız... En kısa zamanda. Ama şimdi dinlenmelisin. Yarın bir fırsatını bulacağım.” Nefes nefese onu yeniden öptü ve bu sefer Beatrice’in karşılığından memnun kalmış görünüyordu.

Beatrice ayrıldıkları an yeniden birleşme arzusuyla ona uzandı. Gitmek istemiyordu, ona sokulup uyumak ve onunla ilgilenmek istiyordu. Ama bunları söylemek yerine, “Yarana bakmama izin ver,” diyerek kendine güvenli bir dayanak temin etti. Ya da öyle sandı.

“İyiym ben. Gel buraya. Bayılacak gibi görünüyorsun.”

Carter’ın yattığı koltuğa birlikte uzandılar. Beatrice onun göğsüne başını yasladı ve güçlü kalp atışlarının, kararlılıkla süren hayat kanıtının tadını çıkardı. Odanın tavanına yükselmiş bir ruh gibi aşağıda olan biteni merakla izliyormuş hissine kapıldı. Bitkindi... Öyle tatlı bir yorgunluktu ki bu, gözlerini kapatsa ve bir daha hiç açmasa bile bir şey kaybetmezmiş gibi geliyordu.

Artık uyku, ağır bir sis gibi üzerini örtmeye başlamıştı. Beatrice kulağına ninni gibi gelen kalbin atışlarının ve Carter’ın mırıldanarak söylediği tatlı sözlerin etkisiyle giderek boşluğa düşüyordu.

Belki hayal, belki rüya, belki de gerçek... Ama uykuya dalmadan önce kafasında yankılanan ses şöyle diyordu. “Sen benimsin Beatrice... Her zaman benimdin.”

Gülümsedi. Bunu asla unutmayacaktı. Hayal bile olsa...

Bölüm 11

Ertesi sabah Beatrice, rutubet kokulu battaniyesine sarılı bir vaziyette misafir yatak odasında uyandı. Onu Carter'ın taşımış olduğuna şüphe yoktu. Bu adam kesin aklını kaçırmıştı. Yaralıydı ve Beatrice de çok çıtı pıtı biri sayılmazdı.

Elbette Carter'a kızgınlığı çok sürmeyecekti. Tanrı aşkma... Dün gece yaşananlar da neydi öyle? Biraz utanç biraz da arzuyla yanakları ateşlendi. Canlılık veren hislerine rağmen tam anlamıyla iyi olduğu söylenemezdi.

Carter konuşacaklarını söylemişti, konunun ne olacağını ya da konuşmanın sonunda neler olacağı belirsizdi. Öğrenmek için hazırlandı ve çıkmak için kapıya yürüdü. Tam kapıyı açtığı sırada hizmetçi Emma ile burun buruna geldi.

Ürkek kız çığlık atarak geri çekilince Beatrice gözlerini devirerek ona baktı. "Leydim ben de size yardım etmeye geliyordum. Ekselansları düğ ve ekselansları düşes sizi bekliyorlar."

"Sanırım kahvaltı için değil."

"O da var. Ya da sadece kahvaltı içindir, leydim. Bana bir şey söylemediler. Şu anda efendi Bay Maximilian'ın kaldığı odadalar."

Beatrice dışarı çıktı ve merdivenlere doğru asaletle yürüdü.

Alexander ve Jane'in yalnız olmadıklarını bildiği için gerindi. Buna rağmen eski cesaretine kavuşmuş da olabilirdi. Carter'la yüzleşmek onu korkutuyordu korkutmasına ama kaçınılmazı ertelemeinin daha sancılı sonuçları olabiliyordu.

Kapıyı tıklatıp içeri girdi.

"Günaydın herkese..."

Beatrice'in sesi hafifledi. Jane iyi görünmüyordu ve odadaki kokuya bakılırsa çok kısa bir süre önce midesini boşaltmıştı. Onu sarıp sarmalayan Alexander'm sapsarı yüzüne bakılırsa belki de midesini boşaltan kişi oydu.

"Neyin var?"

Cevap aslında yatakta olması beklenen ve dün geceyi kollarında geçirdiği Carter'dan geldi. "Hasta. Alexander doktora görünmesini istiyor. Bu yüzden birazdan yola çıkmayı düşünüyorlar."

Beatrice, Jane'in yanına gitti ve yere, dizlerinin üzerine çömeldi. "Rahatlaman için içecek bir şeyler hazırlamasını söyleyeyim."

Jane onun yanağını sevgiyle okşadı. "Gerek yok, mide bulantısı işte."

"Emma'dan şifalı bir çay rica edeceğim yine de."

Carter'm tuhaf, karanlık gözlerini her nasılsa üzerinde hissedince ondan tarafa baktı. Çok ciddi görünüyordu, dün gece sarıdığı adamdan farklıydı ve Beatrice sebebinin Jane için hissettiği endişe olduğundan emin değildi.

Alexander, "Hazır mısın Beatrice?" dedi. "Jane'in bir an önce doktorunu görmesi gerekiyor."

"Siz ne zaman dersiniz çıkabiliriz."

"İyiyim ben, sevgilim. Biraz dinlenirsem hiçbir şeyim kalmaz. Belki bir gün daha burada kalırsak..."

Alexander onu öperek susturdu. Öyle tutkulu ve muhtaç bir öpüştü ki bu kıpkırmızı kesilen ve kendini bulunduğu yerde fazlalık gibi hisseden Beatrice kaçınılmaz olarak Carter'a

baktı. Göz göze geldiler, ikisinin de ne düşündüğü açıktı. Karamsar atmosferin içinde bile kendisine yer bulan tutku, sadece düşüncelerinden bile sezilebilecek kadar kuvvetliydi. Fakat bir sebepten Carter gözlerini kaçırarak büyüğü bozdu.

"Tamam... Sadece bir saat ver bana. Biraz dinlenmem gerekiyor. Bu mide bulantısıyla arabaya binersem yolculuğu size zehir ederim."

"Peki, düşesim. Biraz dinlenmen için seni yukarı çıkaracağım."

Beatrice, Jane'in koluna girmek için atılınca Alexander başını sallayarak onu engelledi. "Sen kahvaltını yap Beatrice. Ben karımla ilgilenirim. En geç bir saat sonra yola çıkacağız."

İkisi çıktıktan sonra Beatrice ne yapacağını bilmez bir halde öylece kaldı. Jane'i daha önce bu kadar hasta görmediği için endişeliydi. Öte yandan Carter'ın huzursuzluğundan da etkileniyordu.

Omzunun üstünden ona doğru bakınca gözleri bir kez daha kesişti ve Beatrice sormadan edemedi. "İyi misin?"

"İyiyim. Jane için endişelendim."

"Normal bir şey olduğuna eminim. Yolculuk Jane'i yormuş olmalı... Tabii doktorun ne diyeceği önemli... Carter sen iyi misin? Gerçek bir cevap bekliyorum. Yaran rahatsız ediyorsa bana söyleyebilirsin. Eğer Jane senden rol çaldığı için somurtuyorsa seni anlarım. Erkek olmanın ne kadar meşakkatli olduğunu bilmeyen yoktur."

Carter belli belirsiz gülümsedi ve odaya âdeta güneş doğdu. Ancak bulutlar kalın ve yüklüydü. "Konuşmamız gerekiyor. Ama öncesinde halletmem gereken birkaç tane iş var. Gitmeden önce seni göreceğim."

"Tamam, işlerini hallet... Belki de konuşmamızın bir acelesi yoktur."

"Hayır," dedi Carter. "Konuşmamız gerekiyor derken ciddiydim."

Carter yanından geçip gitmeden önce kızın çenesini okşadı

ve bunu yaparken altdudağına dokunmayı ihmal etmedi. Ancak tavrında bir çapkınlık yoktu, daha ziyade güçlü bir mecburiyet hissediliyordu.

Ne anlama geliyordu ki bu?

Beatrice kapanan kapının ardından bakarken neyi yanlış yapmış olabileceği üzerine birkaç fikir yürüttü. Ancak düşündüğü hiçbir şey endişesini hafifletmeye yaramadı. Üstelik Carter da hiç yardımcı olmamıştı.

Temiz havaya ihtiyacı vardı. Emma'nın yakınlarda olduğunu umarak odadan çıktı ve kızı görür görmez paltosunu istedi. Birkaç dakika sonra kürenmiş ve bir kısmı erimiş karların arasındaki taşlı yolda yürüyordu. Böylece düşünecek zamanı da olacaktı.

Uzun dakikalar boyunca kendi hislerine dair çözümlemeler yaptı. Yıllarca annesine uğrayan adamların o zamanlar iğrenç olduğunu düşündüğü isteklerine şahit olmuştu. Bizzat değil elbette, annesinin odası evin giriş katında, kendi odasına en uzak noktadaydı. Ama onun evlerinin tek hizmetçisiyle ettiği sohbetler esnasında erkeklerin neler beklediği hakkında bir sürü şey öğrenmiş ve her birinden tiksinimişti. Oysa dün geceyi kusursuz ve mükemmel olmayan hiçbir duyguyla hatırlamıyordu. Günah ve elbette yasak olması dışında yanlış olan hiçbir şey yoktu.

Peki Carter ne hissediyordu? Bunu yakında öğrenecekti.

Etrafına bakındı ama gitmek üzere arabalarını hazırlayan arabacı ve birkaç hizmetli dışında kimseyi görmedi. Emma'ya arayan biri olması halinde dışarıda olacağını söylemesini tembih etmişti. Eğer Carter konuşmak istiyor olsaydı Beatrice'i bulamaması imkânsızdı.

Zaman hızla akıyordu ve hava ne kadar güneşli olsa da aralık güneşiydi ne de olsa. Titreyerek paltosuna sarıldı ama içeri girmeyi kendisine yediremiyordu. Çok değil, en fazla on dakika sonra Jane ve Alexander da dışarı çıktılar. Alexander karısını kolundan destekleyerek arabaya götürüyordu ve Beatrice'in de onlara katılmaktan başka şansı yoktu.

"Jane iyi mi?" diye sordu abisine.

"Daha iyi. Hazırsan yola çıkalım."

Beatrice eve doğru baktı. Carter ortalarda görünmüyordu.

Çaresizce arabaya çıktı ve Jane'in karşısına geçtikten sonra kuru kuru gülümsedi. Dikkatini ona vermeyi gerçekten istiyordu ama Carter'ın ortalarda görünmeyişi içini tarifsiz bir sıkıntıyla doldurmuştu. Bu yüzden karı kocanın arasına girmeyi tercih etti. Kendi düşüncelerinde boğulup gitmek sanki daha elzemdi.

Beatrice son kez eve doğru baktığı sırada onu gördü. Carter kapının önündeydi. Parmaklarını saçları arasından geçirmiş bir vaziyette, Beatrice'in üzüntü olarak tarif edebileceği bir hisle arabaya doğru bakıyordu. Aslında sadece Beatrice'in yüzüne...

Beatrice elini buğulanmış pencereye koydu ve anlamadığı şeylerin cevabını bulabilirmiş gibi dikkatle inceledi onu. Fakat ne mesafe ne de berrak olmayan görüşü ona yardımcı oluyordu.

Ve kaçınılmaz olarak araba ilerlemeye başlayınca, Beatrice onu bir veda için bile olsa harekete geçmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmek istedi.

Carter, Carina için Londra'da kiraladığı evin oturma odasında ki çiçek desenli, sevimli bir koltukta oturmuş, konuşmaya nasıl başlayacağını düşünürken kendini aptal gibi hissediyordu.

Carina, "Viski ister misin?" diyerek sessizliği bozdu.

"Bu saatte içmediğimi bilirsin."

"Öyle ama şu anda ihtiyacın varmış gibi duruyor." Carina bildiğini okuyup ona bir kadeh viski doldurdu ve yanına oturdu.

"Teşekkür ederim."

"Bu kadar erken yola çıkmaman gerekiyordu Carter. Henüz iki hafta bile olmadı. Bana haber gönderseydin seve seve ziyaretine gelirdim."

Berbat geçen iki hafta boyunca öyle çok sorunla uğraşmıştı ki yaralandığını hatırlaması için her sabah eve uğrayan doktorun pansuman yapması gerekmişti. O zamanlarda bile yeterince umursamazdı.

“Konuşmamız gerekiyor, Carina.”

Carina’nın halihazırda gergin olan ifadesi iç karartıcı bir hal aldı. Hissetmiş olmalıydı... Lanet olsun.

Kadın boğazını temizledi. “Ravenhill’de bazı sorunlar olduğunu söyledin. Önemli bir şey değildir umarım.”

“Güzel kafam yormaya geçecek şeyler değil,” diye geçirtirdi Carter. “Seninle konuşmak istediğim başka bir mesele vardı.”

Carina göz çıkararak bir enerjiyle yerinden kalkıp kendine de bir içki doldurdu. “Bu kadar ciddi olmaya gerek yok. Biraz masajla seni rahatlatabilirim. İçkiden daha iyi gelecektir.”

“Hayır, gerek yok... Lütfen, Carina. Sana ne kadar değer verdiğimi bildiğini umuyorum. Bildiğini biliyorum da... Ama...”

Carina elini uzattı ve fısıldadı. “Devam etme.”

“Üzgünüm.” Gerçekten de çok üzgündü. Onu kırmak yerine yüzlerce kere daha vurulmayı tercih ederdi.

“Biliyordum aslında... Hissetmiştim ama düşünmemeyi tercih ettim.”

“Özür dilerim.”

Carina zorla gülümsedi. Dirseğini içki rafına koymuştu ve çoğu erkeğin ağzına sürmeye cesaret edemeyeceği viskiyi içmeden önce elinde dalgalandırıp duruyordu.

“Dileme... St. Lucia’dan ayrılmadan önce bana bir seçenek sunmuştun. Aslında o zaman da biliyordum ama senden ayrılmaya hazır değildim.” Gülüşü acı bir hal aldı. “Hoş şimdi de değilim.”

Carter ne yapacağını bilmiyordu. Onu teselli edecek kelimelerin bir bedelinin olmamasını nasıl da isterdi. Bir işe yaramayacağını bile bile, “Ev için endişelenme,” dedi. “Dilediğin kadar kalabilirsin. Sana maddi destek sağlamaya devam ede-

ceğim. Hayatında değişen hiçbir şeyin olmasını istemiyorum Carina."

"Sen gitmiş olacaksın." Carina iç geçirdi. "Seni suçlamıyorum. İşlerin nasıl yürüdüğünü iyi biliyorum. Ve sen bana fazlasıyla cömert davrandın. Dahası beni, daha önce hiç olmadığım şekilde önemli hissettirdin. Donald Ravenheart'ın zorbalıklarından sonra sen, benim için bir vaha gibiydin."

"Önemlisin... Dostum olarak kalmanı isteyecek kadar önemlisin. Fazla dostum olmadığım biliyorsun."

Carina'nın gözlerindeki son ışık da söndü. "Dostun olamam. Sebebi sadece hislerim değil. Ah, lütfen öyle bakma. Sana âşık değilim... En azından korkmana neden olacak kadar değilim. Günün birinde evleneceksin ve ben karının, eski met-resinle arkadaşlık etmeden hoşlanacağını hiç sanmıyorum. Ve ben de kendimi o duruma sokacak türde bir kadın değilim."

"Bunları düşünmenin zamanı değil. Hayatımda olmanı istiyorum, Carina. Tek farkla..."

Carina tamamladı. "Artık yatağında olmamak şartıyla..."

"Evet."

"Tanrım... Sana o kadar çok alışmıştım ki. Bana hissettirdiğin tutkuyu geride bırakmam hiç kolay değil."

Carter bu konuda onu teselli edecek bir şey söyleme hakkına da arzusuna da sahip değildi artık. Bu yüzden gözlerini kaçırdı ve sustu.

Carina ise doya doya onu izliyordu. Onu şimdi bile arzuladığı için aklını kaçırmış olmalıydı. Ama elinde değildi. Ateşli bir kadındı ve belki de ondan daha ateşli olan âşığına artık istediği gibi dokunamayacağını bilmek içini tarifsiz bir acıyla dolduruyordu. Donald fiziksel olarak onu tatmin etmediği gibi, akıl almaz istekleriyle de erkeklere karşı içinin soğumasına neden olmuştu. Carter'la karşılaşana dek tabii... Sonra her şey ateş gibi yanmaya başlamıştı. Elbette Carter eski sevgilisinin zorbalıklarının sadece küçük bir kısmını biliyordu. Carina, onun bir de bu yüzden öfkelenmesini istemiyordu.

Sessizlik içinde içkilerini yudumladıkları birkaç dakikanın ardından, "Sebebi o kadın mı?" dedi.

Carter cevabını bildiği bir soru sordu. "Hangi kadın?"

Carina elbette numarasım gördü. Bilmiş gülüşünde acının izleri duruyordu ama birkaç dakika öncesinden daha canlı bir hali vardı. "Yaranı pansuman edeceğimi söyledim diye beni öldüreceğini sandığım şu leydi. İnanılmaz güzel ve bir o kadar da soğuk olan."

"Bu konuşmanın yeri değil."

"Değil mi? Beni terk ediyorsun Carter. Sebebini konuşacağımız başka bir gün olmayacak... Ona tutkun olduğun gözüm-den kaçmadı. O küçük butikte karşılaştığımızda ne kadar gergin olduğunu hatırlıyorum. Yani tüm bunlar..." Başını iki yana salladı. "Kör olmadığımı anlatmaya çalışıyorum."

"Beatrice uzun zamandır hayatımda. Sadece ona... ne kadar değer verdiğimi söyleyebilirim."

"Anlıyorum... Bana birkaç gün ver Carter. Belki hemen, güneşli adama dönerim. Belki de baharı Londra'da geçirir ve neler olacağını görürüm."

"Gitmek için acele etmemeni tercih ederim."

"Sanırım bundan sonra sadece kendi tercihlerim için yaşayacağım."

Carter, gitmesi gerektiğini ima eden sözler üzerine ne kadar rahatladığını belli etmeyecek kadar ince davrandığını umuyordu. Kalkıp eski metresine yaklaştı ve onu omuzlarından tutarak yüzüne bakmasını sağladı. Gözlerindeki yaralı ifade canını yakıyordu ama bunu daha fazla uzamasına izin veremezdi. Artık bu, mümkün değildi.

"İhtiyaç duyduğun her an yanında olacağıma yemin ederim, Carina."

"İşte sen böyle bir adamsın Carter Maximilian. Senden nefret etmek mümkün değil... Hadi git artık. Saçlarıma bakım yaptırmam lazım."

Carter eğilip kadının alına bir öpücük kondurdu ve onu

değerli olduğunu anlamasını sağlayacağını umduğu sevecen gözlerle bir süre izledikten sonra da odayı terk etti.

Carina'nın saç bakımını boş verip, güneşli adasına dönmek üzere hazırlıklara başladığını ancak aylar sonra, ondan gelen çok uzak bir ülkenin damgasıyla mühürlenmiş mektubu okuyunca anlayacaktı.

Serin hava içindeki sıkıntıyı geçirecek gibi değildi. Kendi kullanmayı tercih ettiği arabasını Bond Caddesi'ne doğru sürdü ve sert esen rüzgârın işini yapmasını umdu.

Alexander'a uğrayacağını haber vermişti. Bu yüzden uşak onu içeri alarak doğrudan dükün odasına yönlendirdi ve geldiğini haber verdikten sonra da odaya girmesi için kenara çekildi.

"Hoş geldin, dostum." Alexander onu kolları açık karşıladı.

Tokalaşmayı bekleyen Carter, sevecen kucaklaşma üzerine güldü ve dostuna karşılık verdi.

"Ziyaret edemediğim için üzgünüm. Jane zor toparlandı."

"Şimdi iyi mi?"

Alexander kahkaha attı. "İyi de kelime mi? Canıma okuyor."

"Hangi erkek canına okuyan bir kadından başka bir şey ister ki?"

"Şanslı bir adamım..." Dük gözle görülür şekilde ciddileşti. "Gönderdiğin haberi aldım. Durum ne kadar kötü?"

"Halledemeyeceğim bir şey değil. Ama seyisin durumundan endişe ediyorum. Şimdiye dek ayaklanmış olması gerekirdi. Öldüresiye dövmüşler."

Vurulduğu günün ertesi sabahı dayak yemiş bir halde ahırın önünde bulunan genç seyis için elinden gelen her şeyin yapılmasını sağlıyordu. Delikanlı iyiye de gidiyordu ama kırık kolu ve bacağının yeniden kullanılabilir hale gelmesi zaman alacaktı.

"Ravenheart delirmiş olmalı."

"Öyle. Henüz İskoçya'dan dönmedi. Dönmeye cesaret eder

mi onu da bilmiyorum. Onu takip etmesi için Perth'e bir adam gönderdim."

Carter'ın atıyla rutin gezilerinden birini yaptığı bir sabah, nereden geldiği belli olmayan bir kurşunla avlandığı sırada Ravenheart İskoçya yolunu çoktan yarılamıştı. En azından öğrendikleri buydu.

"Ateş eden adamdan bir haber var mı?"

"Sesindeki tenkidi hak ediyorum. Orduda iz sürücülük yapmış birine göre basit bir haydutu çoktan ensemiş olmam gerekirdi. Tabii bizzat izlerin peşinden gitmem gerekirdi ki bu şartlar altında pek mümkün değildi."

Vaktinden önce hasta yatağından kalkmanın bedeli, ateş içinde geçen üç gün ve gece olmuştu ki o süre içinde Carter zaman zaman ölüme yaklaştığına yemin edebilirdi.

Alexander masa başındaki yerine değil de rahat görünüm-lü deri koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. "Sana adamlarından faydalanabileceğini söyledim ama beni reddettin."

"Adamlarına değil, adam akıllı kendime gelip bu konuyla bizzat ilgilenmeye ihtiyacım var." Alexander'ın karşısına oturdu.

"Tamam... Dilediğin gibi olsun ama sana karşı gerçekleşen lobi çalışmalarını ciddiye alman gerekiyor. İki gün önce Lordlar Kamarası'nda adının geçtiği bir görüşme yapıldı. Şeker ticaretine fazlasıyla önem veriliyor ancak genel düşünce yeni ve güvenilir ticaret yollarının araştırılması ve fazla aceleci davranılmaması yönünde. Ticaretin gerçekleştiği mevcut dört köklü firmanın yanında, Karayipler'den gelen iki farklı firma ve gemilerinin de adı geçiyor ama hiçbirisi senden daha potansiyelli görünmediği halde hâlâ tereddüt ediyorlar. Özellikle Winsford Kontu seninle çalışma alanının genişletilmesinden yana tavır aldı. Buna rağmen çoğunluk son söylentilerden sonra senin dışarıda tutulduğun bir ticareti destekliyor gibi görünüyor. Bir kısmını etkilemek kolay ama Winslow Dükü gibi kemiksi önyargılara sahip dinozorların fikirlerini değiştirmek biraz zaman alabilir." Alexander güldü. "Adam senden hiç hoşlanmıyor."

"Ravenheart'm kız kardeşiyle evli. Bu çok normal."

"Onu neden dövdüğünü hiç söylemedin. Umarım değmiştir."

Carter pis pis sırttı. "Değdiğine emin olabilirsin."

Birbirlerinin anlayan erkeklere has, ilkel bir tatminle sessiz sessiz güldüler. Fakat durumun ciddiyetinin de farkındaydılar.

Ravenheart'tan parasını alamamasının intikamını Carter'dan alacağına yemin eden tüccar Derby Winshire'ın eli boş durmamıştı. Çalışanlarının, ticaret yaptığı küçük işletmelerin ve benzerlerinin borçlarını ödemediği gibi, onları tehdit ettiğine dair söylentiler önce kırsalda, çok geçmeden de Londra'da duyulmuştu ve Ravenheart'a attığı dayak da Carter'ın işine pek yaramamıştı. Eline fırsat geçse onu yine döverdi, hatta bundan haz duyardı. Bu yüzden kendini köşeye sıkışmış hissetmiyordu. Aslına bakılırsa diğer meselenin de bir dayanağı olmadığı yakında ortaya çıkardı ve işler olması gerektiği gibi rayına otururdu.

"O köhne evden kurtulmalısın Carter. Batıl inançlı biri değilim ama oranın sana adam akıllı uğursuzluk getirdiğini düşünüyorum."

"Benim de niyetim o. Londra'da iş yaptığım emlakçı ile ko-nuştum, yakında satışa çıkaracağım."

"Sevindim. Kafanda yeni bir yer var mı? Yoksa bile sana önerebileceğim bir mülk var mı diye bakarım."

Carter ona niyetinden bahsetti. "Bootle'da üstüne kurulu taşınmazıyla birlikte ilgimi çeken bir arazi var. St. Lucia'ya gitmeden önce de ilgimi çekiyordu ve kısa süre önce, üç sene önceki kadar boş olduğunu öğrendim. Yine de Londra'da şu ara kaldığım evi de satın alarak elimde tutmak istiyorum. Aforoz edilmeyecek kadar şanslıysam burada uzun zaman geçireceğim demektir. "

Alexander kaşlarını kaldırdı. "Liverpool ha? Doğduğun yer. Köklerine dönmek seninle ilişkilendireceğim türde bir duygusallık değil, dostum. Ama memnun oldum. Abertil-

lery'ye fazlasıyla yakın. Jane ya da Beatrice'in senden yeninden uzaklaşmaktan hoşlanacaklarını sanmıyorum. Hayatımdaki en önemli iki kadının sana bu kadar bağlı olması gerçekten canımı sıkıyor."

Beatrice... Bütün meseleler er ya da geç ona bağlanırdı. Carter'ın dünyasında bu, bir tür mecburiyetti ve mecburiyetlerin getirdiği bir takım sorumluluklar vardı.

Carter iç geçirdikten sonra, "Seninle konuşmak istediğim bir konu var Alexander," dedi.

"İşle ilgili mi?"

"Hayır."

Alexander'ın zeki gözleri buz kesti. "Seni dinliyorum."

Carter lafı dolandırmadı. "Beatrice ile evleneceğim."

Dostu belki bir saniye için şoka girmiş gibi göründü ama sonra sakın ve soğuk haline büründü. "Birlikte aldığınız bir karar mı bu?"

"Beatrice'le bugün konuşmayı planlıyorum."

"Bu kararı şu anda almaya sebep olan şeyi merak ediyorum... Umarım Carter... aranızda ikinizi evliliğe mecbur bırakacak bir şey yaşanmamıştır." Sesi, ifadesi korumacı bir ebeveyn den ziyade makul ve halden anlayan bir dost gibi görünebilirdi. Ancak onun ne denli büyük bir tehdit haline gelebileceğini sadece onu Carter kadar iyi tanıyan biri fark edebilirdi.

Carter sohbetin içeriğine rağmen sakın sayılırdı. "Yaşanmasına engel olmaya çalışıyorum."

"Bunu duymazdan geleceğim Carter... Peki söyle bana. Neden şimdi? Lord Devenport ile nişanlanmak üzere olduğunu tüm İngiltere biliyor. Senin fikrini de aldım üstelik."

"Hatırlarsan sana o adamdan hoşlanmadığımı söyledim."

"Makul bir gerekçe olmadan."

"Onayımın olmayışı makul bir gerekçe sayılır. Beatrice'e göz kulak olacağıma yemin ettim ben."

"Ne değişti Carter? Öğrenmek istediğim bu."

Carter tamamen göstermelik bir sükûnetle bir an için düştü ve "Artık kararımı verdim," dedi. "Sana ne yapmak istediğimden emin olana kadar ondan uzak duracağıma söz vermiştim. Şimdi biliyorum... Beatrice ile evlenmek istiyorum."

Alexander ayağa kalktı. Carter'ın verdiği imajın tersine o, kafesindeki bir hayvan gibi gergin ve huysuz görünüyordu.

"Aklıma yatmayan şeyler var. Beatrice bir ödül ya da kendini hazır hissettiğinde uzanıp dalından alabileceğin bir elma değil."

Carter güldü. "Elma mı? Bana sorarsan benzetmeler konusunda Jane ile biraz çalışman gerekiyor."

Alexander, "Sana sormuyorum," diye hırladı.

"Ona layık olmadığımı düşünüyorsun ve sana haksızsın diyemem. Beatrice'e layık birini aramaya iki hayat bile yetmez. Hastalıklı korumacılık insanı zor beğenen biri haline getiriyor. Bu durumda ona gerçekten önem veren, hatta onun için hayatını ortaya koyacak biriyle olmalı."

"Ve o da sensin."

"Eğer züppelik edip unvan diye tutturmayacaksan Beatrice için en iyi aday olduğumu görürsün."

"Unvandan bahseden kim? Bununla birlikte, onun için hayatını ortaya koyacağından bir an için bile şüphe etmem. Sen, Beatrice'e benden bile daha fazla özen gösterirsin. Yine de onaylamıyorum, hayır."

"Onaylamalısın."

"Sandığının aksine Lord Devenport'tan daha iyi bir aday değilsin."

"Neden be!"

"Seni tanıyorum Carter. Sen kadınları sadece yatakta memnun edecek türden adamlardansın ve... yüzündeki o ifadeden kurtulmanı öneririm."

"Yüzümde bir ifade yok." Alexander onun, Beatrice'in kendi yatağında, memnuniyetten kızarmış halini hayal ederken yüzünde oluşan ifadeden söz ediyor olmalıydı.

Dostu dük, aynı anda hem kavgacı hem de pes etmiş görünmeyi başararak, "Bu, sana hayatımı emanet etmek gibi değil," dedi. "Sen de biliyorsun ki bu hayatta senden daha fazla güvendiğim kimse yok. Ancak Beatrice farklı..."

"Farklı olduğunu ben de biliyorum. Ama sana bakınca kadınları sadece yatakta memnun etmeyi bilen bir adamın nasıl da iyi bir koca olabileceğini görüyorum. İyi koca yorumu bana ait değil, hakkında böyle şeyler söylendiğini duymuştum... Demek istediğim Alexander, beni çapkın bir adam olduğum için eleştirmek, yapabileceğin en ikiyüzlüce hareket."

"Ben Jane'e âşığım. Peki ya sen?"

Kapı tıklatılmadan pat diye açılınca Carter geriye dönüp kimin geldiğine baktı. Ah, elbette Beatrice olacaktı.

Lanet olsun, o kadar güzel görünüyordu ki... Onu en son bu kadar yakından gördüğünde yüzünde tatmin olmanın sarhoşluğu ve nahoş duygularla perdelenmemiş bir masumiyet vardı. Şimdi ise... öfkeliydi. Carter'a bir kere bile bakmayışından bile çıkarılabilecek ruh hali, aslında tamamen abisine yönelikti.

"Bölüyor muyum?"

"Sana odama bu şekilde girmemeni söyledim, Beatrice. Çık dışarı."

Beatrice ne alındı ne de mevcut öfkesini silah gibi ona doğrulttu. Doğruca abisinin karşısına geçip, "Beni eve kapatabileceğini sanmak gibi komik bir fikre kapıldığını duydum," dedi.

"Seni eve kapatmıyorum. Sadece Gerard Cross'a gezintiye gitmediğinden emin oluyorum. Bugün öyle bir planın vardı, değil mi?"

Carter kulaklarına inanamadı ve emin olmak için sordu. "Gerard Cross'da ne halt ediyordun?"

Eğer Beatrice'in abisine öfkeli olduğunu düşündüyse, Carter'a attığı bakışı için öldürücü ifadesini kullanmak yerinde olurdu. "Bay Maximilian," diye şakıdı Beatrice. Sesi, içine bal karıştırılmış asit gibi kesiyordu. "Ne iyi ettiniz de geldiniz. Umarım kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur."

“İyiym. Bana önce orada ne işin olduğunu ve sonra da bir daha oraya ayak basmayacağını söyler misin?”

“Seni ilgilendirmez.” Abisine baktı. “Aslında seni de ilgilendirmez. Harcadığım para hakkında tek kelime etmeyeceğine dair bana söz vermiştin.”

“Fahişelere yardım edeceğini düşünmemiştim Beatrice. Yanında kukuletalı pelerin giyme sağduyusuna sahip üç kadın daha varmış. Kim olduklarını söyle.”

“Dostlarımı ifşa edecek değilim. Ayrıca onlar eski fahişeler.”

“Kim?” diye haykırdı Alexander. “Kukuletalı pelerin giyen fahişelerle mi geziyorsun?”

Beatrice sabırsız bir el hareketi yaptı. “Saçmalama. Yanımdakiler benim gibi yardım etmek isteyen cemiyette adı geçen güçlü birkaç leydi. Fahişeliği bırakmış, dışlanmış, yapacak başka bir işi olmayan kadınlar ve çocukları için açılmış küçük bir evi ziyaret ediyorduk. Daha iyi bir muhitte, insan gibi yaşamaları için çabalayan bir avuç kişiyiz ve elimizden bu kadar geliyor. Evet, birilerinin onlara yardım etmesi gerekiyordu. Sen ve senin gibi pinti kodamanlar ya da...” Carter’a baktı. “Sonradan görme beyefendi kılıklılar kılını kıpırdatmayacaksa neden ben yapmayayım ki?”

Kafası uyuşup karıncalandığı için Carter konuşmanın bu kısmını kaçırmıştı. Gerard Cross’da daha birkaç hafta önce bir kadına tecavüz edilmiş ve bıçaklandıktan sonra da cesedi boş binalardan birine atılmıştı.

Öte yandan Alexander kardeşinin karıştırdığı halta kendini hazırlayacak zaman bulduğu için daha metindi. Elbette olabileceği kadar çünkü o noktada kendini tutmakta zorlanıyordu. “Yanlış olan yöntemin,” diye bağırdı ve daha makul bir şekilde ekledi. “Ne gerekiyorsa yapılmasını ben sağlayacağım. Gerard Cross senin için uygun bir yer olmamakla birlikte akli başında hiç kimsenin isteyerek gitmeyeceği türden bir muhit. Bunu bir daha söylemeyeceğim.”

“Özellikle o sahipsiz çocukların acil yardıma ihtiyacı var. Destek olduğumuz yardım evini büyütüp daha fazla kadına ve çocuğa barınma imkânı sağlayacak şekilde yeniden yapılandırılması için çalışıyoruz. Çünkü... bazı çocukların öylece ortadan kaybolduğu söyleniyor,” dedi. “Kesin bir bilgiye ulaşamadım ama...” Durumu ifade etmek için uygun kelimeleri seçerken dikkatli davranıyordu ve bu, Carter’ı durumun kendisi kadar öfkeliendiriyordu.

“Sen bütün bunları nasıl öğrenebildin, Tanrı aşkına?”

“Söylediklerim arasından tüm anladığın bu mu, Carter?”

“Tamam,” dedi Alexander. “Sana ilgileneceğimi söyledim Beatrice. Bana bir daha oraya gitmeyeceğine söz ver.”

Beatrice, açık olması halinde saçlarını muhteşem bir havayla savurabileceği bir boyun hareketi yaptı. Memnun değildi, tatmin olmuş hiç değildi ama aksiymiş gibi görünmeye çalışsa da sağduyudan kolay kolay vazgeçmezdi. Bir süre daha abisini süzdükten sonra yenilmiş görünmemeyi başararak, “Tamam,” dedi. “Desteklemeye devam edeceğim, evin yöneticisi Bayan Taylor’dan gelen mektuplara göre duruma müdahale etmekten de geri durmayacağım. Unutma abi, benim de kaynaklarım var. Eğer o kadınların ihmal edildiğini öğrenirsem oraya gider ve hatanı bizzat telafi ederim. Ve söz veriyorum, bu sefer kukuletalı pelerin giyme sağduyusunu da gösteririm.”

Carter, Alexander’a baktı. Arkadaşı da ona bakıyordu. Zavalı bir durumdu.

“Şimdi izin verirseniz beyler, Leydi Harriet Burns’ün çay daveti için hazırlanacağım. Kendisi Lord Devenport’un aile dostu aym zamanda. Bana, içinde son moda gelinlikler ve akşam davetleri için elbise modellerinin olduğu bir dergi göstereceğini söyledi. Çok heyecanlıyım.”

Çıkmadan önce Carter derhal yerinden kalktı. “Gelinlikler mi?”

“Gelinlikler, Bay Maximilian. Gelinliklerle bir alıp veremediğiniz mi var?” Meydan okuma açtı fakat Carter bu sefer

ona uyacak kadar delirmemişti. Öncelikle onu bir konuşma için ikna edecek, sonra da evlilik teklifinin ne kadar makul olduğunu anlamasını sağlayacaktı.

"Sizi bekliyorum. Bir şey söylemek ister gibi bakıyorsunuz, söyleyin gitsin."

"Beatrice," diye söze girdi Carter. "Özel olarak konuşmalıyız."

"Ne münasebet. İşlerim var."

"Alexander senin için sakıncası yoksa kardeşinle yalnız konuşmak istiyorum."

Alexander sakince fikrini belirtti. "Seninle konuşmak istediğini sanmıyorum. İkna edersen benim için de bir sakıncası yok."

"Benden bahsediyorsanız bana bakarak konuşun beyler. Ve yüzündeki şu ifade, ekselansları. Bir meydan okuma mı? Hem de en yakın dostunuza karşı... İkinizi de memnun etmeyi hiç istemiyorum ama sayenizde Carter'ın ne söyleyeceğini de merak etmeye başladım. Müzik odasında bekliyor olacağım."

Bölüm 12

Beatrice çıkınca Carter da peşine takıldı ve müzik odasına kadar sessizce ilerlediler. İçerisi sessizdi, aslında bugün her yerde tuhaf bir sessizlik vardı.

"Seni dinliyorum."

Beatrice kalçasını piyanoya yasladı. Gerçekten hesap sorar gibi görünmeye çalışmıyordu ama o kadar öfkeli ve kabul etmek istemese de kırgındı ki hesap sormaya hakkı olduğunun bilinmesinde bir sakınca görmüyordu.

"Öfkelisin."

"Lütfen bunları geçelim. Fazla vaktim yok ve..."

"Otur Beatrice!"

Beatrice'in gözleri tabak kadar büyüdü. "Tüm kadınlar adına konuşuyorum. Kendine güvenin Amazon ruhunu harekete geçirmeye yeter."

Carter başını Beatrice'in olmadığı bir tarafa çevirdi. Gülüşü, kendini göstermeye can atıyormuş da Carter buna engel oluyormuş gibi o güzelim dudaklarının kenarlarında dans ediyordu. Müthiş bir gülüşü vardı aslında. Gizlemek hata olurdu.

"Amazonlar hakkında ne biliyorsun?" dedi sonra.

“Bütün kadınların bilmesi gerektiği kadarını. Umut etmek için hâlâ bir nedenimiz olduğuna inanmaya ihtiyacımız var.”

“Başı senin çekeceğine eminim. Seni bir Amazon olarak hayal etmek... çok tuhaf hissettiriyor. Tabii iyi anlamda.”

“Seni dinliyorum. Sanırım bu konuşma, bana iki hafta önce söz verdiğin ama yapacak işlerin yüzünden unuttuğun konuşma. Ama önemi yok, belki de konuşmamak en doğrusuydu. Biz... Ben... O şey, yani olanlar...”

Carter, “Seni tatmin etmemden bahsediyorsun,” diye nazikçe yardım etti.

Beatrice derhal gözlerini kaçırdı. Onun kalkanlarının bile işe yaramayacağı durumlar vardı.

“Bundan utanmıyorsun, değil mi tatlım?”

“Kolayca dile getirilmemesi gereken bir konu.”

Carter adım adım yanına yaklaştı. Bunu daha önce de yaptığı ve sonrasında neler yaşandığını hatırlamanın kızın kalbinde, vücudunun sırlarında ne tür duygular uyandırdığını bilse keyif alır mıydı? Böbürleneceği kesindi, Carter erkekşi yönleriyle gurur duyan ve belli ki buna hakkı olan baskın bir adamdı.

Elbette kendine güveniyordu. Başka hiç kimse Beatrice’e bu şekilde, dudaklarıyla, parmaklarıyla ve sözleriyle dokunamamıştı. Ve Carter, dokunmaya devam ederek gücünün esnek sınırlarını ilan ediyordu.

Zarif parmakları Beatrice’i omzundan, parmak uçlarına kadar bir kemanın telinde gezinir gibi gezindi ve tekrar yukarıya çıktı. Ama bu sefer kızın çenesine dokunarak dudaklarına geçişin iznini aldı. Beatrice tüm ukalaca sözlerini unuttuğunu bilerek ve kendini bıraktığı bu çaresizlikten keyif alarak bir anlığına gözlerini kapadı. Yalnızlığının, Carter’sızlığının sona erdiğini düşünmek istiyordu. Fakat o konuşarak büyüyü bozdu.

“Seni utandırmak en son isteyeceğim şey, güzel Beatrice... Söz verdiğim gibi yanına gelemediğim için özür dilerim. O gün, pek de hoş olmayan bir haber almıştım ve sorunu hal-

letmem mümkün olmadı. Sizi geçirmeye geldiğimde ise yola çıkmaya hazırlanıyordunuz.”

Beatrice bir adım geri gitti. “Önemli değil, işlerinin olduğunu biliyorum. İnsanın her gün başına gelebilecek şeyler yaşamadın.” Göstermelik anlayış sadece sözlerindeki anlamdaydı. Halbuki sesi ve tavrında gurur ve büyüklenme vardı. Çünkü onun da dediği gibi, veda bile etmeye vakit bulamamış olması Beatrice’i itiraf edemeyeceği kadar çok kırmıştı.

“Ne kadar da cömert bir ruh hali. Halbuki kendimi güzel ağzından çıkacak hakaretleri işitmeye hazırlamıştım.”

“Şu anda seninle konuşuyor olmamdan da anlayacağın gibi ben çoğu zaman cömert biri olmuşumdur. Lütfen Carter, artık konuya girebilir misin?”

Carter uzun uzun çenesini kaşıdı. Gözleri ilk kez görüyormuş gibi odanın detaylarında geziniyordu. Sıra Beatrice’in durduğu yere gelince ona bakarak, “O gecedен sonra son derece açık, değil mi?” dedi. “Benimle evlenmeni istiyorum.”

Umudun rengi beyaz olmalıydı. Kenarlarında güneş sarısı bir şerit ve içinde uçuk mavi benekler yer almalıydı ama... Beatrice, Carter’ın sersem evlilik teklifini duyduğu sırada gözünün önünde beliren ruhani şekli tanımlamak için herhalde daha iyi bir ifade bulamazdı. Ve elbette o sırada hissettiğinin umut olduğundan da emindi.

Carter az önce onunla evlenmek istediğini mi söylemişti?

“Beatrice?”

“Sen benimle evlenmek mi istiyorsun?”

“İstiyorum.”

İstiyor muymuş? Mutlu uyuşukluk yavaş yavaş yerini sarımsı gerçekliğe bırakınca Beatrice de aptallığı bir kenara bıraktı.

“Ben zaten evlenmeyi düşünüyorum. Lord Devenport ile. Hatırlıyor musun?”

Carter’ın kaşları alınının ortasında kara bir çizgi olarak birleşti. Bugünün ilk öfke işareti Beatrice’i bir miktar tedirgin

etmekten öteye gitmedi. Zira öfkelenmeye hakkı olan tek kişi Carter değildi.

“Henüz nişanlı bile değilsiniz. Aranızda, ikimizin arasında olan o ruh eksik. Ve sen, seni hiçbir şekilde tatmin edemeyecek bir adama evet demeyecek kadar arzularına itimat eden, tutkulu bir kadınsın.”

Lanet olsun, ne utanmaz bir adamdı bu.

“Kızarmana sebep olan şeyler söylemekten ne kadar keyif aldığımı bilemezsin.” Beatrice’i inceliksiz bir ilgiyle süzdü. “Bu renk sana çok yakışmış.”

Beatrice bu hafta aldığı koyu mavi, robalı elbisenin kapattığı ya da kapatmadığı, vücudunun her yerinde müthiş bir sıcaklık hissetmeye başladı. Adam sadece ima ederek onu bu hale getirebiliyordu, harekete geçmeye karar verirse Beatrice’in yapabileceği tek şey izlemek ve nihayetinde ona katılmak olurdu.

“Seni şaşırttığımı kabul ediyorum, Beatrice.”

“Şaşırdım, doğru... Eğer o gece olanlar yüzünden benimle evlenmen gerektiğini düşünüyorsan hatırlatmak isterim...” Duraksadı ve utana sıkıla ekledi. “Hiçbir şey olmadı.”

Carter’ın gülüşü fazla seksiydi. “Oysa ben çok hoş şeyler olduğunu hatırlıyorum. Elbette daha fazlası da olacak.”

“Hayır, olmayacak.”

“Bir dahaki sefere dokunmakla yetinmeyeceğim. Sen de yetinmemi istemeyeceksin. Suyun önü açıldı Beatrice. Artık akışı durdurmaya kimsenin gücü yetmez.”

Lanet olası herife de bakın! İki kere reddettiği kadının evlilik teklifinin üzerine atlayacağını sanıyordu. Beatrice ona o günlerin geride kaldığını söylediğinde blöf yapmıyordu, gerçekten... Bir daha onun aşkı için dilenmeyecek, kendisini değersiz bir kurban gibi ona sunmayacak ya da tam aksine bir lütfmuş gibi, aşkının Carter için de reddedilemez olduğunu öne sürmeyecekti. Hepsinden önemlisi de, Carter’a hak etmediği bir hediye daha vermeyecekti.

Kararlılık, gücü de beraberinde getirdi ve Beatrice doğrudan, "Seninle evlenmeyeceğim," dedi.

Carter bunu bekliyor olmalıydı. Yüzünde krizi idare etmekte güçlük çekmeyeceğinden emin olan bir lider ifadesi vardı. Dahası anlayışlıydı. Sanki Beatrice şımarık, küçük bir çocukmuş da yaptığı yaramazlığı hoş karşılıyormuş gibi sevecen bakmaya cüret edebiliyordu.

Beatrice ona bir soru sorabilirdi. Tek bir soru... *Beni seviyor musun Carter?* Tabii politik bir cevap duymak istiyorsa. Ama sormayacaktı, duymak istemiyordu çünkü.

Kapıya doğru yürüdü. Bir engel beklemiyordu çünkü Carter'm niteliklerine olan inancı, kendisi için bir tür rehabet tuzağıydı. Kapı tokmağına uzanıp tekrar ona baktığı sırada Carter'm tereddüdünü gördü ve içinden gülmek geldi. Fakat gülmek yerine içtenlikle, "Carter," dedi. "Seni reddediyorum... Gerçekten."

Yaptığından emin ve en vakur duruşunu takınıp dışarı çıkarken bir miktar suçluluk da duymuyor değildi. Ne var ki kapalı kapının ardından gelen ses, kapıya çarpan bir vazo ya da yumruk değil, bir hayli neşeli, gür ve erkeksi bir kahkahaydı. Tanrı aşkına, kim böyle bir adamı üzdüğünü düşünüp suçluluk duyacak kadar aptal olabilirdi ki?

Haftanın üç günü, gezinti saatleri içinde Hyde Park'ta yürüyüş yapmak, Beatrice'in rutinlerinden biriydi. Gerçi Carter, bunun zengin kesim arasında bir tür moda olduğu kanısındaydı. Yoksa donduran aralık öğleden sonralarında kim daha konforlu şeyler yapmak istemezdi ki? En azından Carter'm aklıma şömine başında yapılacak sıcak ve hatta müstehcen şeyler geliyordu.

Carter'ı rahatsız eden, Beatrice'i bu saçma modaya kapılmış olarak görmek değildi. Hoşuna gitmeyen, bu yürüyüşleri Devenport ve orta yaşlı bir hanımefendiyle birlikte yapması ve

dışarıdan son derece saygın bir üçlü görünümü vermeleri idi. Carter'ın asla içine giremeyeceği türden bir grup... Neyse ki bugünkü gezide ona tanımadığı iki leydi ve Jane eşlik ediyordu. Harekete geçmek için uygun bir zamandı.

Yaya gezinti yoluna bağlanan, aşınmış çimlerin arasındaki toprak patikadan ilerleyerek hanımları tam yanından geçmek üzerelerken yakaladı. Onu ilk fark eden Jane oldu.

El sallayarak, "Carter? Bay Maximilian," diye uygunsuzca bağırınca Carter gülererek başını iki yana salladı.

Bununla birlikte, şaşırmış numarası yaparak oradaki varlığını bir tesadüfe bağlamayacak kadar da kendinden emindi. "Ekselansları," dedi ve kusursuz bir beyefendi gibi Jane'in elini öptü.

"Sizi burada görmeyi beklemiyordum. Lütfen bize eşlik edin."

Bir düşesin sözü yüz yılların yazılı kanunlarını bile sorgulatmaya yeterdi ve Carter, adlarını bilmediği hoş görünümlü iki leydinin de bunu bildiğini görebiliyordu. Carter'ın erkekliği varlığından hoşlanmışlardı. Bu, kendinden emin kadınların asla gizlemedikleri temel bir tepkiydi. Ancak onu tanıdıkları ve varlığının saygınlıkları için bir tehdit olma olasılığını kafalarında tarttıkları da ortadaydı.

Carter onları çabasıız nezaketiyle selamlayıp hatırlarını sorduktan sonra bir adım geride duran Beatrice'e yöneldi. "Leydi Beatrice, nasılsınız?"

"Gayet iyiyim, Bay Maximilian. Jane gibi ben de sizi burada gördüğüm için biraz şaşkınım."

Şaşkın değil, hoşnutsuzsun, bir tanem... Ve çok güzel... Yanakları soğuk yüzünden kızarmıştı, hatta minik burnu da. Zümrüt yeşili tüyleri olan pas rengi şapkasının alt kısmından görünen saç telleri güneşte parlıyordu ve Beatrice, Carter'ın bayıldığı şarap rengi paltonun içinde hem zarif hem de fazlasıyla çekici görünüyordu.

Carter bu güzelliğın hatırına bile olsa Beatrice'in iması üzerine yorum yapmadı. Bunun yerine, "Size eşlik edebilir miyim, hanımefendiler?" dedi.

Jane ağırlığını ortaya koydu. "Zaten bunu teklif etmiştim. Varlığını bizi mutlu edecek."

Gezinti yolu fazla kalabalık değildi ancak mevcut gözlerin merakı, tenhaliğı telafi etmeye yeterdi.

Carter'ın koluna giren Jane, onun eşliğini mutlulukla kabul ediyor ya da öyle bir görüntü vermeye çalışıyordu. Carter bu tatlı destekçisine minnettardı ama gerçekten o türden bir kaygı içinde olmamasını isterdi. Aslına bakılırsa Carter biraz düşünceliydi. Beatrice'in kabul görmemiş bir adamla evlenmek isteyip istemeyeceğı, dahası kendisinin de onu böyle bir tercihe itmeyi arzu edip etmediğı henüz kafasında net değildi.

Düşündüğünün üzerine Jane, "Biraz dalgın mısın Carter?" dedi.

Diğerleri arkada olduğu için resmiyeti bir kenara bırakmıştı. Büyük ihtimalle evlilik teklifinden de haberi vardı.

"Dalgın değilim, ekselansları. Uygun tavrın ne olduğunu kestiremiyorum."

Jane tatlı tatlı güldü. "Aramızda böyle bir şeyin sözü olmaz... Önümüzdeki cuma gecesi Winsford Kontesi'nin yılbaşı davetine katılmayı düşünüyor musun?"

"Şu davet... Winsford Kontu ve eşi bana karşı çok nazik. Sanırım katılmalıyım."

"Böyle müşkülpesent tavırlar sana hiç yakışmıyor Carter. Davet sıradışı bir konserle başlayacakmış. İlk defa tiyatro salonu dışında bir gösteriye katılacağım için çok heyecanlıyım."

Carter cevabını bildiğı halde, "Beatrice de katılacak mı?" diye sordu.

"Sana çok küçük bir öneride bulunabilir miyim?"

"Elbette."

"Sabırlı ol."

"Hangi konuda olduğunu sormama gerek var mı?"

Beatrice geriye doğru muzip bir bakış attı. "Hayır. Zaten konuşmak istediğin kişinin ben olduğumu da sanmıyorum. Ama onu anlamalısın, kolay biri olmamak için çok sebebi var."

"Bunu benden iyi kimse bilemez desem yeridir."

Jane'in tepkisi alaycı ve uygunsuz bir göz devirmeydi. "Kendini suçluyor musun yoksa övüyor musun anlamadım... ama seni eleştirmeye niyetim yok. Çünkü Beatrice ile konuşmak için buraya kadar gelerek beni ve eminim ki onu etkiledin. Hyde Park'ta boy göstermek, göz önünde olmaktan hoşlanmayan ve hakkında türlü dedikodular yapıldığını bilen biri için son derece cesur bir hareket. Bu kişi sen bile olsan durum değişmez."

"Açıkçası hakkımda ne düşünüldüğünü umursamıyorum. Peki sen, yanında yürüyerek bile onu sıkıntıya soktuğumu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen sokacaksın. Ama Hyde Park'takinden bile çetrefilli bir yolda yürüyorsunuz, halihazırda hiçbir şey kolay değil."

"Bana moral vermen gerekiyordu."

Jane elini göğsüne koydu ve içerlermiş gibi yaptı. "Ben, Beatrice'in tarafındayım. Lord Devenport ile evlenmeye karar verirse bile onu desteklerim... Seni ne kadar seviyor olursam olayım Carter."

"Onunla evlenmeyecek."

"Öyle mi? Neden? Ya da dur, ikna etmen gereken kişi ben değilim."

Carter'm cevap vermesine kalmadan arkasına dönerek, "Leydi St. Graves, son çay davetinizde bahsettiğiniz kitabı inceledim," dedi. "Gerçekten ilgimi çekti. Yazar acımasız gerçekçilikle hayal arasında müthiş bir denge kurmuş."

Carter farkına bile varmadan önce yalnız kaldı, sonra kendisiyle aynı hisleri paylaştığı belli olan Beatrice'in yanına gitti.

Bir süre sessizlik içinde yürüyüşe devam ettiler. Jane'in kuş cıvıltısını andıran gevezeliği durumun daha tuhaf bir hal al-

masını engelliyordu. Sonunda Beatrice, "Jane, Leydi St. Graves'le aramıza girdi," dedi. "Beni kadının kolundan çekti ve yerimi aldı. Düşes olunca dinginleşeceğini sanıyordum ama gücü eline geçirdikten sonra daha öngörülemez oldu."

"Ben şikâyetçi değilim," diye fikrini belirtti Carter.

Beatrice ona ustura gibi bir bakış attı. "Birlikte çalışıyorsunuz, başka türlü süni beklemezdim."

"Jane'e haksızlık etme. Senin tarafında olduğunu açıkça söyledi ama bir yandan da adil olmaya çalışıyor... Yarım kalan konuşmamızı tamamlayabilmem için bana destek olması da bu yüzden."

Beatrice burnundan, hiç de kibar olmayan alaycı bir ses çıkardı. "Yarım kalan bir şey yok Carter. Seni reddedişimin üzerinden geçen beş gece boyunca huzurla uyudum. Bu da arkamda kafamı kurcalayan hiçbir şey bırakmadığım anlamına geliyor."

"Benimle neden evlenmek istemediğine ikna olmak isterim Beatrice. Dile gelmesi uzun zaman alan sorular, üzerinde düşünülmeyi gerektirir."

"Acaba teklifini benim için bir lütuf olarak görüyor olabilir misin?"

"Düşündüğün şekilde değil ama karşılıklı memnuniyeti bir lütuf olarak görmek mümkün."

"Bir de bana kibirli derler."

"Eğer bana soracak olsalardı, senin için kibirli değil inatçı derdim. Konuyla ilgili olarak elbette. Aksi takdirde seni tanımamak için daha... hoş şeyler düşünüyorum."

Ne kadar üstü kapalı olursa olsun bu ifade üzerine Beatrice'in yanaklarını soğuk havayla ilgisi olmayan bir kızarıklık kapladı ve bu küçük zaaf, adilik gibi görünse de Carter'a üzerinde oynayacağı bir açık alan sağladı. Madem seçenekleri kısıtlıydı...

Carter gözlerini özellikle yoldan ayırmadan ve çok sıradan bir konuya giriş yaptığı izlenimini vererek, "Beatrice,"

dedi. "Şu anda seni yalnız kalacağımız bir yere götürmek ve yarını bıraktığımız şeyi tamamlamak istiyorum. Dudaklarını özledim... Teninin tadını ve kokunu..." Temiz kış havasını ve içinde gezen sümbüllerin tatlı konusunu içine çekti. "Böylece bana hayır deme şansını da elinden almış olurdum, değil mi?" Beatrice'in itiraz etmeye niyetlendiğini görünce, "Sakin o koşullarda bile bana direnebileceğini iddia etme," diye nazikçe uyardı. "Seni iki taraftan kısıtımış olurdum. Yani toplumsal saygınlığına verdiği önem ve bastırmaya çalıştığın tutkulu kişiliğinden bahsediyorum. Birbirine zıt olup da tek bir şeye ihtiyaç duymaları ne kadar da ironik."

Beatrice dişlerini sıkarak, "Biri seni duyabilir," dedi. Zavalıcığın böyle bir sohbeti ustaca geçiştirecek hazır cevaplılıktan yoksun oluşu ne kadar da tatlıydı.

Öte yandan, Carter'm aldığı basit birkaç önlem Beatrice'in endişesini yersiz kılıyordu. Dışarıdan bakıldığında mesafeleri şüphesiz ki kusursuzdu. Vücutlarının eğiminde hiçbir uygun-suzluk yoktu. İfadelerinde bir yakınlık emaresi olmadığı gibi soğuk nezaketin meşru görülen bariz korumasına sahiptiler. Fakat tüm bu elverişli şartlara rağmen kontrolüyle övünen Beatrice bir açık vereceğinden neredeyse emindi. Duyguları öyle hassastı ki kabul görmüş bir dirsek teması bile inleyip kendini rezil etmesine neden olabilirdi.

Derken Carter devam etti. "On beş yaşındaki bir çocuğun duygularına karşılık verecek kadar gözü dönmüş bir adam değilim. Hatırlarsan beni ilk defa o gün suçladın. Suçlamaya da devam ediyorsun. Önce iyiliğini düşünerek seni reddettiğim için, şimdi ise..." Hafifçe güldü. "O gecenin istediğin şekilde bitmemesi seni bu kadar öfkeliendiriyor. Haksız mıyım?"

Beatrice, elleri ağızlarında belli ki ikisi hakkında dedikodu yapan bir grubu başıyla selamladı ve gülümsemeyi sürdürerek, "Böyle konuşmaya devam et Carter," dedi. "Kararımın ne kadar yerinde olduğunu anlayıp kendimle gurur duyuyorum."

Oysaki durum hiç de görüldüğü ya da dile getirdiği gibi değildi. Carter halka açık bir yerde böyle edepsizce konuşarak kuşkusuz öfkesini harekete geçirmişti ama öte yandan erkeğin kendinden emin bir şekilde ifade ettiği her kelimenin gerçekliği Beatrice'i karnının tam altında bir noktadan vurmuştu. İyi anlamda tabii... Duruma göre kötü de olabilir...

Lanet olsun ki tüm kontrolünü kaybediyordu.

"Evlen benimle Beatrice."

"Neden Carter? Bana âşık mısın?"

Carter uzak bir noktaya baktı. Dudağında çekici, çarpık bir gülümseme vardı. Bir süre düşündükten sonra, "Evet dersem bir şey değişir mi?" diye sordu.

"Sanırım hayır. Lütfen bana Bayan Brooks'un teklifin hakkında ne düşündüğünü söyle."

"Bayan Brooks ile dostane bir ilişkide karar kıldık. Evliliğim hakkında ne düşündüğü bir âşık olarak umurumda değil. Senin de olmamalı."

Onu göndermişti. Kadına yol vermişti. Bu durum, hoşuna gittiği gibi Beatrice'in canını da sıkıyordu. Dünya sanki erkekler için dönüyordu.

"Evlen benimle Beatrice." Bu sefer baskının yanında zorlukla dikkat çeken bir yakarış vardı.

"Hayır. Korkak bir adamla evlenmem."

"Korkak olduğum izlenimine nereden kapıldın." İlk defa Beatrice'e doğru eğilmişti ve bu, öfkелendiğine dair tek işaretti.

Beatrice karşıdan gelen iki leydiyi selamladı ve hakkında söylenen her ne ise umursamadığını kanıtlamak için her ikisine meydan okuyarak gülümsedi.

"On beş yaş hatamı nazikçe yüzüme vurdun ama bir sonraki saçma atağım için söyleyecek hiçbir şeyin yok. Olgundum, o zaman farkında değildim ama şimdi beni arzuladığım biliyorum. Gitmek için parayı öne sürmene rağmen benim fikrime göre kaçtın Carter. Şimdi de hiçbir şey olmamış gibi benimle evlenmek istediğini söylüyorsun. Bana, uygun bir adamla ev-

lenmemi söyledikten seneler sonra. O günden bugüne değişen her neyse bana da açıkla lütfen. Çünkü gerçekten bilmecelele uğraşmak istemiyorum. Hayır Carter, seninle evlenmeyeceğim. Hayatımın altı yılı boyunca hislerim tamamen senin kontrolün altındaydı. Artık değil...”

Carter’a doğru bir miktar yaklaştı. Söyleyeceklerini kimse-nin duyması riskine giremezdi. Neyse ki Jane, kendi grubunu konuşmalarını duyamayacakları kadar uzakta, ikisini yalnız bırakmış gibi görünmeyecek kadar da yakında tutuyordu.

“Ve Carter... Kendine fazla güveniyorsun. Beni neyle tehdit ettiğine bakmadan hem de... Eğer senin tarafmdan baştan çıkarılma riskini ortadan kaldıracağına inanırsam beni baştan çıkarması için bir başkasını bulurum. Lord Devenport’un...”

Carter kızm dirseğini sıktı. Hayran olunası sakinliği, dağlıp gitmek üzere olan bir buz maskesinin dayanıklılığına bağlıydı. Öyle ki Beatrice, onu bu denli kıskırttığı için ufak bir pişmanlık bile hissetti.

“Beni yeniden reddet Beatrice. Beni kıskırtmaya devam et. Üstüne gelmem için beni zorla... Böylece seni daha fazla isteyeyim ve elde etme ânu gelinceye kadar sana olan arzum bıçak gibi bilensin... İstedığinin bu olduğu ne kadar da belli.” Kızın kulağına doğru biraz daha eğildi. Bundan sonrası skandala girerdi. “O halde meydan okumanı kabul ediyorum. Kirli savaşmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini yakında göreceğiz... Ve Beatrice sana söz veriyorum. Sadece bana ait olacağın için asla pişman olmayacaksın.”

Hanım-lara selam vermek için arkasma dönen Carter, daha sonra gezinti yolunun sınırında uzanan koruya doğru uzun adımlarla yürüdü ve saniyeler içinde gözden kayboldu.

Bölüm 13

Beatrice gözünü Winsford Kontesi'nin organize ettiği yılbaşı balosunun yapıldığı balo salonunun girişinden ayıramıyordu. İçindeki çok kuvvetli his, Carter'ın yakında geleceğini söylüyordu. Zaten esas sorun da bu değildi. Asıl konu, aralarındaki açık savaşın ilanından beri geçen altı sakın günün Carter'm içinde nasıl bir birikime neden olduğuydu. Ne demişti? *Elde etme ânı gelinceye kadar sana olan arzum bıçak gibi bilensin...*

"Harika görünüyorsunuz, Leydi Beatrice."

Beatrice hiç âdeti olmadığı halde ürküp sıçradı.

Leydi Phillipa onun bu insani davranışı karşısında eğlenmiş olmalıydı, Beatrice hanımefendinin daha önce bırakm kendisine, herhangi birine karşı bu kadar içten bir şekilde güldüğünü hatırlamıyordu. Ve bu kadar hoş göründüğünü... Saçları dökülesi esmerler, neden onun asla sahip olamayacağı renklere ve egzotik topraklardan gelen bir baharat gemisinin hoş kokulu odalarının gizemine sahip olabiliyordu ki?

"Sorun mu var?" diye sordu kadın, kuşku içinde.

"Elbette yok, Leydi Phillipa. Özür dilerim, sadece biraz dalgınım."

Leydi Phillipa ona, “herkesin derdi” der gibi bir bakış attı ve inceliğini sürdürdü. “Ne kadar hoş bir elbise, salona girdiğimden beri gözüm size takılıyor. Tıpkı ay ışığı gibi.”

Beatrice elbisesinin güzel olduğunu salondaki herkes kadar iyi biliyordu. Üzerinde buz mavisi ve gümüş simli işlemeleri olan beyaz atlas kumaş Fransa’dan getirtilmişti ve ihtiyar Madam Bertie’nin kusursuz moda anlayışıyla şekillenirken hiçbir masraftan ya da özveriden kaçınılmamıştı. Gelgelelim tüm bu mükemmellik, Leydi Phillipa’yı bu kadar açık sözlü olmaya iten gerekçe olamazdı.

Beatrice başını şımarıkça eğdi. “Teşekkür ederim, siz de çok hoşsunuz. Bu ton mor renk bu sene çok moda ve size de ziyadesiyle yakışmış.”

“Öyle değil mi? Teşekkür ederim. Aklıma gelmişken sorayım. Daha önce söz ettiğiniz şu... ımmm... düşkün kadınlara yardım eden eve ben de bağış yapmak istiyorum. Siz söylediğinizden beri hiç aklımdan çıkmıyor. Bir dernek kasası var mı yoksa parayı bizzat göndermek mi uygun olur dersiniz?”

“Eminim sizi yormadan da bir yolu bulunur.”

“Umarım öyledir. Yardım etmek güzel ama hoş olmayan bir duruma da düşmek istemem. Sizin de tahmin edeceğiniz gibi.”

İlerleyen dakikalarda da saçma bir nezaket ve tatlı laf sokuşlarla devam eden sohbet Beatrice’in *sadede gel artık* demesine ramak kala birden kesildi. Leydi Phillipa’nın, kenarına yapay bir ben kondurulan dudakları aralandı ve Beatrice’i tedirgin eden koyu mavi gözleri salonu aydınlatan binlerce mum gibi ışıldadı. Av olarak seçtiği fareye odaklanan şişman bir kedi gibi görünüyordu. Beatrice de dayanamayıp onu böyle heyecanlandıran şeyi görmek için arkasına baktı ve o saniye nutku tutuldu.

Gelmişti... Carter buradaydı.

“Bay Maximilian’m da davetli olduğunu bilmiyordum.”

Beatrice bir kere daha sıçradı. Günlerdir yaşadığı tedirginlik sanki bu gece vücudunu ele geçirmeye karar vermişti.

“Winsford Kontesi bu işlerden hiç anlamıyor. Onun gibi duruşu olmayan birini davet ettiğine göre...” Kadın ince boy-nunu sağa sola bükerek daha iyi bir görüş sağlamaya çalışırken küçümsediğini ilan ettiği bir adamı değil de gizlice hayranlık beslediği bir centilmeni izlemeye çalışıyor gibiydi.

Boş ver Leydi Phillipa'yı, dedi içindeki makul olan ses. Carter'a bakmaktan bir sakınca görmedi çünkü salondaki birçok kişi zaten onu inceliyordu. İki gün önce görüşmesi yapılan ve ihalesi büyük ihtimale Carter'a kalacak olan şeker taşımacılığı işi beylerin ilgisini çekiyordu. Lord Ravenheart'ın manipülasyonlarına rağmen ticaretin büyütülmesine dair yapılacak olan sözleşmede Carter'ın imzasının olacağı konuşuluyordu ki bu, hiç de azımsanacak bir başarı değildi.

Gelgelelim kadınların ilgisi daha çok onun sosyal durumu üzerineydi ve bu güçlü kadınlar, erkeklere göre daha katı bir yargı sürecini yönetiyorlardı. Tatlı farecik Ravenheart kadınların gözdesiydi her şeyden önce.

Diğer taraftan Carter, dikkati üzerine topladığım biliyor ve umursamıyordu, ya da teşrifinin etkilerinin gerçekten farkında değildi. Fakat Beatrice ondan yana her şeyin fazlasıyla farkındaydı. Kalbi çarpmaya devam eden hiçbir kadın onun çekiciliğinin farkına varmadan gözlerini üzerinden öylece çekemezdi.

Beatrice tatlı tatlı iç geçirdi.

Siyaha yakın, şarap rengi kuyruklu ceket pahalı bir terzi-den çıkmaydı. Tanrı affetsin, ceket görkemli omuzlarını öyle sıkı ve mükemmel sarmıştı ki Beatrice onu kısmen çıplak gördüğü anlara geri dönmek ve ona doya doya bakabilenin sadece kendisi olduğuna inanmak istedi. Fakat stil sahibi yanı hemen geri döndü ve değerlendirmeye devam etti.

Kravatını bu kadar karmaşık ve bu kadar mükemmel bağlayan acaba kendisi miydi? Ya da altın sırmalı yeleğinin kumaş tercihini yapan? Tanrım, krem rengi pantolonunun güçlü bacaklarını sarışısı... Beatrice kızarmaya başladı.

Hemen yanında Leydi Phillipa bir şeyler diyordu.

“Hyde Park’ta birlikte gezintiye çıktığınızı duydum. Sizi Lord Devenport ile birlikte görmeye o kadar alışmıştık ki bir miktar şaşırdığımız ve biraz da endişelendiğimiz doğru.”

Beatrice, “Ne münasebet,” dedi. “Leydi Phillipa, benden başka konuşulacak bir mesele olmadığına inanasım gelmiyor.”

“Var mı?” dedi kadın. Sesindeki zehir çalışılmış nezaketiyle daha çok dikkat çekiyordu.

“Var elbette. Mesela siz... Size birkaç dost tavsiyesinde bulunmak isterdim ama dost olmadığımız için hiç içimden gelmiyor. Müsaade ederseniz Abertillery Düşesi’nin yanına gitmem gerekiyor.”

“Nasıl oluyor da beni bu şekilde küçümseyebildiğinizi aklım almıyor.” Bir damla bile öfke sezilmeyen bir ses tonuyla, hatta küçük bir kız çocuğunun şımarıklığıyla konuşuyordu. “Bir vikontun meşru kızıyım, aynı zamanda bir vikontun da yeğeni. İma ettiğiniz şekilde adımın karıştığı hiçbir skandal yok, bununla birlikte saygınlığımı sizin gibi bir gurur meselesi olarak değil de bir şart olarak görüyorum. Burası için uygunum, elimi öpen her beyefendi sadece güzelliğime değil meziyetlerime de hayran. Hanımefendiler de keza... Peki ya siz? Herkesin bildiği soyunuzdan bahsedip bayağlaşmak istemiyorum ama size göre mükemmel, oysa bize göre kusurlu olan tavırlarınız ve son zamanlardaki kaçamaklarınız hakkında konuşmaya başladığım takdirde bu kadar kendinden emin ve müşkülpesent davranabileceğinizi düşünemiyorum. Siz bile o kadar ileri gidemezsiniz.”

Beatrice çenesini kaldırdı ve çarpık bir şekilde güldü. “Lütfen devam edin, zehrinizi akıtmanız içinizdeki kokuşmuşluğa çare etmez ama doğanızı gizlerken çektiğiniz sıkıntıyı ortadan kaldıracaktır.”

Esmer dul böylesine bir davette abes karşılanmayacak bir kahkaha attı. “Bay Maximilian’la geçirdiğiniz kaçamak geceyi duysaydı Lord Devenport sizinle hâlâ ilgilenir miydi acaba? Ama bunu kanıtlayamam tabii. İnsanların kulağına üflediğim

bir dedikodu olarak kalır ve siz hayatınıza kaldığınız yerden devam edersiniz. Çünkü siz zaten adınızı skandallarla ayakta tutuyorsunuz ve bu rezilliğin bile yanınıza kalacağını sandığınız için rahatınızı kaçırmaya niyetli değilsiniz. Fakat bu sefer fazla ileri gittiniz.”

Beatrice korkmayı, en azından endişelenmeyi bekliyordu ama hissettiği buz gibi öfkeye hazırlıklı değildi. Ona ve onunla aynı çarpık ahlaki kıymetleri olan diğerlerine karşı savunacak bir şey yoktu, açıklanacak bile bir şey yoktu. Kaçamak ilişkilerden payından fazlasını alan soylu sürtüğün suçlamalarıyla güvensizlik hissedemeyecek kadar çok şey yaşadığı ve sevdiği adamla geçirdiği o anları hiçbir gücün bayağılaştıramayacağı gerçeğinden başka hiçbir şey yoktu.

Ağır parfümlü havayı içine çekerken tedirgin edici soğuk gözleriyle kadını aşağılıyordu. Ve o da bunun farkındaydı... Ağır ağır yüzü solarken ve kendinden emin gülüşü yok olup giderken Beatrice emindi ki Leydi Phillipa da kendi günahlarıyla yüzleşiyordu.

“Leydi Phillipa,” dedi en az onunki kadar yapmacık bir tatlılıkla. “Beni ne büyük bir yükten kurtardığınızı tahmin edemezsiniz. Artık başımı ağrıtan gülücüklerle uğraşmayacağımı bilmek kendimi çok iyi hissettiriyor.” Güldü. “Siz söylediniz, ben sizinki gibi korkuları olmayan biriyim. Hakkımda dilediğiniz hikâyeyi anlatmakta serbestsiniz. Elbette bir karşılığı olacağını da bilmelisiniz. Zira güzel hikâyeler hep bir misillemeyle devam eder, değil mi? Aklıma gelmişken, siz sırça köşkler hakkında ne denir bilir misiniz? Söyleyeyim... Eninde sonunda yıkılırlar... Gecenin keyfini çıkarın, leydim. Madam Dubois’nun konseri başlamak üzere.”

Fransız opera sanatçısı Emmanuelle Dubois’nun tiyatro dışındaki ilk salon konserinin bir yılbaşı balosunda gerçekleşecek

olması büyük ses getirmişti. Winsford Kontesi'nin zor beğenen sanatçıyı ikna etmek için üç yüz poundu gözden çıkardığı söyleniyordu ki bu, yılbaşı balosunun diğer giderlerine eklenince muazzam bir masraf anlamına geliyordu. Carter yanında konuşan iki yaşlı hanımın sanatçıyı aynı anda hem hayranlık hem de şantöz kimliği yüzünden aşağılama ile anmaları ve ev sahibesini eleştirirkenki nükteli alaycılıkları karşısında kıs kıs güldü. Bir miktar dışarıda durup bakmak koşuluyla, bu insanlar gerçekten eğlenceliydi.

Konser için tercih edilen balo salonunun akustiği ve derinliği bir tiyatro salonu ile kıyaslanamazdı ama çağırılan orkestranın başarısı ve sanatçının güzelliği özellikle erkek konukları eksikler konusunda bağışlayıcı bir ruh haline sokmuştu.

Carter, fazlaca göze batmamayı tercih etmesine rağmen, son derece gözler önünde bir yer olan izleyici tarafında diğer konuklarla birlikte dikiliyordu ve kendine bunun nereye varacağını sorarken olması gerektiğinin yarısı kadar bile huzursuz değildi.

Beatrice tam önündeydi ve en güzeli de bunun farkında bile değildi. Oysa Carter salona girdiği an, takıntılı bir kuklacının çekiştirdiği bir kukla gibi ondan tarafa bakmış ve o andan beri de çalılarının arasında pusuya yatmış bir yırtıcının dikkatiyle onu izliyordu.

Neyse ki yanında sadece Jane vardı. Sünepe Devenport ise belli bir sebepten Beatrice'in yanına sadece bir kez uğramış ve sohbetleri Carter'ı memnun edecek kadar kısa sürmüştü. Hoş hiç konuşmasalar da yeri idi.

Konser, Bayan Dubois'nın ikinci, belki de üçüncü şarkısıyla devam ediyordu. Ve tüm bu süre boyunca Beatrice büyümüş gibi sahneyi izlemek dışında hiçbir şeyle ilgilenmemişti.

Oysa başlı başına büyüleyici olan kendisiydi.

Carter buraya sadece onu görmek için gelmişti. Şart olması halinde yanına gitmek gibi bir niyeti de yoktu. Arzuları çok başkaydı elbette... Ve hiçbirini, onu incitmeden tatmin edemeyeceği gerçeğini bir süre önce kabullenmişti.

Fakat şu anda Carter... Onu, bu ay ışığının rengini çalan baştan çıkarıcı elbisenin içindeyken izlemekle yetinmenin açığa çıkardığı tatmin edici olmaktan uzak hislerden daha fazlasına ihtiyaç duyuyor ve bu ihtiyacı kontrol altına almak için üstün bir fiziksel güç kullanıyordu.

O kadar güzeldi ki...

Güzelim saçlarını zarıfçe örüp başının etrafında topladığı için tıknaz bir herifin bile tek eliyle kavrayabileceğı incelikteki boynu ve küçük bir benle işaretlenmiş bembeyaz ensesi gözler önüne serilmişti. Carter şaşkınlık içinde, onu bu halde gören tek kişinin kendisi olmasını istediğini fark etti. Ense kökündeki minik buklelerin parmak uçlarında nasıl bir his bırakacağını hayal edenin sadece kendisi olmasını istediğı gibi... Hastalıklı bir piç kurusu olduğu için, kadının boynunun o zarıf eğiminde gezinen bakışlar bile Carter'ı, yabancı dudakların o pürüzsüz tende bırakabileceğı nemli işaretlermiş gibi öfkeliendiriyordu.

Sahiden de hastalıklı bir piç kurusuydu.

Nefesi çok hızlıydı... Kalbi de öyle... Ona sahip olmaya adanmış vücudu artık kendi iradesini kazanmış gibi onunla dalga geçiyordu. Haline gülmesi gerekiyordu, her koşulda kendisiyle alay edebilen birisi olmuştu. Fakat anlamsız ve buna rağmen adamı devirecek kadar güçlü bir kaygı içindeyken gülmek normal gelmiyordu.

Birden orkestranın müziğı yüksek notalara ulaştı ve hemen sonra Bayan Dubois'nın kusursuz tiz sesi müziğı bastırarak kadar yükseldi. Beatrice nefesini tutmuştu, ince omuzlarının yükselişinden belli oluyordu bu. Elleri elbisesinin kumaşını sıkıyordu ve Carter yüzünü görebilseydi, ömrünün sonuna kadar aklına kazınacak bir ifadeyle karşılaşacağını adı gibi biliyordu.

Ömrünün sonuna kadar...

Yutkundu... Sert bir içkiye ihtiyacı vardı. Aslında Beatrice'ten başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Tam da o anda ömrünün sonuna kadar ondan başka hiçbir şeye ihtiyacı olmaya-

cağından öyle emindi ki etrafını saran tüm gerçeklik önemini yitirdi ve sonra yavaş yavaş silikleşti.

O herkesten önemliydi.

Carter ona her zaman şefkat duymuştu, duymaya da devam edecekti. Ve koruma hissi... Bir erkeğin bir kadına karşı geliştirdiği, en temel ve en ilkel içgüdülerini harekete geçiren bu koruma arzusunu ne zaman görmezden gelebilmişti ki? Tanrı'ya ant olsun, Beatrice'i son nefesine kadar, ölümüne koruyacaktı.

Koruma arzusu, ona karşı beslediği bütün hisler içinde belki de göstermeye hakkı olan, meşru tek duyguydu. Oysa Carter onu uzun zamandır arzuluyordu. Yetişkinliğe adım attığı andan beri, içinde gün gün büyüyen arzu, ruhuna işkence eder hale gelmiş ıslak bir yara gibiydi. Öte yandan Beatrice, en büyük acıyı çektiğini sanan masum çocuktu işte... Carter'ın masumiyeti için ne büyük bir tehdit olduğunu anlayamayan bir çocuk...

Artık biliyor olmalıydı. Bildiği diğer şeylerin yanında tabii.

Carter sopranonun yükselen sesiyle irkildi. Onu yutmaya çalışan büyümlü bir anafurun en dış halkasmda döndüğü sırada, nereden geldiğini bilmediği bir yardım halatına tutunmaya benzer duyguyla derin derin nefes aldı. Fakat özüne ulaşamadığını sandığı bu büyümlün etkisine çoktan girmiş olmalıydı. Hatta içine çekilmiş...

Beatrice'i seviyordu. Daha doğru bir ifadeyle, onu uzun zamandır seviyordu. Ve bu da, onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağı anlamına geliyordu. Alçak bir davranışta bulunması gerekse bile...

Hatıralar...

1818, Abertillery Toprakları, Blackpool

Tam üç gündür Beatrice'i görmemişti. Aşkını ilan edişi ve onu yeniden reddedişinin üzerinden geçen üç gün...

Carter özür dilemeyi ve her şeyin yoluna gireceğine dair ona garanti vermeyi ne kadar isterse istesin sükûnetini sürdürmeye mecburdu. Bu sözü hem kendisine hem de dostuna vermişti. Ve elbette hepsinden önce Beatrice'im iyiliği içindi. Fakat St. Lucia'ya gitmesine sadece bir gün kalmışken, verdiği sözlere olan inancı yok denecek kadar azdı.

Sonuçları ne olursa olsun gitmeden önce onunla son kez konuşma planı Beatrice'im odasından çıkmamakta direnmesi üzerine suya düşmüştü. Ancak yılmak için çok geçti, zira Carter onu umutlandırma riskine rağmen verdiği kararı uygulamaya niyetliydi ve Beatrice'i odasında ziyaret etmekten başka da bir fikri yoktu.

Kapısını tıkladığında içeriden hiçbir ses gelmedi. Şansını denediği iki ve üçüncü seferlerde de öyle. Çekip gidebilirdi, bunu yapması gerekirdi de. Ancak içindeki bir kıpırtı ya da bir tür inanış, pirinç tokmağa uzanmasına neden olmuştu.

İçerisi loştu ve her zaman başını döndüren sümbül kokusu ılık bir rüzgâr gibi içeride esiyordu. Carter tereddüt etmeden odaya girdi ve kapıyı yavaşça kapattı.

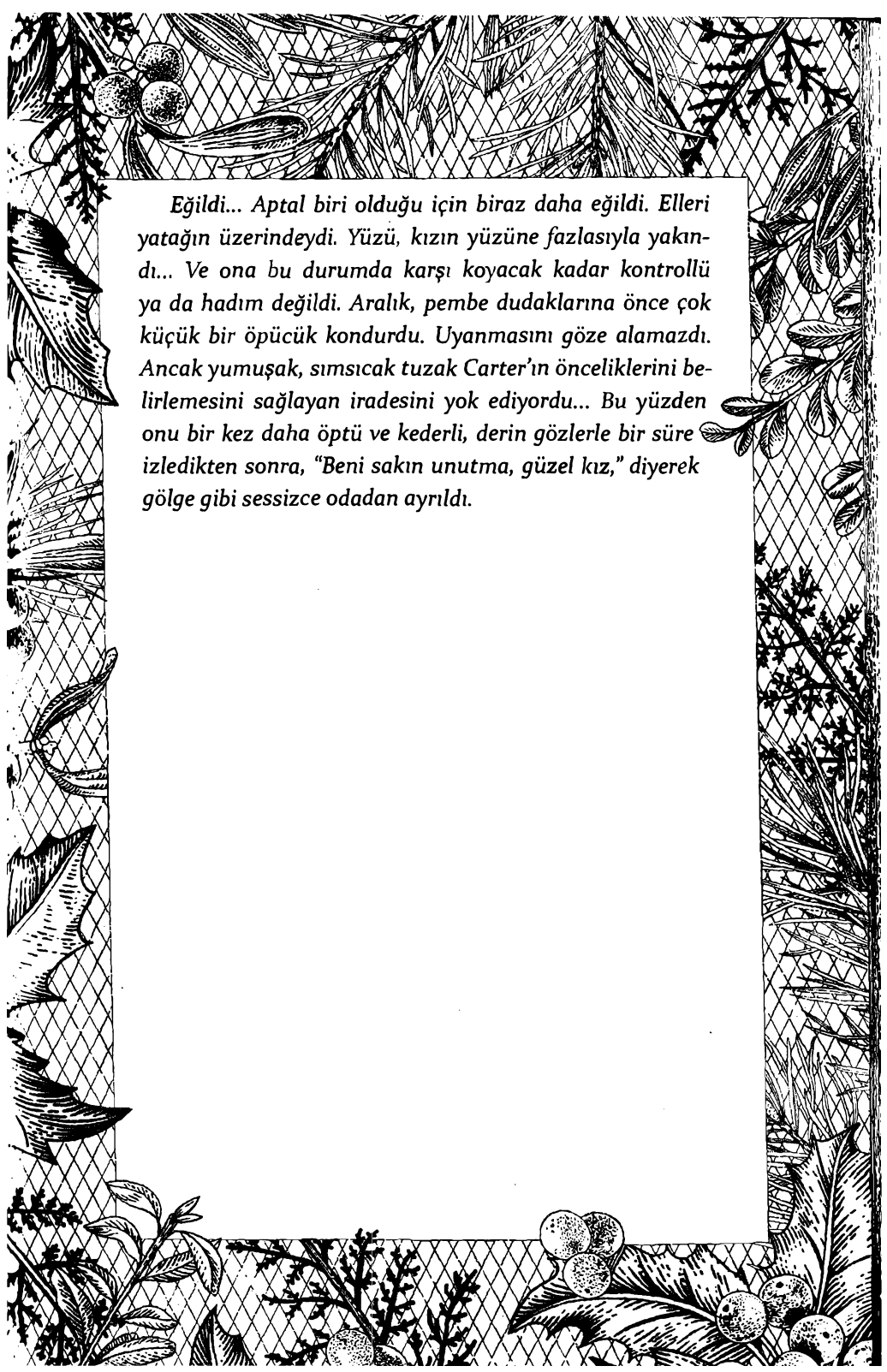
Ancak onun gibi bir pislik, acı bir ders vermeyi göze alarak reddettiği kızın uyku mahremiyetini ihlal ederdi ve yaptığından zerre kadar pişmanlık duymazdı. Neden duyacaktı ki? Yüzyıllardır atmayan taştan kalbi hayat bulmuş bir heykel gibi şaşkın şaşkın onu izlerken, güzelliğın bundan daha kusursuz bir tarifine şahit olamacağını düşünüyordu. Şanslı bir adamdı.

O her zaman güzeldi ama uykudayken kutsal kitaplarda tasvir edilen meleklerle benziyordu. Carter, romantik bir yanı olduğunu fark ettiğinden olsa gerek ya da... Yutkundu... Ya da ona her dikkatli bakışında, büyümeye başlayan kalbinde meydana gelen, küçük maytapların patlamasına benzer o his yüzünden gülmek istedi ve kendini tutamayıp gülümsedi. Sonra gülüşü yüzünü kapladı... Beatrice tıpkı çılgın bir maymun gibi yayılarak uyuyordu.

Carter yere düşmek üzere olan yorganı üzerine örtmek üzereyken Beatrice yarım tur dönerek pozisyonunu değiştirdi ve bir şeyleri protesto eder gibi horuladı. Aman Tanrım, sahiden de horluyordu. Tıslama ve hırlama arası komik bir ses çıkararak uyurken Carter onu göğsüne bastırmak ve uyanana kadar güzel yüzünü öpmek... Sonra da her şeyin yoluna gireceğini fısıldamak istiyordu.

En iyisinin gitmesi olduğunu anlamasını sağlamak ve ona belirsiz geleceğe sahip bir adamdan daha iyisini hak ettiğini söylemek istiyordu. Her ne kadar bunu düşünmek bile büyük bir keder verse de...

Aptallık ediyordu. Buraya gelmekle hem büyük bir risk almış hem de içine düştüğü işkence tuzağını kendi elleriyle beslemişti. Yine de şu anda buradan başka bir yerde olmayı düşünmüyordu bile.

Eğildi... Aptal biri olduğu için biraz daha eğildi. Elleri yatağın üzerindeydi. Yüzü, kızın yüzüne fazlasıyla yakındı... Ve ona bu durumda karşı koyacak kadar kontrollü ya da hadım değildi. Aralık, pembe dudaklarına önce çok küçük bir öpücük kondurdu. Uyanmasını göze alamazdı. Ancak yumuşak, sımsıcak tuzak Carter'ın önceliklerini belirlemesini sağlayan iradesini yok ediyordu... Bu yüzden onu bir kez daha öptü ve kederli, derin gözlerle bir süre izledikten sonra, "Beni sakın unutma, güzel kız," diyerek gölge gibi sessizce odadan ayrıldı.

Saatler gece yarısını vurduktan hemen sonra orkestra yeni gelen yılı neşeli bir kotilyon ile kutladı. Havada uçuşan iyi dilekler ve tebriklerden payına düşeni yeterince alan Beatrice, Lord Devenport ile karşılıklı yer aldığı danstan keyif almaya çalışıyordu. Ama saatler önce geldiği halde yanma uğramayan Carter'ı düşünmekten, kendini yaptığı hiçbir şeye veremiyordu.

Dans nihayet sona erdiğinde o kadar ümitsiz bir durumdaydı ki, Lord Devenport halini fark edip kolayca açılacak bir pencere kenarına geçmelerini önerdikten sonra içecek bir şeyler almak için yanından ayrılmıştı.

Serin kış havası ısınan vücuduna da huzursuz düşüncelerine de bir miktar ferahlık sağladığı için memnundu. Önerisi için Lord Devenport'a teşekkür borçluymuştu. Bir de iki dans...

Tanrı aşkına, ne tuhaf bir geceydi bu.

Aklına gelen en kötü ihtimal, reddedildiği için Carter'ın denemekten vazgeçtiği idi. Üstelik, Beatrice onu üç *hanımefendiyle* dans ederken görmüştü. Yüzünde, Hyde Park'ta onu tehdit eden adama yakıştıramadığı bir hoşnutluk ve medeni bir maske vardı. Gerçekten vazgeçmiş olabileceğine dair en korkutucu ipucu da buydu.

Carter az önce görüş alanına girdiği için bir miktar rahatladığını inkâr edemezdi ama aralarında yeni bir konuşma gerçekleşene ve onun ne planladığını –ya da planlamadığını– anlayanaya kadar tam anlamıyla huzur bulmasına olanak yoktu.

O sırada Carter, Alexander ile sohbet ediyordu. Yanlarında parlamento üyesi iki lord daha vardı ve ciddiyetlerine bakılırsa bu, uzun bir konuşma olacağı benziyordu. Beatrice yumruklarını hırsıyla sıktı. Alnunu soğuk cama yaslamak ya da daha iyisi dışarı çıkıp yeni yağan karın altında, donma pahasına da olsa yürüyüş yaparak zihnini temizlemek istiyordu.

Etrafında devam eden cümbüşün içine dahil olabilmek için gereken gücü sağlayacağını umarak yorgun bir iç geçirdi. Fa-

kat gözleri eğlence aramıyordu, sadece Carter'ın yerini tespit etmeye çalışan bir iradeyle hareket ediyordu. Ona olan özlemi dayanılmaz bir hal almıştı zira.

Lord Devenport tam zamanında gelerek bir bardak limonata'yı Beatrice'e uzattı. Limonata içmek istemiyordu, badem likörü bile içmek istemiyordu işin aslı... Tadına bakmak istediği tek şey, Carter'ın dudaklarının aracı olması koşuluyla, sert bir viskiydi.

"İyi misiniz, Leydi Beatrice?"

Beatrice, "Evet, biraz başım döndü," dedi. Kısmen doğruyu söylediği için memnundu.

"Dinlenmeniz için sakın bir yer bulabiliriz... Yanlış anlamazsanız tabii."

Beatrice onun bu inceliğine hayrandı. Öyle mükemmel bir adamdı ki karısı olacak kadını belki de dünyanın en mutlu insanı yapacaktı. Fakat o kadın Beatrice değildi.

Yüzünden hislerini okumuş olmalıydı ki Lord Devenport'un nezaketi erkeksi, samimi bir anlayışa dönüştü. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Beatrice?"

Ona ilk kez ismiyle hitap ediyordu. Beatrice salonunun derinliklerine bakmayı kesip adamlarla yüzleşti. İyi niyetine dair her şeyini ortaya koyan, kitap gibi yüzünde sadece Beatrice'e gösterdiği bir saygı vardı. Belki sebebi bu saygılı anlayıştı, belki de Beatrice'in bastırmakla uğraştığı hüsrandı... Beatrice birden gözlerinin dolduğunu fark etti.

"Seni nedir bu kadar üzen? Bir dost olarak soruyorum. Bütün gece seni izledim. Ya çok dalgınsın ya da belli bir amaca yönelik hareket ediyormuşsun gibi planlısın."

Beatrice sanki her şeyi açıklayabilirmiş gibi başını iki yana salladı.

"Benimle evlenmek istemediğini biliyorum, Beatrice... Üzüntüm, senin gibi mükemmel bir kadına sahip olamayacağımı bilmek. Fakat aramızda devam eden dostluğu hiçbir şeye değişmem."

“Üzgünüm... Neden olmadığımı açıklayamam sana. Ama seni mutlu edemeyeceğimi biliyorum. Başını ağrıtırm... Ve...”

Lord Devenport’un gülüşü kederli ve kabulleniş doluydu. “Sen dokunduğun her şeye mutluluk verebilecek bir kadınsın. Ama anlıyorum... Her şeyin farkındayım.”

Beatrice kristal berraklığındaki gözlerini kocaman açtı. Uzun bir süredir, hatta üzerine sarf ettiği her sözün büyük şeylere mâl olabileceğini bildiği bu dünyanın içinde yaşıyordu. Bu durumda aklına, onu daha az incitecek tek bir söz bile geliyordu.

“Söyleyecek bir şey yok,” dedi Lord Devenport. “Bana bir borcun da yok. Bu gece söz verdiğin iki dans dışında tabii...”

İkisi birlikte güldüler. Acınası olsa da Beatrice üzerinden büyük bir yük kalktığını hissediyordu. Orkestranın neşesini bulduğu yeni bir kotilyona teklifsizce dalarak bir nevi anlaşma imzalamış oldular.

Son dansları, kendine has dramatik coşkusu yüzünden Beatrice’in her zaman hayranlık duyduğu bir valsti. * Diğer çiftlerle birlikte yerlerini aldılar, karşılıklı duruşlarında alışkınlık haline getirdikleri, profesyonelliğe yakın bir eda vardı. Beatrice partnerine içtenlikle gülümseyip selam verdi ama ne öne doğru uzattığı eli bir karşılık buldu ne de aynı yöndeki adımı dansı başlatacak hareketi yapabildi. Lord Devenport donmuş gibiydi.

Beatrice onu bu hale getiren şeyi görmek için arkasına bakmaya fırsat bulamadan Carter tam yanından geçti ve Lord Devenport’a sessizce bir şeyler söyledi.

“Kabul edilemez,” dedi Lord Devenport.

“Çoktan kabul edildi bile... Leydi Beatrice.”

Beatrice önce Carter’ın uzanan eline inanamayarak baktı, sonra fısıltılı dedikoduların başladığından emin olduğu kalabalığa. Kınamak söz konusu olduğunda kimse yaşlı leydilerin eline su dökemezdi. Salondaki durumu fark eden diğer gözler

* Yazar, bu sahneyi okurken Eugen Doga’nın *My Sweet and Tender Beast - Waltz* isimli bestesini dinlemenizi öneriyor. -yn

de üzerlerindeydi. Hatta birkaç çift dans etmeyi bırakmış izliyorlardı.

Beatrice aceleyle, "Herkes bize bakıyor, rica ederim Bay Maximilian," dedi.

Carter'm yanıtı Beatrice'in elini tutup onu pistin daha içlerine doğru çekerek, "O halde onlara iyi bir gösteri sunalım," demek oldu.

Beatrice başına bunun geldiğine inanmıyordu. İçten duasının karşılık bulmasını beklerken düşündüğü kesinlikle böyle bir şey değildi.

"Bu hiç uygun değil Carter."

Carter ileriye doğru bakarak belli belirsiz gülümsedi ve onu kendi etrafında döndürdü. Beatrice dansın bir sonraki adımına uygun olarak hemen bir elini erkeğin sağ omzuna koydu. Carter'm eli olması gerektiği gibi kürek kemiklerinin arasında değil de belinin oyuğundaydı ve giderek biraz daha aşağılara inerek Beatrice'i yeni bir dönüşle minnet duyacak duruma getiriyordu.

Beatrice çılginca, "Yapma," dedi. Müziğin güçlü sesine rağmen Carter onu duydu. Beatrice duyduğunu biliyordu çünkü yüzüne yerleşen ifade, onda daha önce hiç görmediği şekilde kararlı ve hesaplıydı.

Sıradan bir erkek dansçının gereksiz teması önlemek için arkasında tutması gereken eliyle o, Beatrice'in belini sıkıca kavradı ve yeni dönüşün sonunda kızı bütünüyle kendi vücuduna bastırarak bir süre orada tuttu. Yüz yüzeydiler... Nefesleri birbirlerinin dudaklarına çarpıyor ve öpüşmek üzere olan iki sevgili gibi görünüyorlardı.

Carter, Beatrice'in gözlerinin içine bakarak çarpık bir şekilde gülümsedi. Koyu renk gözlerindeki sert tutku, şefkatin yumuşaklığında kendine yeni sınırlar çiziyordu. Erkeğin başparmağı kızm göğsünün kabartısının alt kısmında bir süre oyalandı ve parmakları çıplak sırtına âdeta saplanıp onu çelik gibi bir güçle kendisine çekti.

Tanrım... Küçük dokunuşların bile büyük bir iz bırakacağı o anda yaptığının nelere mal olacağını bilmiyor olamazdı.

Beatrice birden ağlama isteğine kapıldı. O da bu dansın nelere mal olacağını biliyordu. Sağduyusunun büyük bir parçasını Carter ona dokunduğu andan itibaren kaybetmişti. Fakat içindeki serkeş tutku daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Fakat bu dengesizlik saniyeler içinde makul bir duruma dönüştü. Diğer dansçıların arasına karışmalarını sağlayan bir dizi dönüş, zarif ayak hareketleriyle dansın doğal akışına girdiler. Carter onu parmaklarının ucundan tutarak kendi etrafında döndürdü ve sonra omzu, kendi göğsüne değene dek onu çekti. Olması gerekenden daha sertçe... İşte her şey yine başlıyordu.

Beatrice bakışlarını ona doğru kaldırma hatasına düşünce çaresizce inledi. Carter öyle büyük bir sevgiyle bakıyordu ki... Beatrice'in gözleri doldu. Ona âşık olduğundan şüphe duyduğu, ziyan ettiği her zavallı an için acı çekiyordu. Ağırlaşan başı hafifçe omzuna doğru düşerken sıcak bir el yanağına dokundu ve Beatrice sadece bir anlığına bile olsa o dokunuşun tadım çıkarmak için gözlerini yumdu. Arkası kesilmeyen soluklar aralık dudaklarının arasından yarış içindelermiş gibi girip çıkıyordu. Carter'ın avucunun içinde âdeta kutsanan yüzü sıcacıktı.

Carter vücutlarını ayırıp, kızın etrafında yarım bir tur döndü ve bu sırada kulağına, "Sadece benimsin," diye fısıldadı. Vücudunun yeniden ona dokunması için âdeta acı çeken Beatrice dönmeden önce erkeğin elini sıktı. Konuşmasma olanak yoktu, vereceği cevabın daha cesur olmasına da öyle. Fakat Carter biliyordu...

Ve gerçeklik bir anda, müziğin son notalarının yükseldiği sırada Beatrice'in yüzüne vurdu. Panik içinde Carter'm uzaklaştığını fark etti. Sonra da iyi geceler dileyip arkasını döndüğünü... Bir anlığına onu durduracak bir şeyler söylemeyi istedi, yeni bir dansa ikna edecek herhangi bir şey. Fakat sonra diğerlerini fark etti.

Tanrı aşkına...

Fakat onlardan korktuğu falan yoktu. Korktuğu tek şey Carter'ın çekip gitmesiydi. Buna rağmen onu, neyin geri döndüreceğini de bilmiyordu. Bilmediği bir diğer şey de, insan kalabalığını yararak ilerleyen Carter'ın dudaklarında hissettiği memnuniyeti ortaya koyan çekici bir gülümsemenin olduğuydu.

Bölüm 14

Skandal gecenin biteceği yoktu. Ama Beatrice, dönüş yolunda ağzından tek kelime çıkmayan Alexander'm karşısında duygusuzca oturmayı nasıl başardıysa bundan sonra olacakları da aynı metanetle idare edebileceğinden emindi.

Önceliği, eve varır varmaz kendisini odasına atmaktı. Gerekirse bütün gece uyumadan plan yapabiliirdi. Ne var ki Alexander huzuru hemen bulmasına izin vermedi.

"Henüz değil, konuşmamız gerekiyor."

"Yorgunum. İnsanlar biz konuşsak da konuşmasak da dedikodumu yapacaklar zaten. Bırak da biraz huzur bulayım."

Jane, "Haklı," dedi. "Hem ben de çok yorgunum. Yarın daha makul hisler içindeyken konuşmakta fayda var."

Alexander, Jane'in sağlığı için hastalıklı bir özen göstermeseydi kesinlikle bu yararsız gece konuşması için diretirdi. Fakat asabice başını salladı ve Beatrice'e huzurundan ayrılabilceğini işaret etti.

Hangi evde olursa olsun, kaldığı oda Beatrice için bir nevi sığınaktı. Odalarında, rahatlamamanın en kestirme yollarını kolayca bulabileceği bir sürü şeye sahipti. Aşağıdaki kuyruklu

piyano kadar iyi olmasa da bir duvar piyanosu tam da ihtiyaç duyduğu şeydi.

Zihni boşalana kadar çalmak niyetindeydi, bunun için tüm geceyi gözden çıkarabilirdi. Ancak aşağıdan gelen şangırtı ve onu takip eden bir kükreme son notasını şaşırmasına neden oldu ve Beatrice ayağa kalkıp dışarı çıktı. Tahminine göre sesler, Alexander'ın çalışma odasından geliyordu.

Beatrice düşünmeden içeri daldı ve malum olan ortada olmasına rağmen gördüklerine bir anlam vermesi biraz zaman aldı. Carter, geniş deri koltuğa yarı oturur bir pozisyonda yayılmış, yumruklarını sıkıan öfkeli Alexander da onun tepesinde dikiliyordu ve Beatrice yanlış görmüyorsa Carter'ın dudağındaki patlaktan hatırı sayılır miktarda kan akıyordu.

"Kavgayı mı ediyorsunuz siz?"

Alexander, "Odana git Beatrice," diye bağırdı.

Carter uykulu bir sesle, "Ona bir daha bağırırsan yumruğuna karşılık veririm Alexander," dedi.

"Dene bakalım."

Beatrice en çok hangisine kızgın olduğunu bilmiyordu. Ancak ikisinin de onun hoşgörüsünü hak etmediğinden emindi. Carter'a yaklaştı ve "Senin yardımına ihtiyacım yok," dedi. "Ve sen Alexander... Beni sakın tehdit etme."

"Seni tehdit etmedim!"

"Henüz etmedin... Şimdi neler olduğunu anlatın."

Alexander'ın ateş gibi yanan gözleri dostuna döndü. "Açık değil mi? Seni küçük düşürdü."

"Küçük düşmedim abi. Zor durumda kaldığım doğru ama aşağılanmış hissetmiyorum. Birbirinizi yemeyi bırakın da..." Birden Carter'ın varlığı açıklanması gereken bir gizem gibi kafasını kurcalamaya başladı. "Sen neden buradasın Carter?"

"Sorumluluk almak istediğimi söylemek için."

Alexander, "Eğer rezalet çıkarmasaydın sorumluluk alman da gerekmezdi," dedi.

"Sana onunla evleneceğimi söyledim Alexander."

“Ben de sana bunu hak etmen gerektiğini söyledim.”

Carter gözlerini ikisinden uzak bir noktaya dikti. “Mümkün değildi...”

Alexander, “Mümkündü,” diye kükredi. “Beatrice odana git, Carter ve ben yalnız konuşacağız.”

“Ona bağırma dedim Alexander. Sabrım taşıyor.”

“Bağırmadım pislik,” diye bağırdı Alexander.

Beatrice gözlerini devirdi. “Tamam... Belli ki kan dökmek istiyorsunuz. Güç kavgasına tutuşan geyikler gibi boynuzlarınızı tokuşturmak hoşunuza gidiyor. Bunun amacını anlamıyorum ama ortada erkek olmanız gibi büyük bir kusur varken anlamaya çalışmanın bir faydasını görmüyorum. Haklısınız, öldürün birbirinizi. Ama önce lütfen söyler misiniz? Benim geleceğimden bahsettiğiniz ortadayken sen Alexander... hangi mantıkla sizi yalnız bırakacağımı düşünebiliyorsun? Ayrıca bu öfken hiç normal değil. En yakın dostuna dayak attığını öğrenirse Jane’in nasıl hissedeceğini bir düşünsene.”

“Ben kimseden dayak yemedim.”

Beatrice başını dik tutmaya çalışan Carter’a kötü kötü bakarak, “Sen Carter...” dedi. “Başına gelecekleri bildiğin halde elini kolunu sallayarak buraya gelirken aklından ne geçiyordu?”

Koltuğa doğru eğildi ve havayı kokladı. “Alkol kokmuyorsun.”

“İçmedim,” dedi Carter.

“Tamam, aferin sana.”

Alexander elini gelişi güzel salladı. “Evlenmeniz dışında bir seçenek görünmüyor Beatrice. Artık aranızdaki yakınlık tolere edilmeyecek bir hale geldi.”

Carter memnuniyetini gizlemek için çenesi göğsüne değene dek başını eğdi. Beatrice ise, abisinin Carter ile arasındaki ilişkinin ne kadarını bildiğini sormanın uygun yollarını arıyordu. Fakat öfkesi içini yiyen Alexander devam etti.

“Beatrice’i evliliğe ikna etmen gerekiyordu, mecbur bırakman değil. Onu koruyacağına bana söz vermiştin.”

"Onu korudum ve koruyacağım Alexander. Hemen yanı başımdayken."

"Biz sadece dans ettik."

Carter ve Alexander aynı anda homurdandılar.

"Sadece bir dans neye benzer bilirim, küçük kız kardeşim. Bu daha çok..." Alexander ne diyeceğini düşünürken biraz bocaladı ve sonunda, "Şahsiydi," dedi.

Beatrice başını iki yana salladı. "İkinizden de nefret ediyorum."

Carter içinde bulundukları durum göre sakın sayılabilecek bir ses tonu ve tavırla, "Benden nefret etmiyorsun Beatrice," dedi. "Öfkелisin ama yakında geçecek."

"Ne hissettiğimi söyleme bana! Sen de iyiliğimi düşündüğün için bunca yaygarayı kopardığımı iddia etmeye kalkma! Belli ki aranızda bir pazarlık var. Sen abime tutamayacağın bir takım sözler vermişsin ve bu şimdi ayağına dolanıyor. Bir kere dürüst olup bana ne hissettiğini söylemiş olsaydın bu çocuk tiyatrosuna gerek kalmazdı. Carter sana tahmin bile demeyeceğin kadar çok kızgınım... Hayatıma yeniden girmeye karar vermiş olman benim de bundan memnun olacağım anlamına gelmiyor."

Carter yavaşça doğruldu. Baloda giydiği kıyafeti üzerindeydi ve yakından çok daha görkemli görünüyordu. Beatrice yutkundu ve yerinde kalmak için cesaretini topladı.

Alexander ise hemen Beatrice'in yanında duruyordu. Carter'ı bir tehdit olarak görmesi durumunda aralarında çıkacak bir kavgada kimin üstün geleceğini söylemek hiç kolay değildi. Alexander, Carter'dan birkaç santim daha uzundu ama hareket edişindeki tehlikeli inceliğe rağmen, Carter'da vücudunu fiziksel güç gerektiren işlerde kullanan bir adamın gücü mevcuttu. Elbette Alexander'ın da kuvveti ortadaydı ve Tanrım...

Beatrice birden bu odanın dışında herhangi bir yerde olmaktan başka bir şey istemedi.

"Beatrice," diye söze başladı Carter. "İki sene önce gitmeseydim şimdi olduğundan farklı bir durumda olacağımız doğru. Sen sırf inatçılığın yüzünden başka biriyle evlenirdin ve ben..." Sustu ama Beatrice tam da şu anda susmasını istemiyordu.

"Sen, ne Carter? Ben evlenseydim memnun olmaz mıydım? Bana son söylediğin sözleri hatırla. Eminim hatırlamakta güçlük çekmezsin."

Alexander kuşku içinde, "Siz neden bahsediyorsunuz?" dedi.

"Geçmiş, güzel günlerden bahsediyoruz," diyerek imalı bir açıklama yaptı Beatrice.

Carter, "Varsayımlar üzerine konuşmadan da halletmemiz gereken şeyler var," dedi. "Şu anda bu pozisyonda olmamızın da bir nedeni var." Alexander'ın varlığı daha açık olmasını engelliyordu.

Fakat Beatrice'in öyle bir kaygısı yoktu.

"Nedeni, senin bunu istiyor olman. O lanet adaya ne sebep- le gitmiş olursan ol, döndüğünde her şeyin değişeceğini biliyor olmalıydın. Beni öfkelenirse de seni unutmış olduğumu düşündüğüne inanmak istiyorum Carter. Aksi halde beni kıracığını bile bile metresini yanında getirdiğini kabul etmiş olurum ki bu..." Yüzü şeytani sayılabilecek bir ifade alana kadar kaşlarını kaldırdı. "Kesinlikle affedilemez. Gerçekten de seni unutacağımı sanıyordun ve..."

Carter son derece kendinden emin bir halde, "Fakat unutamadın," dediği an Beatrice ona sert bir tokat attı.

"Benimle alay etmeye nasıl cüret edersin?"

Alexander gergin omuzlarına dokunarak, "Beatrice, sakinleşmen gerekiyor," dedi.

Beatrice onun dokunuşundan kurtuldu. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Carter'ın neredeyse siyah görünen gözlerine öfkesinin gücüyle baktığı sırada hissedebildiği, yetersiz bir tatminden başka bir şey değildi. Fakat zaman, şartları değiştirmekle kalmadı, onu tamamen Carter'ın lehine çevirdi.

“Alay değil,” dedi Carter. “Sadece memnuniyet.”

Başını omzuna doğru hafifçe eğmişti. Sonra gözleri, kızın gözlerinden dudaklarına fütursuzca kaydı. Yutkunurken boğazının hareket edişi, hafifçe aralık dudakları ve sert hatlarını yumuşatan o anları Beatrice’in içini titretiyordu. Uzun zamandan beri ona duygularını kapatmayı öğütleyen aklı, Carter ona bu şekilde baktığında başına buyruk kalbiyle savaşılmayacak hale geliyordu. Tıpkı, koca bir orman yangınına söndürmesi mümkün görünmeyen birkaç damla yağmur gibi.

Ama silkelendi.

Bu odada neler olduğunu anlıyordu. Ve neden bu kadar önemli olduğunu... Tanrı biliyor ya, ona direnmeyi bırakacağı gün gelip çatmış olabilirdi. Kaldı ki yılbaşı balosunun büyük bir kısmında Carter’ın evlenme teklifinde artık diretmeyeceğini düşünüp korkan da kendisiydi. İsteddiği kadar inkâr da edebilirdi ama Carter’ın şu anda yanında oluşundan nasıl haz aldığını er ya da geç kabul edecekti.

Alexander danstaki hallerini şahsi diye nitelendirerek büyük bir incelik yapmış olabilirdi ama Beatrice biliyordu ki o dans bir skandaldı ve çok yakında insanlar sadece onu karalamakla yetinmeyecek, ailesini de eleştirmeye başlayacaktı. Abisinin kralla arasında süregelen mesafeli nezaketin de farkındaydı.

Endişeleri yüzüne yansımış olmalıydı. Carter kolunu kavrayıp, “Şimdi dinlen,” dedi. “Seni yarın ziyaret edebilirim.”

Beatrice önce abisine baktı, sonra da sevmekten hiç vazgeçmediği, göğsünü sıkıştıran hislerin nedeni olan adamın kaygılı yüzüne. Eğer tüm bu olanlardan bir anlam çıkarması gerekseydi aşkın flörtöz bir kadın ruhu olduğunu söylerdi. Küçük düşürücü yöntemlerine rağmen ona karşı koyamayan kalbini nakış gibi işleyen ve belli ki Carter’ı kayıran bir ruh.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Ne yapacağını biliyordu, en güzeli de bunu istiyor olmasıydı. Nasıl karşı koyabilirdi ki? Onu sevmekten vazgeçmediği gibi onu sevmeye ömürlük bir

yemin edebilirdi. Carter'dan başka kimse olmayacaktı, başka hiç kimse için ona hissettiklerinin tek bir zerresini hissetmeyeceğini bilirken olmasına da imkân yoktu.

İki erkeği karşısına alabilmek için kapıya doğru yürüdü, onlara dönerek, "Tamam," dedi.

"Tamam, ne?"

"Seninle evleneceğim."

Carter kuşkuyla gözlerini kıstı ve yüzünü giderek daha kuşkulu bir ifade kapladı. Sonra her nedense durgunlaşarak, "Güzel..." dedi.

Elbette Beatrice kabullenişinin onda bir takım duyguları harekete geçirdiğini görebiliyordu ama o, her neyse bu duyguları saklı tutuyordu. Çok büyük ihtimalle sebebi Alexander'ın yanlarında olmasıydı. Beatrice ne olduğunu görmek için beklemek istemiyordu.

Bu yüzden sadece gitti.

Beatrice aynadaki aksine beğeniyle baktı. Beğenilmeyecek gibi de değildi. Krem rengi incilerle işlenen kalp şeklindeki korsajından aşağı dökülen zarif ipek, saten ayakkabılarının burnunu kapatıyor ve yerde minik, inci işlemeli bir birikinti oluştuyordu. Küçük karpuz kollarda da kullanılan aynı inciler, gelinliğin sırtındaki kalm bir V harfi şeklindeki şeridin neredeyse tamamını kaplayarak zengin ve sıkı korsajı mükemmel bir şekilde bütünlüyordu. Eldiven kullanmaya izin vermeyen uzun kollu gelinliğin modelinin, Britanya adalarında eşi benzeri bulunmadığını söylemişti, Madam Bertie. Yalan söyleyecek hali de yoktu. Ne var ki Beatrice ne gelinliğinin güzelliğinden ne de onu St. George Kilisesi'ne götürecek olan altı atlı beyaz arabanın ihtişamından yeterince etkilenmişti.

İki haftadır Carter'ı görmemişti. İşin doğrusu, evlilik tek-
lifinin üzerinden geçen dört hafta içinde onu sadece iki kere

görebilmişti ve durumdan şikâyet edenin sadece kendisi olduğundan şüpheleniyordu.

Acaba onu reddetmeye devam mı etmeliydi?

Başım iki yana salladı. Hayır, Carter'la evlenmekten başka bir şey istediği yoktu. Yani, senelerin hayali gerçek oluyordu, aptalca bir gururla onu reddetmeye devam etmeyecek kadar uzun süredir onu bekliyordu. İyi de Carter neden bu kadar ilgisizdi?

Oda kapısı bir kere tıklatıldıktan sonra aralıktan Jane'in kırmızı kafası uzandı. "Müsait misin? Aman Tanrım, harika görünüyorsun."

Jane'le birlikte içeri kız kardeşi tatlı Mary de girdi. Düğün kahvaltısı için gelen konuklardan daha önce varmışlardı eve ve Beatrice sevdiği herkesin yanında olmasından itiraf edemeyeceği kadar memnundu.

Beatrice daha iyi görebilmeleri için etrafında bir tur döndü. "Madam Bertie çok iyi bir modacı ve işini bilen bir terzi."

"Ona hiç şüphe yok ama benim asıl söylemek istediğim senin güzelliğindi." Jane uzanıp iki elini birden tutarak, "Gördüğüm en güzel iki gelinden birisin," dedi. "Mary de harikaydı."

Mary arkadan çık cıkladı. "Benim gelinliğim bu kadar güzel değildi. Phillip'in her şeye burnunu sokan annesi istediğim uçuk sarı model yerine mavi olanı seçerek bana güzel bir sürpriz yapmıştı."

Jane kardeşine döndü. "Sen de aynı hatayı yapıyorsun. Elbiseden bahsetmiyorum. Güzel olan sendin." Beatrice'e baktı tekrar. "Ve sen... Hadi gel yüzüne de biraz renk katalım."

Jane yanında getirdiği çantanın içinden birkaç şişe krem ve dudaklarına renklendirmek için de boya çıkardı.

Beatrice şüpheyle, "Bunları yüzüme sürmene izin verebilir miyim, bilmiyorum," dedi.

"Bence de izin vermemelisin. Birazdan Sophie burada olur ve halleder."

“Leighton Kontesi mi?” Beatrice kontesi severdi. Dahası o ve en yakın arkadaşları olan Henfield Kontesi ve Abbey Kontesi, eski düşkün kadınlar ve çocuklar için açılan evin en cömert bağışçılarıydılar.

“Aşağıdalar, annemle sohbet ediyorlar ama birazdan buradan olurlar. Senin için sakmcası yoksa tabii.”

Beatrice omuz silkti ve aynaya iyice yaklaşp yüzünü yakından inceledi. Yorgunluk izleri için bir krem kullansa fena olmazdı.

Mary aynanın yanındaki koltuğa oturmuş, ellerine bakıyordu. Jane de onun yanında ayaktaydı ve farklı görünüyordu. Beatrice bir tuhafılık olduğundan emin olarak, “Bir şey mi söyleyecektiniz?” dedi.

Jane hevesle atıldı. “Annem gelecekti ama daha rahat edersin diye düşünerek biz gelmeye karar verdik.”

“Ne sebeple?”

“Bugün senin düğün günün Bea. Bilmen gereken bazı şeyler var.”

Beatrice’in dudakları titredi, gülmemek için kendini biraz sıkması gerekti.

“Mary karışmak istemediğini söylüyor ama ben ve diğerleri... Diğerlerinden kastım, Sophie, Isabel ve Davina... Sormak istediğin her şeyi bize sorabilirsin.”

Bir şey demeye kalmadan kapı çaldı ve üç kontesin teşrif ettiğini haber veren oda hizmetçisi kadınlar içeri girebilsin diye kenara çekildi.

Isabel Eaglestone kızıl, kıvrıkcık saçlarına müthiş yakışan safir mavisi elbisesiyle öne çıkarak Beatrice’i ilk tebrik eden kişi oldu. Esmer güzelliği dillere destan olan İskoç Kontes Davina Ramsey de onu takip etti. Göz kamaştırıcı bir kadındı. Bal rengi saçları ve bahar yeşili gözleriyle aydınlık günleri anımsatan tatlı Sophie Blackmore da, Mary’nin istediği gelinlik olabilecek kadar zarif uçuk sarı bir elbiseyle harika görünüyordu.

Beatrice her birini memnuniyetle karşıladı. Törene bir saat-

ten fazla bir vakit olduğu için hanımları pencere kenarındaki oturma alanına yönlendirdi ve ayna önündeki sandalyesinde yer değiştirerek onlardan tarafa döndü.

“Harika bir gelinlik. Madam’ın işi, değil mi?”

“Evet, kendimden çok güvendiğim tek kişi Madam Bertie’dir.”

Isabel, “Yaşlanmış olması çok kötü,” dedi. “Seksen yaşında ama ıraklarından daha fazla alışıyor.”

Sophie, “Benim gelinliğimi de o yapmıştı,” dedi, mutlu mutlu. “Gerçekten çok güzel görünüyorsun. Belki yüzünü biraz renklendirsek iyi olur. Evlilik hazırlıkları ne kadar yorucudur bilirim.”

Beatrice yorgun olmadığını, sadece az uyuduğunu söyleme gereği duymadı.

Jane, “Her şey tuvalet masasının üzerinde,” diye açıkladı.

Sophie birkaç kremi seçip bazılarını karıştırarak Beatrice’in yüzüne sürmeye başladı. “şanslısın ki Maddy gelmedi. Aslında onu zor tuttum diyebilirim.”

Beatrice, “Neden gelmesine izin vermedin?” demek zorunda kaldı.

Kadınlar birbirlerine baktılar. Düşündükleri her neyse, Davina Ramsey dışındakilerin yüzlerinin kızarmasına neden oldu.

Sonunda Sophie, “Bizimle daha rahat edebileceğini düşündük,” dedi. “Bu bir kural olarak kabul edilir... Yani evlilik öncesi genç bir kadının görevlerine dair bilgilendirilmesi beklenir. Sormak istediğin her şeyi bize sorabilirsin.”

Jane’in bunu az önce ima ettiği sırada bastıran gülme istediği bu sefer Beatrice’i hazırlıksız yakaladı.

“Aslında pek gerek yok.”

Isabel Eaglestone hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses ı-kardı. Davina Ramsey ise bilmiş bilmiş sırtıttı ve Beatrice ona neyi bildiğini sormak istedi. Sophie Blackmore, sanki bu tepkiyi bekliyormuş gibi anlayışlı görünüyordu. Mary ise elindeki

kasnakta gerili olan kumaşa iğne batırıp çıkarıyordu. Düğün evine nakış getirmek de ancak Mary gibi erdemli bir kızın yapabileceği bir şeydi.

Acaba Beatrice anlatılacak bir şey olmadığım onlara nasıl açıklayabilirdi?

Isabel, "Senden her şeyi biliyor olmaman beklenir," dedi. "Her zaman soracak bir şeyler vardır." Oda hizmetçisine dışarı çıkmasını işaret ettikten sonra hevesle Beatrice'e baktı.

"Yanlış anlamayın lütfen, sizi bir yükten kurtarmaya çalışıyordum aslında," diye nazikçe bir çıkış yolu aramaya koyuldu Beatrice.

"Hiç sorun değil."

Mary başını nakışından kaldırmadan, "Kadınlar birbirini desteklemeli," deyince diğerleri de başlarını sallayarak onu onayladı.

"Tamam o halde, sizi dinliyorum."

"Carter çok nazik biri ama neticede her erkeğin sahip olduğu içgüdülere sahip ve seni ne kadar istediğini yılbaşı balosundaki uygunsuz hareketiyle de açıklamış olduğuna göre bu gece çok hevesli davranacağını tahmin ediyorum. Eğer Alexander gibi anlayışlı ve... becerikli bir erkekse seni mutlu edecektir."

Jane'in açıklamasını bir sessizlik takip etti. Sophie yeniden kremlere dönmeden önce, "Bu önemli," dedi.

Isabel, "İlk seferinin bile hoşuna gitmesi erkeğin elinde," dedi. "Gerçi ilk sefer konusunda neden bu kadar karamsar yorumlarda bulunulduğunu da anlamış değilim. Bu tamamen kendini doğru erkeğe vermekle ilgili. Sanırım bu odadaki hiçbir kadın hayatına yanlış erkeği sokmamıştır."

Aynen öyle...

Konu dışında kalacağını baştan söyleyen Mary, "İkinizin de buna hazır olması gerekir," deyince Beatrice gözlerini kırpıştırdı. Gülmemek için elinden ancak bu kadar geliyordu.

Davina, "Bir erkeğin kendini hazır hissetmesi diye bir şey yoktur canım," dedi. "Onlar her zaman hazırdır."

Mary, "Ama bazen Phillip..." diyecek oldu ve hemen sustu. "Demek istediğim bazen erkekler de... Hımmmm... Nasıl desem... Hazırlık süresi iste... Ah, lütfen siz devam edin."

Tüm hanımlar pür dikkat Mary'nin söyleyeceklerini beklerken o pespembe bir halde nakışına geri döndü. Mahcubiyetine karşılık hanımlardan biri, "Tabii, hazırlık önemli," diye mırıldandı.

"Mary'nin ne demek istediğini hepimiz anlıyoruz aslında."

"Hey, benim küçük kardeşimi utandırmayı keser misiniz?"

"Utanmadım Jane. Ben de bir kadınum, utanmış değilim... Lütfen işine bakar mısın?"

"Tamam, özür dilerim meleğim."

Beatrice'in gözlerinin altına sürdüğü kremi yedirmeye çalışan Sophie sessizce, "Maddy'nin sana bir hediyesi var," dedi. "Anladığım kadarıyla bir gecelik ve öylesine bir gecelik de değil..."

Isabel, "Fısıldamayı bırak Sophie," dedi. "Maddy'nin bilgileri zaman aşımına uğrayalı bir asır geçti. Morgan gibi onu da konu dışında bırakalım."

"Morgan mı?" diye sordu Davina. "O bakire değil mi?"

"Beni nasıl da duydu? Şeytan gibi kulakları var."

"Bakire ama her şey hakkında bir fikri var. Kaç doğuma kattıldığını tahmin bile edemezsin. Bunların arasında birkaç tay ve buzağı da var. Kulaklarım şeytan gibi değil Sophie. Sen bir sağır gibi fısıldıyorsun."

Beatrice, "Morgan kim?" diye sordu.

"Isabel'in dadısı."

"Kaç yaşında?"

"Madam Bertie'den küçük değildir."

"Bakire ölenlerin cennete gittikleri doğru mu?"

Herkes Sophie'ye baktı ve sonunda Isabel gülerek, "Morgan'ın tek erdemi bakire olması," dedi. "Diğer günahları için hesap vermesi gerekecek."

"Doğru, Katolikler için ağıza alınmayacak şeyler söyleyerek yeterince günaha giriyor."

"Ama seni seviyor, Davina."

Isabel, "Bence Davina'dan korkuyor," diye Sophie'yi düzeltince hemen herkes güldü.

"Ama sonuçta böyle bir şey var."

"Nasıl bir şey?"

"Bakirelerin cennete gittiği gibi."

"Olabilir de olmayabilir de."

Jane dalgın dalgın, "Anneme bir sorayım," dedi.

Odadaki tek bakire olan Beatrice herkesin üzerine dikilen bakışlara karşılık, "Cennet bekleyebilir, bu gece ölmeyi düşünmüyorum," diye mırıldandı. "Gerçekten."

Davina kahkaha attı. "Eğer şanslıysan cenneti bu gece de görebilirsin."

Jane hülyalı hayallerinden çıkıp gülümsedi. "Annemin anlattığı cennet bende ılık bir huzurdan başka bir his uyandırmıyor. Cehennem kadar sıcak olmasa da ilk gece..."

Mary boğazını temizleyerek onu uyarınca Jane, "Ne?" diye bağırdı. "Sıcak tabii ki Phillip'in, memeleri buz tutmuş annesi bile sıcak olduğu konusunda benimle hemfikirdir."

"Cennetin konumuzla bir ilgisi yok... Bence tabii." Mary hassas olduğu konularda katı bir yargıya sahipti.

"Davina ilahi keyfi ifade ederken cennet tasvirini kullandı. Bir bakıma haklı ama yetersiz bir anlatım."

"İlahi keyif mi?" dedi Beatrice. Artık sadece dudakları değil, çenesi tümünden titriyordu.

Jane bilmiş bilmiş gülümsedi. "Sophie zevkten bahsediyor. Erkeğin kadına verdiği zevk hakkında bir şeyler biliyorsun, değil mi?"

Mary, "Aman Tanrım!" dedi ve sırtı kısmen onlara dönecek şekilde yer değiştirdi.

Beatrice ağzının içinde kabarcık kabarcık biriken kahkaha serbest kalmasın diye sessiz kalınca Sophie sanki acıyormuş

gibi onun saçını okşadı. "Öğreneceksin. Şanslıysan tabii."

"Elbette şanslı. Carter iyi bir adam."

"İyi bir adam olmasının bununla bir ilgisi yok."

"İyi adamlar naziktir Sophie. Bunu benden daha iyi bilecek kadar tecrübelisiniz. Yani konunun geneline bakacak olursak, söylemek istediğimiz... Endişelenecek bir şey olmadığı."

Beatrice kararsızca, "Hımm," deyince Isabel bunu yanlış değerlendirdi.

"Ah, tatlım... Erkekler gerçekten de memnun edilmesi kolay yaratıklar. Bazen sen hiç çabalamazsın, bir bakmışsın yanında sersem sersem sırttan bir adam uzanmıştır." Pembe dudakları yaramaz çocuklar gibi yukarı kıvrıldı.

Sophie, "Brendan genellikle sırtmaz," dedi. "Yani o koşullarda bile."

Davina alaycı bir ses çıkardı. "Çok şaşırtıcı."

Isabel, "Sophie, Leydi Beatrice'in omuzlarını biraz ovabilir misin? Baksana titriyor," diyerek endişesini dile getirdi.

Evet, Beatrice titriyordu ve yakında gök gürültüsü gibi bir kahkaha atacaktı. Neyse ki ilahi yardım geldi ve Beatrice güç de olsa sakinleşebildi. "Hiç gerek yok. Aslında konuyu kapat-sak memnun olacağım," dedi bir süre sonra.

"Sahiden mi?"

"Evet. Her şey için teşekkür ederim."

"Tamam, bizim için keyifti," dedi Isabel ve bir şey söylemesini bekliyormuş gibi Davina'ya baktı. Kontes kaşlarını kaldırırsa da bir şey söylemedi. Hemen arkasından hanımlar iyi dileklerini yineledi ve nihayet Beatrice'i memnun eden bir sessizliğe büründüler.

Ellen Hammond birkaç dakika sonra elinde çiçeklerle içeri girdi. "Güzel gelin hazır mı?"

Beatrice, "Sadece çiçeklerim eksikti. Onlar da geldiğine göre hazırım," dedi.

Ellen, bir demet krem rengi gülü tuvalet aynasının önüne koydu ve Beatrice'i yakından incelemek için eğildi.

“Kusursuz görünüyorsun, kızım. Çiçekler müstakbel eşinden. Eminim kendisi vermek isterdi ama Jane seni görmesine izin vermeyeceğini baştan söyleyince çiçekleri getirmek de bana düştü.”

Carter’ın jesti Beatrice’in göğsündeki sıkıntıyı çözer gibi oldu ama onu görene kadar gerçekten rahatlamasına olanak yoktu.

“Hazırsak artık çıkalım diyorum. Törene bir saat var ama yollar o kadar çamurlu ve kalabalık ki planladığımız kadar erken gidememekten korkuyorum.”

Kimsenin aksi yönünde söyleyeceği bir şey yoktu. Beatrice, Carter’ın daha önce kilisede olacağını zaten biliyordu. Gösterişli beyaz arabasıyla St. George Kilisesi’ne giderken ona Alexander ve Jane eşlik edeceği için de şikâyetçi değildi ama Carter’ı bir an önce görmezse gerçekten evlenmek üzere olduğuna dair inancını kaybetmeye başlayacağından endişe ediyordu.

Yarım saat kadar sonra vardıkları St. George Kilisesi tören için hazır görünüyordu. Dışarıda bir kısım konuk, gelinin gelişini herkesten önce görmek için bekliyordu. Bir kısmı da yüksek tavanlı binarın soğuğu kesmeyen taş duvarlarının arasındakendine bir yer bulmuştu.

Beatrice tanıdık yüzler denizine girmeden, hazırlıklarını yapabileceği küçük odaya kestirme bir yoldan ulaştırıldı. Heyecanlıydı. Etrafında her şey soluk bir siluet halinde geçiyor gibiydi.

Tören planlandığı gibi saat ikide başladı. Alexander’ın kolunda mihraba yürümeye hazırlanan Beatrice, heyecanı kadar abisinin varlığıyla da onurlanmış hissediyordu. Alexander elini kardeşinin elinin üzerine koydu ve parmaklarını sıktı.

“Her şey güzel olacak Beatrice.”

Beatrice duygularından parlayan gözlerini abisine doğru kaldırdı ve gülümsedi. “Bunu zaten biliyorum.”

Mihraba uzanan yolun iki kenarına yerleştirilen sıralı sandalyelerin tümü doluydu. Skandal düğünler ya haddinden fazla ilgi görüyordu ya da Beatrice, cemiyet içinde korktuğu kadar küçük görülmüyordu. Ancak bu merakı çok sürmeyecekti çünkü mihrabın ucunda onu bekleyen adamdan daha önemli hiçbir şey yoktu ve Beatrice onu, diğerklerinin onlara baktıklarında ne gördüğünü umursamayacak kadar çok seviyordu.

Piskoposun önündeki yerinde bekleyen Carter, Beatrice'in geldiğini fark ettiğinde doğruca gözlerini ondan tarafa çevirdi. Beatrice ondaki sabırsızlığı, hatta bir miktar huysuzluğu bulduğu yerden bile sezebiliyordu. Fakat gözleri birleştiğinde başka bir şey oldu. Diğerk tüm duygular, gelin ve damadın arasında gerilen yoğun bağın etrafında cızırdayan önemsiz küçük kıvılcımlar gibi yok oldu. Her adım, bir sonrakinden daha sabırsızdı ve yol, hâlâ gidilecek çok mesafe varmış gibi uçsuz bucaksızdı.

Kilisenin vitray camlarından içeri vuran kış güneşinin kırmızı ışığı, Carter'ın abanoz rengi parlak saçlarına düşmüştü. Yüzü ise yer yer gölgelerin içinde kalıyordu. Fakat Beatrice onu netlikle görebiliyordu. Gözlerinde gurur vardı... Bariz bir sevgi ve merhametin dışında bir de hayranlık... Derken karşı karşıya geldiler. Alexander onu, kocası olacak adama teslim ettiği sırada bir şeyler söylerken bile Carter gözlerini Beatrice'in gözlerinden çekmedi.

Piskopos töreni başlatmak üzere olduğunu duyurduktan sonra Beatrice'in sadece uğultu olarak işittiği sesler birden kesildi. Carter'ın karşısındaki yerini almıştı ve eli, erkeğin elinin üzerindeydi. Din adamının tekrar etmelerini söylediği yeminler ikisinin dudakları arasından ufacık bir tereddüt bile olmadan döküldü. Beatrice'in sesi kararlıydı. Belki o ânı, diğerklerinden ayıran güzelliği herkesin fark etmesini istiyordu. Belki sadece içinde hiçbir tereddüt olmadığını Carter'm anlamasını bekliyordu.

Piskopos memnuniyetsizce damada gelini öpebileceğini söylediğinde Beatrice'in gözleri büyüdü. Kalbi, göğsünde ilkel davullar gibi çarpıyordu. Carter bir miktar üzerine geldi ve parmaklarını kızın çenesine koyup, "Sakin ol," diye fısıldadı.

Beatrice'in dudakları aralandı. Aslında ona sakın olduğunu söyleyecek ve belki onu tersleyecekti ama Carter o ânı, dudaklarını birleştirmek için kullandı.

Tanrım...

Beatrice onu öyle çok özlemişti ki...

Carter'in dudakları nazikti. Bugünü ikisi için de özel kılan her şeyin tadını alabiliyordu Beatrice. Dudaklarını hafifçe kıpırdattı ve karşılığını Carter'm güçlü kolunu belinde hissedererek aldı. Dudakları erkeğin dudaklarının altında hafifçe eziliyor, öpüşmeleri hiç şüphesiz kutsal mekânın lanetleyeceği bir tutkuya doğru ilerliyordu.

Beatrice umursamadan ona bir miktar daha yaslandı ama Carter başını kaldırarak nazikçe ondan uzaklaştı. Derken sesler yeninden yoğunlaşıp zaman zaman anlamlı cümlelere dönüşmeye başladı.

Artık Carter'ın karısı olduğunu düşünerek çılgılık atmak isteyen Beatrice belki de hayattımda ilk defa kendi iradesiyle değil, başkalarının yönlendirmesiyle hareket ederek yargıcın gözetiminde büyük defteri imzalayacağı odaya doğru yürüdü. İmzalar atıldıktan sonra kalabalığın tebrikleri eşliğinde, birlikte kilise dışında onları bekleyen arabaya bindiler.

"İyi misin?" diye sordu Carter. Birkaç dakikadır yoldaydılar.

"İyiyim. Sadece biraz başım döndü."

Carter anlayışla gülümsedi. "Açık yüreklilikle söylüyorum. Benim de başım döndü."

Beatrice gergince güldü. Her şeye söyleyecek bir sözü olan kızı artık tanıyamıyordu.

"İstersen biraz uyu, eve vardığımızda sana haber veririm."

"Gerek yok. Belki biraz pencereyi açarsam iyi olur."

Carter nazikçe arzusunu yerine getirince Beatrice de arkasına yaslanıp dışarıdan gelen rutin seslerin tadını çıkardı.

Şehir kalabalığından çıktıktan sonra Beatrice kendini tanıyabilecek hale gelmiş sayılırdı. Karşısında oturan Carter'a bakınca onun da dikkatle kendisini izlediğini gördü ve sormadan edemedi. "Bir şey söylemek istiyorsun?"

"Daha iyi görünüyorsun, eve vardığımızda daha da iyi olacaksın... Evi senin için hazırlattım. Yeni eşyaların büyük bir kısmı geldi. Rahat edeceğini umuyorum."

Sesinde gizli bir umut ve endişe vardı. Beatrice keyiflenerek, "Ah, buna sevindim," dedi.

Beatrice'in rahatıyla ilgili nazik sohbetleri bir süre daha devam etti. Tuhaf bir durumdu. Yani az önce evlendikleri, bunu bir öpücükle mühürledikleri ve geceyi birlikte geçirecekleri düşünüldünce aralarındaki kibarlığı yorumlamak, Beatrice'in fikirlerini aşıyordu.

Daha önce iki kez geldiği köhne evin arazisine girdiklerinde Beatrice merakla pencereden dışarı baktı. Değişiklik her neyse içeride olmalıydı. İlginç... Kapıda bekleyen hizmetkârların üniformaları bile değişmişti. Beatrice etkilendiğini gizlemekten Carter'a gülümsedi.

İçeri girdiklerinde keskin bir çiçek kokusu karşıladı onları. Çeşitli vazolara koyulan yüzlerce çiçek girişe ve kokuya bakılırsa evin kalanına yerleştirilmişti. Beatrice bu mevsimde bu kadar çok çiçeğin nerede saklandığını anlayamamanın kafa karışıklığı içinde şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Asıl değişikliğin bundan sonra kalacağı odada olacağını tahmin ederek içerilere doğru ilerledi.

Tam arkasında duran Carter, ne düşündüğünü biliyormuş gibi, "Dinlenmek istersen odana kadar sana eşlik edebilirim," dedi. Sesinde bir gülümseme vardı.

Beatrice ensesindeki tüyleri diken diken eden sözler ve sese karşılık gözlerini yumdu. Neyle karşı karşıya olursa olsun her şey sıradanmış gibi davranması gerekiyordu.

Carter hizmetlilere gerekli talimatları verdikten sonra birlikte iki katlı evin birinci katına çıktılar. Koridor cömertçe aydınlatılmıştı ve düzenli aralıklarla yerleştirilen sehpaların üzerindeki çiçekler sayesinde bir bahar günü gibi kokuyordu. Oysa Beatrice daha önce bu katta bulunduğunda burnunu sızlatan, daima bir rutubet kokusu olduğunu hatırlıyordu.

Odası, daha önce kaldığı odaydı ve bu, nedense onu hiç şaşırtmadı. Fakat içeride gördüğü değişiklik gözlerinin büyümesine neden oldu. Gülkurusu rengi döşemeler, aynı renk perdeler ve yeni olduğu belli olan büyük yatağın üzerine serilen yine aynı renkteki örtü mükemmel bir uyum içindeydi. Beatrice gururla içeri girdi ve daha önce orada olmadığını bildiği, aynası işlemeli büyük tuvalet masasına doğru yürüdü.

Alexander ile yaşamaya başladıktan sonra abisinin cömertliğine yakinen şahit olmuştu. Bir süredir sahip olduklarının kıskançlığına neden olduğunu da biliyordu. Ama daha önce sahip olduğu hiçbir şey, tuvalet masasının üzerindeki kremler, losyonlar ve tarak takımı kadar güzel görünmemişti gözüne.

Carter, "Hoşuna gitti mi?" demek için o ânı seçti.

Beatrice hâlâ sahip olduklarına bakarken başını salladı. "Her şey çok güzel görünüyor. Teşekkür ederim."

"Benim odam hemen yan tarafta." Büyük giysi dolabının yanındaki kapıyı işaret etti. "Ortak bir kapısı var. Dilediğin zaman kullanabilirsin."

"Anlıyorum," dedi Beatrice ama Carter'ın iması hararet basmasma neden olmuştu.

"Akşam yemeğine kadar dinlen. Hazır olduğunda sana haber verilecek."

"Seni göremediğim zamanlarda bunlarla mı uğraşıyordun?"

Carter arkasmdan omuzlarını tuttu ve kulağına küçük bir öpücük kondurdu. "Seni görmeye gelmediğim için üzülür mü?"

“Hemen heveslenme. Uzun zaman ortadan kayboldun, bu da beklentimi yükseltiyor.”

Heyecanlanmış gibi arkasına dönerek, “Başka sürprizler de var mı?” dedi. Hâlbuki bu oda dışındaki hiçbir şey umurunda değildi.

“Tamam,” dedi Carter ve tuvalet masasının çekmecelerinden birini açarak içinden kadife bir kutu çıkardı, kapağını ustaca açtı.

Zarif, gerdanlık hayret verici bir incelikle şekillenmiş, yedi adet safirden ve küçük pırlantalardan meydana gelmişti. Beatrice kolyeyi takabilmesi için arkasına dönerken titriyordu. Soğuk taş ve metal tenine değince titremesi arttı ve gözlerini kapatarak sakinleşmek için kendine zaman tanıdı.

“İyi misin?” Carter’ın sesi hafif paslı ve kısıktı.

Beatrice, “Hı hı,” dedi sadece.

“Küpelerini sonra takmamı ister misin?”

Ah, Tanrım...

Carter boynuna, omuzlarına dokunmasaydı bile, Beatrice fısıldayarak söylediği sözlerinin okşayıcılığı karşısında eriye-bilirdi. Ve o gülüşü yok mu? Başını döndürdüğünü nasıl da iyi biliyordu.

Beatrice gerilime daha fazla dayanamayarak, “Akşam yemeğine inerken takabilirim,” dedi.

Carter saçlarını öpmek için eğildi ve ayrılmadan önce kulağına, “Beni fazla bekletme,” dedi. Beatrice birkaç saniye sonra yalnızdı. Eğer her şey tuhaf bir bulanıklık ve hayalimsi bir perdenin ardında gerçekleşiyor gibi görünmeseydi Carter’ın aslında akşam yemeği için acele etmesini söylemediğini fark eder ve paniğe kapılabilirdi.

Hemen sonra Emma içeri girdi ve gelinliğinden kurtulması için ona yardımcı oldu. Akşam yemeğine kadar olan süre boyunca Beatrice dinlenmek yerine odanın geri kalanını incelemeyi tercih etti. Emma yeni bir kıyafet seçmesine yardım

ederken o, genellikle geceyi ve sonrasındaki günlerin neler getireceğine dair hayaller kurdu.

Yemek, Carter'ın favori oturma odasında hazırlanmıştı. Nendense odanın ilk halinden çok da farklı görünmemesi Beatrice'in içini ısıtmıştı. Belki de değişen tek şey, yeni gelen masa ve çiçeklerdi.

Kibar bir selamlaşmadan sonra yerlerine geçtiler, mevcut gerilim ikisini de etkisi altına almıştı. Neyse ki o an çok sürmedi. Servisler önlerine getirilene kadar Beatrice ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Sebze çorbasını şaşırtıcı bir iştahla bitirdikten sonra yeni servis için kenara çekildiği sırada meydana gelen sessizlikte Carter'a bakma ihtiyacı duydu.

Çorbasının sadece yarısını bitiren Carter dirseklerini masaya koymuş, keyifle Beatrice'i izliyordu. "İştahlısın."

"Evlendiğin günde karına söyleyecek daha iyi bir sözün yok mu?"

Carter şarabından bir yudum aldı. "Yemek yiyen kadınları severim."

Beatrice tam alaycı bir şey söyleyecekti ki güvercin dolmasından gelen leziz kokular dikkatini dağıttı.

"Lütfen keyfine bak Beatrice."

Artık yemek o kadar da ilgisini çekmiyordu. Beatrice birkaç lokma yedikten sonra daha fazla yiyemeyecek hale gelmişti. Fakat şarabından söz etmeye değmeyecek küçük yudumlar alarak dikkatini yemek masasında tutmaya devam etti.

"Dinlenebildin mi?"

Beatrice yorgun olmadığını söyleyecekken vazgeçti. Davetkâr bir görüntü çizmeye cesareti yoktu. Öte yandan yorgun olduğunu söyleyip odalarına çekilmeyi ima ediyormuş gibi de görünmek istemiyordu. Tanrı aşkına, ne tuhaf bir durumdu bu! Kararsızlık içinde, "İyiyim," dedi ve devam etti. "Sen dinlenebildin mi? Odana girdiğini duymadım." Carter üzerini değiştirmemiş görünüyordu, sadece kilisede giydiği lacivert ceketi çıkarmıştı.

Carter, "Biraz burada vakit geçirdim," dedi, Beatrice'in düşüncelerini doğrulayarak.

Tamamen maksat dışı bir hareket üzerine bakışları birleşti. Bir süre hiç kıpırdamadan birbirlerini izlediler. Carter rahat görünüyordu, belki sadece biraz ürkütücüydü ama Beatrice buna zaten alışkındı. Farklı olan şey, aşırı özgüvendi. Bu, onun üzerine sinen bir karakter niteliğinden çok, içinde bulundukları durumun farkındalığından kaynaklanan anlık bir belirtiydi. Erkeksi bir şey... Güçlü...

Beatrice damarlarında akan kanın daha sıcak ve akışkan bir hale geldiğini hissetti, nabızı hızlandı. Dudaklarındaki şarabı yalayarak temizledi ama yaptığığın Carter'ı etkilediğini görünce hata ettiğini düşünerek duraksadı. Carter, kocası... Evet kocası, hiç dokunmadığı yemeklerin arasında ilgisini çeken tek meyveymiş gibi onu izliyordu. Öyle etkileyici ve doğrudandı ki bu bakış, Beatrice yukarıda olacaklar sanki küçük ışık çakmalarıyla gözlerinin önünde sahnelenmeye başlamış gibi nefes nefese kaldı.

Uşağın, "Tatlı arzu eder misiniz?" demesi üzerine Beatrice, "Lütfen," diye murlarken aynı anda Carter sert bir şekilde, "Hayır, istemiyoruz," dedi. Yukarıda işimiz var dese bundan daha açıklayıcı olamazdı.

Carter, "Leydiye dilediği servisi yapın," diye düzeltti.

Beatrice başını iki yana salladı. "Hayır, gerek yok. Teşekkür ederim."

"Emin misin?"

"Evet, zaten yeterince yedim."

Carter'ın dudağının sağ köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Odana çekilmende benim için sakınca yok," dedi, hemen sonra.

Beatrice söyleyecek bir şey bulamadığı gibi, oturduğu yere saplanıp kalmıştı. Daha önce görmediği, profesyonel görünüşlü bir uşak ve iki hizmetçi masayı toplamaya başladığında izin istemeyi akıl edebildi ve birkaç kelime mırıldanıp eğlenen kara gözlerin üzerinde olduğunu bile bile dışarı çıktı.

Bölüm 15

Odada bekleyen Emma dumanı tüten pirinç küvetin içine kokulu tozlar dökmekle meşguldü. Beatrice'i görünce, "Hanımım sizin esanslarınızı kullandım," dedi. "Sümbül kokulu olan tıpkı sizin kokunuz. Hoşunuza gideceğini düşünüp suya ondan kattım biraz. İyi yaptım mı?"

"İyi yapmışsın. Yardım et de şu giysilerden kurtulayım."

Hitabet becerisinden yoksun Emma şaşırtıcı bir maharetle safır mavisi elbisesini çıkarınca Beatrice kendini çekici, sıcak suyun içine bıraktı.

"Sizi yıkamamı ister misiniz, hanımım? Becerikliyimdir."

"Gerek yok, geceliğimi yatağın üzerine bırak. Gelen büyük sandığın en üzerinde olan pembe gecelik. Havluyu da uzanabileceğim bir yere koy."

"Hemen hanımım."

"Sonra da gidebilirsin. Gerisini ben hallederim."

Emma işini hallettikten sonra izin isteyip dışarı çıkınca Beatrice başını küvetin arkasına yaslayıp rahat bir nefes aldı. Carter gelmeden ne kadar vakti olduğunu bilmediği halde iyimser bir tahminle biraz mahremiyete sahip olacağını düşünüyordu.

Saçlarını ıslatmaktan kaçınarak vücudunun tamamını köpükleyip üstünkörü duruladıktan sonra kendini biraz yatışmış hissediyordu. Ne kadar zaman geçtiğinden tam olarak emin değildi ama diğer odayla bağlantısı olan kapı açılıp da Carter içeri girdiğinde Beatrice'e sadece dakikalar geçmiş gibi geldi.

Su köpüklü ve bulanık olsa da Beatrice tedbirli bir şekilde oturur duruma geçti. Carter dikkatle onu izliyordu ve Beatrice o bakışlar altında kollarını göğsüne sarmamak için kendini zor tutuyordu.

"Yardım etmemi ister misin Beatrice?"

Beatrice, "Ben," demeye çalıştı ama sesi gıcırdayan bir kapı gibi çıkınca yeniden denedi. "Ben hallederim, teşekkür ederim."

"İsrar ediyorum."

Kocası ağır ağır yaklaştı. Saçları ıslak olduğuna göre az önce banyo yapmış olmalıydı ve Beatrice'in hiç de yatıştırıcı olmayan düşüncesine göre giydiği bordo renkli robdöşambrın altında çıplaktı. Beatrice sırtını biraz daha dikleştirdi ve neler olacağını görmek için dikkatle Carter'ı izledi.

Carter iyiden iyiye ılıyan temiz suyu yavaşça Beatrice'in omuzlarına dökmeye başladı. İşinde dikkatliydi ve yaptığı tek şey, köpüklere açtığı savaşı kazanmak gibi görünüyordu. Suyun dışında kalan tenini tamamen temizledikten sonra başım sağ omzuna doğru yatırıp beklentiyle Beatrice'e baktı.

"Seni temizlememe izin ver Beatrice." Sesi kısık ve boğuktu.

Beatrice, "Kendim hallederim," diyecek oldu ama hemen sustu. Böyle bir isteği olduğunu ya da en azından buna ihtiyaç duyduğunu düşünmüyordu. Güzelliğiyle övünmesinin ardından bir balon yoktu, Beatrice güzelliğinin takdir edilmesini de isterdi. Üstelik bu gece onların gecesiydi.

Gözlerini Carter'ın kapkara görünen gözlerinden ayırmadan başını salladı ve sonra küvetin kenarlarına koyduğu ellerinden güç alarak ağır ağır doğruldu. Vücudundan aşağı kayan köpük ve su perdesinin ortadan kalktığı her an, içindeki gurur ve gerilim de artıyordu.

Carter bir adım geriye çekilip onu daha iyi görebileceği bir pozisyon sağladıktan sonra çekincesi olmayan bir adamın kendine güveniyle ıslak ve çıplak vücudunu baştan ayağa kadar süzdü. Yutkunduğu sırada boynunda oluşan hareket ve göğsünün hızla inip kalkışı dışında heyecanına dair hiçbir iz yoktu.

Beatrice ürperip titreyene kadar kıpırdamadan öylece durdular. Carter ılık suyu omuzlarından aşağı döktü ve onu kendi etrafında yarım tur döndürdükten sonra arkasında durdu. Elleri kızın çıplak omuzlarında kor gibi bir sıcaklık yayıyordu. Hareketsizlikleri, içlerinde kaynayan hislerin sert kabuğuydu ve giderek çatlıyordu. Carter sertçe nefes aldıkça ve dalga dalga yaydığı istek, Beatrice'in çıplak tenine çarptıkça fazla dayanmayacaktı.

Yumuşak, kalın pamuklu havlu omuzlarını kaplayıp dizlerinin aşağısına kadar döküldü ve Beatrice düşünmeye bile fırsat bulamadan küvetten çıkarıldığını hissetti. Dizleri deli gibi titriyordu; elleri... dudakları... nefesi...

Carter onu yatağın yanına kadar götürdü ve kurulamaya devam etti. Ciddiydi. Yüzüne bakmıyordu. Yaptığı tek şey, adanmışlıkla dolu bir hizmetti. Göğüslerini, belini, sırtını ve kalçasını dikkatle kuruladıktan sonra Beatrice'i arkaya döndürüp işine devam etti.

Beatrice tümüyle kurulanınca yeninden göz göze geldiler. Ağır havlu bir anda kızın ayaklarının dibine yığıldı. Odanın makul ısısı içten gelen ürpertilerini yatıştırmak için yeterli değildi. Carter'ın ateşine ihtiyacı vardı.

Carter uzanıp saçlarını tutan gevşek bağı çözünce Beatrice sırtındaki sürtünmeyi hissetti ve hassas olan hisleri ayağa kalkarak dudaklarının ardında kalan küçük inlemenin yolunu açtı.

Nihayet gülümseyen Carter, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Asla tahmin edemeyeceğim kadar kusursuz..."

Beatrice güzel olduğunu biliyordu ama ani bir endişeyle Carter'ın vücudundan hoşlanmamış olabileceğini, sadece na-

zik davranmaya çalıştığını düşündü. Kısmen inceydi, güçlüydü ve buna uyumlu olarak göğüsleri çok büyük değildi. Acaba Carina Brooks'un vücudu... Zihnini hızla boşaltıp içinde bulunduğu âna döndü. Carter'm onu güzel bulduğundan şüpheye düşeceği daha kötü bir an seçemezdi.

Cesaretle çenesini kaldırdı ve kurban gibi beklemenin sınırlarını bozucu çaresizliğinden kurtulmak için Carter'm yüzüne baktı. Öpüşmeye başladılar. Carter nazikçe ve hemen sonra da sahiplenircesine tadına bakıyordu. Beatrice çıplak vücudunu ona iyice bastırıp kollarını boynuna doladı. Dengelerini bozup oldukları yerde sallanmalarına neden olacak kadar yakındılar ve bundan daha iyi hissettirebilecek hiçbir şey olmadığından ikisi de emindi.

Carter kısmen açık saçlarını ense kökünden sıkıca kavrayıp kızın başını geriye doğru yatırdı ve vahşi sayılabilecek bir tutkuyla öpüşünü derinleştirdi. Beatrice dudaklarını aralayıp ona karşılık verdi, dudaklarının arasından içeri giren dili emdi. Bu sahiplenme, bu meşru güç daha önce hiç olmadığı kadar özgür hissetmesini sağlıyordu.

Elleri arayışla Carter'm yakasından içeri sızdı. Sıcacık tenin altında akan gücü hissetmek inanılmazdı. Buna sahip olmak ve onun tarafından korunduğunu bilmek kadar muazzam.

Tatlı bir baş dönmesiyle uçuyormuş gibi hissettiği sırada geri geri, yatağa doğru ilerlediklerini fark edince parmaklarını erkeğin kollarmaya geçirdi. Ona güveniyordu ama o yatağa girmelerinin sonuncunda olacaklar beklentiyle birlikte ufak bir huzursuzluk hissetmesine de neden oluyordu.

Carter tereddüdünü hissederek daha yumuşak ve daha tatlı bir duyguyla öptü onu. Şişmiş dudaklarını emdi, sıcak solukları birbirine ortak olana dek nefesini ona verdi. Alınları birbirine değiyordu, ikisinin de gözleri kapalıydı ve sıkıca birbirlerine tutunuyorlardı.

Carter, "Seni o kadar çok istiyorum ki," diye fısıldadı ve elleri karısının sırtından aşağıya doğru, önce bel oyuğuna sonra

da kalçalarına indi ve yumuşak etini hafifçe sıktı. Dişlerinin arasından aniden aldığı nefes dile getirmediği kelimelerden daha fazlasını söylüyordu. Beatrice daha yakın olma arzusuyla erkeğin robdöşambırının kemerine dokundu ama Carter onu bir kez daha ve son derece sert bir şekilde öpünce kumaşı sıkıp yaşamı pahasına tutunmaktan başka bir şey kalmadı aklında.

Beatrice bir noktadan sonra kendini yatakta bulduğu için ne şaşkın hissediyordu ne de tuhaf... Tam tersine cömert bir arzuyla bacaklarının arasına giren Carter'a sımsıkı sarıldı, öpüşüne iştahla karşılık verdi.

Carter'm öpüşü dudaklarından çenesine ve oradan da boynuna indi. Kızın hassas tenini öpüyor, yalıyor ve doyumsuzca emiyordu. Ve neyle karşı karşıya olduğunu biliyor olursa olsun, Beatrice bu ıslak ve yakıcı temasın kontrolü üzerindeki yıkıcı etkilerine kendini hazırlayamıyordu.

Öte yandan Carter'm yatıştırmakla ilgilendiği yoktu. Dudakları Beatrice'in göğüslerinin kabartısında bir süre oyalandıktan sonra meme uçlarından birini tatlı tatlı öptü. Tepkilerini görmek için gözleri kızın yüzündeydi. Dilini sertleşen ucun üzerinde fırça gibi kullanarak aşağı yukarı sürterken yaptığı işten aldığı haz, karanlık gözlerinde kristal gibi parlıyordu. Derken kabarık ucu bütünüyle ağzına aldı ve yanakları çukurlaşana kadar sertçe içine çekti.

Daha önce zevki en ham haliyle tatmış olsa dahi, bu his Beatrice'i hazırlıksız yakaladı, kız kıvranmaya başladı. Carter meme ucunu emerken ve eliyle diğer göğsünü yoğururken Beatrice asla yeterli gelmeyen havaya ulaşmak için ağzını açtı. Yay gibi kavislenen sırtından ter boşanıyordu ve gözünün önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Carter diğer meme ucunu dişleri arasına alıp diliyle etrafında daireler çizmeye başladı. Öyle ateşli ve cüretkârdı ki yaptıkları, Beatrice sadece bu zevkle yaşayabilirdi. Elbette Carter'm başka planları vardı. Dudakları memnuniyetle tadına bakmaya devam ederken ellerinden biri karnından aşağı inerek ba-

caklarının arasına girdi. Önce yavaş ve nazikti dokunuşu. Beatrice nefesini tutarak hissetmek üzere olduğu şeye odaklandı. Heyecanlıydı, gergindi ve beklentiden ölebilirdi.

Sonunda Carter iki parmağıyla onu okşamaya başladı. Giderek daha aşağıya, Beatrice'in ıslaklığı hissettiği yere yöneldi ve oraya dokundu. Zevk bıçak gibiydi... Beatrice kedi gibi inleyerek kalçasını ona doğru hareket ettirince meme ucunu emmekte olan Carter'm güldüğünü hissetti ve bu onu ummadığı bir şekilde hem tahrik etti hem de kızdırdı. Ancak duyguları giderek tek bir noktada yoğunlaşırken kızgınlık, gereksiz diğer duyguların çöplüğünde yerini buldu.

Carter ne yaptığını bilerek onu okşuyor, parmaklarından biri içine girecek gibi oluyor ama sınırı fazla geçmeden yukarı çıkıp keskin bir zevke neden olan bir noktada oyalanıyordu. Beatrice öyle yoldan çıkarıcı bir ihtiyaç içindeydi ki hiçbir şeye aldırmadan ve neye yarayacağını bilmeden, "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen, Carter."

Carter başını kaldırdı. Gözleri birleşmişti. Parmaklarıyla hâlâ ona zevk veriyordu ama gözlerinde tutkunun yanı sıra fazlasıyla ciddi bir şey vardı. İşte o sırada parmaklarından biri Beatrice'in içine girdi. Ah Tanrım... bu inanılmazdı.

"Tanrım, fazla ıslaksın Beatrice," dedi Carter dişlerinin arasından. "Duyabiliyor musun?"

Beatrice başını salladı. Dışarı ve içeri her harekette çıkan ıslak seslerden saçma bir memnuniyet duyarak bir kez daha başını salladı. Ritim giderek hızlanırken ve gözlerini ondan bir an için bile ayırmak istemezken önce dudakları aralandı, sonra gözleri odağını kaybetmeye başladı.

Fakat Carter acımasızdı. O hızlandıkça Beatrice daha çok ıslandı. Sanki tüm gücü içinden akıp gidecekmiş ve bunu yaparken vücudu infilak edecekmiş gibiydi. Yeniden göz göze geldiler ve Beatrice onun kendini nasıl tuttuğunu, yüzündeki nemi, boynunda atan damarı ve ateş gibi nefesinin hızını ayırt edebildi.

Birden Carter durdu, parmağını geri aldı. Hâlâ onun üzerindeydi, bacaklarının arasında. Saçma bir şekilde giyinik halde hem de... Beatrice neyin geldiğini anlamak için kocaman açtığı gözleriyle ona bakıyordu. Carter bir kez daha güldü ve başparmağını kızın yanağında gezdirirken dikkatle onu inceledi.

Beatrice kıpırdayacak durumda değildi. Carter'ın bir miktar doğrulmasını ve sonra kendi özüyle ıslanan parmağını ağzına sokarak tembel, arsız bir zevkle emişini büyülenmiş gözlerle izledi.

Carter yeniden üzerine eğilip dudaklarını onunkilerle birleştirmeden önce nefes gibi bir sesle, "Tadın harika," dedi. Sanki az önce aldığı tadın daha fazlasına sahip olmak istiyormuş gibi Beatrice'i delice öpüyordu bir an sonra. Beatrice de ona sahip olmak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Üzerindeki gereksiz giysiden kurtulması için kocasının omuzlarına asıldı. Carter ne istediğini anlamıştı. Dudaklarını ondan ayırmadan kabaca robdöşambrından kurtuldu ve onu ikisinin de umursamadığı bir yere attı.

Beatrice karnına değen sıcak sertliğin verdiği his üzerine vahşi bir şekilde inleyince Carter ona doğru kendini bastırdı. Birden fazla kez ve her seferinde biraz daha sertçe.

Dudakları yeniden ayrıldı. Beatrice itiraz etmek, onu getirmek istiyordu. Ancak gergin ve tahrik olmuş haliyle fazlasıyla tehlikeli görünen Carter onu engelledi.

"Tadına bakmama izin ver," dedi sonra.

Beatrice bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, açıkçası umurunda da değildi. Sadece başını salladı ve gözlerini yumarak yeni saldırıyı bekledi.

Kocası bir şeytandı. Beatrice göğüslerinden, hatta göbeğinden aşağıya inen dudakların dokunuşundan önce zaten onun iyi bir adam olmadığına karar vermişti. Karnına değen dudaklar, uyluklarının iç kısmına, dizlerine ve daha aşağılara ulaşır, ayak parmaklarını teker teker okşarken de onun bir haydut ol-

duğunu düşünüyordu. Ancak ağır ağır yukarıya çıkan dili, bacaklarının arasındaki ihtiyaç içindeki noktaya değdiğinde Beatrice'in onun bir şeytan olduğundan hiç şüphesi kalmamıştı.

Ah Tanrım...

Carter, pütürlü diliyle ona, avının etini yalayan vahşi bir kedi gibi sertçe işkence ediyordu. Ve bazen de dilini içinin derinliklerine gömüyor, dudaklarıyla iyice hassaslaşan nemli etini emerek Beatrice'i çığlıklar içinde bırakıyordu. Bunun bir sonu olmalıydı, daha önce Beatrice bunu tecrübe etmişti. Ne var ki o anki duyguları asla tecrübe etmediği kadar güçlü ve bir yerde de zalimceydi. Yatağın örtülerini çekiştirirken ve bazen de bacaklarının arasındaki siyah saçlı başı biraz daha kendine bastırırken bunun işkenceden bir farkı olmadığını biliyordu Beatrice.

Artık patlamak üzereydi. Daha öncekinden daha şiddetli ve saf bir şeydi bu. Tek bir darbe yeterdi... Fakat Carter başını kaldırıp yükseldi ve elini az önce tattığı zonklayan teninin üzerine kaydırıp parmaklarından ikisini içine soktu.

Carter memnuniyetle, "Karımın bana ihtiyacı mı var?" derken âdeta hırlıyordu.

Beatrice başını salladı. Ona öyle çok ihtiyacı vardı ki korkmuyordu.

"Bu beni öldürecek olsa da yavaş olabilirim ama... zor olan kısmın hemen bitmesini istiyorum, bir tanem. Canın yanabilir..." Elini kızın yanağına koydu ve onu sevgiyle okşadı.

"Devam et," diye fısıldadı Beatrice.

Yanıtı onu memnun etmişti.

Carter kızın bacaklarını iyice araladı ve yerini alarak kendini konumlandırdı. Göz gözeydiler. Bu gece gözleri birbirinden hiç ayrılmamış gibiydi. Ve sonra tüm gücüyle yüklenerek kendini tamamen karısının içine itti.

Acı keskindi ama korkunç da değildi. Baskı belki biraz rahatsız ediyordu ama onun boyutlarındaki bir adamın daha nazik olması mümkün değildi.

Carter, "İyi misin?" diye fısıldadı. Nefes nefeseydi.

"İyiym... Devam et... Lütfen..."

Carter onu sertçe öptü, sanki ona doyması mümkün değildi. Tüm ilkeliliğiyle bu öpüşme, beraberinde zevki taşıyan bir araçtı. Beatrice asla sönmeyen ateşin yeniden büyüdüğünü hissedince içgüdüsel bir şekilde kalçalarını kocasına doğru kaldırdı. Tırnakları erkeğin terli sırtına saplandı ve bilmediği yola girmeden önce kendini ona bağladı.

Carter yavaşça, neredeyse tamamen çıktı içinden... sonra yine ağır ağır içine girdi. Bu şekilde, iniltileri giderek yüksele-ne dek devam ettiler. Sürtünme arttıkça sıcaklık da artıyordu. Sonra bu yeterli gelmemeye başladı. Daha fazla, daha hızlı... Beatrice'in istediği buydu.

Carter'ın kulağına doğru yükseldi ve ne istediğini söylemeden önce kulak memesini ısırdı. Söylemesine bile gerek yoktu belki de, o ne yaptığını biliyordu.

Elini Beatrice'in altından geçirdi ve sırtına koyup onu kendisine yaklaştırdı. Bu hareketi hem daha derine girmesine hem de daha yakın bir öpüşmeye imkân sağlıyordu. Hararetli öpüşmeleri sürerken birleşen vücutları yoğun bir dalga gibi ağır ağır hareket ediyordu. Carter dudaklarını ayırıp Beatrice'in başını yavaşça yatağa bıraktı.

Yatağın kıyısında ydılar ve Carter hâlâ içindeydi.

Beatrice'in bacaklarını dizlerinin arkasından kavradıktan sonra kendi dizlerinden birini yatağın kenarına koydu ve diğer ayağını sağlamca yere bastı. Bu şekildeyken içindeki her hareket daha yoğun ve daha özeldi.

"O kadar güzel görünüyorsun ki bir tanem. Aklımı kaçırabilirim."

Kalçasını pek de nazik sayılmayacak bir şekilde Beatrice'in-kine çarptı. Sonra bir kere daha... Ve sonraki Beatrice'e çığlık attırarak kadar sertti.

"Hoşuna gitti mi?"

“Carter,” diye inledi Beatrice. “Lütfen artık bitsin... Lütfen...”

Carter bu kez tamamen içinden çıktı ve sertçe yeniden girdi. Ritmi giderek hızlanıyordu ve gücü arttıkça Beatrice’in terden parlayan göğüsleri hızla sallanıyordu. Carter eğilerek kızın üzerine kapandı ve onu yatağın ortasına doğru iten bir güçle yükledi. Beatrice bacaklarından birini erkeğin beline dolamıştı, nefes nefeseydi. Aldığı zevk öyle güçlü, öyle sıcaktı ki eriyip yeniden şekilleniyor ve en nihayetinde onunla tek bir parça olacak şekilde kendini ona bastırıyordu.

Carter biraz daha hızlandı. Her şey çok fazlaydı... Duygular, eylemler ve sesler... Beatrice iki bacağına birden kocasının beline dolayıp kalçalarını ona doğru kaldırdı ve Carter da kalçalarını kavrayarak onu tamamen kontrolü altına aldı.

Gıcırdayarak ve sertçe duvara vurarak vahşi ritmin melodisine bir ton katan yatak, darmadağın olmuştu. Tanıdık zevk, onu sele kapılan bir dal gibi sürüklemeye başladığında Beatrice, Carter’ın ismini fısıldadı ve fısıltısı uzun, aralıksız bir ağıta, bir çığlığa dönüştü. Çok geçmeden karısının adını haykıran Carter da kendini bıraktı ve çılgın nefeslerinden başka hiçbir sesin yer almadığı hoş bir âlemde birbirlerine sarılarak öylece yattılar.

Dakikalar sonra üzerlerini örtmüş ve sarmaş dolaş bir halde yatağın doğru tarafında uzanmışlardı. Carter, karısının saçlarını, çıplak omuzlarını okşuyor ve o da hissettiği tatmin yüzünden aptal aptal sırtıyordu. Bir süre sonra Carter, “Hadi uyu,” diye fısıldadı. “Yorgunsun.”

Beatrice onun göğsüne iyice sokuldu. Sıcaklığı aynı anda birçok duygusunu harekete geçiriyordu ve içlerinden bazıları fazlasıyla münasebetsizdi. Gülerek burnunu Carter’ın göğsüne sürttü ve kokusunu içine çekti.

“Sanırım bu yorgunluğa katlanabilirim.”

Carter güldü ama konuştuğunda sesi biraz endişeliydi. “İlk seferin için daha dikkatli davranmalıydım ama kendimi kontrol edemedim.”

Beatrice tembel bir iç geçirdi. "Şikâyet ediyormuş gibi görünmüyorumdur herhalde."

Carter onun yüzünü kaldırdı. "Harika görünüyorsun... Az önce sevişmiş, kocasının deli gibi arzuladığı mutlu bir kadın gibi görünüyorsun."

"Hımm," dedi Beatrice. "Mutlu bir kadın mı dedin sen? Nasıl da kendini beğenmişsin böyle."

"Bak bu doğru."

"Galiba gözlerim yorgunluktan şaşkınlığa başlamış. Sen gülüyor olamazsın, değil mi?"

Carter onu doğrulamak istemiş gibi açıkça güldü. "Çok çarpık ve saçma olduğunu biliyorum ama yorgun olduğunu bilmek beni tahrik ediyor."

"Aman Tanrım," dedi Beatrice, öyle tatlı ve pembe bir gülüşü vardı ki Carter onu öpmekten kendini alamadı.

"Hadi biraz dinlen."

"Sen de dinlenmelisin, kalbin hâlâ çok hızlı atıyor."

"Biliyorum... Sen de beni yordun." Carter bu sefer onu ağır ağır öptü ve dudaklarına doğru, "Kapat güzel gözlerini, ben yanıdayım," dedi.

Beatrice güvenle gülümsedi ve daha önce hiç hissetmediği bir huzurla kendini deli gibi ihtiyaç duyduğu uykunun kollarına bıraktı.

Kalın perdelerin arasından sızan güneş Carter'ı uyandırdı. Aslına bakılırsa onu uyandıranın karısının dudakları olmasını tercih ederdi ama daha uyanmadan bile onun yatakta olmadığını biliyordu.

Balkon tarafından taze ve serin hava geliyordu. Carter yataktan kalktı ve uçuşan tüllerin arkasındaki aydınlık manzara-ya hayranlıkla baktı.

Yeni doğan güneşe karşı bir melek gibiydi karısı. Karısı...

Ne kadar güzel ve alışkanlık yapmaya uygun bir kelimeydi bu böyle...

Huzur dolu, arındırıcı bir iç geçirdi. Mantıklı olan ona sert bir kış sabahında dışarıda durmakla hata ettiğini söylemekti ama Carter gözlerini dikmekten daha konforlu bir şey düşünemiyordu. Yeni doğan kış güneşi, altın rengi saçlarında bembeyaz bir ışıkla parlıyordu. Beatrice, güneşin meydana getirdiği geometrik şekillerin etrafında uçan toz zerreciklerinin arasında ve arka plandaki sabah sisinin önünde tıpkı bir kar perisi gibi erişilmez görünüyordu.

Carter balkon kapısının pervazına yaslandı. Sessiz sabahın ilk defa hissettirdiği huzuru ve karısına dair her şeyi tüm duyularıyla özümsemek istiyordu. Bunu yapmanın bir yolu olsaydı yapardı da... Bu âna her zaman sahip olmak için ne gerekiyorsa yapardı. Fakat sadece izlemek bile muhteşem ve bir parça da olsa doyurucuydu.

Omuzlarına sardığı battaniyesi kaymıştı ve çıplak tenindeki ürpertinin teninin hatları boyunca aydınlık bir çizgi çizen güneşin ışığında gözden kaçması mümkün değildi. Üşümüşü fakat halinden memnun duruşu Carter'a, yüzünü görmediği halde onun ilerideki manzaraya karşı gülümsediğini düşündürdü. Carter battaniyeyi tekrar omuzlarına sarmak için hareket edecekken Beatrice hafifçe başını yana çevirdi ve kusursuz profilini gözler önüne serdi.

Geceden kalma yarım örgüsü artık iyice dağılmıştı ve başak rengi yumuşak saçları pürüzsüz tenine dökülmüştü. Düşünüyordu da... O saçların parmakları arasından kayarken ya da değdiği yerde ipek gibi akıp giderken verdiği his ne kadar da hoş bir hediyeydi.

Kirpikleri güneşi yansıtan altın tozları gibiydiler. Değerli ve nadide... Carter'ın öpmekten asla bıkmayacağı dudakları aralanmıştı ve her soluğunda dışarı çıkan buhar etrafındaki hareyi sararak sanki büyü bir çember oluştuyordu.

Carter güldü...

Solgun teni, kış güneşi rengindeki saçları ve soğuk güzelliğiyle kışın kendisi gibi kusursuz görünen bu kadın tamamıyla ona aitti. Ve Beatrice'in de bir gün aynı şeyi onun için söyleyeceğini düşünmek istiyordu.

"Bana katılmak ister misin?" diye mırıldandı Beatrice.

Sormaya gerek yoktu. Carter buz gibi havaya çıktı ve kayan battaniyeyi karısının omuzlarına örttükten sonra arkadan ona sarıldı.

"Bu manzarayı ilk kez fark ediyorum. Donmuş gölün kenarındaki geyikleri gördün mü?"

"Her sabah suyu kontrol etmek için uğruyorlar."

Beatrice, "Baharı bekliyorlar," diye mırıldandı.

Carter onu daha sıkı sardı ve çıplak boynuna sıcak bir öpücük kondurdu. Kokusu inanılmazdı, teni de öyle. Hissettirdikleri ise bambaşkaydı. Ona sarılmak gecenin baştan çıkarıcı hatıralarını tüm çıplaklığıyla hissettiren bir uyarıcı gibiydi. Ve beraberinde Carter kaçınılmaz konuya değinmek zorunda kaldı.

"Dün gece için özür dilerim."

Beatrice kaskatı kesildi ama hiçbir şey söylemedi. Temkinliydi ve bu, Carter'a hâlâ onun güvenini kazanamadığını düşündürdü. Fakat bu hali beklenmedik de değildi. Kızın saçlarını öperek, "İlk gecen için daha nazik olmalıydım," diye açıkladı.

Beatrice üstünden bir yük kalkmış gibi gevşedi. Konuştuğunda sesinde, muhtemelen o sırada yüzünde de olan bir gülümsemenin izleri vardı. "Dün gece her şey çok güzeldi."

"Hımm," diye mırıldandı Carter. Aklına söylenebilecek tek bir kelime gelmiyordu. Tahrik olmuş bir halde uyandığından beri her geçen saniye isteği biraz daha artmıştı ve Beatrice'in dürüstlüğü ise durumu daha kötüye götürmekten başka bir işe yaramamıştı.

Onu kendine çevirip battaniyeyi ikisini saracak şekilde üzerine çekti. Battaniyenin altında kalan çıplak tenleri temas ediyordu. Kızın dudaklarına karşı, "Gece iyi vakit geçirdiğini fark

etmedim mi sanıyorsun?" diye fısıldadı ve acele bir öpücükle dudaklarını birleştirdi. "Ama daha dikkatli olmalıydım," dedi sonra nefes nefese.

Beatrice aklı karışmış gibi, "Bunun... Yani gece olanların başka bir yöntemi olduğunu mu anlatmaya çalışıyorsun?" dedi. "Neticede acı beklenmedik bir şey değildi. Kaldı ki genç kızları korkudan öldüren türden bir acı da hissetmedim. Beklenmedik olan..." Hızla kızarmaya başladı. "Evet, beklenmedik olan zevkti ki bu... Bana gülmen işleri kolaylaştırıyor."

"Gülmüyordum."

Beatrice sen iflah olmazsın der gibi başını iki yana sallayıp ona iyice sokuldu. Muhtemelen o sırada Carter'ın ne kadar tahrik olduğunu fark etti ve bu keşif, her şeye bir sözü olan o ukala kadının dilini bağladı ve toy bir genç kız gibi görünmesine neden olan ince perdenin yüzüne inmesine neden oldu. Carter onun çıplak poposunu kavrayıp kendine iyice bastırınca utancı, şaşkınlığa dönüştü.

"Balkonda olduğumuzun farkında mısınız?"

"Geyikler ve kuşların bizi izlemekten daha önemli işleri var."

"Neden? Ben birbirine kur yapan bir geyik çifti görsem gözümü kırpmadan onları izlerdim."

Carter onu balkonun korkuluklarına yasladı ve taş çıkıntıya oturmasını sağladıktan sonra bacaklarının arasına girdi. "Seni yatağa taşıyacağım."

"Biraz daha kalamaz mıyız? Burası fazlasıyla rahat."

Carter burnunu kızın köprücük kemiğine sürttü. "Bacakların belime dolanmış durumda ve yeniden içine girmeme tek engel haysiyetim. Bence sen, şu çok rahat tanımını gözden geçirmelisin."

Açıkça ifade ettiği şey, Beatrice'in dudaklarının aralanmasına neden oldu. Ve bu durumda elinden sadece geçirtilmiş bir karşılık vermek geldi. "Ben kendi rahatımdan bahsediyordum."

“Yine de seni yatağa taşıyacağım.”

“Yürüyebilirim.”

“Eminim yürüyebilirsin. Ama ben karımı kucağımda taşımak istiyorum.” Dediği gibi yaptı ve gövdesine daha sıkı sarılan Beatrice’i yatak odasının güvenliğine geçirip yatağın üzerine, başını da yastığına bırakıp bir süre eserini inceledi.

Onu öyle çok seviyordu ki bazen sadece bakmak bile kursesiz bir tatmin duymasına neden oluyordu.

Balkon kapısını kapatıp geri döndüğünde karısının gözlerinin üzerinde olduğunu fark etti. Dün gece her şey fazlasıyla hızlı ve bir sisin gerisindeymiş gibi bulanıktı ama sabahın güçlü renkleri ne Carter’ın ne de Beatrice’in gizlemesini mümkün kılıyordu. Her şey ikisi için de yeniydi. Özellikle Beatrice için.

Carter çekincesizce omuzlarını gerdi ve onu ne kadar istediğinin kanıtı ortadayken ağır ağır yatağa yaklaştı. Beatrice’in battaniyeye sarılıp doğrulmaya çalışacak kadar kendini savunmasız hissetmesi Carter’ı şaşırtmıyordu. Ona zarar verdiğinden endişe ettiğini söylerken dürüsttü, ilk seferinde daha düşünceli davranmalıydı. En azından biraz daha nazik... Fakat o da en az kendisi kadar istekliken Carter kendini tutması gerektiğini aklına getirememişti. Şimdi de durum değişmemişti.

Yatağın başına kadar geldi ve karısını öpmek için eğildi. Öpücük kıvılcım bile olamayacak kadar küçük ve masum başladı. Carter bunu, onu rahatlatmak için yapıyordu. Ancak ateşi yakan Beatrice oldu. Çok geçmeden Carter, karısının üzerine abanmasını engelleyen kollarından ve dizlerinden destekle yatağa uzanmıştı. Kritik yerleri özellikle birbirine değmiyordu ve bu, hiç de kolay değildi.

Nefes nefese ayrıldıklarında ikisinin de kafası karışmıştı. Carter, hiç istemediği halde, “Seni bir süre rahat bırakacağım Beatrice,” dedi.

“Neden? Gitmen mi gerekiyor?”

Öyle hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki Carter şefkatle alnını öptü. “Evet, gitmem en iyisi.”

“İşin olduğu için mi yoksa beni kendi halime bırakarak centilmenlik edebileceğini düşündüğün için mi?”

Carter güldü. “Seni hâlâ istiyorum ama dün geceden sonra hassas olman normal. Belki biraz ara vermemiz en iyisi... Böylece...”

Beatrice doğrulmaya çalışınca dudakları birbirine değdi ve bir süre öyle kaldı. Sonra Beatrice, “Hassas olduğum doğru,” diye fısıldadı. “Ama endişelendiğin gibi bir şey değil.” Durak sayıp bir şekilde kendini kontrol etti. “Hem de hiç değil. Uzun bir süre daha yanımda kalmanı istiyorum. Sanırım bunu istemeye hakkım var.”

Carter itiraz edebilirdi, etmeye fazlasıyla yakındı ama Beatrice’in sözlerindense söylerkenki yüz ifadesi ve ses tonu tereddüt etmesine neden oldu. Bir saniye sonra ise dudakları neler olduğunu anlamadığı bir anda yeniden birleşti, vücutları birbirine karıştı.

Gerçekten... Hassas meseleler kararlılıkla ele alınmayı hak ederdi. Aksi halde söylediğiniz her şey boş mazeretler gibi görünmekten başka işe yaramazdı. Tıpkı o an olduğu gibi...

Ve sonra da pes ederdiniz.

Pes etmenin kötü bir şey olduğunu kim iddia etmişti acaba?

Bölüm 16

Dokuz kısa gün, evliliğin beklenmedik güzelliklerini tümünü tatmak için yeterince uzun ve doyurucu bir zaman değildi. Fakat Beatrice'in bundan adı gibi emin olmasına yetecek kadar zaman geçmişti. Uzun kış gecelerini ısıtan tutkuya bağımlılığı devam ediyordu ve sakin kahvaltılarla başlayıp küçük av gezmelerinden, çam ormanlarına yapılan kısa ziyaretlere kadar kocasıyla ikisine özel aktivitelerle devam eden günler hayatının en güzel günleri olarak hatıralarının arasına kazınmıştı.

Fakat Carter'ın Londra'ya gitmekten bahsetmesi Beatrice'in de sorumluluklarını hatırlamasını sağlamıştı. Jane'i ziyareti sonrasında Gerard Cross'a yapmak üzere olduğu yolculuğun iç sıkıntısı kadar sorumluluk duygusuna dokunan yanı da yadsınamayacak kadar kuvvetliydi. Buna rağmen Beatrice, gidip görmek ve bir durum planı çıkarmakta karar kılmıştı. Fakat sonraki adımlarını Carter'ın bilgisinde, hatta bizzat onunla birlikte atmak niyetindeydi.

Adı çıkmış muhiti meydana getiren karşılıklı üç sokağın bağlandığı ana yol, döküntü evler ve dükkânlarla çevrelen-

mişti. İkinci sokakta bulunan yardım evinin çevresi yardımlar sayesinde düzenlenmiş ve iki katlı bina yaşanılabilir bir hale getirilmiş olsa bile Gerard Cross'un o isli ve virane havası, yapılan çalışmaların hakkını büyük ölçüde yiyordu.

Kiralık arabadan inmeden önce arabacıya iyi bir bahşış verip beklemesi durumunda iki katının daha geleceğini söyleyen Beatrice, krem ve kahverengiye boyanmış binanın önünde onu bekleyen yönetici Bayan Taylor'a başını sallayarak selam verdi.

Yöneticiden düğünü öncesi gelen mesaja ancak yanıt verebildiği için suçluluk duymuyordu ama durumu açıklaması gerektiği fikrindeydi. Bayan Taylor'la içeri girmeleriyle birlikte, yarım düzine çocuk tilki peşine aynı anda salman av köpekleri gibi üzerlerine koşturdular. Arkada duran bir o kadarı da sıralarının gelmesini bekleyecek kadar nazikti ya da öğrenilmiş davranışların bir provasını yapıyorlardı.

Beatrice kaşlarını kaldırarak Bayan Taylor'a baktı. Ne söylemek istediğinin anlaşıldığını biliyordu.

"Son gelişinizden beri beş çocuk daha geldi."

"Anneleri?"

Bayan Taylor başını iki yana salladı. "Bir kadın vardı, adı Amy... geldikten iki gün sonra öldü. Kanaması vardı, yaşaması için uğraştık ama olmadı."

Civar kiliselerden gelen gönüllü rahibelerin tıbbi becerileri her zaman yeterli gelmiyordu. Beatrice hüsrânını saklayamadı.

"Kızı Victoria burada, bizimle kalıyor." Geride duran beş yaşlarındaki kızıl saçlı kız işaret etti. Temiz fakat eski giysileri içindeki kızın olgun kederi karşısında Beatrice kalbinin kırıldığını hissetti ama sevgisini göstermenin ona bir faydasının dokunacağından emin olamadığı için geride durdu. Belki sadece küçük bir teselli verebilirdi.

"Çocuklar için birkaç hediye getirdim. Lütfen siz dağıtın."

"Nasıl isterseniz."

Beatrice'in elindeki paketleri içeri girdikleri an alan Bayan Taylor güven veren bir tebessüm etti.

“Mesajınıza daha önce dönmeyi isterdim ama durumum pek uygun değildi,” diye nazikçe açıkladı Beatrice.

“Lütfen Leydim, asıl ben düşüncesizlik ettim. Düşün arifesinde bizimle ilgilenmeniz beklenemezdi. Lütfen tebriklerimi ve elbette ki teşekkürlerimi kabul edin.”

Beatrice alıcı gözüyle kadına baktı. Yaşını kestirmek zordu ama küçük burnunun üzerine ve yüzünün büyük kısmına yayılan çillerin ona, çizdiği sorumluluk sahibi kadın profiline pek de uymayan toy bir hava kattığını düşünüyordu. Açık kahverengi gözleri ve beyaz, mütevazı başlığının altından zaman zaman kendini gösteren kahverengi saçlarıyla pek de göze çarpan bir kadın değildi ama sevimliydi. Diğer taraftan evde yaşayan diğer kadımlardan çok farklıydı, buna rağmen Beatrice onun da unutmak istediği bir geçmişi olduğundan şüphe duymuyordu.

“Bir sorun mu var, leydim?”

“Hayır, elbette yok. Bana istediğiniz zaman mesaj gönderebilirsiniz, Bayan Taylor.”

Kadm minnetle başını salladı ve sonra birlikte oturma odası olarak kullanılan odaya girdiler. İçerisi kalabalıktı. Derme çatma oyuncaklarla oynayan birkaç çocuk büyük döküm sobanın etrafını sarmıştı. Kadınların bir kısmı onlara eşlik ediyor, bazıları nakışla uğraşırken iki kadın da patates soyuyordu. Beatrice’i görünce hepsi birden ayağa kalkıp ona reverans yapmaya çalıştı.

“Oturmaz mısınız, leydim?”

Oturmak için pek fazla seçenek yoktu. Yanı sıra lekeli koltuklar da hiç cazip görünmüyordu. Beatrice kadının teklifini reddetmek zorunda kaldı.

Bayan Taylor yerdeki çocuklara eşlik eden kıza, “May, rica etsem çocukları güneşli salona götürebilir misin?” dedi. “Leydi Beatrice’in getirdiği hediyeleri antreye bıraktım, onları salonda dağıtabilirsin.”

May isimli, en fazla on dört yaşında görünen genç kız, “Tabii, Bayan Taylor,” dedi ve oyun oynayan çocukları, girişte Be-

atrice'i karşılayan bir düzinesiyle birlikte peşine takarak ortadan kayboldu.

Beatrice sormadan edemedi. "Kaç çocuk var?"

"On yedi çocuk, yirmi iki kadın. Dağıttığımız küçük ilanlar ilgiyi artırıyor. Kötü durumda o kadar çok kadın var ki... ama başlarının derde girmesini istemediği için açıkça sormaya cesaret edemeyenlerin sayısı ağırlıkta."

"Evin büyütölmesi gerekecek. Yan taraftaki binanın durumunu araştırması için eşimin yardımcısıyla konuşacağım. Bu arada... son geldiğimde on dört çocuk olduğunu söylemiştiniz. Beş tane de sonradan geldiğine göre..."

"Biliyorum. Size bunun için haber göndermiştim. Yaklaşık iki hafta önce bir çocuk evden kaçtı. Cumartesi günü de biri daha. Victoria'nın abisi, Edward."

"Ne demek evden kaçtılar?"

"Keşke açıklayabilsem."

Beatrice hiçbir zaman en kötüyü düşünmek istemezdi ama böyle bir muhitte, hayatlarında korkudan başka bir şey görmemiş çocukların iyi olanla karşılaşma olasılığı, daha kötüsüyle yüzleşme olasılığından her zaman daha düşüktü.

"Başlarına bir şey gelmiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Aslında kızlardan biri, Thomas'ı... Yani ilk kaçan çocuğu yakınlarda gördüğünü söyledi. Ama ona seslenmesine rağmen yanıt vermemiş ve bir süre sonra da gözden kaybolmuş... On bir yaşında, buraları avucunun içi gibi biliyor..."

"Daha iyi bir yere gitmediklerinden eminim." Beatrice düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı ve kaçınılmaz olarak durumu abisiyle paylaşmaya karar verdi. Alexander bir düktü, emrindeki kolluk kuvvetlerine talimat vermesi yeterliydi. Ya da sadece Carter ile konuşabilirdi ki nedense bu fikir, Beatrice'e daha cazip geliyordu.

"Sayenizde daha fazla yerden destek alıyoruz. İsimsiz yardımlar da arttı... Bu ev için çok şey yaptınız. Siz, düşes ve diğer

leydiler... evliliğiniz bu kadar yeniyken sizi rahatsız etmekten hiç memnun değilim ama içinde kötü bir his vardı ve..." Kadın sustu. Endişeyle ellerini sıvazlayıp duruyordu.

Aynı his Beatrice'in içinde de vardı. Bu yüzden ona ne hissettiğini sormak yerine diğer kadınlara baktı. Hepsini tanıyordu. Sarah on yedi yaşındaydı ve üç sene önce hizmetçilik yaptığı evde patronunun tecavüzüne uğramış, çok geçmeden de yapabileceği tek şeyin vücudunu kullanmak olduğuna inandırıldığı bir dünyanın içine girmişti. Ama güçlü bir kızdı. Eksik olan iki dişine rağmen gülüşü odayı hepten aydınlatabilirdi. Ve Beatrice hepsinden hoşlanıyordu... Çünkü onlar pes etmemişti, yaşamaya devam ediyorlardı.

Olivia ise yirmi ikiydi... İki doğum ve geride bıraktığı karanlık yıllar yaşından daha fazla göstermesine neden oluyordu ama iyileşecekti. Yardım evinin uzun vade planlarından biri de kadınlara düzgün işler bulmalarına yetecek eğitimlerle birlikte bunu yapmak isteyen kişilerden referanslar sağlamaktı.

Mariah, on altı yaşındaydı... Bayan Taylor onu Thames'in bulanık sularına atlamak üzereyken bulup eve getirmişti ve o günden beri ağzından tek bir kelimenin bile çıktığı duyulmamıştı.

Kaçınılmaz olarak hepsinin bir hikâyesi vardı.

Beatrice derin, güçlü bir iç geçirip, "Belki bir bekçi ya da koruma edinmeliyiz," diye fikrini söyledi. "Eğer güvenilir birini tanıyorsanız hemen başlaması için gerekeni yapabiliriz. Bayan Ludwing ile bir görüşelim. Bakalım bir şeyler yapabilir mi? Ödemesini bütçeden karşılayabilir miyiz bilmiyorum, bu yüzden bunu ayrı bir gider olarak düşünmekte fayda var."

Bu da, yeni bağışçılar bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Evin en büyük destekçilerinden biri olan Bayan Ludwing, bir papazın dul eşiydi ve hem varlığını hem de aileden kalan mirasını hayır işlerine adanarak Beatrice'in görüşüne göre büyük ölçüde cennetteki yerini garanti etmişti. Beatrice yaptıkları ve yol göstericiliği için ona minnettardı.

Bayan Taylor'ın üzüntülü gözlerinde bir ışık parladı. "Ben hemen araştırmaya başlayacağım. Size gerçekten minnettarız, leydim."

Beatrice böyle bir durumda duygusallıktan yana değildi. Yöneticiyi elini sallayarak geçiştirdi ve "Ben de kaybolan çocuklar için bir araştırma yapılmasını sağlayacağım," dedi. "Siz de çocukların yerlerinde durduklarından emin olmaya bakın."

"Artık daha dikkatliyiz. Ve bir korumanın olması işimizi daha da kolaylaştıracak."

Beatrice, "Tamam," dedi ve çantasından bir miktar para çıkarıp yakındaki bir sehpanın üzerine koydu. "Tekrar uğrayacağım. Fakat önemli bir şey olursa gelmemi beklemeden bana haber iletmenizi istiyorum."

"Nasıl isterseniz."

O sırada oturma odasının kapısında biri kızıl, diğeri de altın saçlı iki kız çocuğuşu belirdi. Kızıl saçlı olan, annesini yakın zamanda kaybeden küçük Victoria'ydı.

"Bayan Taylor," dedi, en fazla beş yaşında gösteren sarı saçlı kız.

"Eden, tatlım. Bir sorun mu var?"

"Yok tabii ki. Bu kadar güzel bebeklerimiz varken bir sorununuz olmasına imkân yok. Değil mi, Vicky?"

Victoria donuk donuk başını salladı.

"Bu yüzden de teşekkür etmemiz gerekir diye düşündük. Değil mi Vicky?"

Victoria tekrar başını salladı.

Sonra ikisi birden Beatrice'e baktılar ve ellerindeki oynak bacaklı, tahta balerinleri havaya kaldırdılar. Darağacında sallanan cansız bedenler gibi sallanan bebeklerin görüntüsü bir an için Beatrice'i etkisi altına aldı. Fakat dalgınlık ânı geldiğuşi gibi kayboldu ve kızlara gülümsedi.

"Beğenmenize sevindim çocuklar."

Kızlar yaklaşşıp tam önünde durdular. Beatrice çocuklara şefkat besler fakat yeğeni haricinde hiçbir çocuğuşa ilgi göster-

meyi düşünemezdi. Bu, insanın içinden gelmeyen bir tür mecburiyet gibiydi ve Beatrice içinden gelmeyen hiçbir şeyi kendine mecburiyet olarak görmezdi. Başını sağ omzuna doğru eğip kızları aynı sessizlik içinde inceledi.

“Eteği pembe olan daha güzeldi ama onu Vicky daha çok sever diye ona verdim. Benimki sarı, eteği gerçekten de çok güzel ama ben asıl pembeye bayılmışım.”

Beatrice, “Benden pembe etekli bir bebek daha istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?” dedi.

Eden hızla onayladı. “İsterim tabii ki. Ama olmazsa da sorun değil. Bunlar çok pahalıymış, Bayan May öyle dedi.”

Aslında pek de pahalı değillerdi. Ne diyeceğini düşünürken Eden, Victoria’nın omuzunu dürttü. “Hadi, bir şeyler söyle artık. Kabalık ediyorsun.”

“Aslında hiç gerek yok Eden. Memnun olduğunuzu senden duymuş olmak benim için yeterli... Hımm... Şimdi siz oynamaya devam edin. Hadi bakalım, Bayan May sizi bekliyor olmalı.” Parmaklarını sallayarak çocuklara gitmelerini işaret etti.

Tam da o sırada Victoria yeşil, nemli gözlerini Beatrice’in yüzüne kaldırdı. Jane’in renklerine sahipti ama Jane’de görmeye alışkın olmadığı bir kederle sarılmıştı. Minik omuzlarında taşıdığı büyük yükün altında ezilmesi an meselesiydi sanki... Sonra sessizce ağlamaya başladı ve yüzünü Beatrice’in eteklerine gömüp hıçkırıklara boğuldu.

Ve Beatrice kızın hıçkırıkları arasında tek bir cümleyi netlikle duyabildi. “Ben abimi istiyorum.”

Kendini nasıl dışarıya attığını bilmiyordu. Bayan Taylor’a yeniden geleceğini söyledikten sonra paltosunu giyip soğuk havaya adım atarken kiralık arabanın yerinde duruyor olmasını diliyordu.

Bir şeyler düşünmeliydi, o ufaklığın acısı dışında bir şeyler... Şanslıydı ki araba hâlâ yerindeydi. Arabacı da onu görünce rahatladığını gizlemedi ve vakit kaybetmeden içeri

geçmesi için kapıyı açtı. Saniyeler sonra da yoldaydılar. Fakat ikisi de gün başladığından beri peşlerinde olan arabadan habersizlerdi.

Beatrice önce Jane'e uğramayı düşündü. Bugün olanlar hakkında onunla konuşup fikrini almak istiyordu. Zorluklarla baş edebilirdi, özellikle maddi olanlarla ama bir çocuğa kalıcı bir mutluluk vermenin becerebileceği bir şey olup olmadığından emin değildi. Ama çözümlemesi gereken büyük problem üzerine yapabileceği birkaç şey olduğunu bilmek için bir nebze olsun rahatlatıyordu.

Londra'nın merkezindeki ev, modern ve yeni görüntüsüyle Beatrice'i bir nebze şaşkınlığa uğratmıştı. Carter kiracılıktan pek haz etmediğine karar vermesinin hemen ardından şehir merkezindeki bu evi satın alarak kalıcılığını bir şekilde ilan etmiş oluyordu. Elbette Beatrice bu saatten sonra Carter'm gideceği endişesini taşıyor değildi, ölüm zamansız gelmediği sürece birlikte geçirecekleri uzun bir ömürleri vardı.

Nihayet...

Beatrice yatak odasının penceresinden dışarıya baktı. On dakika içinde sayısız kere dışarıyı gözlemişti ama Carter'dan hâlâ bir iz yoktu. Kocasının imzasını taşıyan, akşam yemeğine gelemeyeceğini ve onu beklemeden yatması talimatını veren mesaja rağmen –ya da hatta sırf bu yüzden– Beatrice'i bir türlü uyku tutmamıştı.

Saat gece yarısını geçeli bir hayli olmuştu. Evdeki az sayıdaki hizmetli çoktan odalara çekilmiş olmalıydı. Bu da, geldiğinde Carter'a kapıyı açacak kimsenin olmaması anlamına geliyordu. Anahtarı vardı elbette ama... Beatrice hiç huyu olmadığı halde diken üzerindeydi. Tekrar camdan baktı. Şehir hâlâ uyumamıştı ve hareket halindeki araçların hiçbirisi Carter'm arabası değildi.

Beatrice ilk tıkırtıyı işittiğinde artık uyumaktan başka bir çaresi olmadığına karar verip yatağına girmeye hazırlanıyordu. Carter'ın gelmiş olabileceğini düşünerek heyecanla kapıya koştu. Fakat neşesi bir sonraki sesi işitene kadar sürdü. Sorular somut bir gerekçe öne süremezdi, içgüdülerinden başka bir mazereti de yoktu ama duyduğu diğer ses tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Sanki şüphe çekecek kadar alçak ve duyulmaktan çekinen birinin dikkatiyle atılmış adımların sesine benziyordu.

Hayır hayır... Muhtemelen fazla büyütüyordu. Carter'a siyemli bir karşılama yapmak için kendini hazırladı ve tokmağı uzandı. Fakat içgüdüleri çılgılık atmaya devam ediyordu.

Beatrice hızla etrafına bakındı ve kullanılmayan ağır bir şamdanı sağlam bir şekilde kavradı. Yanılıyor olma ihtimali devam ediyordu, gelen büyük ihtimalle Carter'dı ve onu elinde silah olarak kullanmaya hazır bir şamdanla gördüğünde bir hayli eğlenecekti. Bu ve benzeri ihtimaller ne kadar can sıkıcı olursa olsun Beatrice güvenliğini kolay kolay riske atmayacak kadar akli başında bir kadındı. Buna rağmen görmezden glemeyeceği bir yanı da keşfe çıkmasını ve tehdidi, o Beatrice'i bulmadan önce bulmasını söylüyordu. Nihayetinde o sese kulak vermesi pek de şaşırtıcı olmadı.

Yeni yağlanan oda kapısı gıcırdamadan açıldı. Beatrice elindeki şamdanı sıkıca kavrayarak ve adımlarını muhtemel düşmanın adımlarından daha dikkatli atarak karanlık holde ilerledi. Sesler artık daha netti ve hiç şüphesiz ki bulunduğu yere doğru yaklaşıyordu. Panikle saklanacak bir yer aradı, odaya geri dönmek için çok geçti çünkü kapının açıldığını gizlemesine olanak yoktu. İşte o sırada üzerine hızla bir karartının yaklaştığını gördü ve elindeki şamdanı tüm gücüyle savurdu.

Iskaladı.

Saldırgan bunu komik buluyormuş gibi gülmeseydi ıskaladığını anlamayacaktı bile. Doğru konumu ayarlamak için geriye doğru dikkatli iki adım attı ve karanlığa alışan gözlerini

iyice kıstı. Hemen sağ tarafındaydı adam. Beatrice çok hızlı bir kararla çaresiz bir kör gibi sallandı ve öne doğru sendeliyormuş gibi yaptı. Onun düşeceğini sanan saldırgan gayet kendinden emin bir rahatlıkla uzanınca Beatrice omuzunu tüm gücüyle adamın göğsüne gömdü, duvara çarpana kadar onu omuzuyla itti. Sonraki hamlesi de şamdanı arka arkaya iki defa adamın kafasına geçirmek oldu.

Saldırgan, erimiş mum gibi duvarın dibine yığılınca Beatrice ayağıyla onun bacağını dürttü. Eğer hırıltılı nefesleri olmasaydı ölmüş olabileceğini düşünebilirdi. Neyse ki yaşıyordu ve paket halinde birinin ilgilenmesi için bekliyordu.

Pratikliği için kendini tebrik ettikten sonra derin bir nefes aldı. Öncelikle birilerine haber vermesi gerekiyordu. Hizmetçi daireleri iki katlı evin zemin katında arka cepheye bakıyordu. Odasmdan yanan bir mum almak niyetiyle acele bir adım attı. Lanet olsun... İçeride biri daha vardı.

Titrek nefesini iki kez içine çekti ve arkasından yaklaştığını hissettiği tehlide doğru şamdanını savurdu. Kör ve çaresiz numarası yapmanın işe yaramayacağı ortadaydı. Üstelik buna hazırlıklı da değildi. Kaldı ki ter kokulu bir gövde ağır bir saman balyası gibi üzerine yığılınca düşünmek bile zahmetli bir hale geliyordu.

Adam yüzüne doğru pis nefesini üfleyerek, "Kendini bir bok sanan züppe orospu," dedi. Korku kaçınılmazdı ama Beatrice saçma bir şekilde kendini bir cümleye bu kadar hakaret sığdırabilen adamın neye benzediğini merak ederken buldu. Dikkat dağınıklığı çok sürmedi. Debelenerek adamdan kurtulmaya çalıştı. İçinden bir his o ikisinin basit hırsızlar olmadıklarını söylüyordu ve bu, Beatrice'in daha büyük bir savaş vermesine neden oluyordu.

"O geri zekâlı sarhoşu bir bebek bile yere sererdi. Ama ben öyle miyim? Hadi kalk bakalım, seninle azcık konuşacağız."

Adam, Beatrice'i örmekle uğraşmadığı saçından tutup yerden kaldırdı ve sürükleyerek kendi odasına soktuktan sonra

yatağa fırlattı. Beatrice'in düşünmek için fırsatı dahi olmadı, bir saniye sonra adam üzerindeydi.

"Ne istiyorsun benden? Kocam az sonra burada olacak ve..."

Yüzünde patlayan vahşi bir şamar bir an için dünyanın kararmasına neden oldu. Tamamen karanlığa gömülmemesinin tek nedeni kararlılığıydı. Bayılması bu pisliğin saldırılarına karşı tamamen açıkta olduğu anlamına gelirdi.

Gözlerini kırptırdı. Patlayan dudagından sızan kan ağzının içine akıyordu. Dehşetin tadı bu olmalıydı... Hayır hayır, boğazından safra gibi yükselen duygulara teslim olursa ölürdü.

"Sana bir iki çift sözüm olacak, kadın. Duyuyorsan kafanı salla... Bayılırsan seni döve döve uyandırırım, haberin olsun ha!"

Beatrice ukala bir şey söylememek için kendini tuttu. Yatağa mihlanmıştı, yaşamaya kararlıydı ve aptal değildi. Bu yüzden istenildiği gibi başını salladı.

"Benim mallardan uzak duracaksın."

"Mal mı? Ne..."

"Benim orospulardan bahsediyorum. Akıllarını çeliyorsun. Hepsi boş kafalarını namuslu bir ev bulma saçmalığıyla doldurmuş. Sana yemin ediyorum, o evi başınıza yıkarım. İçerideki karılara ne yapacağımı söylememe gerek yok, anladın ya beni!"

Aman Tanrım... Adamın kadın satıcısı olduğunu ve kurtarılmış fahişeler için açtığı eve daha fazla konuk çekmek için hazırlattıkları broşür ve el ilanlarının bazı kadınlara umut verdiğini anlayınca Beatrice hem muktedir olmanın hevesini hem de başına gelebileceklerin endişesini aynı anda hissetti.

"Hayat senin gibi pahalı kaltaklar için kolaysa ben zorlaştırmasını iyi bilirim." Adam biraz uzaklaşıp alıcı gözle Beatrice'i inceledi. "Amma da güzelmişsin. Yüzündeki bir yarığa bakar her şey." Bir miktar geriye çekilip pis pis sırtınca eksik kahverengi dişleri, seyrek bıyıkları ve leş kokulu keçeleşmiş koyu renk saçları meydana çıktı.

“Beni birine anlatırsan bir sonraki ziyaretim hiç hoşuna gitmez. Sana diyorum, kadın. Ne kralın yalakası abin ne de kumarbaz kocan sana yardım edebilir. İkisinin de leşlerini köpeklere yediririm.”

Tam bir geri zekâlının sözleri. Bu geceyi atlattığı takdirde Beatrice’in onun icabına bakılmasını sağlayacağını anlamayacak kadar aptal mıydı bu herif? Tanrı aşkına, kimdi bu pislik? Evinde ne işi vardı? Üzerinde? Geceliği yeniydi, yatağın üzerindeki örtü de... Lanet olsun, bu Carter’la bir kere bile kullanmadıkları yatak değil miydi?

Anı bir güç, damarlarındaki kanı ateşleyince Beatrice kalçasını kaldırarak adamı yan tarafa devirdi ve hızını alamayıp tırnaklarını adamın yüzüne geçirdi. Onu öldürmek, parçalamak istiyordu. Ne var ki dönermiş gibi yapan şans adamın kaba ellerinden birinin boğazma yapışmasıyla yok olup gitti. Beatrice’in nefessiz kalmadan önce sadece bir çığlık atmaya yetecek kadar zamanı kalmıştı.

Saldırgan devamlı, “Öldün sen, öldün sen,” diye tekrar ederken bir yandan da yüzünü mahvettiği için ölmeden önce ona yapacaklarını ayrıntılarıyla anlatıyordu. Gerçekten ölüme bu kadar yakın olmasa Beatrice o çiçek bozuğu iğrenç yüzü için bu kadar endişelenmesi karşısında adama gülebilirdi bile.

Ama hayatın böyle anlarda espriyle işi olmazdı.

Beatrice yerde hareketsiz yatıyordu. Adamın gücü karşısında hiç şansı yoktu. Başı, yanağı halıya yapışacak şekilde yan duruyordu ve bir daha kavuşamayacağından korktuğu hava anafor olmuş etrafında dönüyordu. Gözlerinin önünde dönen siyah noktalar büyüyüp birleşerek kara lekeleri ve sonra da karanlık bir perdeyi meydana getiriyordu.

Ah, lanet olsun. Ölmek istemiyordu. Carter’ın çocuklarını doğurmak ve onunla yaşlanmak istiyordu. Birlikte ölmeliydiler, yüzlerce yıl yaşadıktan sonra tabii...

Derken insana ait olamayacak bir kükreme duydu. Ya da sadece kulakları uğulduyordu.

Beatrice yavaşça gözlerini kırptırdı. Artık bir sisin gerisinden görüyor gibiydi. Sesler, hareketler sanki yoğun bir havanın içinde zorla yolunu buluyordu. Fakat tüm bu tuhaflığın yanında güzel bir şeyler de vardı. Galiba Carter buradaydı. Üzerindeki adam bir yerlere uçtuğuna göre kesin buradaydı. Evet, nihayet onu görebiliyordu ama gördüğü adamın tanıdığı Carter'la uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

Beatrice ölümüne neden olacak adamın Carter'm acımasız ellerinde can çektiğini, kıvrandığını görebiliyordu. Hak ettiği daha iyisi değildi ama Beatrice ona bu cezayı verenin Carter olmasını istemiyordu. Dönen başını güçlükle kaldırıp kocasının ismini fısıldadı. Odaya birileri daha gelmişti. Bir adam ve bir kadın...

Artık güvendeydi. Kendisi önemli değildi, Carter güvendeydi... Beatrice iç rahatlığıyla gözlerini kapatmak için bir saniye daha beklemedi.

Carter'm Gerard Cross'taki işi gece yarısını geçerken bitmişti. Beatrice'in Londra'ya ayak basar basmaz o evi ziyaret edeceğini bildiği için gözünü onun üzerinden ayırmamıştı. Karısı yolculuk da dahil, iki saatini ayırdığı hayır işleri esnasında Carter'ın ensesinde olduğunu hissetmemişti bile. Carter onu korumak niyetindeydi. Elbette hesaplaşacakları zaman da gelecekti ama onu, kendini sorumlu hissettiği meselenin dışında tutarak hiçe sayamazdı. Bundan daha fazla saygıyı hak ediyordu.

Nihayetinde bütün meselenin iç yüzünü öğrenmek için evin yönetimiyle ilgilendiğini bildiği genç bir kadınla uzun bir görüşme yapmış ve onun çözümle bizzat ilgileneceğini anlamasını sağlamıştı.

Eve iyice yaklaşırken Beatrice'e olan özlemi son noktaya ulaşmıştı. Evlilikleri henüz çok yeniydi. Hoş, yıllar geçse bile bu isteğin azalmayacağını biliyordu. Yorgun ama huzurlu

olma ayrıcalığına sahip halinden memnun bir kocanın ruh haliyle kapıya yürüdü. Beatrice'in uyuduğunu varsayıyordu. Bu yüzden sıra anahtarı çevirmeye geldiğinde son derece sessiz ve özenliydi.

Önce sürtünme sesleri dikkatini çekti. Evde uyumayan birileri vardı ve ses yukarıdan geldiğine göre karısı bir sebepten onu beklemeye karar vermişti. Üzerindeki kalın paltodan kurtulurken aptal aptal sırtıyordu. Ancak tüylerini diken diken eden bir içgüdü elinin askıda duraksamasına ve hesaplı bir sessizlikle merdivenlere doğru ilerlemesine sebep oldu. Çılgılığı duyduğunda ise ok gibi fırlayarak yukarı çıktı.

Koridorda bir adam yatıyordu. Carter onun üzerinde atladı ve yatak odasının kapısına asıldı. Kilitliydi ama Carter'ın umurunda değildi. Tüm gücüyle kilidi kırmanın yollarını denedi, olmayınca yüksek kapıya omuzuyla abandı. Sonunda menteşeleri çatırdayıp son darbesini bekleyen kapı arkasındaki duvara vurarak pes etti.

Carter'ın gördüklerini idrak edebilmesi kapıyı kırarkenki imkânsız gücü elde etmekten daha zordu.

Bağırdığını hatırlıyordu, Beatrice'i yere yapıştıran pisliği yakasından çekip aldığını da öyle... İlk yumrukta bilinci kapandı gibi oldu. Sonraki her bir darbe, insanlıkla ilgisi olmayan bir güçle adamın üzerine balyoz gibi indi. İçeri birileri girmiş olmalıydı. Onu engellemeye çalışıyorlardı fakat Carter'ın karısının boğazını sıkmaya cüret eden bu pisliği öldürmeden bırakması için ancak ölmesi gerekirdi.

Kulağına giderek daha anlamlı gelmeye başlayan konuşmalar arasında tek bir kelime Carter'ın bilincine sızdı. Beatrice...

Carter birden doğruldu. Beatrice yerde yatmaya devam ediyordu ve başında duran kız alnına bir şeyler sürerek belli ki onu uyandırmaya çalışıyordu. Carter kızı kenara çekti ve karısını yerden kaldırıp dağınık yatağın üzerine bıraktı.

Beatrice'in yüzü bembeyazdı. Dudağındaki kesik canını yakmış olmalıydı. Carter pestili çıkmış adamı gerçekten öldür-

meyi düşündü, bu cinnetten kurtulmak için sonuna kadar gitmeye hevesliydi. Tabii hâlâ yaşıyorduydu.

Fakat Beatrice'in narin yüzünü parmaklarının dışıyla okşadığı an, diğer tüm planları unutulup gitti. Uyuyor gibiydi ama bilincini kaybetmiş olmalıydı. İçerideki adamlardan birine, "Doktor bulun," diye bağırdı ve sonra çok daha yumuşak bir sesle, "Beatrice," dedi. "Duyuyor musun, bir tanem?"

Beatrice ağır ağır kirpiklerini araladı, nerede olduğunu anlamaya çalışmış gibi mümkün merteye etrafını incelemeye çalıştı. Sonunda Carter'ın gözlerinin içine bakıp, "Neden bu kadar geciktin?" diye fısıldadı.

Çatalı, kırık bir sesle sorulan bu sıradan soru, öyle derin bir yara açtı ki kalbine, Carter'ın aklına gözlerinin dolmasına engelleyecek hiçbir şey gelmedi. Özür diler gibi, "Artık bura dayım," dedi. "Bir daha seni bırakmayacağım."

Beatrice gülümsedi. "Elbette bırakmayacaksın. Bir daha bu kadar geç kalırsan seni boşarım."

Carter da gözyaşlarına rağmen gülümsedi. "Benden kurtulmanın hiçbir yolu yok."

"Biliyorum... Uyumak istiyorum Carter ama mümkünse başka bir odada." Yüzünde, olanları yeni yeni hatırladığını ortaya koyan korku dolu bir ifade belirdi. Carter onunla yerde yatan adam arasında durarak görüşünü engellemeye devam edebilirdi ama Beatrice görmek, en azından bilmek isteyecekti.

Anı bir kararla, "Hadi buradan gidelim," dedi.

"Adamlardan biri hâlâ dışarıda... Onu atlatmanın bir yolunu buldum ama diğeri..."

Carter gözlerini kapattı. Daha önce hiç bu kadar korkmuş muydu, Tanrı aşkına? Onu kaybedebilirdi. Gözlerini yeniden açtığı anda kısmen sakinleşmişti. "Gördüm, seninle gurur duyuyorum."

"Hiç sanmıyorum. Eminim içinden başıma açtığım dertler için bana kızmakla meşgulsündür."

"Şu an hissettiklerimin kızgınlıkla hiçbir ilgisi yok, inan bana."

Beatrice başını onun omzuna gömdü. "Şimdiye kadar kızmadıysan bile neden geldiklerini anlayınca kızacaksın ama... Ah, yeniden nefes alabilmek müthiş bir his."

Kalm bir kazık göğsüne sapsansa daha fazla acı veremezdi. Carter onu kucakladığı gibi yataktan kaldırdı ve odadan çıkmadan önce hizmetçiye birkaç giysinin hazırlanması ve doktorun Abertillery Dükü'nün evine gönderilmesi talimatını verdi.

"Eski odamda mı kalmam gerekiyor?"

"Sadece bu gece için."

"Sen de benimle kalacak mısın?"

Merdivenleri inmekle meşgul olan Carter yavaşladı ve karısının yüzüne baktı. Gülüşüne engel olması mümkün değildi. Bir süre sonra, "Eğer istersen," diye fısıldadı.

"İsterim... O odada defalarca seninle yatmanın hayalini kurdum. Artık beni indir. Yürüyebilirim."

Carter sadece paltosunu kolayca giyebilmesi için onu ayakları üzerine indirdi, sonra yeniden kucaklayıp arabaya kadar taşıdı. İçeri girince kızın kulağına doğru, "Bir gün bana ikimizle ilgili bütün fantezilerini anlatacaksın," diye fısıldadı. "Toparlandığın an."

"Sanırım bunu yapabilirim... Peki sen bana neler olduğunu sormayacak mısın?"

"Daha sonra, şimdi biraz dinlenmeni istiyorum." Arabacıya gerekli talimatı verdikten sonra Beatrice'i kucağına çekti.

"Bugün Gerard Cross'a gittim."

Carter hiçbir şey söylemedi.

"Sığınma evini açarak birilerini kızdırabileceğimizi düşünmemiştim. Gelen iki adam..." Devamını getiremeyip susunca Carter ona sıkıca sarıldı.

"Sonra, Beatrice... Sonra."

Beatrice bu sefer itaat etti, muazzam bir ihtiyaçla ona sokuldu. Abisinin evine gelmeden önce uykuya dalmıştı bile.

Bölüm 17

Carter, Beatrice'in dinlenmesi görüşündeydi ama o, Alexander'ın evine varmalarına metreler kala gözlerini açmış ve konuşmaları gerektiğini söyleyerek üstüne bir de son derece dinç ve sağlıklı olduğunu eklemişti. Carter da olup biteni öğrenmek istiyordu. Çalışanlara evinde kilitli olarak tutulması talimatını verdiği iki herifin tam olarak neyi amaçladıklarını, Ravenheart ile bir bağları olup olmadığını bilmesi birçok açıdan fazlasıyla önemliydi. Fakat bu denli hırpalandıktan sonra karısının dinlenmesi çok daha önemliydi.

Onları karşılayan Alexander oldu. İkisini gördüğü için memnun olmaması gerektiğini bildiği bir saat içinde olmalarına rağmen dostu yine de sakın görünüyordu. Birazdan Jane de ortaya çıkardı ve bu, riskli hamileliği için en son ihtiyaç duyulan şeydi. Carter ilk defa onları bu işe dahil ettikleri için huzursuzluk hissetti.

Alexander, Beatrice'in halini görünce Carter'a öyle öldürücü bir bakış attı ki Carter da ona ciddi misin der gibi bir bakışla karşılık verdi.

"Ne oldu ona?"

“Anlatacağım, önce bir yere oturması gerekiyor.”

Antreye en yakın oda olan müzik odasına geçtiler. Carter karısını koltuğa yönlendirdikten ve bacaklarını kaldırarak uzanmasını sağladıktan sonra kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Beatrice sakın sakın, “Gayet iyiyim, dudağım patladı sadece,” dedi. “Yürüyebilir, hatta koşabilirim... Ve uzun sessizliklere gerek kalmadan törensizce açıklayayım. Bu gece evimizde saldırıya uğradım.”

“Ne!” diye patladı Alexander.

“Duydun.”

“Kim? Ne istiyorlarmış? Hırsızlık mı?” Arka arkaya gelen soruların ardından Carter’ın beklediği soru da geldi. “Peki kocan neredeydi?”

Halihazırda gergin olan Carter öfkelen-di. “Açıklama istemeye hakkın var ama şimdi sırası değil. Biraz dinlenmesi gerekiyor.”

“Kardeşimi koruyacağına söz vermiştin ama daha iki hafta olmadan onu yaralı halde bana getiriyorsun.”

Lanet olsun, haklıydı. Tüm bu olanlar yeterince berbat değilmiş gibi hislerine bir de suçluluk eklenince Carter’ın omuzları çöktü. Kendini işe yaramaz bir ihtiyar gibi hissediyordu.

“Kocama yüklenmen pek adil değil. Adamlar benim peşimdeydi, sandığın ya da korktuğun gibi Carter’dan nefret eden birilerinin kurbanı değildim. Bilirsin ki başıma gelen hiçbir şey başkalarının meselesi olmamıştır... Sanırım birilerini kızdırmışım.”

Olanları tane tane anlatmaya başladı. Genel hatlarıyla konuyu bilse de Carter aldığı her bilgi kırıntısının akabinde müt-hiş bir hiddete kapılıyordu. Adamların programlı eylemleri sayesinde Beatrice’e bu denli yaklaşabilmiş olmaları Carter’ın onları basit sokak serserileri yerine koymasına engel oluyordu. Yüksek ihtimalle uyuşturucu madde etkisi altındaydılar ve bu, cesaretlerini açıklıyordu. Ne kadar ileri gidebileceklerini düşü-

nürken bile Carter, kapkara bir korkunun zift gibi içine çöktüğünü hissediyordu.

Alexander en sonunda, "Sana oraya gitmemeni söylemiştim Beatrice," dedi.

"Biliyorum, gitmemem gerekirdi ama çok uzun zamandır evden haber alamamıştım. Kaldı ki adamlar bugün orada olduğum için değil, bütüne bakıldığında yaptığım şey yüzünden bana öfkeliydi." Tepesinde dikilen Carter'a endişeyle baktı. "Arkandan iş çevirdiğimi düşünmeni istemiyorum, sana açıklayacaktım. Bunu yapacaktım çünkü tek başıma üstesinden gelemeyeceğim kadar çok problem var."

Carter kılını kıpırdatmadan, "Biliyorum," dedi. "Senden sonra ben de evdeydim."

Beatrice doğruldu. "Neden?"

"Beatrice arkamdan iş çevirebileceğini sanmamdan endişelenme, bunu düşünme bile çünkü seni çok iyi tanıyorum. Oraya gideceğini zaten biliyordum."

Alexander homurdandı. Belli ki yöntemleri yüzünden Carter'a öfkeliydi ve gerçeği söylemek gerekirse ne düşündüğü Carter'ın umurunda değildi.

"Beni takip mi ettin?"

"Hayır," dedi Carter. "Seni korumak için başından beri arkadaydım."

Alexander, "Pek başarılı olamadığın ortada," dedi.

Beatrice, "Bunu bilemeyiz," diye araya girdi. "Belki gerçekten birilerin gözünü korkutmuştur ve sorunsuz gezintimin açıklaması da budur."

Bu savunma Carter'ı hiç memnun etmedi. "Gezinti mi, Beatrice? Cemiyet hanımlarıyla bir gezintiden bahsetmiyoruz."

"Cemiyet hanımları hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi Beatrice soğukça. "Park gezintisine çıkan leydiler, kınayan bakışları ve tasvip etmez cık cıkları ile Gerard Cross ser-serilerini kahırdan öldürebilirler. Ve sadece burun kıvrarak birini tokatlanmaktan beter etmek onların uzmanlığı."

“Bundan hiç şüphem yok. Ama konumuz bu değil.”

Dramatik bir şekilde açılan kapının ardından görünen Jane, Beatrice’in karşılık vermesini engelledi. Jane onun yerini tespit ettikten sonra bütün olanların sorumlusu içerideki erkeklermiş gibi Alexander ve Carter’a kin dolu birer bakış attıktan sonra koltuğun yanına çömeldi.

“İyi misin tatlım? Tanrım, ne oldu güzelim yüzüne?”

“Gayet iyiyim, keşke hiç kalkmasaydım Jane. Benden daha çok dinlenmeye ihtiyacın var.”

Jane boş ver der gibi elini salladı. “Bebek de ben de iyiyiz. Ağrın var mı? Sıcak bir banyo hazırlatabilirim.” Yine kin dolu gözlerini erkeklerle çevirdi ve “Biri bana neler olduğunu söyleyecek mi?” diye bağırdı.

“Banyo iyi fikir,” diye mırıldandı Beatrice. “Yatmadan önce...” Duraksadı ve bir süre sonra da, “Biraz gevşeyebilirim,” diye tamamladı.

Carter onun olanları düşündüğünü ve göstermeye çalıştığının aksine çok fazla korktuğunu fark etti. Korkmalıydı, korkarsa belki daha dikkatli biri haline gelirdi. Gerçekten korkuyu tadarsa onu sevenlerin kalplerine nasıl bir zarar verdiğini fark edebilir ve böyle bir duyguyla yaşamamanın insanın kalbini göğsünün dışında taşımasından farkı olmadığını görebilirdi.

Carter hissetmeye alışkın olmadığı tüm duygulardan kurtulmak için silkelendi ve ciddiyetle, “Banyon bitmeden yanın da olurum,” dedi. “Jane ona yardım edebilir misin?”

“Ederim, edeceğim de. Ama öncesinde biri bana neler olduğunu anlatmayacak mı?”

Beatrice, “Yukarı çıkarken anlatırım,” dedi. “Dinlenmeye ihtiyacım var.”

Jane memnuniyetsizce başını salladı. “Tamam, siz ikiniz de fazla uzatmayın lütfen.”

Hanımlar hiç de acele etmeden toparlanıp çıktıktan sonra Carter kendini bir koltuğa bıraktı ve başını arkalığa yaslayıp eliyle gözlerini kapattı.

"Adamı ne yaptın Carter?"

"Biri zaten baygındı. Sevgili karımın nasıl icabına baktığını sen de duydun. Diğer ölümüş olabilir. Kendimi kaybettim."

Alexander dostça omuzuna dokununca Carter elini gözle-
rinden çekti. "Beatrice fazlasıyla iyi görünüyor. Sana çıkıştı-
ğım için özür dilerim... Hak verirsin ki kanı görünce..."

Carter neşesizce güldü. "O herifi karımın üzerinde, boğazına
yapışmış halde görünce ne hissettiğimi hesap et şimdi... Uma-
rım gebermiştir. Aksi halde yeniden denemem gerekecek ve ben
endişe verici derecede birilerini öldürme havasındayım."

Aralarına birbirini anlayan iki adamın sessizliği çöktü.

"Brendi?" dedi Alexander.

"Viski."

"Kesinlikle."

Alexander dolu kadehi ona uzattı ve karşısındaki koltuğa
oturdu. Çok sonra, "Hiç kolay değil, değil mi?" dedi.

Carter onun neden bahsettiğini o kadar iyi biliyordu ki bir
saniye için bile cevabında tereddüt etmedi. "Aklımı kaçırabi-
lirdim. Şu an bile sağlıklı düşünebildiğimden emin değilim."

Alexander kadehine bakıp güldü. "Jane benim tanıdığım
en hayat dolu ve merhametli kadın. Ona hayranım, hayatımı
emanet edebileceğim iki kişiden biri olduğunu söyleyecek ka-
dar güveniyorum ve onu eskiden olsa varlığına asla inanma-
yacağım türde bir aşkla seviyorum. Ama Beatrice kadar güçlü
olmadığını da biliyorum... Bu gece senin yerinde ben olsaydım
neyle karşılaşaacağımı düşünmeye korkuyorum Carter."

"Sana erkekçe bir itirafta bulunayım o halde... Öfkem ge-
çince neredeyse ağlıyordum."

Alexander alay etmek bir yana gülmedi bile. Birbirlerini an-
lıyorlardı.

Carter, "Adamı gerçekten devirip şamdanla kafasına vur-
duğuna inanamıyorum," dedi.

Alexander, "Jane bunu şamdan kullanmadan da yapabilir-
di," diye misilleme yaptı.

"Nasıl," dedi Carter. Gülmek üzereydi.

"O kadar çok konuşurdu ki adam sonunda doğduğuna pişman olurdu."

Carter kahkaha attı. Alexander ise karısıyla ilgili anılara dalmış olmalıydı ki başını iki yana sallayıp gülüyordu. Bir müddet sonra da, "Ravenheart ile ilişkili bir saldırı olmadığından emin misin?" dedi.

"Kesin olan bir şey yok ama ben ilgisi olmadığını düşünüyorum. Ravenheart şu ara fazla göze batmamaya çalışıyor. Bana ateş eden adamı bulduk. İsim vermedi, bilmediğine eminim ama söyledikleri büyük ölçüde küçük lordu işaret ediyor. Perth'teki adamın onun Londra'ya dönmek üzere plan yaptığını öğrenmiş. Geldiğinde yapacağımız ufak konuşmadan haberrinin olmadığından eminim."

"Evet, ben de eminim."

"Herif ya beni tanımıyor ya da kendine fazla güveniyor."

"Ona başına dert açacak bir şey yapma. Eğer kendi yöntemlerinin işe yaramadığını anlarsa seninle konumunu kullanarak savaşır ki, ait olduğu ve destek gördüğü grubun dışına itilmesine neden olacak bir açığı olmadığı sürece eli senden kuvvetli... Lordlar Kamarası'nda hâlâ senden haz etmeyen çok adam var Carter. Onlar da senin açığını bekliyorlar."

Carter, "Benim de kozlarım var Alexander," dedi. "Ravenheart'ı yakından takip ediyorum derken, onun şu an nerede olduğu ve ne zaman ortaya çıkacağını bilmekle yetindiğimi ima etmiyorum. İnan bana, o adamın pisliğine Londra kanalizasyon şebekesi bile yetişemez."

Carter, Ravenheart'ın yakın zamana kadar uğramayı âdet edindiği genelevin patroniçesi Anita Baldwin'e birkaç ziyarette bulunmuştu. Bu ziyaretlerden birinde Alexander da yanındaydı ve kadının bir dük karşısındaki kendinden emin tavırları, pahalı ve seçkin müşterilere alışkın bir iş kadını olduğu izlenimini vermişti ikisine de.

“Bayan Baldwin sonunda işe yarar bir şeyler anlatmış olmalı.”

“Benden hoşlanıyor ve daha da güzeli onu endişelendiriyorum. Onu bir sonraki ziyaretimde tekrar bana katıl, ilginç şeyler duyacağımıza bahse girerim.”

“Elbette. Fakat sen temkinli olma konusunda dediğimi unutma yine de. Evdeki adamlar benim işim, şimdi karının yanına gitmeni öneririm. Ukalılığından bir şey kaybetmemiş gibi görünüyor ama zor bir gece geçirdi.”

Carter da bunu istiyordu. İçkilerini sessizce içtiler. Dostuna teşekkür ettikten sonra Beatrice’i bulmak için odadan ayrıldı fakat doktorun geldiğini ve karısını muayene ettiğini öğrenince oda kapısının yanındaki duvara yaslanıp bekleme-ye koyuldu.

Doktor içeride fazla kalmadı. Odadan birlikte çıktığı Jane ile Beatrice hakkında fısıldaşarak konuşuyorlardı. Sonra doktor Carter’ın beklediğini gördü ve nazikçe gülümseyerek durumu açıkladı. “Önemli bir şey yok. Sarsılmış olması normal ama hanımefendi çok dayanıklı. Dudağı için bir merhem yazdım. Diğer bereler zamanla yok olacaktır.”

Diğer bereler... Yani boynundakiler... Carter parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve başını salladıktan sonra, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Doktor başını sallayıp uzaklaşınca Carter da içeri girdi.

Beatrice dumanlar tüten bir küvetin içinde uzanmıştı. Huzurlu görünüyordu ya da en hafif ifadeyle bu gece başından geçenlere rağmen hissizdi. Carter hizmetçiye çıkmasını işaret ettikten sonra küvetin yanında dizleri üzerine çöktü. Karısının gözleri kapalıydı ama dudakları, onun varlığının farkında olduğunu kanıtlayan minik bir gülümsemeyle bükülmüştü.

“İyi olduğumu öğrendin. Endişelenmeyi bırak artık.”

Carter hiçbir şey söyleyemedi. İnsanlar yaşadıkları fiziksel ya da psikolojik travmaları atlatmanın bir yolunu buluyor olmalıydılar, Carter da bulmak zorundaydı. Yoksa adamın teki

boğazını sıkarken Beatrice'in çırpman ayaklarının ve çıkardığı hırıltıların ezici hatırasından asla kurtulamayacaktı.

Berbat düşüncelerden kurtulma görevine, kendini onun temizliğine adanarak başladı. Kollarını, omuzlarını, özenle boynunu ve saçlarını temizlerken sadece yaptığı işe konsantre oldu. Fakat ona dair her şeyin fazlasıyla farkındaydı. Teninin sıcaklıktan, kan akışının neticesi güçlü nabızdan daha sahici, daha kusursuz bir karşılık olamazdı.

Sessizliği Beatrice'i de etkilemişti. O da konuşmuyor ve alıp verdiği nefesler dışında Carter'ın uğraşma kendinden hiçbir şey katmıyordu. Temizleme işi bitince Carter onu daha büyük bir özenle kuruladı, geceliğini giydirdi ve sonra başka bir havluya saçlarını kurulamaya devam etti.

Beatrice tüm o hışırtıların arasında, "Saçlarımı tamamen kurutmadan yatarsam sabah benden nefret edebilirsin," diye mırıldandı. Büyük ihtimalle Carter'ın ona kızgın olmadığını emin değildi ve bu endişesi sesinden okunuyordu.

Carter duraksadı ve ona baktı. Sonra bir yumak saçı yumruğunun içine alıp yüzüne bastırarak boğuk bir sesle, "Senden nefret etmem mümkün değil," dedi. Sonraki birkaç saniye tek kelime etmeden birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Carter, Beatrice'i yatağa yatırırken dikkatliydi. Zarar göreceğinden korktuğu için değil de duygular bu kadar hassasken her şey ağır ve yoğun yaşanmalıymış gibi hissettiği için...

Beatrice, "Sen yatmayacak mısın?" dedi.

"Temizlendikten sonra geleceğim."

Soyunmaya başladı. Çıkardığı her parçayla üzerinden çok daha büyük bir ağırlık kayıp gidiyor gibiydi.

Beatrice, "Yeni bir banyo hazırlanmasını..." diyecekti ki Carter arkası dönük bir halde, "Gerek yok, bu yeterli," diyerek sözünü kesti ve bulanık suya girdi. Hızla temizlenirken gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu.

Tek dirseğinden destekle kısmen doğrularak Carter'ın her hareketini izleme olanağı bulan Beatrice'in yüzünde durgun

bir ifade vardı. Fakat Carter onun gözlerinde kaynayan duyguların tümüyle iletişim halindeydi. Aynı şeyleri hissediyordu zira.

İşini bitirince ağır ağır doğruldu. İyice soğuyan temiz suyu vücudundan aşağı dökerken Beatrice'in gözlerinin yüzünden aşağıya kaydığını ve sonra tekrar aceleyle gözlerine yöneldiği fark etti.

Carter ona karşı tepkilerini kontrol edemezdi. Hissettiği sevginin ve bu gece içini kaplayan endişenin yanında tutku hep kendine bir yol bulacaktı. Uyarıldığını ve Beatrice'in gördüklerine karşı verdiği tepki yüzünden daha fazlasını istediğini gizleyemediğini bile küvetten çıkıp kurulandı.

Birbirlerini süzüşlerinde iki sevgilinin ortak duyguları, hat-ta iki rakibin çekişmesi vardı. Carter yatağa yürüyüp örtülerin arasına girince Beatrice onun manyetik alanına dahil olmuş bir nesne gibi ona yöneldi. Yatağın ortasında birleşen vücutları kollarının gücüyle iyice birbirine yapıştı.

Huzurlu ve minnet dolu bir sessizlik içinde kıpırdamadan öylece yattılar. Carter'ın göğsüne burnunu bastıran Beatrice bazen onun kokusunu içine çekiyor bazen de küçük öpücüklerle duygularını azar azar dışarı döküyordu.

Carter saçlarını koklayarak ona karşılık verdi. Sarıldı... Avuçları içinde buruşan geceliğine ait bir top kumaşı parçalayacak kadar sıktı ama yine de ona istediği kadar yakın olmayı başaramadı. Beatrice de bunu hissetmiş olmalıydı. Bir an için ondan uzaklaştı ve geceliğini başının üzerinden çıkarıp yatağın dışında bir yere attı.

Böyle sarılmak müthişti.

Şehvetten çok daha güçlü bir duygu ikisini de etkisi altına almıştı.

Carter onun saçlarına doğru, "Senden nefret edeceğime inanabiliyor musun?" diye fısıldadı. "Eğer şüphelen varsa ben de sana aynı şeyi söyleyebilir miyim? Seni yalnız bıraktığım için benden nefret ediyor musun, güzel karım?"

“Asla!”

Carter parmaklarının tersiyle kızın yanaklarını sevdi, dudaklarında oyalandı. Yüzleri küçük ayrıntıları görmeyi imkânsız kılacak kadar yakındı. Hep bu kadar yakın olmalarının bir yolu var mıydı?

“Korktum Beatrice.”

Beatrice onun berelenen parmak eklemlerini uzun uzun öptükten sonra itiraf etti. “Ben de korktum... ve öfkelen dim.”

“Seninle gurur duyuyorum.”

Beatrice’in gülüşü yaşlı gözlerine kadar ulaştı. Sonra her nasılsa gülüşü soldu, gözleri aniden ortaya çıkan Karayip fırtınalarıyla kararan gökyüzü gibi bulutlandı ve Carter ne yapması gerektiğini bilmez halde öylece dururken karısı uzun zaman sonra ilk kez hıçkırıqlarla ağlamaya başladı.

Bu, bir bendin kapaklarının açılması gibiydi. Yorucuydu, hatta Beatrice’in hissettiği korkuyu tarif etmesi bakımından yıkıcıydı ama her şey bitip de uykuya daldıklarında akıllarında tek kalan, huzurdu.

Beatrice sahip olduğunu bilmediği kaslarının ağrısıyla uyan-
dığından beri geçen gecenin hatıralarıyla uğraşıp duruyordu.
Anıların bir kısmı hakkı olduğu gibi ürkütücüydü. Ve bir o ka-
darı da Carter’la ilişkilerinde bir eşik atlamış gibi hissettirdiği
için rahatlatıcıydı.

Carter erken saatlerde yapması gereken işleri olduğunu ba-
hane ederek sıcak yataklarından çıkmaya niyetlendiğinde Be-
atrice kendinde onu engelleyecek gücü bile bulamamıştı. Hal-
buki saatler önce kurdukları özel bağın gün aydıığında sabah
pusu gibi dağılmayacağından emin olmak için onun gözlerine
bakmaya ihtiyaç duyacağını düşünmüştü. Hâlâ da aynı şeyi
düşünüyordu ama bir yandan da alışkın olduğu yalnızlığı, ha-
sarı boyutlarını görebilmek için kullanmak istiyordu.

Bu yüzden kahvaltıya inmeden önceki hazırlıklarını tek başına yapmaya karar vermişti. Carter'ın vücudundaki morlukları görmesi ona birçok nedenden hiç de cazip gelmiyordu. Giyinirken ya da doktorun önerdiği merhemi dudağına sürerken yardıma ihtiyaç duyduğunu iddia edecek herkesle kavga etmeye hazırды ve durum böyleyken, her zamankinden daha kararlı durmasını sağlayan dediğim dedik ruh haline minnettardı.

Belki bugünü ya da sadece bu sabahı bir sorun haline getirebilecek tek şey ev nüfusundaki artışı. Beatrice saldırıya uğrayacağı günü planlayacak şansa sahip olabilseydi en son tercihi, içinde bulundukları bu hafta olurdu. Şu sıralar Abertilery Dükü'nün evi fazla kalabalıktı.

Beatrice yemek odasına girmek üzereyken içeriden gelen gürültü duraksamasma neden oldu. Bekleyen meraklı sorgulamayı, hatta endişeli gözlerdeki sevecenliği bile kaldıracabileceğinden şüphe duyuyordu. Tam o sırada Alexander'm çalışma odasından çıkan Carter'la göz göze geldi. Gecenin hatıraları bulundukları an içinde patlayan renkler gibi üzerlerine yağmaya başlamış olmalıydı. Her şey çok ama çok canlıydı... Beatrice bunu havanın titreşimine tepki veren teniyle, hatta dün geceki banyo losyonunu anımsatan imkânsız kokuyu alan burnuyla bile hissediyordu. Kalbi zaten kendi melodisini tutturmuştu.

Büyüyü bozan Carter oldu. Beatrice'in tam önünde durup omuzlarını tuttu ve yüzünü yüzüne yaklaştırıp alnını öptü. Aralarında kurulan bağ düşündüğünden de kuvvetli olmalıydı.

Carter, "İyi misin?" diye nefes verir gibi bir sesle fısıldadı. "Evet... İyiyim... Sen?"

Dudağının tek bir köşesini harekete geçiren o çarpık gülüşü olmasaydı da Beatrice ona yıllar önceki o gün gibi âşık olacağından emindi ama o gülüş... kelimenin tam manasıyla aklını başından alıyordu.

Carter gülmeye devam ederken, "Şimdi daha iyiyim. Hadi içeri geçelim," dedi.

Belki bu tatlı ânın hatırına konuyu açmaması gerekirdi ama Beatrice sorması gerektiğini düşündü. "Adamlara ne oldu?"

Cevap fazla bir şey ifade etmiyordu. "Düşünmene değmez Beatrice. Lütfen bana içeriye kadar eşlik eder misin?"

Beatrice o an için pes ederek elini erkeğin hazırdaki bekleyen koluna koydu ve birlikte yemek odasına girdiler.

Herkes içerideydi. Abisi ve Jane Ellen, Mary, Chris... ve bir de Phillip. Ölüm döşegindeki bir ihtiyara hürmeten odaya çöken türden bir sessizlik, Beatrice gülümseyince âdeta bir rahat nefes alma korosu tarafından dağıtıldı.

"Günaydın," dedi Beatrice. Mümkün olduğunca doğal davranmaya çalışıyordu.

Yerine geçene kadar herkesin iyi dilekleri ve merhametiyle kutsanmıştı. Memnuniyetle Carter'm karşısındaki yerini aldı ve servisi başlatmalarını söyleyen Jane'e minnetini sadece onun anlayacağı bir bakışla gösterdi.

Yanında oturan Mary, "İtiraf edeyim, korktuğum gibi görünmüyorsun," demek için sadece bir dakika bekleyebilmişti.

"Aynaya baktığımda ben de aynısını düşündüm."

"Annem seni kendine getirecek bir bitki çayı karışımından bahsediyordu. Sanırım geliyor."

Mary'nin diğer tarafında kalan Ellen yönünden dumanı tüten bir fincan uzanınca Beatrice itiraz etmeden onu aldı. Ellen'm şifasına her zaman ihtiyacı vardı.

Bir müddet sonra masanın rutin sesleri rahatlatıcı bir melodi gibi yükselip alçalmaya başladı. Tüm ilginin üzerinde olmasından hoşlanmayacağını tahmin eden birilerinin ön çalışma yaptığını anlamak hiç de zor değildi. Beatrice kocasının varlığına şükrederek ve ne hissettiğini bilhassa göstererek ona döndü. Yarılmış dudağı izin verseydi yanakları ağrıyana kadar gülebilirdi... Tabii önce onu uzun uzun öperdi. İçinde bulundukları an müsaade etseydi ona seni deli gibi seviyorum da diyebilirdi. Ve bütün bu kısıtlamalar, binicisini kaybetmiş bir düşman atı gibi üzerine geliyordu.

Her şeye rağmen yemeği keyifli bir hale getiren birçok şey sayabilirdi. Ama içlerinde Beatrice'i en çok eğlendiren şey Chris'in varlığıydı şüphesiz. Karşılıksız aşkın açık ve temiz bir kelime anlamı varsa o da Christopher Lawrence Hammond olmalıydı.

Beatrice, Jane'in dokuz yaşındaki kardeşini sevgiyle izledi. Ona ne zaman baksa tıpkı yeğeni Michael'da olduğu gibi içi bulutsu, pamuğa benzer tatlı bir dolgu maddesiyle dolmuş gibi hissediyordu. Chris, doğal olmayan sessizliğinin ve beyefendi tavırlarının mimarı olduğu su götürmez kadınla, yani annesiyle karşılıklı oturuyordu. Ellen'm çocuklarını terbiye ederken kullandığı ayakla dürterek kendine getirme yöntemini artık sadece onun üzerinde uygulayabilmesi ne kötüydü. Halbuki Beatrice, onun Jane'i dürtüklediği günleri nasıl da özlemişti.

Chris'in gözlerini üzerinde hissedince ona gülümsedi. Özenle yana taranarak şekillendirilen sarı saçları mükemmel parlıyordu. Mavi ceketli takım elbisesi Carter'ın o an giydiğinin hemen hemen aynısıydı. Beatrice'in onu son görüşünden bu yana kaşık ve bıçak hâkimiyeti kusursuza yakın bir hal almıştı. Okuma ve yazma konusunda harika işler becerdiği herkes tarafından biliniyordu ve cebire karşı özel bir ilgisi vardı. Eğitim başarılarına rağmen hiç değişmeyen nüktedanlığı ve çapkınlığı ise başka bir konuydu.

"Dudağın acıyor mu?"

Bunu açıkça sormaya cesaret edebilecek biri varsa o da Chris'ti. Beatrice dürüstçe, "Hayır," dedi. "İlgin için teşekkür ederim Christopher."

"Ben yanında olsaydım başına böyle bir şey gelmezdi, biliyor musun? Seni koruyabilirdim, yanından bir dakika bile ayrılmazdım. Hem de hiç... Aptal değilim ya!"

Carter asabi, yabani bir ses çıkardı ama bir çocuğa karşı savunma yapmayacak kadar kendinde olmalıydı. Öte yandan sevgili abisi Alexander o kadar sağduyulu değildi. Beatrice onun Chris'e gurur duyan bir baba gibi gülümsediğini yan

gözle bile görebiliyordu. Jane'in onu, "Alexander Darius," diye uyarması üzerine, kocası çayına yönelip dikkatini pencereden görünen manzaraya verdi.

Ellen, "Üzerine vazife olmayan konularda yorum yapma oğlum," diyerek kendi sorumluluğuna gönderme yaptı.

"Ne dedim ki? Ben olsaydım erkenden yatmış olurduk, böylece yanımda ve güvende olduğundan da emin olurdum. Arkadaşım Bingley, bütün erkeklerin başka erkeklerin yatağında uyuyan kadınlara dokunmamaları gerektiğini bildiğini söylemişti. Erkekler arasında böyle bir centilmenlik kuralı olmalı."

Carter bu defa sessiz kalamadı. "Biri ona susmasını söyle-sin. Alexander karının kardeşine susmasını söyle."

"İstersen sana bir eldiven vereyim de ona niyetini göster Carter."

Carter dostuna kötü kötü baktı.

Afallamış görünen Ellen'ın ağzı açılıp kapanıyordu ama henüz tek bir kelime edememişti.

Beatrice konuşacak durumda değildi ama onun sorunu konuşması halinde güleceğini bilmesiydi ki bunu, birinin öfkele-neceğini diğerinin de cesaretleneceğini bildiği iki erkek yüzünden yapmamayı umuyordu.

"Dudağının yaralanması çok kötü. Yemek yerken ve diğer..." Chris annesine baktı ve her ne gördüyse cümlesini bitirmemeye karar verdi. "Her neyse işte, canın yanabilir. Ama ben olsam yemek konusunda da sana yardım edebilirdim. Bingley kadınların erkeklerin elinden yemek yemekten daha çok hoşlanacakları çok az şey olduğunu söylemişti."

"Tabii ya," dedi Carter. "Uzman Bingley ve çırağı Lawrence."

Jane, "Unutmayalım da şu Bingley'nin ailesine bir mektup yazalım," dediği sırada gülkurusu rengindeki elbisesinin katlarını düzeltiyordu.

Beatrice göremiyordu ama Ellen'in Carter'a çocuğunun patavatsızlığı için özür diler gibi baktığından emindi. Gülme tehlikesi ortadan kalkınca ağırbaşlılıkla, "Beni bu kadar düşündüğün için gururum okşandı," dedi. "Artık beni bırakalım da sen söyle. Okulundan memnun musun?"

Chris yüzünü ekşitti. "Sadece erkekler var, ne kadar memnun olabilirim ki? Bence..."

Jane'in aşırı tatlı sesi araya girdi. "Chris, lütfen daha fazla devam etme, hayatım. Söyleyeceklerinden annemin hoşlanacağını pek sanmıyorum."

"Annem kızlar hakkında konuşmama bile karşı. Bu durumda nasıl onlarla iletişim kurabilirim ki?"

Ellen boğazını temizledi. "Bence, Christopher... Tüm dileklerin için seninle özel bir konuşma yapmalıyız. Değil mi, oğlum?"

Annesinin gerçek olmayan hoşgörüsünü eğlenceli bulduğunu yarım ağız gülerek belli eden Mary, Beatrice'in kulağına eğildi. "Birkaç ay önce anneme evlenme vaktinin artık geldiğini söylüyordu... Ne için olduğunu anladığında annem deliye döndü."

Beatrice'in kıs kıs güldüğü sırada Chris de yakımmaya devam ediyordu.

"Öğretmenler bile erkek, sizce de çok kötü değil mi? Erkekler birbirine hiç tahammül edemiyor. Bingley ve ben hariç. Bir de Charles var. O da bizim grubumuzda ama acıdığımız için bizimle vakit geçirmesine izin veriyoruz. Çok pısrık ve mızmız. Dersleri fena değil ama bizimki kadar iyi olduğunu söylersem yalan olur. Yine de öğretmenler bizden pek hoşlanmıyorlar sanırım."

"Öğretmenlerin görevi seni eğlendirmek değil. Lütfen bundan tartışılması gereken bir konuymuş gibi bahsederek ukalalık etme... Ayrıca boyundan büyük laflar etmekle ilgili neler düşündüğümü biliyorsun. İncil'in işaretlediğim bölümlerini okudun mu?"

Chris, "Anne... Tanrı zorlamayı sevmez diyen sen değil miydin?" diye homurdandı. Beatrice' ten tarafa kaçamak bir iki bakış atarak ne kadar küçük düştüğünü hesap etmeyi denemeyi de unutmadı.

"Tanrı'nın sözlerini işine geldiği gibi yorumlama, Christopher. Lütfen artık sadece tabağındakilerle ilgilen."

Mary'nin gecikmiş bir zamanlamaya sahip kocası Phillip, "Öğretmenlerin büyük çoğunluğu erkektir zaten," dedi. "Olmayanlar da yüzüne bakılmayacak kadar yaşlı."

Mary alayla, "Ona hak verdiğini bilmek eminim Chris'i memnun edecektir Phillip," diyerek çay fincanını dudaklarına götürdü. İçerken verdiği mesaj iyi anlaşılсын diye kaşlarını iyice kaldırmıştı ve doğrudan kocasının yüzüne bakıyordu.

Ellen Hammond'ın mirası, diye düşündü Beatrice.

Bir süre sonra Chris bir şey söylemek ister gibi gözlerini Beatrice'in üzerine dikti. Bekliyordu. Sonunda, "Dudağını bu şekilde görmek beni hem üzüyor hem de kızdırıyor. Halden anlıyorum da denilebilir," dedi. Samimi görünüyordu. "Kim öyle şey... dudaklara zarar vermek isteyebilir ki? Bir keresinde dudağımdan yaralanmıştım da..." Annesine baktı. Ellen da onu izliyordu aslında.

Carter gerilerden bir yerden, "Dudağından yaralanmış," diye homurdandı. Chris'e gereksiz açıklamasına devam ediyordu.

"Şey... zor olduğunu anladığımı söylemeye çalışıyorum... Ne söyledim ki. Zor işte. Bana öyle bakman daha kolay anlamamı sağlamıyor, anne."

Jane çatalındakini ağzına tıkmadan önce, "Dudağını ne zaman yaraladın?" diye sordu. "Ayrıca okulunda sadece erkekler olduğundan az önce şikâyet etmiyor muydun sen? Nasıl oluyor da dudağındaki yaranın ağzından kaçırmak üzere olduğun durumdaki gibi hayatını zorlaştırdığını ima edebiliyorsun? İkaz ediyorum, Chris. Babamın ruhunun ziyaretine gelmesini istemiyorsan kasabadaki kızlardan uzak dur."

“Ben anlamadım,” diye etrafına bakındı Ellen. “Kızlara bir şey mi yapıyormuş?” Durumu idrak edemediği için şaşkın görünüyordu.

Birileri, Carter’dı galiba, boğazını temizledi. Aslında güldüğünü gizlemeye çalışıyordu. Alexander ise açıkça gülüyordu.

“Yapmadığına eminim, anne. Sana yalan söyleyemem, denememiş olduğu için değil de kızlara güvendiğim için endişelenmemeni öneriyorum.”

Beatrice akliselim bir incelikle, “Fazla abartmıyor musun Jane?” dedi. “Chris kendinden beklenildiği gibi bir centilmen olma yolunda ilerliyor.”

Chris, Lancelot’un Guinevere’i baştan çıkarmak için kullanmış olabileceği çapkın gülüşüyle bir süre Beatrice’i süzdü ve memnuniyetini ballı sütünün son yudumuyla kutladı. Sürekli hareket halinde olan gözleri de Beatrice’in mütevazı elbisesinin göğüs bölgesinde geziniyordu. Beatrice kasıtlı olarak göze batmasını engelleyecek türde, Jane’in hamileliğinden önce giydiği uçuk yeşil, yüksek yakalı bir elbiseyi tercih etmişti. Fakat omuzları ve sırtı Jane’dan daha ince olmadığı için elbisenin göğüs kısmı biraz gerilmiş gibiydi. Aslında manzaranın cazibeli olarak nitelenmesi için ancak taraflı bir gözün bakışı gerekirdi ki Christopher Lawrence Hammond’dan daha taraflı bir gözlem sadece Carter’a ait olabilirdi. Kaldı ki o da zaman zaman gözlerini Beatrice’in göğüslerine dikip yutkunuyordu.

Fakat Chris... bir başkaydı. Carter’ın sebepleri vardı, onun-
sa tahminleri...

Bir müddet sonra bakışları öyle yoğun bir hal aldı ki durumu fark eden Jane kardeşinin kafasının arkasına yemek odasında yankılanan bir şaplak attı. Aynı anda Ellen da masa altından ayağıyla onu dürtmüş olmalıydı. Bir hayli korkmuş görünen Chris ikisine de içerleyerek baktıktan sonra köşede servis için bekleyen hizmetçiye, “Bir bardak daha ballı süt alabilir miyim?” diye sordu ve bu nedense Alexander ile Carter’ın kahkaha atmasına neden oldu.

Bölüm 18

Saldırı olayını takip eden günler Beatrice için pek kolay geçmedi. Üzerine titremesi problem değildi, bunu yapan Carter olduğu sürece ömrünün sonuna kadar yaralı bir kuş kadar kırılğan olmaktan şikâyet etmezdi. Burada asıl mesele, kısıtlamalardı.

Bir süre Londra'ya gitmeyi düşünemezdi, kaldı ki bunu istemiyordu da. Ancak Carter'ın, kendi adına gelen mektupları denetlemeyi planladığını ve ziyaretçileri hususunda daha titiz hareket edeceğini öğrenmişti. Aslına bakılırsa Beatrice onu anlıyor, hatta ona hak veriyordu ama bu tür kısıtlamaları hakaret olarak gören ruhunun özgür kanatları inciniyormuş gibi hissetmekten de kendini alamıyordu.

Fakat bugün Carter'ın süzgecinden geçen bir misafiri olduğunu öğrenmişti. Beatrice'in başına gelenleri duyan Lord Devenport, Guildford'a yapacağı ziyaret öncesinde yol üzerinde olmasını bahane ederek Beatrice'i görmek istiyordu. Spontane bir ziyaret olduğu için Beatrice, Carter'a misafirinden bahsedecek vakit bulamadığı gibi konuğunu geri çevirme fırsatına da sahip olamamıştı. Kaldı ki Armond'ı geri çevirmek gibi bir arzusu da yoktu.

Onu, Carter'ın düzenlenmesi için çok uğraştığı oturma odasında ağırladı. Armond Devenport her zaman olduğu, özenli ve nazik beyefendi gibi görünüyordu. Beatrice özlediği bu görüntü karşısında duygularını saklamak yerine memnuniyetini cömertçe belli ederek adama gülümsedi ve onu elinden tutarak şömine yanındaki koltuğa oturttu.

"Haber aldığımдан beri seni düşünüyorum. İyisin, değil mi?"

"Sarsılmadığımı söyleyemem. Ama iyiyim... Kötülerin huzurunu kaçıran kişi olmak sanıldığı kadar kötü değil aslında. Kendimi daha önce hiç bu kadar işe yarar hissetmemiştim."

Lord Devenport'un dudaklarında zoraki olduğu açık bir gülümseme belirdi. "Söylemek istediklerimi benden önce dile getiren birilerinin olduğunu tahmin ettiğim için sadece iyi dileklerimi sunabilirim Beatrice. Ve lütfen dikkatli ol. Yaptığın iş çok güzel, cömertliğin tarif edilemez ama sana değer veren insanların kalbini de dikkate al... Sonuçları çok acı verici olabiliirdi."

Beatrice dalgın dalgın, "Carter da aynısını söylemişti," dedi.

Lord Devenport boğazını temizledi ve ciddiyetle açıkladı. "Düğününde bulunamadığım için özür dilerim. Uygun olacağını düşünmedim."

"Özür dilemen anlamsız. Her şey çok hızlı oldu... Herkes için."

Beatrice ani evliliği için kimseden özür dileyecek değildi. Eğer ona değer vermiyor olsaydı açıklama yapmaya gerek bile duymazdı.

"Biliyorum."

Lord Devenport birden durgunlaştı. Art niyetsiz gözleri Beatrice'in yüzünü dikkatle inceliyordu. Sonunda sakince, "Mutlu musun?" diye sordu.

Cevap kesin ve tereddütsüzdü. "Evet, mutluyum."

"Boşuna çabaladığımı uzun zamandır biliyordum."

"Ben öyle düşünmüyordum Armond. Seninle evlenmeyi gerçekten istedim. Sadece..."

Armond Devenport onun yerine tamamladı. "Onunla evlenmeyi istediğin kadar değil."

"Söylemek istediğim bu değildi. Sanırım ikimiz de geri dönülmez noktayı geçmekte hızlı davranmadık. Sen her zaman fazla nazıktın, ben de buna minnettardım sanırım."

"Oysa ihtiyaç duyduğun biraz zorlamaydı."

Beatrice tam olarak böyle düşünmüyordu aslında. Öte yandan Lord Devenport konuşmaya devam ediyordu.

"Aramızdaki dostluk bizi bir tür rehavete sokmuş olabilir. Halimizden o kadar memnunduk ki ileri atılacak adımın daha fazla dostluk olduğunu düşündük. Geç kaldığımı kabul ediyorum Beatrice... Seni baştan çıkarmayı denemediğim için kendime ne kadar kızdığımı bilemezsin."

Beatrice, "Sanırım bunları konuşmanın bir anlamı kalmadı," dedi.

Lord Devenport güldü. Buruk ama art niyetsiz gülüşünde zararsız bir sürü başka anlam daha vardı.

"Haklısın, geç kaldık. Onunla baş edemezdim." Derin, doyurucu bir nefes aldıktan sonra, "Mutlu olmana memnunum," diye sürdürdü sözlerini.

Beatrice konuyu değiştirmenin vaktinin geldiğini düşünerek, "Sakıncası yoksa bana Londra'dan bahseder misin?" dedi.

"Saldırdan kimsenin haberi yok, eğer merak ettiğin buysa."

Beatrice memnuniyetle başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Kötü niyetli tenkitlerle uğraşmak istemiyorum."

"Neden umurunda olsun ki? Seni özel ve diğerleri arasında konuşulmaya değer kılan bu, kendine has kayıtsızlığın değil mi?"

Lord Devenport'un sempatik gülüşü ve üzerine söyledikleri Beatrice'in son gerginliğini de alıp götürdü. "Kayıtsızlığımın nefretle karşılandığını biliyorum. Oysaki onların benden nefret ettiğini bilmenin benim için ne kadar hoş şeyler ifade

ettiğini bilseler, üzerine düşünölmeye değmeyecek sıradan bir kadın olur çıkardım, değil mi? Aksi de olabilir... Sanırım bu paradoksun içinden çıkamayacağım."

"Her koşulda üzerine düşünölecek bir kadınsın." Centilmen birden kakhaha atmaya başladı. "Leydi Phillipa'nın senden bahsederken Leydi Godiva benzetmesini kullandığına dair bir takım dedikodular var."

Beatrice'in keyfi iyiden iyiye yerine gelmişti. "Sence yardımsever mi yoksa teşhirci mi olduğumu ima ediyor? Ya da yardımseverliğim bizzat kendileri tarafından böylesine teşhir edildiği için bir taşla iki kuş vurmak istemiş de olabilir."

"Teşhircilik mi? Hiç sanmıyorum. Ama yine de bunu kendisine sorman gerekiyor, Leydi Beatrice."

Beatrice kakhaha attı. "İlk fırsatta soracağım."

"Seni yeniden Londra'da görmek mümkün olacak mı? Medeniyet sensiz fazla sıkıcı." Atmosfer, yaz fırtınaları gibi sürekli yön ve duygu değişiklikleriyle çalkalanıp duruyordu.

"Sıkıcı olmadığına eminim... Carter'm şu ara işleri fazlasıyla yoğun ama baharla birlikte Londra'da daha fazla vakit geçireceğimizi düşünüyorum."

"Evet," dedi, Lord Devenport. "Şanslı olduğu kadar başarılı bir işadamı olduğunu da kanıtladı. Herkes rüzgârı arkasına aldığından bahsediyor." Sesinde bir miktar bile kıskançlık olmayışı Beatrice'in içindeki son endişe kırıntısını da ortadan kaldırdı.

"Sanırım öyle," dedi Beatrice. Gurur ve sevginin kusursuz bileşimi, yüzünde gözler için ziyafet kabul edilebilecek bir güzelliğe neden oldu. Öte yandan bu görsel ziyafetin Lord Devenport tarafında buruk bir hayranlıkla karşılandığı da gözler önünde bir gerçektir. Şu kesindi ki, Armond Devenport ömrünün son gününe kadar ona hayran kalmaya devam edecekti.

Sohbet Londra'dan haberler ve samimi iyi dileklerle devam etti. Beatrice arkasında hayal kırıklığı içinde bir erkek değil de

aşama aşama dostluğuna sahip olacağına inandığı bir adam bıraktığını düşünmek istiyordu. Dahası, buna ihtiyacı vardı.

Lord Devenport gitmek için izin istediğinde saat ikiyi gösteriyordu. Beatrice ona akşam yemeğine katılmasını teklif ettiğinde centilmen onu nezaketle reddetti ve bir an önce yola koyulması gerektiğini söyledi. Haklıydı, zira kar uzun bir aradan sonra yeniden başlayarak, zalim masumiyetiyle insanoğlunu lanetlemeye karar vermiş gibi görünüyordu.

Lord Devenport, Beatrice'in elini tutup dudaklarına götürdü. Gitmek üzereydi ve incelik ediyordu.

"Sohbetin günümü güzelleştirdi."

"Dilerim yakın zamanda tekrarlayabiliriz."

Lord Devenport, dudakları kızın parmaklarının üzerindeyken gözlerini kaldırıp ona baktı. Gözlerinde sadece iyilik olarak tanımlanabilecek bir incelik ve kesin bir kabulleniş vardı. Beatrice de ona hem gözleri hem de gülüşüyle karşılık verdi ve bir müddet ikisi de eylem dışı, anlayışlı bir sessizliğe büründüler.

Carter'ın kapıda durduğunu fark edene dek sürdü bu samimi an. Beatrice, Lord Devenport'u ağırlamasında bir yanlılık olduğunu düşünmüyordu ama Carter'ın gözlerindeki ifade, içinde tarifsiz bir huzursuzluğa neden oldu. Gülümseyerek, "Hoş geldin Carter," dedi.

Açıklanacak bir şey yoktu ama bir açıklaması olsa içinin rahatlayacağı da kesindi... "Lord Devenport iyi dileklerini sunmak için gelmiş," diye açıkladı, daha sonra.

"Nasılsınız, Bay Maximilian?"

Carter başını salladı. Sanki sadece bu kadarıyla yetinecekti... Fakat bunu yapmayacak kadar misafirperverdi. "Teşekkür ederim, Lord Devenport. Umarım siz de iyisinizdir."

"Öyleyim..." Söylenmek istenen sözlerle ağırlaşan bir sessizlik odadaki gerginliği pekiştirdi. Tekrar konuşmaya karar verdiğinde Devenport'un sesinde gizlenmesine olanak olmayan bir uyarı vardı.

“Tebriklerimi kabul edin ve... Leydi Beatrice’i mutlu etmek için çabalamayı hiç bırakmayın.”

Meydan okuma Carter’ı kemikten bir zırh gibi kapladı. Gururlu çenesi ve kibirli burnunu havaya kaldırmıştı. Hayatının savaşımdan galip çıkmış bir kumandanun muzafferliği bu olsa gerekti... Sonra Lord Devenport’a soğukça güldü ve sohbetin sona erdiğini ortaya koyan kesin bir kararlılıkla, “Hiç şüphenez olmasın,” dedi.

Lord Devenport onu bir asker gibi selamladı ve Beatrice’e son bir kez baktıktan sonra dışarı çıktı.

Sonunda yalnız kalan karı kocanın arasında hâlâ az önceki atmosferden geriye kalan sessizlik sürüyordu. Ve Beatrice de bunun varacağı yeri merak ediyordu. Sakince, “Öfkeli misin?” dedi.

“O adam sana âşık.”

“Elbette değil, hiç olmadı.”

Carter elini saçlarının arasından geçirdi. “Evlenmek üzereydiniz Beatrice.”

Beatrice gülerek başını iki yana salladı. “Seninle evlendiğime göre anlamsız bir konuşma yapıyoruz.”

Lord Devenport’un neden burada olduğunu, ziyaretin anı gelişimini ve sohbetin içeriğine dair küçük noktaları gönül-süzce açıkladı ama Carter sanki kendi önyargılı doğrularıyla yaşamaktan memnun görünüyordu. Bunun sebebi olsa olsa erkekçe bir gösterişi.

“Bekâr bir adam, kendi arzusu dışında evlilikten kıl payı döndüğü kadını evinde ziyaret ediyor... Üzerinde konuşulacak konu diye buna derim.”

“Kim tarafından? Ailem dışında kimseye verecek bir hesabım yok.”

“Olmadığını biliyorum.” Carter’ın sesi sertti. “Olması için hiçbir sebep olmadığını da... fakat göstermeye çalıştığının aksine incinmeye fazla müsaitsin. Seni kırabilirler Beatrice.”

Beatrice şüphayle gözlerini kıstı. "Bu ziyaretin dedikoduya neden olacağını mı ima ediyorsun?"

"Olmaması için hiçbir sebep yok."

"Ama umursamamak için çok sebep var. En önemlisi de artık senin karın olmam, değil mi?"

"O herif de bunu anlasa iyi olur."

"Armond'la ne alıp veremediğin var, anlamıyorum."

"O herife bir daha adıyla hitap edersen, bedelini ona ödetirim."

"Aklını kaçırmışsın... Gerçekten."

"Ne olursa olsun," dedi Carter. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Ne kadar da olgunca."

"Ben olsam erkekçe derdim."

"Durmamız gereken yerler, toplum ve belli ki pek saygı-değer kocalar tarafından açıkça belli edildiğine göre yerimde olman söz konusu bile olamaz... Tenkit edilerek geçirdiğim onca zaman, bana buna biraz daha katlanmanın ne kadar zor olduğunu öğretti Carter. Lord Devenport'un ziyaretinde yanlış hiçbir taraf yoktu. Öyle olduğunu düşünseydim onu kabul etmezdim ve senin de bunu biliyor olmanı beklerdim."

Carter yüzünü buruşturup, "Beatrice," dedi. Belki de hislerini ilk defa böyle açıkça ortaya serdiği bir anda Beatrice'in bunu tadını çıkaramayacak kadar öfke içinde olması ne büyük talihsizlikti.

"Kendimi biraz yorgun hissediyorum. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Carter gidişini engellemek için hiçbir şey yapmayacaktı, kaldı ki Beatrice yapmamasını diliyordu. Vakur çıkışıyla övünerek belki biraz teselli bulabilirdi.

Odasında yemeye karar vererek geçiştirdiği akşam yemeği tam olarak Carter'a ders vermek için bir tercih değildi. Beatrice

yorgun hissettiğini söylerken gerçekten bunu kastetmişti aslında. Fakat Carter'ın ziyaretine gelmeyişi ders verilmesini gerektiren hareketti.

Beatrice aynada dudağındaki artık fazla dikkat çekmeyen yarayı mutsuzluk içinde inceledi. Bu gece için Carter'ı baştan çıkarmakla ilgili pek de yaratıcı olmayan planlar yaparken ne kadar da mutluydu halbuki.

Burnundan alaycı bir ses çıkardı.

Yatmak için erken bir saatti. Aşağı inmek de pek içinden gelmiyordu. Nihayet piyano çalmaya karar verdiği sırada Emma kapıda belirdi. Telaşlı görünüyordu. "Leydim, eşiniz dışarıda. Boyd'a sizi çağdırtmamı söylemiş."

"Dışarıya mı?"

"Evet leydim. Bahçeye. Sıkı giyinmenizi de tembih etmiş."

Beatrice gözlerini devirdi. "Sebebini biliyor musun, Emma?"

Kız görgüsüzce başını iki yana salladı. "Yok, leydim. Ben Boyd'un dediğini söylüyorum sadece."

Beatrice pencereden dışarıya baktı. Kar durmuştu ama yer yüzünü kendi yumuşak yatağının altına hapsetmişti. Gecenin karanlığına rağmen bulutlarda yüklü bir kızılık hâkimdi. Beatrice, Carter'a dair bir iz görmek için bütün dikkatiyle etrafına bakındı ama ne kocasını ne de kocasının onu acilen dışarıda beklemesini gerektirecek bir duruma şahit oldu. Eğer Emma bu kadar telaşlı görünmeseydi, onu eli boş göndermeyi düşünebilirdi. Öte yandan Carter'ın önemsiz bir mesele için onu dışarıya çağdırmayacağı da görünür bir gerçektir.

Aklma gelmesi üzerine birden, "Eşim bir yere mi gidiyor?" dedi. Eğer Carter, vedalaşmak için dışarıya çıkmasını istiyorsa Beatrice boşuna endişelenmesinin acısını ondan çıkarırdı.

"Bilmem hanımım, ben dışarıda araba görmedim. Bakayım mı?"

"Hayır, hayır."

"Boyd'a önemli bir şeymiş gibi gelmiş. Bunu size iletmemi Boyd söylemedi tabii, biz kendi aramıza laf ediyorduk."

Beatrice, "Laf ediyorduk değil, konuşuyorduk demen gerekir," diye kızı düzeltti.

"Emredersiniz, leydim..." dedi kız. "İnecek misiniz? Paltosunuza getireyim mi?"

Yerdeki halının deserlerine bakan Beatrice işaretparmağını düşünceli düşünceli çenesine vurdu ve sonunda, "Aşağıda giyerim," dedi. "Eski botlarınızı çıkar lütfen."

"Emredersiniz, leydim."

Hızlı ve özenli bir çalışmanın ardından Beatrice hazır ve kaçınılmaz olarak huzursuzdu. Saat dokuzu biraz geçiyordu. Gecelik işlerini yapmakla meşgul olan az sayıdaki hizmetçi, Beatrice yanlarından geçtiği sırada saygı ve biraz da merakla onu selamladı. Beatrice, Carter'ın çok sevdiğini bildiği şarap rengi paltosuna sıkı sıkı sarınıp soğuk geceye çıkarken Emma da kapının önünde dikilmiş onu izliyordu.

Beatrice kıza gitmesi yönünde bir işaret yaptıktan sonra ezilmemiş taze kara adım attı. Dışarı çıkar çıkmaz Carter'ı göreceğini düşünmüştü ancak açıkça görünüyor ki yanılıyordu. Kocası hiçbir yerde yoktu.

Biraz ilerlemesine rağmen ondan bir iz bulamayınca başka çaresi olmadığı için, "Carter!" diye seslendi.

Yanıt hemen geldi. "Buradayım, sesimin olduğu yöne gel."

Beatrice paltosunun eteklerini toplayıp bileklerini aşan karda bata çıka ilerlerlerken hem hedefe ulaşmaya hem de Carter'ın sesinden ruh haline dair bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Ne harikadır ki onu bulması çok sürmedi.

Carter'ın üzerinde sadece ceketi vardı ve Beatrice tamamen anaç hislerle ona paltosuz dışarıya çıktığı için hesap sormayı düşünürken içinde bulundukları durumun ne kadar saçma olduğunu fark ederek duraksadı.

Yedi adım ilerisinde bacakları ayrık bir vaziyette, duygusuz sayılabilecek durgun ifadesi ve heykelsi hareketsizliğiyle

Carter öylece duruyordu. Beatrice çenesini kaldırdı, ortada açık bir meydan okuma vardı ve buna karşı koyması seçenek dışıydı.

“Acil olduğunu düşünüp geldim,” dedi bir müddet sonra. “Sorun nedir Carter?”

Carter’ın çarpık gülüşü öyle kısa süreli ve belirsizdi ki, karanlık da işin içine girince Beatrice doğru görüp görmediğinden emin olamadı. Dikkatle, hareketlerindeki değişime dair her ipucunu kısıp gözlerle izledi, değerlendirdi. Değerlendirmelerinin neticesine göre, Carter’ın yerdeki bozulmamış kardan bir avuç alışının düzgün bir gerekçesi olamazdı. Aynı şekilde karı avuçları içinde sıkıştırıp şekillendirirken de hiç tekin görünmüyordu ve bu, imkânsız görünse de tek bir anlama geliyordu.

Beatrice’in gözleri biraz daha kısıldı, tamamen korunma içgüdüsüyle bir adım geri gitti. “Düşündüğüm şeyi yapmıyorsun, değil mi?”

Carter belli belirsiz sırtarak Beatrice’in her geri adımını telafi ediyordu. Elinde yeterince sıkıştırdığı kartopunu gözleri hizasma kaldırıp cephanesinin durumunu değerlendirdi ve sonra Beatrice’in itiraz etmesine fırsat vermeden kartopunu ona doğru fırlattı.

Omuzunda patlayıp dağılan kar kütlesi esasında canını yakmamıştı. Bununla birlikte Beatrice o kadar şaşkıncı ki canının yandığını bile fark etmezdi muhtemelen. Etrafına bakındı. Kimsenin bu saçmalığa şahit olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonra soğukkanlılıkla omuzundaki karı silkeledi ve ona bir tür *iflah olmazsın sen* bakışı attıktan sonra eve dönmek üzere arkasını döndü.

İkinci kartopu pot diyerek kürek kemiklerinin arasına çarpınca Beatrice tekrar durdu. Gülmekle çılgık atmak arasında, kritik bir yerdeydi. Sesinin, hakkı olan söyleye hazır olması için boğazını temizledi ve kocasıyla yüzleşmek için ondan tarafa döndü.

“Ciddi misin Carter? Birazdan yoksul çocuklardan oluşan çeten ağaçların arasından çıkıp beni kartopu yağmuruna tutacak diye korkmalı mıyım?”

“Çocuk çetesi yok, sadece sen ve ben...”

Beatrice burun kıvırdı. “Sadece ben demeliydin çünkü ben gidiyorum... Ve Carter... O elindeki şey, arkamı döndüğüm an sırtımda patlarsa seni pişman ederim.”

Tam da düşündüğü gibi, Beatrice’in ikinci eve dönme çabası omzunun arkasında patlayan kartopu yüzünden yine sekteye uğradı. Beatrice sinirle geri döndü. Paltosunun eteklerini yere değmesin diye ellerinde tutarak Carter’a doğru azimle ilerledi. Sonunda burnunun ucunda durdu ve “Teşekkür ederim, Bay Dick Turpin,” dedi. “Çocuksu azim ve haydutları zorbalık... Sonunda seni tanımlayan kelimeleri bulabildim.”

Carter önce kaşlarını kaldırdı, sonra da kahkaha atmaya başladı. Beatrice ise başını güvercin gibi geriye atmış, onu güldürmeye değil aşağılamaya çalıştığı halde neden bu kadar başarısız olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonra dayanamayıp yerden bir avuç kar aldı ve Carter’ın yanağına yapıştırdı. Olacakları görmek için bekleyecek kadar saf değildi. Carter bu hareketi kesinlikle karşılıksız bırakmazdı. Tam da düşündüğü gibi... Geldiğinden daha hızlı bir şekilde eve doğru yürürken kahkahası az önce kesilen Carter’ın yeni kartopu kalçasına yapışınca öfkesine bir de içerleme eklendi.

Ona döndü, gözleri kocaman olmuştu. Ağzı birkaç kez açıldı ve sonunda, “Bu yaptığın hiç... centilmence değildi,” diyebilirdi. Sesi titriyordu. Bununla birlikte, öyle kızgın ve haksızlığa uğramış hissediyordu ki daha önce hiç kimseye beslemediği türden bir düşmanlıkla yerden aldığı kartopunu iyice sıkıştırıp kocasına fırlatırken bir damla bile pişmanlık duymadı.

Ne ilginçtir ki kartopu Carter’ın tam çenesinde patladı.

Aman Tanrım!

* 1705 -1739 yılları arasında yaşamış İngiliz bir soyguncu. -yhn

Beatrice şokla elini ağzına bastırdı. Carter tuhaf bir ses çıkarıp çenesini tutunca ona doğru birkaç adım koşturması da tamamen içgüdüsel oldu. Başta Tanrı olmak üzere onu tanıyan herkesin bildiği gibi, Carter'ın canının yanmış olduğu düşüncesinden nefret ediyordu. Fakat Carter o daha fazla ilerlemekten başını kaldırdı ve başını iki yana salladıktan sonra gülererek, "Sanırım bunu hak ettim," dedi.

Beatrice'in omuzları hissettiği rahatlamayla düşünce bu defa da rehabet tehdidi ve soğuk onu kendine getirdi. Carter, karşısında tuzağına düşürdüğü bir zavallı varmış gibi sırtarak adım adım yarım bir çember çiziyordu. Öte yandan, o hayatta en çok güvendiği adamdı. Buna rağmen Beatrice bu tekinsiz manzara karşısında iyiden iyiye panikliyordu. Ve paniğin bir insanı hem kendisi hem de etrafındakiler için gözden kaçırılmaması gereken bir tehdit haline getirdiği bilinen bir gerçektir.

Gözlerini düşmanından ayırmadan yerden biraz daha kar alıp iyice sıkıştırdı ve tüm gücüyle ona fırlattı. Carter sağ gözünü tutana kadar Beatrice ne becerikli bir atıcı olduğunun farkına varamamıştı. Fark ettiği an da çığlığı basıp kaçmaya başladı.

Görünen en korunaklı yer olan bir gül çalısının arkasına geçti çünkü eve koşmaya kalkarsa Carter'ın onu iki adım atmadan yakalayacağını iyi biliyordu. Ne olur ne olmaz diye de elinde bir kartopunu hazır bekletiyordu. Carter yeni bir saldırı endişesi taşımadan gül çalısının birkaç metre önünde durmuş Beatrice'i inceliyordu. Elleri belindeydi, Beatrice en azından gözünü tutmuyor diyerek bir miktar rahatladı. Ancak bu sefer kendi adına endişeleri ayyuka çıktı. Bu hale nasıl düşmüştü Tanrı aşkına?

Cesaretini toplaması çok sürmedi. Doğruldu.

"Hak ettiğini aldın Carter. Şimdi bana izin ver de eve gireyim. Burası çok soğuk."

Carter başını hafifçe omzuna doğru eğdi. Bu karanlıkta ifadesini okumak güçtü ama Beatrice'in birkaç fikri vardı. Sonra gül çalısına yaklaştı ve bir adım sonra durup kadife gibi se-

siyle, "Beatrice," dedi. "Çok stratejik çalışıyorsun. Bu kadar isabetli atışları ancak karşında hiç hoşlanmadığın biri varsa yapabilirsin."

"İyi motivasyon, değil mi?"

Carter gülerek omuzlarını indirip kaldırdı. "Sana önerim... Bana istediğini söyle ve öfkenden kurtul."

"Öfkeli değilim."

"Bana zarar ver Beatrice... İkimiz de rahatlayalım."

"Seni rahatsız eden ne? İçini dökerek rahatlamamanın üzerinden çok geçmedi."

Carter daha çok kendisiyle alay eder gibi güldü. "İçimden geçenler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Her nedense sözleri Beatrice'i kızdırdı. Carter'm sahiplenici fakat çelişkili tavırlarım çözmekle uğraşmak zordu, o da bunu biliyor olmalıydı.

"Bilmiyorum Carter. Belki de sen açıklamalısın."

"İstediyiniz buysa hanumefendi..." Carter yön değiştirip gül çalısının kenarındaki boşluğa yönelince Beatrice korkudan kaynaklı bir refleksle elindeki kartopunu körlemesine fırlattı. Bu seferki tam Carter'm iki kaşının arasına isabet etmişti ki bu, istikrar ve başarı anlamında memnun edici olsa da Beatrice takdir edilmeyeceğinden neredeyse emindi.

Erkeğe yutkunarak baktı. Bacakları kaçması gerekir diye gergin ve dikkati bütünüyle kocasının üzerindeydi.

Carter alnındaki kızarıklığı ovuştururken, "Tanrım, bunu nasıl beceriyorsun," dedi.

Beatrice bir şekilde, "Haklı olmanın gücü," demeyi başardı.

"Bu durumda Beatrice," dedi Carter. "Kaçmanı öneririm."

Beatrice ikiletmedi bile. Eteklerini toplayarak eve doğru öyle hızla atıldı ki ayakları karın üstüne basmıyordu bile. Az kalmıştı, başarabilirdi. Peşindekinin sevdiği adam değil de bir haydut olduğunu hayal etmekle bir sıkıntısı yoktu. Çünkü tam da şu anda ondan, ölesiye korkuyordu.

Azmi Beatrice'i evinin güvenli sınırlarına kadar götürebildi. Gelgelelim bir adım daha atmadan kendini karlarm üzerinde buldu. Tuhaf bir durumdu. Beatrice fiziksel bir savaşta canla başla mücadele edecek cesarete sahipti ama Carter'la... olamazdı.

Tereddütü bir kenara bırakıp sırtüstü döndü ve annesiyle yaşadığı zamanlarda annesinin zoruyla öğrenmeye mecbur kaldığı savaş pozisyonuna ulaşmaya çalıştı ama Carter ayaklarından tutarak onu yarım boy kadar yerde sürükleyip bacaklarının arasına çekti. Tıpkı bir av gibi karda sürüklenişinin izleri kalmış olmalıydı. Av gibi... Kendini korumaktan aciz bir av gibi...

"Bırak beni Carter! Bırak!" diye inledi.

Carter belinden bastırarak onu iyice yere sabitledi. Gözlerine bakmadan, "Öfkeni kus, ne istiyorsan şöyle..." dedi, nefes nefese.

"Sokak köpekleri gibi karın içinde yuvarlanmayacağım. Bırak beni."

Carter güldü. "Hayvani içgüdülerimi harekete geçiren sözler ediyorsun, sevgilim. Uslu dur, debelenme!"

"Bayağılığından asla kurtulamayacaksın."

"Birbirimizden farklı değiliz Beatrice."

Beatrice elini kurtarıp karın içine soktu ve Carter'm yüzüne olabildiğince kar fırlattı. Soğuktan ve öfkeden titriyordu.

"Nasıl olur da geçmişî yüzüme vurursun? Annem yüzünden beni küçük gören diğerlerinden farkın yok."

Carter şaşırmış görünüyordu. Ama Beatrice bununla ilgilenmeyecek kadar kendini kaybetmişti. Belki de Carter'm söylediği şekilde öfkesini kusmanın yanlış tarafı yoktu.

"Bana güvenmiyorsun bile. Evliliğimize saygısızlık edecek bir şey yaptığıma inanmaya öyle hazırsın ki odaya girdiğinde vedalaşan iki arkadaş yerine kur yapan bir adam ve buna gönlü olan kadını gördün. Bakışlarını hatırlıyorum Carter. Suçluyordun... Beni suçluyordun. Lord Devenport'a ise erkekçe bir

öfke duydun. Çünkü o başka bir erkeğin sahip olduğu kadını baştan çıkarmaya çalışan öylesine bir erkekti... Bense buna izin verdim, değil mi? Gözlerinin gördüğünden çıkardığın anlam bu değil miydi? Bırak beni artık! Donuyorum.”

Carter, Beatrice’in ellerini kontrol altına aldıktan sonra üzerine doğru eğildi ve bir süre hiçbir şey söylemeden gözlerine baktı. Ancak bu sessizlik, erkeğin gözlerindeki sevgi dolu anlamla kıyaslandığında önemsizdi. Beatrice ne söyleyeceğini tamamen unutmuş bir halde öylece bakakaldı.

“Sana zarar vermediği sürece annenin ne yaptığı umurumda değil...” diye fısıldadı Carter. “Kıskandım Beatrice... kıskanıyorum ve ömrümün sonuna kadar kıskanacağım. Bunun için sen de dahil kimseden af dileyecek değilim. Bunun sana güvenmemekle ilgisi yok ve Tanrı şahidimdir, senden daha fazla güvendiğim hiç kimse yok. O adam seni istiyor ve bunu bildiğimi bildiği halde bana meydan okuyor.”

“İlkel savaşınız ve buna mecburiyetiniz beni daha anlayışlı biri haline getirmiyor. Artık bıktım.”

Carter, Beatrice’in soğuk yanağını okşadı. Kızın içinde filizlenen tatlı hisleri görebiliyormuş gibi anlayışlı ve anlaşılacak istiyormuş gibi merhamet bekleyerek bakıyordu. “Anlamıyor musun?” dedi bir süre sonra. “Benim için bu dünyadaki her şeyden daha önemlisin. Sen benim karımsın, benimsin...”

“Carter ben bir kadını, bir nesne değil. Hisleri olan, kararlar verebilen ve tercihler yapabilen akli başında bir kadını... Tercihimi yaptım. Aptal olmasan diğer şeylerin hiçbir önemi olmadığına görürdün.”

Carter eğilip alnını onunkine yasladı. “Aptal olduğum doğru.”

İçine işleyen soğuğa rağmen bu açık itiraf Beatrice’i gülümsetti.

“Seni daha küçük bir çocukken gördüğüm ilk anı hatırlıyorum da... Seni kollarıma alıp her şeyden korumak istemiştin. Çok güzeldin, o evde yaşamak senin için riskliydi... Sonra bü-

yüdü. Hâlâ yanına yaklaşamayacağım kadar küçüktün ama değişimi ben fark ediyorsam diğerleri de fark edebilir diye düşünmekten gözüme uykunun girmediği geceler hatırlıyorum... Seni koruyamadığım için endişeden deliye döndüğüm günler..." İç geçirdi. "Kısacık zaman içinde hayatımdaki en değerli şey oldun. Ve ben bunu uzun zaman sadece bir görev düşkünlüğü olarak görmek istedim. Askerdim, babam gibi çiftçi olmak için orduya yazılmıştım ve uzun yıllar boyunca bu disiplinle hareket etmişim. Dediğim gibi, benim için bir görevden başka bir şey ifade etmemen için her şeyi denedim."

"Carter," diye fısıldadı Beatrice.

"Efendim, sevgilim."

"Biliyorum... Bana ne kadar değer verdiğini senden bile daha iyi biliyorum."

Gülümseyen Carter, "Sen benden daha zekisin," dedi ve ilk defa bir kitap gibi açıkça okunan gözlerini kızın yüzünde gezdirdi. Artık gülmüyordu, aksine hüzünlü bir hali vardı. Sonra yavaş yavaş dudakları aralandı, kenarları yeniden yukarı kıvrıldı ve Beatrice'in duymak için hayatını ortaya koyabileceği sözler dile geldi.

"Seni seviyorum."

Bulanık görüşü ve uğuldayan kulakları bu güzelliği özümsemesine engel olamazdı. Beatrice ona, dünyanın en şanslı kadını olduğunu hatırlatan sözleri nefes gibi içine çekti ve içtenlikle, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Seni çok uzun zamandır seviyorum."

Carter inleyerek kızın dudaklarına eğildi ve bir süre, soğuk ya da beklenmeyen ziyaretçi endişesi hissetmeden arzuyla öptü onu. Ayrıldıklarında hava hâlâ buz gibiydi ama dudakları arasında büyüyen buhar gibi sıcak bir hisle sarmalanmışlardı.

Carter kızın elini tutarak onun yanına uzandı. Yeni yağma-ya başlayan kar, iri pamuk taneleri gibi üzerlerini örtüyordu. Evden vuran ışık, başlarını koydukları yumuşak karı masalsı bir sarılığa boyamıştı. Gözleri de elleri gibi birbirine bağlıydı

ve karın neden olduğu sessizlikte sadece ikisinin duyabildiği *kış nefesini* dinliyorlardı.

“Beni çok eskilerden beri sevdiğini biliyordum,” dedi Beatrice çok sonra. Sırıtiyordu.

Carter da ona katıldı. “Açıklama yapmak isterim. On dört ve on beş yaşlarındayken seni göğsüme yaslayıp korumak istiyordum.”

Beatrice dehşete kapılmış gibi baktı ona. “O zaman on altıyı bekledin. Zamparanın tekisin.”

“Zamanını kesin sınırlarla belirlemek mümkün değil. Bir gün seni farklı gözle görmeye başladım... Biliyor musun? Hangi gün olduğunu hatırladım.”

“Sahiden mi?”

“Evet, kolay kolay unutmak mümkün değil... On yedi yaşına yeni girmiştin. Annenin hastalığının şiddetlendiği zamanlardı... Onun bakımıyla ilgilenmek için diretiyordun ve yaşlı Molly’yi sana izin vermediği için kovmakla tehdit ediyordun.”

Beatrice o günü hatırlıyordu. Molly ile tartışmalarının üzerine Carter gelmişti ama o günün hatıraları biraz silikti.

Neyse ki Carter anlatmaya devam etti. “Molly benden seni ikna etmem için yardım istedi. Annenin durumunu bilmiyorduk, hastalığın bulaşıcı olma ihtimali vardı ve emin olmadan senin içeri girmemen gerektiğinde hemfikirdik.”

“Hatırlıyorum.”

Carter eğilip dudaklarını öptü. “Üzerinde pembenin en berbat tonunda korkunç bir elbise vardı. Dudaklarını boyamıştın ve sana tartışmaya devam etmek istiyorsan yüzündeki boyaı çıkarmanı söyledim diye bana bir yabancı olduğumu ve işine burnumu sokmaya hakkım olmadığını net bir şekilde açıklamıştın.”

“Tam bir şirrettim.”

“Evet.”

“Ve buna rağmen bana o gün âşık olduğunu fark ettin, öyle mi?”

Carter utanmış gibi göründü önce, sonra gururla kızın gözlerine baktı. "Öfkeliydin, berbat elbisenin yakasındaki süsler sen konuştuğça sana hak veriyorlarmış gibi havalanıp duruyordu ve dudaklarındaki boya, seni fazlasıyla çekici bir hale getirmişti. Çok güzeldin, ateşliydin ve bana fazlasıyla yakındın." Açıklaması bitince kendi kendine hak veriyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı.

"Aman Tanrım, tam bir klişesin."

"Öyleyim, hangi erkek öyle değildir ki?"

"Erkekleri eleştiren bir erkekten daha çekici ve sıcacık başka bir erkek türü olmadığını düşünüyorum." Kocasına biraz daha sokuldu ve üşüyen burnunu onun boyun çukuruna gömdü.

"İçeri girmek ister misin?"

"Burada kalmaya karar verirsek beni korur musun?"

Carter onu sıkıca sardı. "Son nefesime kadar."

"Kar üzerinde biraz daha yatarsak çok beklememiz gerekecek."

"Haklı olabilirsin."

"Seni seviyorum Carter."

"Seni seviyorum bir tanem."

Onları bu şekilde bulan Emma oldu. Beatrice için endişelenmişti ama kocasının onu koruyacağını anlayacaktı elbette. Utangaç gülüşünü bastırmakta başarısız olarak yanlarına yaklaştı. "Hanımım, üşürsünüz diye geldim."

Sakin mutluluğunun huzurunu çıkaran Beatrice söyleyecek uygun bir şey bulamadan kendini kocasının kollarında eve taşınırken buldu. Birlikte Carter'ın çok sevdiği oturma odasına girdiler ve Carter onu indirmeden Emma'ya birkaç talimat sıraladı.

"Sıcak banyo ister misin?"

Beatrice dürüstçe, "Hayır," dedi. "Kuru bir şeyler giysem yeter."

"Battaniye birazdan gelir."

"Sen de ıslaksın."

Carter ona çapkın bir bakış attı ama bir şey demedi. Çarpık gülüşüyle fazlasıyla baştan çıkarıcı görünüyordu ve Beatrice paltosundaki suyun havaya karışma nedeninin sadece şömine-deki ateş olmadığını biliyordu.

Emma birkaç dakika sonra iki battaniye ve birkaç havluyla içeri girip ellerindekini bırakır bırakmaz da ortadan kayboldu.

“Banyo istemediğine emin misin?”

Beatrice soruyla ilgisi olmayan, daha çok söyleniş şeklindeki bir şey yüzünden Carter’ın yüzüne bakakaldı. Yanakları içten bir ateşle yanıyordu ve şöminenin duvarına yaslanan Carter hissettiği her şeyi görebilen gözleriyle ona biraz daha ileri gideceğini vaat ediyordu.

“Şömineye yaklaş da daha kolay kuru.”

Kelimeler bu gece hiç olmadıkları kadar anlamlıydılar. Beatrice yavaşça şömineye yaklaştı. Gürleyen ateş gerçekten de rahatlatıcıydı ama aralarında değişen şey, Beatrice’i içine soktuğu beklentiler yüzünden rahatlamaktan alıkoyuyordu.

Ağır ağır ıslak paltosundan kurtuldu. O da aynı anda ceke-tinden kurtuldu. Göz gözeydiler ve ilişkilerindeki gelişmeye rağmen ya da bu yüzden, biraz ciddiye diler.

Carter, “Yardım etmemi ister misin?” diye pürüzlü bir sesle mırıldandı ve yutkundu.

Beatrice, yutkunduğu sırada erkeğin boğazında meydana gelen hareketi hipnotize edilmiş gibi izlerken sessizliğini korudu. Elbisesine sızan kar suyu başka zaman olsa endişelenmesine neden olurdu ama o sırada üzerindeki, kurtulması gereken gereksiz bir giysi olmanın ötesine geçmiyordu. Ve bu da iyi bir şeydi.

Beatrice’in Carter’ı kendi kararını vermeye iten sessizliği, bir süre sonra elbisesinin arkasındaki düğümleri çözen soğuk ellerin temasıyla kesildi. “Soğuksun,” diyerek malum olanı açıkladı kocasına.

“Biliyorum... Önce seni ısıtalım, ben başımın çaresine bakarım.”

Ensesine bir öpücük kondurdu ve giysinin arkasını iyice gevşetmek için son düğümü de açtı.

Beatrice'in dizleri heyecandan titriyordu. Karnının altında yeni tanıştığı o hoş düğüm kendini göstermeye başlamıştı ve beklenti hissi katlanılır gibi değildi. Arkasına döndü, Carter'ın oyunlarıyla uğraşacak durumda değildi.

Dudakları sertçe birleşti. Beatrice ayaklarının dibinde biriken elbiseden ve Carter'ın iç çamaşısıyla uğraşan ellerinden habersizce ona arzusunu gösterdi. Kendisini kontrol edemiyordu. Hisler bu kadar yoğunken en ufak temas bile halka halka büyüyen bir dalga gibi onu kaplıyordu.

Az sonra Carter'ın şömine önüne serdiği kalm battaniyenin üzerinde uzanmışlardı ve kocasının ıslak giysilerinin temas ettiği vücudu tam da arzu ettiği gibi çıplaktı. Carter dudaklarını onunkilerden ayırmadan gömleğini pantolonunun içinden çıkarmaya çalıştı. Hararetli ve aceleciydi. Bu da Beatrice'i daha fazla tahrik ediyordu.

Gömleğini başının üzerinden çıkarmak için bir anlığına Beatrice'ten uzaklaşan Carter istediğini elde edince başka çaresi yokmuş gibi yeniden öptü onu. Bu, ikisinin çoklukla tecrübe ettiği harika bir temastı. Erkeğin dili kızın aralık dudaklarından içeri girdi, biraz sonra da dudaklarını hafif hafif ısırarak onunla oynadı. Bir tür güç gösterisi ve hâkimiyet kurma üzerine gösterilebilecek belki de en gerçek anlardan biriydi.

Sonra tecrübeli dudaklar daha aşağılara inmeye başladı. Carter, beklenti içinde kıvranan Beatrice'in kulak memesini dişleri arasına aldı, çenesinin zarif hatlarında gezindi ve ağır ağır göğüslerine yöneldi.

Göğüslerini yukarı itip birleştirirken nefes nefeseydi. İkisi de öyleydi... Sonra göğüs uçlarını sırasıyla tattı. Dili sertleşen uçlar üzerinde daireler çizerken dudakları bir çiçeğin özüne ulaşmaya çalışıyormuş gibi, onları sertçe emerek etini içine çekiyordu.

Beatrice kıvranarak bacaklarını araladı. Onu şimdi istiyor-

du, ona ihtiyacı vardı. Carter'm da anlaması için elini pantolonunun önüne uzattı, parmaklarını içeri soktu. Fakat Carter fazla ileri gitmesine izin vermeden elini tuttu ve kapkara gözlerindeki ürkütücü ifadeyle ona, "Sakın," dedi. "Bana dokunma... Ben izin verene kadar ellerini başımın üzerine kaldır."

Aklı karıştığı halde Beatrice'in ona itiraz etmek gibi bir niyeti yoktu. Ellerini başının üzerinde birleştirdi ve neler olacağını görmek için aşağı baktı. Carter'm dudakları göbeğinden aşağı iniyordu. Az sonra, diye düşündü Beatrice... Dilinin ilk dokunuşunun bütün sinirlerini uyaran, kısa ama sert bir etkisi vardı. Beatrice sırtını yerden kaldırarak büktü, başının üzerinde birleştirdiği ellerini görece kadar boynunu gerdi. Fakat ağzından tek bir fısıltı bile çıkmadı...

Kısa dokunuşların yerini uzun ve parçalamaya odaklı yeni bir saldırı aldı çok geçmeden. Carter yalıyor, ıslak tenini emiyor ve yaptığından müthiş bir keyif alıyormuş gibi erkeksi sesler çıkarıyordu. Bu noktada Beatrice'in fazla şansı yoktu, daha fazla dayanamayacaktı.

İnleyerek kocasının adını haykırınca Carter, "Seni yalama bayılıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

"Ah, Carter... Tanrım..." Ona dokunmak istiyordu. Ancak Carter'm uyarısı ellerini oldukları yere yapıştırmasına neden olmuştu.

"Dokunma, Beatrice! Bu sadece senin için..."

Cevap beklemiyor olmalıydı, yaptığı şeye hararetle odaklanması çok sürmedi. İki parmağı da artık işin içindeydi. Beatrice karnında biriken ve giderek dallanarak tüm vücuduna yayılan güçlü duyguyu karşılamaya hazırды. Hevesle bacaklarını daha fazla araladı, kalçası kasıldı ve Carter bir kez daha sertçe emince çığlık atarak kendisini küçük ve yalnız bir cennetin içine bıraktı.

Bu, tadının uzunca süre çıkarılmasını hak eden güçlü bir andı. Fakat ayağa kalkıp pantolonundan kurtulan Carter'm başka planları vardı. Beatrice bulanık gören gözlerini kırıştı-

rarak onu daha iyi görmeye çalıştı. Hayran olduğu vücudunun her bir detayı, kaslarının dizilişindeki ihtişamı ve gücü takdir etti...

Carter yeniden yakınındaydı ve bu sefer talep ediyordu. Tek eliyle Beatrice'in ellerini başının üzerine sabitledikten sonra kendini tek seferde kızın içine itti.

Beatrice ilk seferin yaşattığı doluluk hissine alışmak için gözlerini sımsıkı kapayarak bir süre bekledi. Carter onu görüyor ve ona zaman tanıyordu. Ve saniyeler sonra göz göze geldiler... Beatrice bu bakışı o kadar sık görmüştü ki şimdi farkın ne olduğunu biliyordu. Carter aşkla bakıyordu, her zaman öyle olmuştu. Şimdi farkındalık, duyguların şifresini çözmüştü.

Carter ağır ağır içinde hareket etmeye başladı. Hareketleri derinden, bir dalga gibi ritmikti... Öyle güzel bakıyordu ki... Öyle yoğun...

Beatrice kalçalarını kaldırarak onu daha derinlerine davet etti. Meydan okuyan gözleri kirpiklerinin arasından ışıldıyordu. Carter meydan okumayı çarpık bir gülümsemeyle kabul etti ve kızın aralık bacaklarından birini dizinin arkasından kavrayarak kolunun üzerine koydu. Sonra dizlerinin üzerinde doğrulmak için geri gitti.

Kahverengi battaniyenin üzerinde uzanmış Beatrice toprağa atılmış bir gardenya gibi görünüyordu. Narin ve solgun... Carter ona güven veren bir bakış attıktan sonra yavaşça içinden çıkıp yeniden girdi. Hareketleri yavaştı, göz temasını kesmek ikisinin de işine gelmiyordu. Bir tür bağ kurulmuştu aralarında. Derken Carter pek de nazik olmayan bir itişle bu yapay sükûnetin sınırlarını kontrol etmeye karar verdi.

Düşündüğü gibi... Beatrice ellerini başının üzerine koydu tekrar ve parmaklarına dolanan battaniyeyi tüm gücüyle sıktı. Bu küçük zaaf, Carter'ın hoşuna gitmişti elbette. Hafifçe güldü ve hareketini yineledi. Bu seferki daha sert ve birkaç tekrarla birlikte daha etkileyiciydi. Kaldı ki Beatrice vücudunun her zerresinde hissettiği zevki derin bir iniltiyle ortaya koyuyordu.

İncelikler ve oyunlar birden sona erdi. Carter artık daha sert ve kararlıydı. Altlarındaki battaniye karmaşık bir yağm halini almıştı ve şöminedeki ateşin kızılığı terli vücutlarını pür bir renge boyamıştı. Carter altında uzanan mükemmelliğe baktı, her darbesiyle hareket eden göğüslerine ve aldığı zevki kusursuzca yansıtan yüzüne... Sonra tek hamleyle onu yerden kaldırdı ve pozisyonlarına yeni bir dinamik getirdi.

Kendini Carter'ın üzerinde bulan Beatrice bir an şaşkınlıktan hiçbir şey yapamadı ama Carter'ın yönlendirmesiyle yenden ritmi buldu.

"Evet, bir tanem... Kalk ve in... Beni tamamen içine al ve sonra yüksel ama içinde kalmama izin ver... Evet böyle tatlım... Daha hızlı Beatrice."

Beatrice'in tereddüt ettiğini görünce, "Bunda utanılacak bir şey yok," dedi. "Kullan beni... Tanrım seni seviyorum."

Beatrice ellerini erkeğin göğsüne koydu ve daha hızlı inip kalkmaya başladı. Çıldırılmış gibiydi... Carter da öyle... Zevk bedenlerinden sızan bir kaynaktı, artık tutulmayacak bir noktaya gelmişti. Ve Beatrice kontrolünün son kırıntısıyla kalçasını indirince, daha öncekilere hiç benzemeyen bir rahatlamayla aynı anda dağıldılar.

Dakikalar sonra bile nefesleri ritmini kaybetmemişti. Carter, Beatrice'in saçlarını, yüzünü ve boynunu öpüyordu. Üzerlerine örttükleri battaniye ve odanın sıcaklığıyla sarılmışlardı.

Beatrice konuşabilecek duruma gelince, "Bunun günah olmadığından emin miyiz?" diyebilirdi.

"Umurumda değil."

Carter, Beatrice'in terli yüzüne yapışan saçlarını kenara çekti. Yüzündeki büyük gülüşe ve buna neden olan her şeye minnet duyuyordu. Ona küçük bir hediye vermek için daha uygun bir zaman olamazdı.

"Hemen döneceğim."

Beatrice sorgulamaya başlamadan önce kalktı ve küçük yemek masasının çekmecelerinden birinden bir kutu çıkardı. Bu,

mağazada gördüğünde ona Beatrice'i hatırlatan kuzey yıldızı isimli tokaydı. Tekrar battaniyenin altına girdiği sırada Beatrice de oturur duruma geçti.

"Bana hediye mi aldın?"

"Görünüşe göre öyle."

Lacivert, kare şeklindeki kutuyu ona uzattı ve alnına dökülen saçları çocuksu bir hareketle karıştırıp gözlerini loş odada gezdirdi.

"Açıyorum."

"Açman gerekiyor."

"Tamam..." Klips çekildi, kapak açıldı. Fakat Carter hâlâ ona bakmıyordu.

"Tanrım... Carter bu mükemmel."

Carter boğazını temizledi, "beğendiğine memnun oldum" gibi bir şey söylemesi gerekiyordu ama evlilik yüzüğü dışında ona hiç hediye vermediği düşüncesi mahcubiyetle birlikte içine çökmüş gibiydi. Tekrar alnına dökülen saçlarını karıştırdı. Çok mu uzamışlardı ne?

"Takmak istiyorum ama saçlarım berbat durumda. Yardımcı olur musun?"

Carter kaçınılmaz olarak ona baktı. Berbat olan hiçbir yanı yoktu. Dağınıklığının nedeninin ona az önce yaptıkları olduğunu bilmek karısını gözünde daha kusursuz kılıyordu ve onun değerinin yanında bir hiç edecek ziynet yüzünden çocuklar gibi mutlu olduğunu görmek içini açıklanamaz bir sevgiyle dolduruyordu. Tanrı aşkına, âşık olmak çok tuhaftı...

"Carter... Sen iyi misin?"

"İyiyim, bir tanem... O zaman gözüme kusursuz görünmüştü ama şimdi fark ettim de... Hiçbir şey senin kadar parlamıyor."

Beatrice'e yaklaşmasını işaret etti. Beatrice işveli bir gülümsemeyle denileni yaptı ve Carter'ın yönlendirmesiyle arkasını döndü. Beklenti had safhadaydı ve ikisinden de çıt çıkmıyordu.

Carter karısının saçlarındaki tokaları sabırla çıkarmaya başladı. Zaten dağılmış durumda olan topuzdan fırlayan firkete-

leri saplandıkları yerden aldı, düzenli bir şekilde yere bıraktı. Islanıp özensizce kuruduğu için güzelim saçlar her zamanki muntazam dalgalarla değil, iri kıvrıkcıklar halinde kızın çıplak sırtına dökülüyordu. Carter son firketeyi de çıkardıktan sonra parmaklarıyla saçlarını açtı, karışıklıkları çözmeğe çalıştı.

Beatrice uyurken saçlarını örmekten hoşlanırdı. Carter bunu yaparken bir kere onu izlemişti ve yöntemini hatırlıyordu. Önlerdeki saçları arkadaki kalabalık yumağa katıp çalışmaya başladı.

"Yardım ister misin?" diye sordu Beatrice.

"Hayır, halledebilirim."

Uzun süre denedi. Analitik bir adamdı, basit bir örgüyle baş edebileceğinden emindi. Fakat beceremedi. Sonunda pes ederek tüm saçı kalın bir halata dönene kadar etrafında burdu ve bir salyangozun narin evini taklit ederek burguyu, firketele- rin de yardımıyla kızın başının arkasına sabitledi.

"Dön bana."

Beatrice yüzünde oldukça büyük bir gülümsemeyle ondan tarafa döndü. Carter'ın yüzündeki adanmışlığı görünce gülüşü biraz daha büyümüş olabilirdi. Ayartılara kanmamaya kararlı olan Carter, mavi taşlı tokayı da kızın sol şakağının biraz üzerine taktı ve eserini incelemek için geri çekildi.

"Kusursuz oldu."

Beatrice'in cevabı, sarındığı battaniyeyi kenara fırlatıp Carter'ın üzerine atlamak oldu. Saniyeler sonra saçları, etrafa saçılan firketeler gibi darmadağındı... Carter'ın düşüncesine göre, asıl kusursuz olan da buydu.

Bölüm 19

iki gün sonra Londra'daydılar. Carter yapması gereken küçük bir işi kaldığını söylerken ne kadar ketum görünürse görünsün Beatrice onu kendi haline bırakmaya karar vermişti. Elbette kendi planları da vardı. İlişkilerindeki değişiklik ve bunu hazmetmeye çalışırken yaşadıkları keyifli anlar, düşünce şeklinde de bazı değişikliklere neden olmuştu. Beatrice artık daha açık görüşlüydü, tavsiye almaya da hayır demezdi. Bu yüzden Jane ile bir araya gelmeyi özellikle istiyordu.

Ama önce yardım evi adına yaptıkları için papazın dul karısı Bayan Ludwing'e bir hediye alması gerekiyordu. Sonra onu ziyaret eder ve akşam yemeği için de Abertillery köşküne giderdi. Carter'ın Alexander ile birlikte olacağını zaten biliyordu ve Beatrice planından ona bahsetmişti.

Bir saat kadar sonra satın aldığı oryantal bir likör takımıyla birlikte Bayan Ludwing'in evinin de bulunduğu lüks semtlerden birine doğru hareket ediyordu. Arabanın camından bakıp başını aşağı yukarı sallarken kadının nasıl oluyor da böyle bir yerde oturabildiği üzerine fikir üretmeye çalışıyordu.

Gök mavisi üç katlı bir evin önüne geldiklerinde arabacı durdu ve Beatrice'e inmesi için yardım etti.

"Bir saat sonra beni buradan alırsın. Lütfen gecikme."

"Emredersiniz, leydim."

Beatrice, arabacıya kibarca gülümsedi ve temiz kaldırımında gönül rahatlığıyla ilerleyerek kapıya yürüdü. Ev, şu anda şehir merkezinde kaldıkları evden büyük değildi ama kesinlikle daha seçkin ve bakımlı görünüyordu. Gözlerini pencerelerden ayırmadan zili çaldı. Nihayet üçüncü çalımda kapıda bir kadın belirdi.

"Buyurun efendim."

"Ben Beatrice Maximilian. Bayan Ludwing'i ziyarete gelmiştim. Haber verme fırsatım olmadı. Umarım evdedir."

"Evde mi bir bakayım, hanımefendi."

Beatrice kadının peşinden içeri, antreye girdi. Hizmetçinin üst kata çıkan merdivenlerden kaybolduğunu görünce de evi incelemeye kaldığı yerden devam etti.

İlginç bir tarzı vardı evin. Şaşırtıcı demek daha doğru olurdu. Dışarı nasıl huzur veriyorsa büyük antreye hâkim olan duygunun adı kesinlikle huzur değildi. Kızıl duvar kâğıtları ve altın rengi detaylarıyla burası daha çok şık bir han girişine benziyordu.

Daha fazla değerlendirme yapamadan suratsız hizmetçi göründü ve ona, "Efendim şimdi geliyor," dedi. "Sizi oturma odasına alayım."

Oturma odası daha sakindi. Mavi ve sarının tonlarına fazlaca boğulmuş olması dışında odada insanı huzursuz eden bir şeyler vardı. Sanki bir bebek odasından bozmaymış hissi veren renkler kullanılarak zorlama bir masumiyete ulaşmaya çalışılmış fakat abartılmıştı. Üstelik içerisi pudra okuyordu. Netice olarak Beatrice, Bayan Ludwing'in zevksiz biri olduğu fikrine varmakta sakınca görmedi.

Sımsıkı topuzu ve daima yastaymış gibi siyahlar içindeki haliyle Bayan Ludwing tam bir fazilet örneği idi. Beatrice'i her

zamanki tatlı nezaketiyle karşılayan kadın, zayıf parmaklarıyla kızın saçlarını okşayıp ellerini pırpıpladıktan sonra karşılıklı koltuklardaki yerlerini gösterdi.

“Evliliğin için seni tebrik edemedim. Dilerim çok mutlu olursun.”

“Teşekkür ederim ve teşekkürle başlamışken geliş sebebimi açıklayayım. Bayan Taylor son mektubunda sizden ve yardımlarınızdan bahsetti. Son yüz yüze görüşmemizde sizinle bizzat görüşeceğini söylemişti. Hızlı dönüşünüz ve yardımlarınız sayesinde koruma evi daha güvenli ve daha itibarlı bir yer haline geldi.”

Kadın gri saçlarını düzeltti. Kibirliini saklamaktaki beceriksizliği onu hem insancıl gösterdi hem de insan olmanın getirisi bir zayıflığa sahip olduğunu hatırlattı.

“Onlara yardım etmek hepimizin görevi. Bir şey içer misin canım?”

“Çay alabilirim. Bu arada, küçük hediyemi kabul edin lütfen.”

“Aman Tanrım, neden böyle bir şeye gerek duydun ki?”

Tam hediyeyi alıyordu ki kapı tıklatıldı ve Beatrice’e kapıyı açan hizmetçi içeri girdi. Ancak servis yapmak gibi bir niyeti yoktu. Ciddiyetle ev sahibesinin yanına gitti ve kadının kulağına bir şeyler söyledi.

Gizli mesajı alan Bayan Ludwing, “Bana biraz müsaade eder misin, hayatım,” dedi Beatrice’e doğru. “Küçük bir mesele var. Benim ilgilenmem gerekiyor.”

“Acele etmenize gerek yok, çayımı içerken sizi bekleyebilirim.”

Henüz çayın servis edilmediğini gayet iyi bilen Bayan Ludwing, “Keyfinize bakın lütfen,” dedi ve çıktı.

Beş dakika sonra Beatrice çayı ve ev sahibesini beklemekten sıkılmış bir halde odayı turluyordu. Bir dakika sonra ise odadan çıkmanın sorun olup olmayacağına kafa yoruyordu. İçinde açıklaması güç bir huzursuzluk vardı ve beklemek en iyi yaptığı şeylerden biri değildi.

Sonunda dayanamayıp yavaşça kapıyı açtı. Antrenin bir bölümü görünüyordu, koridor ise karanlık sayılırdı. Yanlış bir şey yapmış sayılması için ortada bir yanlışlığın olması gerekirdi ki bu Beatrice'e meşru bir dayanak sağlıyordu.

Çıplak zeminde yavaş yavaş ilerledi. Adımları onu korkunç renkleri olan geniş antreye kadar götürdü. Bu noktada ne yapması gerektiğini bilmiyordu çünkü odalardan birine izinsiz girecek kadar tedbirsiz ve görgüsüz değildi.

Yaptığının saçmalık olduğuna karar verdiği bir andı. Beatrice küçük, kare şekilli pencereleri süsleyen kalm, kadife perdenin hareket ettiğini gördü önce. Sonra arkasındaki figür hatlarını ortaya koyacak şekilde kıpırdandı. Bir çocuk olabilir miydi?

Kimine göre Heaven's Heart, bir genelev için son derece uygun bir isimdi. Kimine göreyse günah evi olduğunun ahlaksız bir kanıtı. Carter'sa evin ismini de verdiği hizmeti de umursuyor sayılmazdı.

Genelevin işletmecisi Bayan Anita Baldwin'in ofis olarak kullandığı bordo döşeli odadaki üçüncü ağırlanışın bir netice vermesi dışında bir şeyle ilgilenmiyordu aslında. Kadından gelen mektup açıkçası onu heyecanlandırmıştı.

Carter bu işe, yani Ravenheart'm kirli çamaşırlarını ortaya dökme uğraşına çok önem veriyordu. Bu, kişisel bir intikam değildi. Buna, toplum yararına yapılmış bir hizmet demek daha doğru olurdu. Zira Ravenheart, gözden kaçırılmış bir tehditti. İşte bu noktada, saygıdeğer Bayan Baldwin bir zamanların sadık müşterisi olan bir beyefendiyi bir miktar para ve kişisel çıkarları için gözden çıkarmıştı. Elbette bir dük olan Alexander'ın nüfuzu da kadının akılcı kararlar vermesinde büyük rol oynamıştı. Bununla birlikte Carter'ın ikna etmek konusunda oldukça etkileyici yöntemleri vardı.

“Bay Maximilian, beklettiğim için özür dilerim.”

Carter gözlerini kırıştırarak kadına baktı. Bayan Baldwin için güzel demek hata olurdu. Kadın etkileyici ve kesinlikle gösterişliydi. Yaşını ve kızıl saçlarının gerçek olup olmadığını kestirmek mümkün değildi. Ama açık kahverengi gözlerindeki zekâ inkâr edilemezdi. Güçlü bir kadındı ve doğru kullanıldığı takdirde iyi bir müttefikti.

Carter kendinden beklenildiği gibi kadının elini kibarca öptü. Erkeğin bu yönü, Bayan Baldwin’i etkiliyordu. Sahip olmadığı saygınlığı erkeklerden talep etmeye bayılıyordu ama ziyaretçisinin göstermelik nezaketle işinin olmadığını biliyordu. Carter ona yürekten bir saygı duyuyordu işin aslı.

“Yeni geldim, madam. Her zamanki gibi harika görünüyorsunuz.”

Kadın safir mavisi alçak korsajlı elbisesinin eteklerini okşadı. “Bu elbise takdiri hak ediyor.”

“Asıl takdir ettiğim sizsiniz.”

Bayan Baldwin buna pek inanmamış gibi güldü ama itiraz da etmedi.

“Oturmaz mısınız?”

“Hay hay.”

Bayan Baldwin, Carter’ın karşısındaki altın varaklı bordo koltuğa geçmeden önce iki kadehe kehribar rengi içkileri doldurdu ve birini konuğuna ikram etti.

“Bir an önce konuya girmemi istersiniz diye düşünüyorum. Bana kalsa arkadaşılığınızdan uzun süre faydalanırdım ama güzel karınızı üzmem istemem.”

Beatrice’i üzmenin düşüncesi bile Carter’ı temkinli bir ruh haline itti. Bugün ne üzerinde çalıştığını onunla paylaşması gerekecekti ki bunu hevesle beklediği söylenemezdi.

“Lord Ravenheart’ın döndüğünü biliyor olmalısınız.”

“Evet, bu sabah döndüğünü öğrendim,” dedi Carter.

“Bizzat finanse ettiğiniz kaynaklarımdan artık şehrin güne-
yindeki daha ucuz bir evi ziyaret etmeye başladığını öğrenmiş

bulunuyorum. Kaldı ki burayı son ziyaretinin üzerinden hatırı sayılır bir zaman geçti.”

“Kaynaklarınız güvenilir mi, madam? Verdiğim paranın karşılığını almak isterim.”

Kadın kıkırdadı. “Ben sizin yöntemlerinizi sorguluyor muyum, beyefendi?”

Carter da gülerek ona katıldı. Anita Baldwin’i, sadık bir müşterisine karşı bilgi vermeye ikna etmek için tehdite başvurduğunu inkâr edemezdi. “Kabalık ettim. Sizi dinliyorum.”

“Ne yazık ki söyleyeceklerim pek hoş şeyler değil... Nasıl söylesem? Benim gibi birini bile şaşkına çeviriyor.”

Carter yerinde kıpırdandı. Ravenheart’ın hizmet gördüğü bazı kızları hırpaladığı ve normal sayılmayacak taleplerde bulunduğunu duyduğunda nedense hiç şaşırmaıştı. Carina’nın anlattığı benzer hikâyeler vardı bir de... O herif bastırılmış tutkularını kabul edilmemiş yöntemlerle dışarıya vurmaktan keyif alan bir zorbaydı. Carter bundan çok daha fazlası olabileceğini öğrendiği için şaşırılmaz, sadece onun zarar verdiği insanlar adına üzülmüdü.

“Lord Ravenheart’ın sık sık ziyaret ettiği kızlarımdan biri bir süre önce ayrıldı. Bazen insanlar yorgun düşüyor ve takdir edersiniz ki bizim mesleğimizde bu çok daha erken gerçekleşiyor. Adı Anna... Aslında Anna da sizin finanse ettiğiniz kaynaklardan biri. Bana Lord Ravenheart’ın İskoçya’ya gitmeden bir hafta önce onu ziyarete geldiğini söyledi. Aptal kız, bana söylemek ancak aklına gelmiş. Her neyse, hoş bir karşılaşma değilmiş... Sizin anlayacağınız, Anna pek istekli davranmayınca bizimki sinirlenmiş ve ona zarar vermeye kalkışmış. Neyse ki Anna pek de zavallı bir kız değil.” Kadın yine tatlı tatlı kıkırdadı. “Gecenin sonunda hırpalanan Lord Ravenheart olmuş ki Anna’nın genç uşağını görseniz, o evden birkaç sıyrıkla çıkabildiği için şanslı olduğunu anlarsınız.”

Carter gülümsemeksizin başını salladı.

“Anna, Lord Ravenheart’ın onca tehdit arasında söylediği bir şeye takıldığından bahsetti. Onun gibi yaşı geçkin hayat kadınlarıyla vakit kaybetmek yerine... ki tecrübe her şeydir.” Durdu ve düşündü. “Körpe meyveleri tercih ederim gibi bir şey söylemiş sanırım.”

“Daha genç kızlar her zaman bulunur,” dedi Carter.

“Elbette öyle ama beyefendi genç kızlarımızla pek keyiflenemezdi. Nasıl desem? Tecrübeden haz alırdı.”

“Hım... Peki Anna bilhassa bu bilgiyi sizinle paylaşmaya neden ihtiyaç duydu? Küçük düşürülmüş bir erkek ağzına geleni söyler. Çoğu da palavradır.”

“Elbette bu tek başma bir şey ifade etmezdi. Eğer saha araştırmaları yapan elemanlarımdan biri onu uygunsuz bir görüşme esnasında bizzat görmüş olmasaydı tabii. Kendisi Anna’nın da yakın bir tanıdığı olur ki bu bilgiyi ona da verdiğini tahmin edersiniz. Sevgili Anna da bir çıkarım yaptı ve bana geldi. Ortak düşüncemize göre, Lord Ravenheart bazı gizli kulüplerle haşır neşir.”

“Gizli kulüpler demek...”

“Aklınızdan geçirdiğiniz gibi... Yasa ve ahlak dışı faaliyetlerden bahsediyorum. Heaven’s Heart’ta ilişkiler meşru ve karşılıklı rızaya dayanıyor. Gizli kulüplerin içeriği ise daha çok vahşi fanteziler üzerine kuruludur. Rızası dışında tutulan bir kadına tecavüz, kanını dökme ve acı verme bunlardan birkaçı.”

Bu kulüpler, sıradan maskelerinin altında gece yarısından sonra hizmete açılan ve azımsanamayacak kadar büyük paralarla müşteri ağırlayan yerlerdi. Carter birkaç tanesinin varlığına bizzat şahit olmuştu. Ancak durumu olduğundan daha çirkin hale getiren, sahtekârlıktı. Çünkü çarkı döndürenlerin çoğu toplumun saygı duyduğu ve her türlü istismara karşı katı bir tutum izledikleriyle bilinen kişilerdi.

“Bundan emin misiniz peki?”

“İki gün öncesine kadar emin değildim... Lord Ravenheart’ı

araştırıyorduk ki güzel karınızın da ilgisini çeken şu evdeki kayıp çocuklarla ilgili mesele karşımıza çıktı.”

Carter gözünü bile kırpmadan, “Karımın bu konuyla hiçbir ilgisi yok,” dedi ve Bayan Baldwin’in yüzündeki gevrek gülüş bir anda yok oldu. “Elbette yok... Sadece açıklamaya çalışıyorum.”

“Bu açıklamayı sadece bana yaptığınızdan emin olun Bayan Baldwin. Yardımlarınıza karşılık sizi üzmem istemiyorum.” Sözlerindeki maksada hizmet eden soğuk ses tonu kadını endişelendirdi. Öte yandan o işini bilen bir kadındı, yapmakta en başarılı olduğu şey erkekleri kontrol etmektir. Gülümsedi.

“Anlıyorum... Ama boş yere gerildiniz. Bana gözlerinizi dört açmamı söylemişsiniz, ben de öyle yaptım. Biliyor musunuz, ben hep şuna inanmışımdır. Bir hane üzerinde bir lanet varsa düşmanı hanenin içinde aramak gerekir... *Kaybolan çocuklara ulaşmak için yakınlara bakmak gerekir*, diye düşündüm. Siz de benimle aynı fikirdeydiniz üstelik.”

“Evet, içeriden biri olduğundan eminim.” Beatrice’e yapılan saldırıdan birkaç gün sonra kayıp çocuklar ve evde yaşayan kadınlar için tehdit oluşturabilecek kadın satıcıları konusunda Bayan Baldwin’e bir mektup yazmış ve kaynaklarını para endişesi taşımadan kullanmasını rica etmişti. Mektubunda çıkış noktası olabilecek bazı fikirlerinden de bahsetmişti.

“Asıl tehdidin kadın satıcıları olmadığını tahmin ediyorsunuzdur. Çoğu adi suçlu ve eğer uyuşturucu beyinlerini çürütmediyse korkmaya meyilli bir avuç serseri. Bana kalırsa asıl tehdit güvenilir yüzlerdir...” Kadın tırnaklarını inceledi. “Lord Ravenheart’ın bir hafta içinde iki kere gittiği bir ev olduğunu öğrendik. Bir bilgi çakışması... Nasıl desem? Birbirinden farklı iki durum içinde geçen tek bir adres.”

Carter duygusuzca, “Kime ait?” dedi.

Bayan Baldwin alaycı bir ses çıkardı. “Göçüp gitmiş bir pazın karısı. Adı dilimin ucunda. Şimdi kontrol ederim. Dışarıdan bakıldığında düzgün birine benziyor. Örnek bir vatandaş, eşine hâlâ sadık ki bu, bazı kadınlar için erkekler için olduğun-

dan bile daha zordur... Tabii ismi ve pozisyonunu bir paravan olarak kullanıyor. Kısa süre öncesine kadar yaptığı iş kadın pazarlamaktı ve çalıştırdığı kadınların yaşlarının çok küçük olduğunu söylemek zorundayım. Ama şimdiki uğraşı..." Kadın durgunlaştı. "Çocuklar... Erkek veya kız fark etmiyor."

Carter kendini öyle perişan hissetmişti ki izin isteyip dışarı çıkmayı bile düşündü. Fakat Ravenheart'ın bu işin neresinde olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Emin misiniz, Bayan Baldwin?"

Bayan Baldwin oturduğu koltuğun yanındaki etajerin çekmecesini karıştırdı ve bir defter çıkardı.

"Ne yazık ki eminim. Lord Ravenheart gibi soylu birkaç müşterisi daha var."

"Bir isim çakışması dediniz? Papazın karısının ilginizi çekmesinin diğer nedeni nedir?"

"Şu koruma evinin bağışçı ve destekçilerinden biri... Evet, adı Ludwing. Amaratha Ludwing... Burada bilgileri var."

İsim, harflerden meydana gelen bir şekil olarak gözlerinin önünde uçuşmaya başladı. Ludwing... Carter bu ismi en son Beatrice'in ağzından, üstelik de bu sabah duyduğunu hatırlayınca gerildi. Arka arkaya patlayan hatıra balonları nihai bilgiye ulaşmasını sağladı ve kalbi duracak gibi olan Carter kadın hakkındaki bilgilerin yazılı olduğu kâğıdı aldığı gibi izin istemeden dışarı çıktı.

Beatrice ağır ağır perdeye yaklaştı. Yaklaştıkça beraberinde bebeksi pudra kokusu da artıyordu. Sesini kontrol etme gereği duyduğu için boğazını temizledi. Eve girdiğinden beri hiç susmayan içindeki ses perdenin arkasında saklanan her kimse biraz nezaketi hak ediyor diyordu.

Aklma gelen ilk sözcükler olduğu için, "İyi günler..." dedi. Cevap gelmedi.

“İyi misin? Konuşmak ister misin?”

Ya bir çocuk değilse? Belki de sirklerde ve panayıralarda teşhir edilen küçük adamlardan biriydi. Fikrini gözden geçirdiği sırada altın rengi bir kafanın bir kısmı göründü. Evet, bir çocuktuktu... Fazlasıyla korkmuş görünen bir çocuk.

“Bana adını söyler misin?”

Sadece gözleri görünen çocuk hiç tepki vermedi. Dehşete düşmüş gibi öylece bakıyordu.

“Seni üzen bir şey mi var? Sana yardım edebilirim.”

Korku dışındaki ilk duygusu meraklı. Sonra çocuk yüzünün geri kalanını da gösterdi. Aman Tanrım... Pudralanmış ve yanakları pembeyle boyanmış bir erkek çocuğuydu bu. En fazla sekiz yaşında olmalıydı.

“Sana kim yaptı bunu?”

Çocuğun gözleri panik içindeki bir hayvan gibi her yerde gezindi. Ya dilsizdi ya da konuşmasına engel olan bir sarsıntı yaşamıştı. Her iki durumda da yardıma ihtiyacı olduğu açıktı.

Derken bulundukları yere doğru yaklaşan ayak seslerini işittiler. Çocuk öyle korkmuştu ki perdenin arkasındaki kısmen korunaklı yerine geri dönüp köşeye sığındı. Beatrice gelen her kimse onunla pek de hoş olmayan bir konuşma yapacağını düşünürken dehşete düşüren bir fikir taş kesilmesine neden oldu.

Sebebini asla bilemeyecekti ama çocuğun saklandığı perdenin arkasına saklanırken, bunun yaptığı en mantıklı şeylerden biri olduğunu biliyordu.

“Nerede bu çocuk? Hanımım beni gebertecek.”

Yine aynı hizmetçi diye düşündü Beatrice. Bu sefer sesinde soğukluktan eser yoktu.

“Aç kalmak mı istiyorsun. Çık ortaya!”

Beatrice titremeye başlayan çocuğun omuzunu tuttu ve ona yapabildiği kadar güven verdi.

“Neden bağırıldığını öğrenebilir miyim? İçeride konuğum var.”

Gelen Bayan Ludwing'di. Öyle olmalıydı ama sesi, Beatrice'in tanıdığı o tatlı kadının sesine hiç benzemiyordu. Titreme-
si artan çocuk da onu pek tatlı bulmuyor gibiydi.

"E-efendim... Çocuk elimden kaçtı... ama bulurum şimdi..."

Sözünü bitiremeden akustığı yüksek antrede önce bir tokat
sesi sonra da bir çığlık patladı.

"Bayan Ludwing, size şu zavallı kızları hırpalamayın diyo-
rum."

Aman Tanrım...

Bu sefer gelen bir erkekti.

"Lütfen siz rahatınıza bakın, lordum. Ben az sonra yanınıza
geleceğim."

"Tamam, çok uzatmazsanız memnun olurum. İskoçya'dan
yeni geldim ve çok yorgunum."

"Size dinlenmeniz için bir oda vereyim, dilerseniz."

"Hayır," dedi adam. "Evimde uyurum. Akşam ziyaretinize
geleceğim ne de olsa. Unutmadan söyleyeyim. Adımı yasadı-
şı bir şeylere karıştırmayın hanımefendi. Ben müşteriyim, so-
rumluluk tamamen sizde."

"Endişeniz olmasın, lordum. İsim kaydı tutmuyoruz."

Adam sonra tembel adımlarla uzaklaştı. Beatrice perde-
nin kenarındaki boşluktan bakmaya çalıştı. İki elini çocuğun
omuzlarına koymuştu ki ani bir hareket edip ikisini de mey-
dana çıkarmasın.

"Oturma odasındaki kadın onu görürse seni öldürürüm.
Bunu yaparım Tilda, biliyorsun. Gidiyorum şimdi, hadi işini
yap."

Beatrice yine hareketsiz kaldı. Neler çeviriyordu bu insan-
lar?

"Evet, efendim... Bulacağım şimdi... Edward, gel tatlım bu-
raya. Sana kurabiye vereceğim."

Edward... Edward... Korkunç düşünceler arka arkaya zihni-
ni meşgul etmeye başladı. Beatrice çocuğun ismini tekrar eder-
ken bu ismi en son nerede duyduğunu çoktan çözmüştü ama

kabul etmeye hazır değildi. üstelik Edward, son derece yaygın bir isimdi.

"Edward," diye hırladı, bu sefer Tilda isimli hizmetçi... Ve çocuk da tiksirmek için o ânı seçti.

"Demek buralardasm çocuk. Hadi gel bakalım bana."

Kadın onları bulmadan Beatrice perdeyi sertçe açtı ve kendini gösterdi. Kurban rolü oynamaktan sıkılmıştı.

"Bağırmana gerek yok Tilda. Biz de Edward'la oyun oynuyorduk."

Tilda açıklama yapmak yerine hayvan gibi bir çığlıkla hanımını çağırırdı. Çok geçmemişti ki Bayan Ludwing ve bir adam koşarak antrede belirdiler. Beatrice yabancıнын kim olduğunu anladığında yabancı da kiminle karşı karşıya olduğunu çözmüştü. Okkalı bir küfürle arkasını dönen adam hemen yanındaki mermer sehpayı yumruklayıp tekmeledi.

Beatrice ise Lord Ravenheart'ı karşısında görmeyi neden hiç şaşırtıcı bulmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Leydi Beatrice," diye konuştu, Bayan Ludwing. "Odada beklemenizi rica etmişim."

Beatrice yanıt vermeye gerek duymadı, doğrudan konuya girdi. "Çocuğun burada ne işi var?"

"Yardım ettiğim çocuklardan biri işte. Hepsinin o evde barınması imkânsız."

"O kayıp çocuklardan biri."

"Kim demiş? Ben ona yardım ediyorum."

Beatrice yumruklarını sıktı ve sordu. "Ne tür bir yardım?"

"Kabul edilebilir bir yardım."

Dünyanın kötülüklerle dolu olduğunu Beatrice çoğu kişiden daha iyi bilirdi ama bu evde olduğuna inandığı şey, şeytanın bile kafasını karıştırmırdı. Sonunda, "Ona zarar veriyordunuz," diyebilirdi. Sesi titriyordu.

"Tilda, leydiye oturma odasına kadar eşlik et. Lord Ravenheart'ı ben yolcu ederim."

Lord Ravenheart, "Yanlış anlaşılmalari ortadan kaldırmadan gitmeyi düşünmüyorum," dedi. "Belli ki güzel hanımefendinin kafası olmayan şeyler yüzünden karışmış. Ona odaya kadar birlikte eşlik edelim."

Beatrice itiraz etmedi, kaçabilecek durumda değildi. Kaldı ki Edward olmadan bir yere de gidemezdi. "Çocuk da benimle gelecek," dedi. Sonra gülümseyerek Edward'a baktı. "Victoria'yı tanıyorsun, değil mi? Senin küçük kardeşinin adı Victoria..." Çocuk şaşkın şaşkın başını sallayınca Beatrice içinde bulundukları şartlara rağmen zafer duygusuyla bir miktar ferahladı. "İşte ben, Victoria'nın arkadaşıyım."

Edward, Beatrice'in elini güvenli bir dalmış gibi sıkıca tuttu.

Odaya girdikten sonra Bayan Ludwing daha önce oturduğu koltuğu işaret ederek, "Oturun lütfen," dedi.

"Ayakta durmayı tercih ederim."

Asabi asabi odayı turlayan Lord Ravenheart, durup Beatrice'e baktı. "Aklınızdan ne geçiyor?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil." Dilinin ucuna gelen hakaretlerin hepsini yuttu. Ne kadar az konuşursa o kadar yavaş tepki alırdı ki bu da arabacısı gelene kadar ona zaman kazandırırđı.

Bayan Ludwing artık hiç de sıcak bakmayan gözlerini Beatrice'in üzerinde gezdirirken, "Bayan Maximilian ya da Leydi Beatrice..." dedi. "Lord Ravenheart'a katılıyorum. Aklınızdan ne geçiyor?"

Carter için Amaratha Ludwing'in adresine ulaşmaya çalışmak bugüne dek yaptığı en zor şeydi. Hantal olmasın diye araba kullanmayı değil de at binmeyi tercih etmiş olmasına rağmen hem de. Şehir merkezindeki trafik ve üzerine eklenen yağmur yüzünden keşmekeş iyice artarak içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Carter, Hartford Caddesi'nin kuzeyine saparken korku-

ların boşa çıkması için aklına gelen bütün duaları sıraladı. Panik hali, kendi arabasını park halinde görene dek devam etti.

Atını hızla arabaya doğru sürdü. Arabanın dışında volta atan arabacı onu görünce hem panikledi hem de rahatladı.

Carter atı henüz durmuştu ki aşağı atladı. "Karım nerede?"

"Efendim... İçeride... Gördüm onu."

"Seninle gelmedi mi?"

"O beni görmedi."

"Anlat, ne zaman oldu bu?"

"Çok olmadı. Bana bir saat içinde çıkacağını söylemişti ve ben de beklediği saatte geldim ama bir hizmetçi hanımefendinin çıktığını söyledi... Kadının hali bir tuhaftı, beni kovmaya çalışır gibiydi. İnanmadım tabii." Arabacı tepki görmek beklentisiyle yüzüne bakınca Carter sabırsızca, "Devam et," dedi.

"Arabayı daha uzak bir yere bıraktıktan sonra eve yaklaştım ve hanımefendiyi gördüm... bir adam ve iki kadın vardı yanında. Ha bir de çocuk... İçeride neler döndüğünü anlayamadım ama..."

"Silah ya da tehdit olabilecek başka bir şey?"

"Sanırım hayır... Emin değilim."

Carter için bu kadarı yeterliydi. Arabaya yürüdü ve koltuğun altındaki gözden bir filinta çıkardı. Brass Barrel marka silahı kontrol ettikten sonra arabacıya, "Sen de hazırlan," dedi ve iki bina ötedeki mavi evin gösterişli kapısını çalmak üzere harekete geçti.

Bu süre boyunca Carter hissetmemek ve sadece yaptığı işe yoğunlaşmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Eğer endişelerine kapılma hatasına düşerse Beatrice'in hayatını... Başını sabırsızca iki yana salladı. O an için tek telkini vardı: Düşünme!

Sonra kendini tıpkı, sıcak savaşın ortasındaki bir asker gibi tamamen soyutladı.

Uzun bekleme süresinin sonunda kapıyı tedirgin bir uşak açtı. Carter'ın açıklamalara ayıracak vakti yoktu. Zaten adam da silahı fark etmişti. Muhtemelen ilk silah görüşü de değildi.

“Neredeler?”

Uşak soruyu ikiletme hatasına düşmedi ama yanıtı tedbirliydi. Parmağıyla antreye açılan bir bağlantı kapısını işaret ederek, “İçerideler,” dedi. Carter’ın korkutucu ifadesi neticesinde daha açıklayıcı olması fazla sürmedi. “Ortadaki kapı.”

Carter başıyla adama dışarı çıkmasını işaret etti, arkada kendi silahıyla bekleyen arabacı da itiraz etmeden dışarı adım atan uşağı dürterek arabanın olduğu yöne doğru itekledi.

Öte yandan evin içi sessizdi. Carter uzun adımlarıyla bağlantı kapısını geçti ve ortadaki kapının önüne gelince bütün duyuları harekete geçti. Sessizlik sürüyordu. Sonra kapıya doğru aceleci ayak sesleri yaklaştı ve iki saniye daha geçmeden Carter kırmızı suratlı, her an çılgın atmaya hazır bir hizmetçi ile karşı karşıya geldi.

Kadın kiminle karşı karşıya olduğundan emin olmamakla birlikte onu bir tehdit olarak görme sağduyusuna sahipti. Aptal bir çılgınlıkla odaya geri kaçarken kapıyı da kapatmaya çalıştı ama Carter tekmeyle kapıyı açınca kapıyla birlikte geriye savruldu.

Carter’ın yüzünde hiçbir duygu yoktu. İnsani kusurların engel olamayacağı bir şartlanmışlıkla hedefe odaklanmıştı ve bu süre içinde önüne çıkan herkes için bir tehditti. Odadaki herkes de bunu biliyor olmalıydı. Gözleri en çok görmek istediği yüzü bulmak için küçük odanın içinde kısa bir süre dolaştıktan sonra onu iki duvarın birleştiği köşeye yerleştirilmiş bir koltuğun önünde dikilirken buldu. Beatrice... Ferahlık ani ve keskindi. Eteklerinin arkasında da belli ki korumaya çalıştığı bir çocuk vardı. Bununla birlikte, korkmuş ifadesi Carter’la göz göze kaldıkları her saniye yerini güven ve öfkeye bırakıyordu.

Carter içinde parlayan neşe kırıntısını hızla özümsemi ve diğer tarafa döndü. Ravenheart’ın gözleri Carter’ın henüz üzerine doğrultmadığı silahı ile silahtan daha korkutucu görünen koyu renk gözleri arasında gidip geliyordu. Çaresiz bir plan arayışı içindeydi, kafasındaki işe yaramaz çarkların sesini duymak mümkündü.

Amaratha Ludwing isimli moruk yolun sonuna geldiğini biliyor olmalıydı. Carter'ın gözünde pasif bir tehditten başka bir şey değildi.

Çaresiz plan arayışının ilk hamlesi de geldi. "Burada bulunmam tamamen bir tesadüf," dedi, Ravenheart. "Karının işi benimle değil, ev sahibiyle. Şimdi gidiyorum."

Carter başını omzuna doğru eğdi, Ravenheart'ın üzerine yürüdü. Aptal herifin hiçbir kelimesinin onu kurtaramayacağını anlamış olduğu an Carter'm gözünden kaçmadı. Etrafına bakındı ve sızlanıp duran hizmetçiyi önüne çekerek boğazma bir bıçak dayadı.

"Kızı keserim. Kapının önünden çekil, Maximilian... Karına dokunmadım. Aptal değilim... Anlıyorsun, değil mi?" Sesi panikten titriyordu. "Başına gelenler de benim hatam değildi. Aramızda bir yanlış anlaşılma olmasın... Neden öyle bakıyorsun, ha? Aklından ne geçiyor?"

Carter kıpırdamadı, açıkçası kız umurunda değildi. Beatrice dışında kimse umurunda değildi. Ravenheart da bunu anlamıştı ki aniden pencereye yöneldi. Hizmetçiyi tedbiren kendine siper etmeye devam ediyordu. Tek eliyle bıçağı kadının boğazına yaslariken diğer eliyle de pencereyi açmaya çalışıyordu. Başardığında konumunu aldı ve hizmetçiyi itip sıkıca bacaklarından birini pencereden aşağı sarkıttı.

İşte Carter'ı harekete geçiren hamle de buydu. Ravenheart ikinci bacağına diğerinin yanına getiremeden onu ceketinin yakasından yakaladı ve çekti. Uyguladığı güç o kadar büyüktü ki Ravenheart arbetletten fırlamış ok gibi katettiğinden daha fazla yolu geri uçtu. Fakat Carter'ın onunla işi bitmemişti. Sersemlemiş ve muhtemelen başına ne geldiğini anlamaya fırsat bulamamış olması Carter'ı memnun etmiyordu. Başına geleceklere ayık kafayla katlanması gerekiyordu.

Beatrice'in çığlığı elmas kadar katı ve keskin duyularının arasına sızdığında Carter yerdeki adama karşı yeni ve yaratıcı hareketine hazırlanıyordu. Hızla başını arkaya çevirdi ve aynı

anda Beatrice'in fırlattığı küre şeklindeki bir nesne omzunu teğet geçti. Çıkan tok ses ve sonrasındaki çığlık diğer tarafa bakmasına neden oldu. Amaratha Ludwig yüz üstü yerdeydi ve Ravenheart'ın bıçağı da hemen yanındaydı.

Carter, Beatrice'e tek kaşını kaldırarak baktı. Ona, işte benim kadınıym demek istiyordu ama içinde bulunduğu tecrit halinden sıyrılmaya hazır değildi. Sonra Beatrice yumuşak sesiyle kulağa daha da anlamlı gelen bir şeyler söyledi.

"Zaten baygın... Bırak onu, sevgilim."

"Yaptıklarını ödemesi gerekiyor. Bana yaptıklarını değil... Diğer şeyler... Çocuklar..."

"Biliyorum..." Beatrice yaklaştı, elini Carter'ın yanağına koydu. "Biliyorum. Ama onu cezalandıran kişi sen olmayacaksın. Anladın mı beni, sevgili kocam?"

Carter etrafına bakındı. Hizmetçi ağlıyordu. Muhtemelen başına geleceklerin farkındaydı. Beatrice'in eteklerine tutunmaya devam eden çocuksa endişeli gözlerini Carter'ın üzerinden ayırmıyordu. Korkuyordu ve çok açıktı ki sebebi, yerde yatan iki sıçan değildi.

Uzun zamandan sonra ilk nefesini alıyor olmanın verdiği türden bir ferahlıkla, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Beatrice dudaklarını yaladı. "Evet... Galiba..."

Carter uzanıp ona sıkıca sarıldı. Zangır zangır titriyordu. Aynı korkuyu ikinci kez yaşamak ve elinden ne kadar az şey geldiğini bilmek bugüne dek kendine güvenen bir erkek olmasını sağlamış tüm niteliklerini aptallık derecesinde işe yaramaz hale getirmişti. Onu korumak göreviydi. Kendini adadığı az sayıdaki şeyden biriydi ama onu korumak için kati olarak ölümle burun buruna gelmesini beklemek belki de Carter'ın en büyük zayıflığıydı.

Kendini o kadar yetersiz hissediyordu ki bu his dizlerinin üzerine çökmesine neden olabilirdi. Fakat ayakta kalmasının iyi bir nedeni vardı. Onu kollarına alabilecek kadar şanslı bir adamdı... Birbirlerine ihtiyaç duyuyorlardı ve Carter kendi

haline acımakla meşgulken hayatında en değer verdiği kadın titriyordu.

"Lütfen artık endişe etme...Lütfen... Özür dilerim, sevgilim..."

Beatrice'in titremesi arttı. "Dileme... Benden artık özür dileme... Her şeyle baş edebileceğimi sanıyordum, Carter ama burada olan şeyler... O kadının sana bıçakla saldırdığı an... Sana zarar verseydi onu öldürürdüm. Ölmeyi zaten hak ediyor ama sana zarar verseydi onu diriltip yeniden öldürürdüm."

"Tamam güzel karım... Artık yanıdayım."

Beatrice yüzü erkeğin boyun çukurundayken başını salladı. "Edward'ı korkutuyoruz. Ben iyiyim, sen iyiyken iyi olmam için hiçbir sebep yok."

Carter karısının yüzünü avuçları içine aldı. "Söz veriyorum, ben hep iyi olacağım."

Yorucu ve bir sürü görüşmeyle geçen günün ilerleyen saatlerinde Londra'daki evlerinde Alexander'ı ağırlarken ikisi de durgundu.

Alexander tok sesiyle, "Ravenheart inkâr ediyor," dedi. "Kadın onun aleyhine tek kelime etmediği için kendine güveniyor olmalı ama hizmetçi ve uşak kısa sürede çözülür. Ve o da bunu biliyor."

Carter, "Bu bir şeyi değiştirir mi emin değilim," dedi. "Anlaşma teklif edildi mi?"

Alexander alaycı bir tebessüm etti. "Danışmanı onun, Kıta Avrupası'na gitmek üzere hazırlıkları olduğunu söyledi. Söylediğine göre bunu uzun zamandır planlıyormuş. Yalan olduğunu söylemem gereksiz tabii."

"Dönmeye cesaret edebileceğini sanmıyorum."

Alexander onu onayladı. "Şimdiden haberler duyulmaya başladı bile. Daha da hızlandırmak için stratejik noktalara kü-

çük kuşlar yerleştirdik. Hangi cehenneme giderse gitsin, kaderi onu takip edecek. Bir daha krallığa adım atması imkânsız görünüyor. Mali durumu pek parlak değil ki elde kalan az sayıdaki taşınmazını da satmak üzere olduğunu biliyoruz. Piç kurusunun parayı uzun süre idare edemeyecek kadar pahalı zevkleri var. Yani... Ravenheart için uzun ve parlak bir gelecek umudu diye bir şey yok. Yaptıklarının bedelini dolaylı da olsa ödeyecek.”

Carter, “Ödemesi için elimden geleni yapacağım,” dedi.

Alexander onu anlamıştı. Başını salladı. “Yapacağını biliyorum.”

Beatrice, Ravenheart denilen sağlıksız pisliğin hangi cehenneme gittiğinden daha çok, Bayan Ludwing’in akıbetiyle ilgilieniyordu. “O kadına ne olacak?”

Carter ve Alexander tedbirli bir şekilde bakiştılar. Sonra abisi, “Günahlarıyla renkli bir şekilde yüzleşeceği bir yere gönderilecek,” dedi. “Emin ol, onunla bizzat ilgileneceğim.”

Evde Edward’la birlikte dört çocuk daha bulunmuştu. İki si ailesine teslim edilmişti ama geri kalanlar birer aileye sahip olmadıkları için sağlık kontrolleri yapıldıktan sonra uygun evlere yerleştirilmek üzere yetkili bakımı altında tutuluyorlardı.

Çocukların yaşadıklarını hayal edince her seferinde olduğu gibi Beatrice’in gözleri doldu. O kadının ve diğerlerinin asılmalarını istiyordu ve bu sağlıklı arzusunun yerine geldiğini görmek için günlerini dua ederek geçirebilirdi.

“Sana güveniyorum Alexander,” dedi bir süre sonra.

“Bu arada, Edward’a bugün kardeşiyle bir araya geleceğinin sözünü verdim. Çok üzgün ve korkmuş durumda. Kimsenin kendisiyle ilgilenmesine izin vermedi. Sadece kardeşini görmek istiyor. Bu yüzden Victoria’yı koruma evinden getirtcek bir araç hazırlanması gerekiyor.”

Carter elini tuttu. “Gerekli talimatı verdim, endişelenmene gerek yok, sevgilim.”

Beatrice minnetle başını salladı. Boğazında büyüyüp duran yumru ferahlığa giden her adımda azalacağı yerde biraz daha artıyordu ama o kendini kontrol etmeyi bildi.

Sessizliği bozan Alexander oldu. "Artık gitmem gerekiyor ama sonra tekrar uğrayacağım... Ve Carter... Kardeşime iyi baktığın için teşekkür ederim."

"Bunun için bana ettiğin teşekkürü hakaret kabul ediyorum, ekselansları."

Alexander yorgun bir tebessüm etti. "Sanırım haklısın. Bir-birinize dikkat edin."

Beatrice, ani itiraf arzusuna kapılarak, "Abi..." dedi.

"Efendim?"

"Daha önce söylemediğim için özür dilerim... Benim için çok önemlisin."

Alexander belli belirsiz başını salladı ve "Biliyorum," dedi. Sonra kardeşinin alnını öptü. "Ben de seni seviyorum."

İkisi arasındaki, duygusal olmaktan uzak onca konuşmanın sonrasında bu an, aslında hızlıca geçirilmiş bir detay gibi görünebilirdi ama Beatrice ikisinin de o sözleri söylerken aslında çok daha fazlasını söylemeye çalıştıklarını biliyordu. İçi rahat bir şekilde abisine son kez gülümsedikten sonra başını salladı.

Fakat bu, abisi ve yolcu etmek üzere ona katılan Carter'ın arkasından bakarken, açıklanamaz bir ağlama isteğinin ürpertileriyle uğraşmasına engel olmuyordu.

Gözlerinin dolduğunu fark edince odasına gitmekten başka bir yol düşünemedi. Carter'ın birazdan yanına geleceğine şüphe yoktu, bu durumda normale dönmek için fazla vakti yoktu.

Odasına girmesinin üzerinden bir dakika bile geçmeden, oda kapısı açıldı ve Carter içeri girdi.

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Beatrice önce geçiştirmeyi düşündü. Çünkü her şeyin yoluna girdiği bu kadar açıkken kendi akıl almaz huzursuzluğu yüzünden kimsenin endişelenmesini istemiyordu. Fakat sonra en çok güvendiği adama yalan söylemek istemediğini fark etti.

Başını önüne eğdi, ellerine baktı. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Neden?"

"Çünkü aptallık ettim."

"Sana katılmadığımı söylemem içini rahatlatır mı?" Sesindeki anlayışlı iniş ve çıkışlar Beatrice'i sözlerindeki anlamdan daha fazla rahatlatıyordu ama bunu kendine dayanak olarak göremezdi.

"Elbette rahatladım, her şey bittiği için mutluyum ama... işlerin bu noktaya varmasında hatam olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Aslında bundan eminim."

Carter birden önünde belirdi ve omuzlarını tuttu. "Bir kere daha söyler misin? Az önce sen..."

"Taraflı bakmadan sadece olanları gör... O kadına güvendim. Daha da kötüsü onu aklıma bile getirmedim. Ve bundan daha da kötüsü onu aklıma getirdiğim an ödüllendirmek istedim. Ona minnet duydum... Ben insanları tanımakla o kadar övünüyordum ki burnumum dibinde gerçekleşen iğrençliğe göz yumdum."

"Beatrice... sevgilim... Bana bak, gözlerime bak."

Beatrice yaşlarla parlayan gözlerini Carter'ın gözlerine kaldırdı.

"Sen onlara yardım ettin. Yaptığım tek şey buydu."

"Edemedim... Edward'ı bulmam tamamen tesadüftü. Endişelendim, korktum... Geleceğini biliyordum ama bu olana kadar her şeyin daha kötüye gitmeyeceğinden emin olamadım. Kendimi çaresiz hissettim Carter... Ve şimdi fark ediyorum ki bugüne dek yaptıklarım, kendini kanıtlamaya çalışırken her şeyi eline yüzüne bulaştıran beceriksiz bir çocuğun yaptıklarından farksız."

Carter sarılana kadar, Beatrice ağladığının farkında değildi.

"Hayatım boyunca seni sevmekten daha iyi bir şey yapmadım ben, Carter. Asla sahip olmadığım bir saygınlığın peşinden koştum durdum. İnsanların beni küçük gördüğünü bile

bile onlara katlandım ve onları aynı şekilde küçümsediğim halde hayranlık duyduğumu düşünmelerini sağladım. Hep bir yalanı yaşadım, olmadığım bir insan gibi davrandım... Gerçek olan tek şey sendin oysa... ”

”Beatrice...”

Beatrice uzaklaşmak isteyince Carter ona daha sıkı sarıldı.

”O koruma evi... o ev bile gerçek değildi. Annemin yaşadığı hayatı telafi etmeye çalıştım ama gerekçem sadece bu değildi. Ben annemi hiç sorgulamadım, onun sağladığı şeyleri olduğu gibi kabul ettim çünkü böylesi işime geliyordu... Günah çıkarmaya çalışırken bile o kadar kibirliydim ki kendimi yeterince adayamadım. O çocuklar daha iyisini hak ediyordu... Benden daha iyisini... Çocukları sevmeyen birini değil.”

”Sen olmasaydın o kadınların hiçbirisi hayatta olamazdı. Çocukları sevmediğin saçmalığını da bir kenara bırak. Mükemmel bir anne olacaksın. Çünkü kalbin, bugüne dek hissettiğim en sevgi dolu kalp...”

Beatrice gözyaşlarının arasında gülümsedi. ”Öyle hissetmen normal. Çünkü seni çok fazla seviyorum.”

”Biliyorum, sevgilim... Ve senin de bilmeni istiyorum. Sen, dokunduğun her şeye güzellik katıyorsun. Tutkulusun ve aşkla adım atıyorsun. Hayatını değiştirdiğin o kadınları düşün... ama en çok da beni... Sen, beni değiştirdin Beatrice. Seni o kadar çok sevdim ki kalbim daha farklı atıyor ve bu beni mutlu ettiği kadar da korkutuyor... Seni yeterince mutlu edemeyeceğimden korktuğum kadar acaba hangi aptallığım yüzünden seni kıracağımı bilemediğim için de endişeleniyorum.”

”Sen mükemmelsin...”

”Biz mükemmeliz Beatrice... Kusurlarımızla birlikte.”

Beatrice gülmeden edemedi. ”Konu benim başarısız girişimimken nasıl oluyor da ikimize geldi?”

”Sadece anlamanı istiyorum... Suçluluk duygusunu geride bırak. Annenin seçimleri senin kaderindi. Çocuktun ve kendini korumaya çalışıyordun. Bu da güçlü olduğunu gösterir.”

"Fırsatçı," diye düzeltti Beatrice.

"Fırsatçı olmakta yanlış bir şey yok... Aynı zamanda gururlusun. Tanıdığım en mağrur kadınsın. Ve ben buna bayılıyorum."

"Sen söz konusu olduğunda gurur umurumda değil."

"Her ne kadar bundan hoşlansam da, ben ya da başkası için sahip olduklarından asla ödün verme."

"Sahip olduğum en değerli şey sensin, Carter... Ve vazgeçemeyeceğim tek şey. Bu yüzden endişelenmen boşuna. Her durumda kârlı çıkan sensin."

"Dünyanın en şanslı adamıyım."

Carter'm çarpık gülüşü Beatrice'in kalbini ısıttı, bugün şahit oldukları yüzünden hissettiği korku ve üzüntünün çoğunu güçlü bir rüzgârın yapacağı gibi ortadan kaldırdı.

Erkeğin yanağını sevgiyle okşadı, başparmağı dolgun alt dudağında gezindi. Duygularının yoğunluğu boğazında giderilmesi güç bir yumru gibi birikmişti. Çaresizce yutkundu... Sonra hafifçe gülümseyerek, "Seni üzdüm sevgilim," diye mırıldandı.

"Ve ben seni mutlu etmek için yaşıyorum."

"Biliyorum... Sadece bugün olanlar, ilerisi için endişelerimi artırdı diyebilirim. O kadınları, çocukları bir görmelisin... Hepsi çok umutlu ve yeni hayatları için beklentileri var. Fakat şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Gerard Cross hiçbiri için uygun değil. Orada yeterince güvende olmayacaklar ve..."

Carter birden elini tuttu ve "Gel benimle," dedi.

"Nereye?"

"Sana daha sonra göstermeyi planlıyordum ama şu andan daha iyi bir gün olmadığına eminim."

"Gerard Cross'a gitmeyi düşünüyorsun, değil mi?"

Carter sırttı. "Karımın güvenliğini tehlikeye atacak bir şey daha olmasına izin vermeyeceğim. Hadi aşağı in benimle."

Beatrice tazelenmiş bir enerjiyle Carter'm yanında odadan çıktı ve birlikte aşağı indiler. Hâlâ Gerard Cross'a gitmeyecek-

lerinden emin değildi. Neyle karşılaşacağını bilmemenin heyecanı sayesinde hazırlanması ve Carter'ın talimatıyla kapıda bekleyen arabaya binmeleri çok sürmedi.

Yola çıktıklarından birkaç dakika sonra Beatrice, "Gözlerimi bağlamamız gerekiyor mu?" diye ona takıldı.

Carter ise bu fikri düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sonunda, "Yatağa girdiğimizde bunu bana bir kere daha sor," dedi ve ekledi. "Aklımda hoş şeyler var."

Beatrice birkaç saniye aval aval ona baktı ve sonra yüzünü pencereye doğru çevirdi. Carter'm zaman zaman nazik, çoğunlukla da ateşli bir âşık olduğunu bildiği halde bu tür konuşmalara alışması zaman alacaktı.

"Duygularının bu kadar hassas olduğunu bilmiyor olsam seni..." Durdu ve çarpıcı güzellikteki erkeksi yüzünde merhametli bir ifade belirdi. "Şu anda sadece mutlu olmam istiyorum."

Beatrice kocasının ellerini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Hep yanımda ol yeter."

Carter ona sarılmadan önce sonsuzlukla ilgili bir şeyler söyledi ama sesi o kadar hafifti ki Beatrice, nefesinin tatlı esintisini hissetmekten daha öteye gidemedi.

Dakikalar sonra arabalarının durduğu yer Fulham'ın kuzeyinde yer alan bir yerleşim bölgesiydi. Beatrice karanlık akşamda etrafa tanıdık bir şeyler görmeyi umarak pencereden bakındı. Işıkları yanan birkaç ev dışında her yer sessiz görünüyordu. Fakat bulundukları caddenin bir üst caddesinde alışveriş yapmak için güzel yerler olduğunu hatırlıyordu.

Sonunda dayanamayıp sordu. "Neden buradayız?"

Carter konuşmaktansa göstermekten yanaydı. Arabacının açtığı kapıdan çıktı ve Beatrice'e elini uzattı. "Bana eşlik edin, leydim."

Birlikte dışarı çıktılar ve loş sokaktaki binaların bulunduğu kaldırıma doğru ilerlediler. Dışarısı buz gibi ve nemliydi. Carter çok geçmeden cebinden bir anahtar çıkardı ve az sonra

durdukları üç dört katlı, gri tuğladan bir binanın kapısını açmak üzere durdu.

Büyük bir yerdi. Bir ev olamayacak kadar büyük hem de...

Kapı açılır açılmaz içeriden gelen ıslak odun kokusu Beatrice'in yüzünü buruşturmasına neden oldu. Sanki uzun süreliğine idare etsin diye odun stoku yapılmıştı.

"İçeri gel, çekinme. Koku için kusura bakma, yakında içeri gireni kurabiye kokuları karşılayacak. Gaz neredeydi? İşte burada, buldum."

Sokak kapısı kapanınca içerisi kapının yanındaki gaz lambası sayesinde ancak bir miktar aydınlandı. Bununla birlikte bir çıkarım yapmak için henüz erkendi. Yavaşça içerilere doğru ilerlediler.

Faydacı bir yapısı olan Beatrice, "Burası kime ait Carter?" diye sorarak kendini zahmetten kurtardı.

Carter etrafına bakındı ve sonra çok sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi, "Senin," dedi.

"Benim mi?"

"Daha doğrusu, artık yeni koruma evin burası."

"Yani... Burası..." Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Gerard Cross'a gitmene izin veremem. Evdekilerin de orada kalmasını istemiyordum. Bu yüzden Alexander ve ben güvenli bir muhitte yeni ev açabilmen için..."

Beatrice gerisini dinlemedi ve mutlulukla Carter'ın üzerine atladı. Geriye birkaç adım sendeleyeyen Carter mutlu ve kısa bir kahkahadan sonra bu cömert atılımı kabul etti, parmaklarını karısının güzel saçları arasına geçirip onu tutkuyla öptü.

Ayrılmayı akıl edebildiklerinde ikisinin de başı dönüyordu.

"Seni seviyorum... Seni seviyorum Carter. Tanrım, o kadar güzel bir hediye verdin ki bana. Sadece burası değil... Bu değil..."

Carter karısının yanaklarını okşadı. Gözleriyse yüzünün her hattını özenle sevdi... Bir ömür geçse bile tarif edemeyeceği sevgisi, sayfaları sergilenen bir kitap gibi karanlık gözlerin-

den okunuyordu aslında. Beatrice ona güvenle gülümsedi. O an emindi ki mutluluğun bir sınırı olamazdı, zira Carter onu aldıkları ortak her nefesle daha mutlu bir kadın haline getiriyordu.

Karşı konulmaz bir arzuyla, "Seni seviyorum," dedi tekrar. Bunu söylemekten asla bıkmayacaktı.

"Biliyorum, bir tanem... Her zaman biliyordum."

Beatrice muttu gülüşüne engel olamadı ve sitemkâr görünse de aslında daha fazla mutluluğu çağrıştıran sözleri söylerken gözleri doldu. "Beni fazla uğraştırdın."

Carter fısıldamadan önce güzel karısının dudaklarına saygılı bir öpücük kondurdu. "Çünkü aptalın tekiyim... Neyse ki sen, benden vazgeçmeyecek kadar inatçıydın."

Beatrice kaşlarını kaldırdı. Yüzü bu şekilde mutluluktan ışıldadığı sürece alaycılıkta başarılı olabileceğini sanmıyordu. Buna rağmen denemeyi bırakmadı ve kocasının parlayan gözlerinin içine bakarak, kendine yakışır bir incelikle, "Neyse ki?" dedi.

Sönsöz

Boottle, Liverpool

Aralık, 1828

“**B**unu yapmak zorunda mıyız? Son seferinde nasıl küçük düştüğümü çok iyi hatırlıyorum. Ayrıca yapılacak işlerim var.”

Carter kıymetli oğlu Edward’a ters ters baktı. Daha inançlı olmasını dilerdi.

“Mesele gafil avlamak. Anneni bana bırak, onu köşeye sıkıştırmak benim işim.”

Edward on altı yaşındaki her delikanlı gibi açık algılarıyla babasının ne demek istediğini iyi anlamıştı. Carter Maximilian, cinsel cazibesini karısı üzerinde kullanmaktan ve karşılık görmek konusundaki başarısından memnun olduğunu göstermekten asla rahatsızlık duymayan bir adamdı. Kur yapan bir orman kuşu kadar gösteriş meraklısıydı.

Edward hoşnutsuzmuş gibi görünmeye devam ederek başını iki yana salladı. Altı yaşındaki Jason, sıkmaktan suyunu çıkardığı kartopuna yerdeki karlarla takviye yaparken cık cıklandı. “Bence Victoria bizimle olmalıydı. Annemin kartopları hep babamın kafasında patlıyor. Tek başına bile bizi yenebilir ama Victoria yanında olunca ordu gibi oluyorlar. Bazen onlardan çok korkabiliyorum.”

Edward da onunla aynı fikirdeydi. "Samantha'yı unutma. Kız sadece kolunu kıpırdatarak hepimizin işini bitirebilir. Dün gece onu karanlıkta kitap okurken buldum. Karanlık diyorsam gerçekten karanlıktan bahsediyorum. Işık yok, tek bir yıldız bile yok. Yarasalar gibi."

"Ama gözlükleri var," dedi Jason. Kafası karışmıştı.

Carter hazırda tuttuğu kartopunu gözleri hizasına getirdi. "Sam hakkında tek kelime daha ederseniz sizi kara gömerim. Duydunuz mu beni?"

Jason son derece objektif görünmeyi başarak, "Victoria duyarsa üzülebilir," dedi

"Victoria benim ateş parçam, Sam ise kuzgunum. Birbirlerinden gün ve gece kadar farklılar."

"Yani," dedi Jason.

"Yani, kapa çeneni!"

Burnunu karıştırmakla meşgul görünen dört yaşındaki Horace parmağını burnundan çıkarmadan gülünce komik bir ses çıktı. Neye güldüğünü Tanrı bilirdi. Carter ekibini şöyle bir süzünce ümitsizliğe kapılır gibi oldu ama kararlılığı omuzlarına güç, kalbine inanç verdi.

Edward, Carter yıllar önce onu Beatrice'in eteklerinin arkasına saklanırken gördüğü andan beri hayatlarının parçasıydı. Carter ona tapıyordu, kardeşi Victoria'ya da öyle... ikisi de onun çocuklarıydı ve kanla bağlı olmamalarının, bu gerçeğin yanında çok küçük bir detaydan öteye geçmesine imkân yoktu. Aksini iddia edecek herkesle ölesiye savaşırdı. Kimsenin bunu yapmak istemeyeceğini bildiği halde bu motivasyonu hiç kaybetmemişti.

Artık daha güçlü bir adamdı. Hatırı sayılır bir serveti, yaptığı yeni ticaret anlaşmalarıyla daha meşru ilişkileri vardı. Londra'da ya da Liverpool'daki davetlerin çoğuna iştirak ediyorlardı ki bu, Beatrice'i eski Beatrice'i edeceği kadar çok memnun etmiyordu. O kocası ve çocuklarıyla vakit geçirmekten daha hoşnut görünüyordu.

Çocuklar demişken...

Renkleri bakımından annelerinin birer kopyası olan Jason ve Horace, takımın en kötü oyuncularları olsalar bile Carter onları hem sürpriz faktörü hem de duygusal şantaj kozu olarak elde tutmaktan yanaydı. Öte yandan onların kokusunu duymadan nefes almakta güçlük çekiyordu. Carter burnunu karıştırmaya devam eden Horace'a göz kırptı ve "Kar toplamaya başla küçük midilli," dedi.

"Tamam, baba." Küçük avucuyla aldığı işe yaramaz mikardaki karı babasına gösterdi. "Bak işte yaptım."

Carter eğildi ve oğlunun başak rengi saçlarını öptü. "Mükemmel... İşte geliyorlar."

Beatrice'in en sevdiği güllerin yetiştiği çalının ve görkemli sedirin kalın gövdesinin arkasındaki yerlerini aldılar. İlk görünen düşman Victoria, isyankâr adımlarla karları eze eze bahçenin açıklığına yürüdü. Gevşekçe topladığı kızıl saçları pencereden gelen ışıktaki parlıyordu ve kesinlikle on iki yaşından daha küçük gösteriyordu. Arkasından gelen Samantha gözlüklerini düzelttikten sonra bahçenin karanlık köşelerini dikkatle taradı ve "Gül çalısının arkasında iki, yanındaki sedirin arkasında ise iki kişi var," dedi. "Ayrıca köpekler de onlarla birlikte."

Carter şaşkın şaşkın arkasına baktı. Köpeklerin onlarla birlikte olmadığından emindi. O sırada koca İskoç tazısı Tender dilini göstererek onu selamladı. Yanında ise, bacaklarının yarısına kadar bile gelmeyen Dachshund cinsi köpekleri Madam Fury duruyordu. Carter, güzel kuzgununa inanamayarak baktı. Belki de Samantha'yı orduya, iz sürücü olarak yazdırmak iyi olabilirdi.

Derken onun sesini duydu. Beatrice'in... Yerleri çoktan ifşa olmuştu. Kendini gizlemeye çalışmak hem komik bir çaba hem de bir ziyandı. Doğruldu ve onu daha iyi görebileceği bir konum aldı. O ise küçük kızına sessizce bir şeyler söylüyordu.

Çok güzeldi. Zaman güzelliğine sadece olgunluğun sağlayabileceği bir dinginlik katmıştı. Aynı kadımdı ama birçok açıdan da farklıydı.

Aralarında, akıl almayacak derecede kuvvetli bir bağ ve buna bağlı olarak da gıpta ile bakılan bir güven vardı. Ve elbette aşk... Bir masal anlatıcısının o kelimeyi söylerkenki iç çekişi gibi tatlı ve içten, büyülu bir aşk...

Hayatlarında hep taze kalan tutkuya olan düşkünlükleri ve birbirlerini tanıyarak geçirdikleri zamanın özverisi kusursuz evliliklerinin diğer ayrıcalıklarından sadece birkaçıydı.

Fakat Carter'a sorarsanız, kusursuzluğu Beatrice'e ve onun kendisine verdiklerine bağlıydı. Beatrice, Edward ve Victoria dışında üç çocuk vermişti ona ve şu günlerde yeni bir bebeğe olan özleminden bahsederek hem aklını çeliyor hem de geceleri fazlasıyla istekli sevişmelerin hazırlayıcısı oluyordu. Hoş Carter'ın ona karşı koymak gibi düşüncesi hiç olmamıştı. Olamazdı, ona doymazdı.

Düşüncelerini hissetmiş bir ceylan gibi Beatrice güzel yüzünü Carter'dan yana çevirdi ve dudakları, erkeğin dizlerini titreten bir gülümsemeyle büküldü. Neler düşündüğünü Tanrı bilirdi... Fakat Carter ne hissettirdiğini çok iyi biliyordu.

Sonunda, "Bu meydan okumayı geri çeviremezdim," dedi. "Umarım uzun süredir beklemiyordunuz."

Carter güldü. Dünyada en çok sevdiği varlıkları soğukta beklettiği için suçluluk duyan bir anne ve eş olmanın getirdiği duygular sesine yansımıştı.

"Seni ömrümün sonuna kadar beklerim," dedi Carter. Hatta daha fazlasını diye tamamladı içinden.

Edward, "Aman Tanrım," gibi bir şeyler söyledi.

"Savaşmak istediğinize emin misiniz? Son seferi hatırlarsan..."

"Ben de aynısını söylemiştim." Edward, Beatrice'e el salladı.

"Bırakalım da bizim yerimize," Carter kartopunu havaya fırlatıp yeniden tuttu ve "Bunlar konuşsun," diye sözünü tamamladıktan sonra elindekini Beatrice'in ayaklarının ucuna gönderdi.

Pencereden savaşı izleyen üç şişman kedi hain gözlerini kısmıştı. Dışarı çıkmak kedi yaratılışları düşünüldüğünde tartışmaya açık bir konu değildi. Carter kasıtlı da olsa ıskalayınca içlerinden biri burun kıvırdı, diğeri ben sana demiştim der gibi yarındakini dürttü. Sonra üçü birden Carter'ın yüzüne bakıp esnediler.

"Isınıyor musunuz, Bay Maximilian?"

"Sizi deniyorum, Bayan Maximilian."

Beatrice tasasızca omuzunu silkti. "Böyle bir atış size hiçbir şey kazandırmaz."

"Savaşta belki ama karısının gözüne girmeye çalışan bir adama iyi puan kazandıracağına eminim."

Edward, "Lütfen başlayabilir miyiz?" diye sızlandı. "Bu gerçekten," işaretparmağı Carter ve Beatrice'in arasından gidip geldi. "Tuhaf olmaya başladı."

"Sanırım yakışıklı oğlum haklı, Bay Maximilian. Artık başlamalıyız."

Beatrice'in gerisinde duran kuzgun, güzel Samantha'nın attığı kartopu Carter'ın arkasında konuşlanan Jason'm kafasına düştü ve böylece savaş başlamış oldu.

Gece birden, havada uçuşan kartoplarıyla hareketlenmişti. Çocuksu çığlıklar, hırslı haykırımlar ve sızlanuşlar büyük bahçeyi at panayırına çevirmişti. Savaşın başladığını bir köpek düdüğü üflenmiş gibi haber alan Tender, Edward'm paçasına yapışmış kafasını deli gibi sallayarak kumaştan parça koparmaya çalışıyordu. Edward'ın hayranı Madam Fury ise Tender'ın kuyruğunu yakalamayı deniyordu. Edward, Tender'dan kurtulmak için boşuna dil döküyordu ki bu, görülmeye değer bir manzaraydı.

Diğer tarafta, savaşta ilk yarayı alan Jason körlemesine fırlattığı kartoplarından birinin bile isabet edemeyişine öfkelenmiş, söyleniyordu. Carter'm gözleri Horace'ı aradı ve onu bacağının dibinde, kendi halinde burnunu karıştırırken görünce, "Horace yardımın gerekiyor," diye fısıldadı.

Babasının yardımından neyi kastettiğini anlamayan Horace'ın kartopu Carter'ın bacağına yapışıp kaldı.

"Bana değil, kötü kızlara."

Horace haykırdı. "Yaşasın kötü kızlar!"

Samantha, "Yaşa, Horace!" diye karşılık verdi.

"Bana bu kadar benzemeniz hiç hoşuma gitmiyor... Annenin dikkatini çekmeliyiz."

"Onun ne demek olduğunu bilmiyorum daha."

"Haklısın, şöyle yapalım."

Samantha gür sesiyle, "Babam Horace'ı yem olarak kullanacak," dedi.

Beatrice'in gülüşü bir hayli neşeliydi. "Horace'ı mı? Hiç sanmam."

Küçük oğlunun saf değiştirdiğini gözünden anlayan Carter, zaman kaybetmeden onu kolunun altına aldı, savaşın dışına çıkardı ve siperine geri döndü.

Beatrice, "Onu dışlama Carter," diye bağırdı. "Annene gel Horace. Bunu ona ödeteceğim." Horace bata çıka annesine doğru koşmaya başladı. Hedefe varamadan üç kere düşünce Victoria kardeşini almak için kendini öne attı. İşte bu sırada köpeklerden kurtulan Edward'ın kartopu kızıl saçlı başını teğet geçti. Belki de teğet geçmekten biraz daha ileri gitmişti. Zira kız delirmiş yeşil gözleriyle abisinin yerini tespit ettikten sonra çığlık atarak koşmaya başladı.

"Victoria mevzini terk etme!" diye haykırdı Beatrice. Fakat kızının onu dinlemek gibi bir derdi yoktu. Victoria hep böyleydi zaten. Beatrice cephanelerden birine uzandı ve attığı kartopu, Carter'ın çenesinin içeri göçmesine neden oldu.

Canı fena halde yanan Carter, "Beni neden cezalandırıyor-sun ki?" diye söylendi.

"Aman Tanrım, özür dilerim sevgilim. Daha aşağıya nişan almıştım."

Carter çenesini tutarak başını salladı ve "Biliyorum, üzgünsün," dedi. Bunu karşılıksız bırakırsa çocukların maskarası

olurdu ki Jason işini bırakıp aval aval bakmaya başlamıştı bile. Carter omuzlarını esnettikten sonra kendi cephaneliğinden iki parça aldı ve fırlattı. Misilleme olarak gönderdiği iki savaş topundan biri karısının omuzuna, diğeri de kalçasına isabet edince yumruğunu havaya kaldırıp, göklere zaferini ilan etti. Jason da kurt gibi ulumaya çalışarak ona eşlik etti.

Uzaklarda bir yerde Horace da uluyordu. Ona karşılık veren de söyleniyormuş gibi öten bir baykuştı.

Beatrice ise paltosuna yapışan karlara şöyle bir baktıktan sonra kocasına öpücük yolladı. Carter'ın cömertliğini gözden kaçırmış olamazdı.

İntikam almak için düşman topraklarma dalan Victoria, kar sağanağında kardan adama dönmüş olduğu halde Edward'ı da yanında götürmeyi başarmıştı. İkisi de nefes nefese yerde uzanmışlar ve yanlarında dalaşan köpeklerle bakıp deli gibi gülüyorlardı.

Beatrice, "Siz, savaş bitirenler," diye bağırdı. "Yerden kalkın, donacaksınız."

Victoria tiz sesiyle, "Tamam anne," dedi ve hızla doğrulup abisinin elinden tuttu. "Jason'ı da alsam fena olmaz. Çişi gelmiş gibi zıplıyor."

"Çişim gelmedi, çişim geldiyse de onu ilgilendirmez anne. Kızlar bu işleri bilmezler. Kızların önemli şeyleri yok."

Horace herkesin duyabileceği bir şekilde, "Benim de çişim geldi," diye duyurdu. "Baba çişimi yapmam gerekiyor. Kızlar anlamıyor. Çok önemli bir şey bu."

Edward kahkaha atmaya başladı. Carter daha temkinli olmakla birlikte güldüğünü gizlemiyordu.

"Çocukların aklıma bu saçmalıkları kim sokuyor, Tanrı aşkına?" Beatrice'in Horace'ı kucaklayıp eve yöneldiği sırada Samantha, "Ben hallederim," diyerek küçük kardeşini annesinden aldı. Yedi yaşında olmasma rağmen yaşlılarından çok daha uzun boylu ve güçlü bir kızdı. Küçük Horace'ı kucağına alması bu nedenle kimseyi endişelendirmiyordu.

Edward ise, "Bu işi bana bırakın," dedikten sonra Horace'ı taşıyan Samantha'yı kucağına alıp gerine gerine eve doğru koşturdu.

"Çocukları bırak, Edward. Bu, üçünüz için de tehlikeli."

"Üstesinden gelebilirim, güzel hanımefendi," dedi Edward.

"Evet, gelebilir. Neredeyse bir Shire atı kadar güçlü. Bırak da işini yapsın anne," dedi Samantha. Sonra abisine, "Bizi üst kata çıkar çocuk," diye talimat verdi.

Carter, "İşte benim kızım," diye bağırınca Samantha'da ona öpücük gönderdi. Birkaç saniye sonra onları takip eden Victoria ve Jason'la birlikte gözden kaybolmuşlardı.

Sonunda bahçede yalnız kalan Beatrice ve Carter belli bir mesafede kalmaya devam ederek birbirlerini süzdüler.

"Ee? Kim kazandı şimdi?"

Beatrice kocasına *ciddi misin* der gibi baktı.

"Tamam, bizden iyi durumdaydınız ama..."

Karısı aradaki mesafeyi aşip üzerine atlayınca Carter geriye doğru sendeledi. Elbette şaşkınlığı çok sürmeyecekti... ikisi arasında bu, çok... olağan bir şeydi.

Beatrice'i boynunun arkasından tutup geriye doğru yatırdı ve dudaklarını fazlasıyla ateşli, ziyadesiyle uzun bir öpücükle esir aldı.

Beatrice gözlerini açmadan önce derin bir iç geçirdi. Kızarmış dudaklarını yalarken o kadar güzel görünüyordu ki Carter dayanamayıp onu bir kez daha öptü.

"Seni seviyorum."

Beatrice kocasının yanağını okşadı ve tutkuyla, "Seni seviyorum," dedi. Asla gizlememeyi tercih ettiği ve gün geçtikçe içinde büyüyen sevgi onu daha cömert bir kadın haline getirmişti. Daha cesur ve daha güzel...

"Ama beni baştan çıkarma, burada değil." Carter'ın yüzünü ekşittiğini görünce açıkladı. "Çocuklar etrafta geziniyorlar."

"Ne yaptığımızı biliyorlar."

Beatrice'in gözleri büyüdü. "Elbette bilmiyorlar... Tanrım, onlar daha çocuk."

Carter'ın yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, Bayan Maximilian? Ben sadece güzel karımı öpüyorum."

"Sadece öpüyor musunuz? Bu *sadece* bir öpücük olamayacak kadar tahrik edici..."

"Hımm," dedi Carter. "Bana neler hissettiğini anlat." Asıl tahrik olanın kendisi olduğuna şaşırılmamak gerekiyordu.

"Bugün o kadar şanslı değilsin... Önce çocukların ısındıklarından emin olayım, sonra seninle..." Tatlı tatlı güldü ve ekledi. "Sohbet ederiz."

Carter dişlerini sızlatan bir nefes aldı. Bu duyguyla nasıl başa çıkacağını hâlâ öğrenemediği için şanslı mıydı yoksa lanetli mi, bilmiyordu.

Çaresiz, sevecen bir öpücükle dudakları yeniden birleştirdi.

Çoğu zaman kendileri dışında kalan şeylerin farkında olmadıkları gibi yağmaya başlayan karın da farkında değillerdi. Carter onun gözlerini öptü, parmaklarının dışıyla pürüzsüz yanağını okşadı ve kulağına, duymaktan asla bıkmayacağı sözleri fısıldadı.

Beatrice onun çenesinde dudaklarını gezdirdi. Kışı çağrıştıran teninin kokusunu içine çekti ve dudaklarına doğru aynı sözleri tekrar etti.

Karın altında sessizce sarıldılar. Sadece kendilerinin duyduğu bir müzikte, evden yayılan yumuşak ışığın aydınlatığı küçük alanda dans eder gibi ağır ağır salındılar.

Sonra, uzaklarda bir yerde hüznü bir kurt uludu ve bu ses ikisinin de gülümsemesine neden oldu.

"Sence sevgilisini mi çağırıyordur?" diye sordu Beatrice.

"Ona ihtiyacı var."

Daha yakınardan başka bir kurt cevap verdi.

"Sanırım birbirlerini bulacaklar."

Carter, "Umarım..." dedi ve karısının ellerini tuttu. "Hadi içeri girelim de seni ısıtayım."

"Carter?"

"Sadece ellerini ısıtacağım. Çocuklar bunu yanlış anlamaz."

Beatrice başını iki yana salladı... "Sanırım..."

"Ne kadar da anlayışlısınız. Sizi çok seviyorum, Bayan Maximilian."

"Ah, sanırım bunu herkes biliyor, Bay Maximilian... Ama söylemeden edemeyeceğim. Ben de sizi çok seviyorum."

Carter karısını öpmeden önce mutlu, abartılı bir kahkaha attı. Galiba o, dünyanın en şanlı ve en mutlu adamıydı.

Hatta bundan yüzde yüz emindi.

Son